

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MİÇÖ

SELVİ ATICI

MİÇÖ

Tg: Carettas'

Bu kitap, hayatımda tanıdığım en sağlam Kaptan'a! Gücü, naifliği, kardeşliği, başarıyı ve dostluğu bir arada harmanlayan Kaptanıma! Sol omzunu gözyaşlarımla parsellememe izin veren, kalbimin orta yerinde kendine şatafatlı bir taht kuran, mesafeleri hiçe sayarak elimi ta uzaklardan tutan, bu kitap için benden fazla mücadele eden canıma, kanıma... Özlem Tezer'e ithaf edilmiştir.

Yazarın Notu

Sevgili okur, kitabımı okumaya başlamadan önce bazı hususlarda hassasiyet duyabilecek kişileri uyarmayı kendime bir borç bilirim. Her ne kadar bu hikâyedeki tüm karakterler ve olaylar tamamen kurgusal olsa da tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi bu kitapta da okuyanları tetikleyebilecek bazı öğeler bulunmaktadır.

Bunlar zihinsel sağlığına herhangi bir şekilde zarar verecek şeyler ise durup okumayı yeniden düşünmeni içtenlikle rica ediyorum.

Bu kitapta ana karakterler arasında yaşanmış olmasa dahi; ensest, aile içi şiddet ve istismardan bahsedilmektedir. Eğer hayatınızın bir noktasında bu bahsi geçen istismarları yaşadıysanız ya da yakından tanık olduysanız lütfen yardım istemekten ve profesyonel yardım almaktan çekinmeyin.

Tüm yaşadıklarınızın ardından sizin travmalarınızı tetiklemesi olası içeriklerden kaçınmanız oldukça doğaldır.

Vakit ayırdığınız için şimdiden teşekkür ederim. Keyifli okumalar...

Selvi ATICI

Giriş

Sıcaktı. Şaşırtıcı derecede bunaltıcı bir Eylül akşamında her nefes alış, ardından yutkunma isteğini getiriyordu. Nem oranı o kadar yüksekti ki, akşamüzeri aldığı duşun hiçbir faydası olmamıştı. Bedeni, elbisesini üzerine yapıştıracak kadar vıcık vıcık ter içinde kalmıştı. Kiloları yüzünden bedeninin kimi yerinde birbirinin üzerine katlanan ve sanki tutkalla yapıştırılan etinin kat yerleri kızarmıştı. Hem kaşındırıyor hem sızlatıyordu.

Elinde geçmiş zamandan kalma bir dergiyi aralıksız aşağı yukarı sallayıp duruyordu, ama her nasılsa ona ferahlık yerine daha fazla sıcak hava dalgası gönderiyordu. Nemden yapışmış saçlarının firar eden birkaç teli, arada yüzüne çarpan havayla titreşiyordu.

Gözleri pencereye kaydı. Önce beyaz tülün kemik rengine dönüştüğünü fark edip onu en son ne zaman yıkadığını düşündü. Ardından bakışları, tülün hareketsiz duruşuyla düşmanca bir ifade kazandı. Pencere sonuna kadar açıktı ama hiç esinti yoktu. “Eylül’de de böyle sıcak hava, pes doğrusu!” diyerek iç çekti.

Televizyondan gelen alkış sesleriyle bakışları büyük ekranı buldu. Kaşları istemsizce çatıldı. İzlediği bütün diziler sezon finaline girmişti ve Eylül ayında olmalarına rağmen sezon henüz başlamamıştı. “Anca reklamlar dönüp dursun zaten!” dedi içinden. O kadar kanal içinde izleyeceği bir tane program yoktu.

Kocası, sırf kızları Ela istedi diye büyük bir borcun altına girip gözünü kırpmadan bu televizyonu almıştı. Daha ikinci taksitini ödememişlerdi. İlk gördüğü anda cinleri tepesine çıkmıştı, ama Ela ilgisini çabucak kaybedince koca televizyon ona ve dizilerine kalmıştı.

Blink, Blink!

Dişlerini gıcırdattı. Menopoza girdiğinden beri kendisine bir haller olmuştu. Çabuk öfkeleniyor, çabuk ısınıyor ve çabuk üşüyordu.

“Kapat şunun sesini,” diye tısladı dişlerinin arasından. Karşısındaki ikili koltuğa, üzerinde askılı beyaz tişörtü, kısacık penye şortu ile sere serpe uzanmış Ela’ya sert bir bakış gönderdi. Ela cevap vermedi.

Blink, Blink!

İçine sabırsız bir nefes çekti. “Kapat şunu!” dedi bu defa daha yüksek sesle. Böylece Ela’nın dikkatini çekmeyi başardı.

Kızı başını çevirip, kaşlarını kaldırarak ona baktı. Bir elini kulağına götürüp kulağındaki zımbırtıyı çıkardı. “Bir şey mi söyledin, anne?” diye sordu.

“Şu telefonun sesini kıs. Bik, bik beynimi oydu.” Elindeki dergiyi öfkeyle daha hızlı sallamaya başladı.

Ela belli belirsiz başını salladı ve telefonu suskunluğa gömüldü. Saniyeler sonra kocası oturma odasının kapısından içeri girdi. Emel’in bakışı gayri ihtiyari onu buldu. Yine duş almıştı.

“İkinci kere duş aldım. Bana mısın demiyor. Bu ne sıcak, yahu?” diye mırıldandı Asım şikâyet eder bir tonla.

Emel, ona katılarak başını salladı. Kocasının bir an duraksaması üzerine gözlerini kaldırıp onun yüzüne baktı. Gözlerini Ela’ya çevirmiş, kaşları hafifçe çatılmış, havanın sıcaklığından dolayı sızlanan ifadesi hâlâ yüzündeyken bir süre duraksamıştı. Bir el, sanki Emel’in yüreğini yokladı.

Bakışları, Asım’ın aniden değişen bakışlarını takip etti ve Ela’nın üzerinde duraksadı. Genç kız bir bacağını koltuğun üzerine atmış, diğerini dizinden kırıp uzanıyordu. Parmakları telefonun tuşları üzerinde seri bir hareketle geziniyordu. Tişörtünün yakası açılmış, büyük göğüsleri serbestçe sağa sola kaymıştı.

Asım, kızının –üvey olması bir şeyi değiştirmiyordu, Ela onun kucağına doğmuştu– arkasında kalan tekli koltuğa diken üstünde gibi oturdu ve gözlerini televizyona dikti.

Emel birden bire “Doğru düzgün otursana!” diye çıkıştı. Sesi oldukça yüksek ve öfkeli çıkmıştı. Ela tekrar başını kendisine çevirirken kulaklığını çıkardı.

“Ne?” diye sordu şaşkıncı.

“Düzgün otur!” dedi Emel, sesini alçak tutmaya çalışarak. Onun gençliğinde, küçükler büyüklerinin yanında elleri dizlerinde başlarını bile kaldıramadan otururlardı.

Ela’nın yüz ifadesi afallamış bir hal aldı ve aynı şaşkınlıkla başını salladı.

“Uğraşmasana!” diye araya girdi Asım, hafif sert bir tonla. “Bunaldıkça bize sarıyorsun.”

Emel’in dudakları gerildi ama cevap vermedi. Ela ellerinden destek alarak kendisini yukarıya çekip, duruşunu dikleştirdiğinde, Emel kendi kendine onaylayarak başını bir kez eğdi.

“Başım ağrıyor,” diye mırıldandı Ela yarım saat kadar sonra. Üçü de oturdukları yerden kalkmamışlardı.

“O telefonla bu kadar saat vakit geçirirsen, olacağı bu!” diye çıkıştı Emel yine istemsizce. Bazen bir yorgan iğnesi alıp dudaklarını dikmek istiyordu. Asım’ın uyaran bakışlarını göz ucuyla gördü ama umursamadı.

“Ay, anne! Sen de adım atsam kızılıyorsun.” Ela’nın hafifçe yükselen sesi üzerine, ona susturucu bir bakış attı ve karşılık olarak kızından bir göz devirme aldı. “Ben, en iyisi bir ilaç alayım.”

Ela ilaç almak için harekete geçerken, “Sen otur, ben getiririm,” diye araya girdi Asım.

Ela itiraz etmek için ağzını açtı ama Asım çoktan kalkmıştı. Ela, annesinin onaylamaz bakışlarına karşı, *Ne?* dercesine kaşlarını kaldırırken tekrar koltuğuna çöktü.

Asım tekrar oturma odasına girdi. Adımları kızının yanında son buldu ve su ile ilacı genç kıza uzattı. Ela’nın gözleri takıldığı televizyon ekranından ayrılmadan, elleri babasına doğru uzandı. İlaç ve suyu alıp hızla içti. Babasına minnetle gülümseyip, “Teşekkürler, baba,” diye mırıldandı.

Babası, Ela’ya göz kırptı. Dikkatli bakışları kızının üzerindeyken yerine oturdu. Sıcakla alakası olmayan ter damlaları alnında birikmiş, parıldıyordu. Endişeli bakışları kısa aralıklarla önce karısına, ardından kızına kayıyordu.

Çok geçmeden, Ela’nın derin ve yüksek sesli esnemeleri televizyondan gelen seslerin ve Emel’in kendi kendine mırıldanmalarının arasına karıştı. Sonunda genç kız, “Ben, yatıyorum,” dedi uykulu bir sesle, “Üzerime fena bir ağırlık çöktü. Buraya yığılıp kalacağım.”

Gözleri kapalı bir halde, sevimli bir yüz ifadesiyle onlara gülümseyip, “İyi geceler ve sizi seviyorum,” dedi ağırlaşan sesiyle. Yerde sürünen adımlarıyla zorlukla odasına kadar ilerledi. Kendisini yatağın üzerine bırakarak, derin, çok çok derin bir uykuya daldı.

Bölüm 1

Nereye gittiğini bilmeden, aslında yürüdüğüünün bile farkında değilken adım sesleriyle birlikte bavulunun tekerleklerinden çıkan tangırtıların eşliğinde ilerledi. Sahil kenarında bir parka geldiğini fark ettiğinde, bir ağacın dallarının gizlediği banka kadar güçlkle yürüdü. Sol elinde sıkıca kavradığı kumaş çantası, sağ elinde yine sıkıca kavradığı bavulun kulpu, güçsüz bir şekilde banka çöktü. Sert ahşap tenine değdiği anda bir sızlamayla dudaklarından garip bir ses çıktı.

Derinlerinden sarsılıyordu. İçinde geri dönülmesi güç bir yıkıma sebep olacak bir sallantı vardı.

Hiçlik...

Yoksunluk...

Dehşet...

Korku...

Kaybolmuşluk...

Panik...

Bunları hissediyordu.

Ve utanç! Yağlı bir urgan gibi utanç ilmeği boynuna geçmiş her saniye nefes almasını engelliyor, onu boğuyordu.

Sarsılarak bir nefes aldı. Boğazı öyle çok yanıyor ve ağrıyordu ki, yutkunup durmaktan vazgeçmesi gerekiyordu ama yutkunduğunun bile farkında değildi. Gözlerini kapayıp başını arkaya attı. Atamadığı, içinde kalan çığlıklar bir bir göğsünden yukarı tırmandı. Dudakları aralandı ve tutamadığı ağız dolusu bir çığlık alacakaranlığa yükseldi. Beyaz, kumaş çantasını dişlerinin arasına aldı ve sesini kimsenin duymadığını umarak arka arkaya çığlıklar atmaya başladı.

Boğazı her çığlıkta daha çok geriliyor, yırtılıyor ve kan tadı alıyordu ama yaşadıkları gözlerinin önünde alayla dans ederken içindeki acıyı ve isyanı başka türlü nasıl atabileceğini bilmiyordu. Sonunda çığlıkları boğuklaşıp, tamamen kesildiğinde deli bir titreme nöbetine girdi.

Nereye gideceğini bilmiyordu. Tüm arkadaşları kazandıkları üniversitelerde öğrenim görmek için şehirden ayrılmıştı ve kendisi düşen kan şekeri yüzünden sınavda baygınlık geçirdiği için yıllarca edindiği bilgi birikimini, kısacık saatlerde görücüye çıkarma şansını o sene için kaybetmişti.

Amaçsızca banktan kalktı. Adımları nereye gittiğini bilmeden hep ileri doğru atılırken gün ışıdı, insanlar sokakları doldurdu, yanından geçen insan kalabalığı ona meraklı ve garip bakışlar attı ve trafik karmaşık bir hal aldı. O, hâlâ yürüyordu.

Tek tük akrabaları resmen yurda dağılmıştı, ama zaten sırtında bir kambur oluşturan utancı kime, nasıl anlatabilirdi. Artık bundan sonra kime güvenebilirdi? Gözleri kayarak kapandı ve ölmek istediğini düşündü. Ölmek, unutmak, yaşamamış olmak istiyordu. Eğer o günü atlatırsa ruhunu oyan, dehşet dolu anların onu yaşamı boyunca bir gölge gibi takip edeceğini biliyordu.

Ayakları onu taşımaktan isyan edip yorulunca durmak zorunda kaldı. Oturmaya ya da bedenini serebileceği bir yere ihtiyacı vardı. Havanın tekrar alacakaranlığa döndüğünü fark etti. Geçen onca zamanın nereye gittiğini ve onu nereye getirdiğini umursamadı.

Başını kaldırdı ve kendisini büyüklü küçüklü balıkçı teknele-
rinin halatlarının bağlandığı bir balıkçı barınağında buldu. Nazlı
salınımlarla sağa sola yatan boş bir tekne fark ettiğinde, hâlâ
zonklayan ve ona acı veren lanet bedenine zorlukla söz dinle-
terek birkaç adımda teknenin yanına ulaştı. Gözlerini kaldırdı.
Mavi boyalı, büyük balıkçı teknesinin *Maça Kızı* yazan ismiyle
karşılaştı. Ona nasıl bineceğini düşünürken, yan tarafta denize
uzanan geniş iskeleyi fark etti.

Bavulu arkasında iskeleye çıkıp, oradan teknenin üzerine tır-
mandı. Kaygan zeminde adını bilmediği aletlerin yanında geçip,
üzeri branda ile örtülmüş bir bota doğru ilerledi. Brandayı geren
ve botun sıkıca örtülmesini sağlayan halkalardan birini kanca-
sından çıkardı ve açılan açıklıktan narin ve hırpalanmış bedenini
içeri yerleştirdi.

Daha botun içine yerleşir yerleşmez, bavulunu yanına çek-
meye çalışırken gözleri aniden kapandı. Zihni bilinçsizliğin
karanlığına gömülürken bir eli, botun dışında kalan bavulunun
kulpunu sıkıca kavramaya devam ediyordu.

Bora Reis, *Maça Kızı*'nın güvertesine atladı. Adımları zeminde
ses çıkarmazken, her adımda elindeki küçük alışveriş poşetinden
belli belirsiz hışırtılar yükseliyordu. Ağzını açarak genişçe esnedi.
Esniyordu esnemesine ama yaşı ilerledikçe uyku saatleri öylesine
azalmıştı ki, nerdeyse günde beş saate düşmüştü.

Arada bir tayfa toplanmadan, iki tek atmak için erkenden ge-
lirdi. Av sezonu başladığından beri duraksamadan denize açı-

lıyorlardı. Bir kez daha genişçe esnedi ve alkolün biraz olsun uyumasına yardımcı olmasını diledi.

Kaptan köşküne çıkarken, o tanıdık kokular burnundan içeri doldu ve keyifle gülümsedi. Koku hayatının merkezindeydi. O kadar alışmış, o kadar birbirleriyle bütünleşmişlerdi ki, bir gün yoksun kalırsa herhalde ölürdü.

Tahtına –kaptan köşküne– çıkmak için demir merdivenlere yöneldiğinde gözleri her zamanki düzeninde bir farklılık yakaladı. Bakışları bu farklılığın ne olduğunu bulmak için tekrar aynı yöne çevrildi. Hâlâ adım atmaya devam ederken bir anda dondu ve yüreği ağzına geldi.

Aydınlatmalar, ağı düzgünce serebilmek ve toplayabilmek için kullandıkları yardımcı botu örten brandanın altından bir ele çarpıyor, ışığın altında yıkanan el bembeyaz ve parlak görünüyordu. Bir ceset? Kalbi ağzında atmaya başlamışken kendini, *Sakin ol!* diye telkin etti. Topukları üzerinde döndü.

Brandanın altından çıkan el, üzerinde kocaman *East Travel* yazan gri bir bavulun kulpunu hayatı buna bağlıymış gibi sıkıca kavramıştı. Bora Reis'in dizleri bota ilerlerken hafifçe kırıldı ve elindeki poşeti zemine bıraktı. Gözleri anlık bir dikkatle zeminin sac gövdeyle birleştiği yerde yapılanmaya başlamış pasa takıldı. Ama o anda bunun için endişelenecek durumda değildi.

Ağır adımlarla bota ilerlemeye devam etti ve elin sahibi –tabi eğer bir ceset ise– her an hortlayabilirmiş gibi sessizce hareket ederek, gerdirilmiş brandanın halkalarını tek tek kancadan sökmeye başladı.

Branda, altta kalan manzarayı her halkada biraz daha ortaya dökerken önce parlak, kumral saçlar görüş alanına girdi. Ardından fıstık yeşili, eski bir tişörtün sardığı minik omuzlar ve sonunda tortop olmuş narin, cüssesine rağmen bir şekilde küçük

görünen bir beden... Eğer aydınlatmalar bir anda genç kızın yüzünde patlayıp, verdiği rahatsızlıkla yüz çizgileri büzüşmeseydi, hayalet kadar beyaz tenini gördüğünde onun bir ceset olduğuna inanabilirdi.

O kısacık anda bile, bir cesedin başlarına açacakları dertler hızla ve bir bir aklından huzursuzca geçmişti. “Şükürler olsun!” dedi fısıldadığının farkında olmayarak. Şaşkınlığı bir an için öylece durup dikilmesine ve dikkatle ama hâlâ açık bir şaşkınlık ifadesiyle genç kıza bakmasına neden oldu.

Bilinçsizlik kızın yüz hatlarını her ne kadar gevşetmişse de, tüm yüzüne hâkim olan huzursuz bir ifadesi vardı. Ne kadar beyazdı teni? Gerçek bir ölü gibi... Kızın bavulu kavrayan parmakları o kadar sıkıydı ki, boğumları parlak ışığın altında morumsu görünüyordu.

Bir dizini kırarak yere eğildi. Sağ dizini zemine dayadı. Havada kalan dizine de dirseğini yerleştirdi. “Hanım kızım?” dedi onu ürkütmekten çekinerek. Kız, onu duymuş gibi görünmüyordu. Boğazını temizledi. “Kızım!” dedi daha yüksek sesle. Uzun yıllar içtiği sigara sesini kalın ve çatallı bir hale getirmişti. Tam o anda da canı öyle bir sigara istiyordu ki... Kızdan yine bir tepki gelmediğinde boşta kalan eliyle uzandı ve kızın omzunu hafifçe dürttü.

Kızın verdiği tepki öyle beklenmedik ve ani olmuştu ki, istemsizce geri doğru sıçradığında kıcının üzerine sertçe oturdu. “Hay Allah!” dedi kendi düştüğü duruma içten içe gülerek.

Tekrar doğruldu. Başını kaldırıp, korkuyla titreyen ve brandanın örtülü kısmına doğru bir kedi yavrusu gibi sinen kıza baktı. Kalbi, onun yüzünün aldığı ifade ve gözlerindeki bakış ile üzerine boz bir ayı oturmuş gibi ezildi. Bir eli gayri ihtiyari yardım etmek ister gibi ona uzanınca, kız boğuk ve çatlak bir çığlık attı. Bora Reis, elini hızla geri çekip, ayağa fırladı.

Gözleri, teknenin civarında şöyle bir dolandı. Motor sesleri, gülüşmeler, bağrışmalar, birilerinin yüksek sesle tartışmaları vardı ve kendi teknesinden yükselen sesle ilgilenen kimse yok gibi görünüyordu. Maazallah bu saatten sonra ikinci bir dedikodu kaldıracak kadar genç bir kalbi yoktu.

Bakışı tekrar kızı buldu. Morarmış gibi görünen aralık dudakları ve çenesi titriyordu. Korkuyla sıkıca kavradığı bavulundan kurtulmuş, iki elini de kendisine çektiği dizlerinin ardına saklamış, ürkek gözlerini kendisine dikmişti. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Dehşete düşmüş ve ölesiye korkmuş...

Bora Reis, insan sarrafı olmadığını acı bir deneyimle anlamıştı, ama ödü kopmuş birini de anlamayacak kadar mankafa değildi ve bu durum, kıza nasıl yaklaşması gerektiği sorusunu kafasında evirip çevirmesine neden oluyordu. Bir elini başına götürdü ve yüzünü buruşturarak beresinin altındaki saçlarını kaşıdı. Ağzını açtı. Kapadı. Bir daha açtı.

“Şimdi sana zarar vermeyeceğimi söylesem, belli ki bana inanmayacaksın.” Kız kocaman açılmış ve acının dolup taşıdığı—eğer olabilseydi kızın gözlerindeki acı onu boğabilirdi— gözlerini kırpmadan ve tek kelime etmeksizin ona bakıyordu. “Ama sana, benim durumumu izah edebilirim,” dedi monoloğuna oldukça alçak ve yumuşak bir sesle devam etmeye çalışarak. Kız, tek bir aşırı hareketinde parçalanacakmış gibi görünüyordu. Gözleri bir anlığına kızın bavuluna kaydı. Bu kızın başına ne gelmişti de, sokakta giyilmeyecek terliklerle ve küçük bir bavulla oralara düşmüştü? Öyle olmalıydı. Aptal değildi ya! Başka ne tür bir açıklaması olabilirdi?

“Ben, bu gırgırın kaptanıyım. İsmim, Bora Çalış, ama bana Bora Reis derler... Av sezonu başladığından beri her gece ava çıkıyoruz. Yani bir, bilemedin iki saat sonra koca koca adamlar ava çıkmak için burada hazır bekliyor olacak. Yani bir şekilde

senin oradan ıkman gerekiyor.” Kızın ifadesinde bir değişiklik olmamıştı. Ne yatıştırıcı ve güven verici olmasını umduğu sözleri ne ses tonu ona bir etki etmiyordu. Hâlâ Bora Reis, bir kaplanmış da üzerine atlamak için fırsat kolluyormuş gibi ürkek görünüyordu. “Elinde bavulunla, bu teknede kalmaya razı geldiğine göre gidecek yerin yok ya da var ama birilerinden kaçmak için buraya sığındın.” Kız keşke bir tepki verseydi. Hayıflanarak, o zaman doğru yolda olup olmadığını anlayacağını düşündü.

“Benden bu kadar korktuğuna göre, bizim mağara hayvanlarından daha çok korkarsın. Onun için... Gidecek yerin varsa şimdiden çıkıp gidersen çok daha iyi olur. Eğer gidecek yerin yoksa aşağıda ranzalı bir kamara var. Kamaranın kapısının üzerinde de bir kilit var.” Susup, derin bir iç çekti. Tekrar başını kaşdı ve ek olarak artık beyazlaşmış sakalını da kaşdı. “Kilidin bir yedeğı yok. Hayatımda en çok sevdiğim şey bu tekne ve ben de onun üzerine yemin ederim.” Şey... Bir de oğlu vardı ama onu söylemeye o anda gerek görmemişti.

Kız hâlâ tepki vermemiştı. Yüzünde hareket eden tek yer zangır zangır titreyen çenesiydi. “Bak! Orada öylece kalmaya devam edersen, tayfa geldiğinde önce senin burada ne işin olduğunu öğrenmek için seni soru yağmuruna tutup, ardından sahil güvenliğıne haber verirler...” Yine iç çekti. “Kötü insanlar değiller. Hepsi evli barklı, çoluk çocuk sahibi insanlar, ama sen çok ürkmüş görünüyorsun ve ben... Bak, ben de bir babayım.”

Kız, ilk defa bir tepki verdiğinde, Kaptan’ın sözcükleri ağzının içinde tılandı. Kızın aralıksız titreyen bedeni aniden donup, gözle görünür bir şekilde katılaşıırken, ağzı içinde tuttuğı her ne ise onu dışarı atmak ister gibi açıldı, ama dışarı tek nefes bile çıkmadı. Bora Reis, onun bakışlarındaki kararmanın anlamını çözememişti ama görüntü karşısında afalladı. Yine de onu olduğu yerden çıkarmak için konuşmasına güçlükle devam etti.

“Dediğim gibi... Ben de bir babayım! Nemrut, asık suratlı ve sivri dilli bir oğlum var, ama onu bile seviyorum. Kimseye isteyerek zarar vermem. Eğer kamaranın yedek anahtarı olmadığına inanmıyorsan, içeride kapının arkasına yığabileceğin bir sürü şey var ya da sana zarar gelmeden tekmeden çıkabilirsin.” Sustu ve aynı anda kafasında parlak bir ışığın yandığını hissetti.

Hafifçe gülümseyerek geri adımlar atmaya başladı. “Ben kaptan köşküne çıkıyorum.” Gözlerini köşkün camlarına kaldırdı ve eliyle işaret etti. “Oldukça yüksek gibi... Sen, ne dersin? Sen kamaraya inene ya da tekmeden çıkana kadar orada kalacağım. Yani sen hareket ettiğinde istesem bile sana yetişemem. Ayrıca yaşlı ve çok üşengecim.” Topukları üzerinde gerisingeri döndü. Telaşsız adımlarla merdivenlere ilerlerken, eğilip yerden poşetini aldı ve merdivenleri çıkarak köşke girdi.

Gözleri, dalgınca o anda kapalı olan cihazların ve monitörün üzerinde gezindi. Deri koltuğun arkalığını sıkıca kavradı ve derin bir soluk aldı. Kızın tercihinin ne olacağını merak ediyordu. Ya da oradan çıkıp çıkmayacağını... Hızla arkasını dönüp, botu ve kızı görebileceği cama doğru ilerledi.

Kız brandanın altından çıkmış, dizlerini kendisine çekmiş, kollarını da etrafına dolamıştı. Başını bir deve kuşu gibi kollarının arasına gömmüş, ileri geri sallanıyordu. O kadar narın, yalnız, savunmasız ve ürkek görünüyordu ki, sanki dokunsa parçalara ayrılacaktı. İnsanın içinde onu sarıp, *Ben, seni korurum, kızım!* deme isteği uyandırıyordu.

Dışarıdan bir gümbürtü koptu. Ses, Kaptan’ın ilgisini çekmedi. Liman her zaman gürültülü olurdu, ama kızın sıçramasına ve ok gibi yerinden fırlamasına neden oldu. Bottan çıktı. Bavulunun kulpunu yine sıkıca kavradı. Önce hızlı, ardından kararsız adımlar atmaya başladı. Başını bir anda kaldırıp kaptan köşküne baktığında karanlığın kendisini gizlediğine şükretti.

Kızın kararsız adımları yavaşladı ve durdu. Kamaranın olduğu merdivenlerin başında dikilmiş, bir aşağıya bir teknenin dışına bakıyordu.

Ani bir hareketle kamaralara inen merdivenlere yönelip, hızla gözden kayboldu. Bora Reis rahatlasın mı, üzölsün mü bilemedi. Bu tür insanların başında hep bir bela olurdu. Belanın kendilerine bulaşmaması için dua etti. Kızın teknede kalma tercihiyle de gidecek yerinin olmadığı açığa çıkmış oldu. Bora Reis, en azından kız bu geceyi güvende ve rahat bir yatakta geçireceğı için memnun olmuştu. Bir şey daha vardı. Bundan sonra ne olacaktı?

İç çekip, ilk amacına –bir iki tek atmaya– geri dönmek için ilerledi. Deri koltuğa bitkince çöktü. Bedeninin ne kadar gerildiğini ancak soruna geçici bir çözüm bulabildiğinde anlamıştı. Elindeki poşeti her zaman koltuğunun yanında duran ve masa gibi kullandığı sehpaye bıraktı.

Başını tekrar kaldırdığında yüzünü buruşturdu. Onu tamamen unutmuştu. Miraç, üzerinde koyu yeşil yağmurluğı, başında siyah beresi ve dizlerine kadar gelen çizmeleriyle yere sağlam adımlarla basarak tekneye doğru yürüyordu. Her zaman hızlı ve çevikti. Uzun zaman önce güler yüzüne yerleşmiş olan asık ifade yerini koruyordu. Okulunda muhtemelen birilerine sıcaak davranıp gülüyor olmalıydı. Çünkü eskiden neşeli, esprili ve eğlenceli bir çocuktur. Şimdi ise limana ya da eve girdiğı anda baktığı her yeri gözleriyle yıkmak, darmaduman etmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Kızın teknede olduğunu anladığında kızılca kıyamet kopacaktı. Zaten Bora Reis'in her hareketinde bir şey söyleyebilmek için sivri dili hazır kıta bekliyordu. Kocaman bir iç çekip, poşetin içinden küçük rakı şişesini çıkardı ve sırf can sıkıntısını yakıp, küll etsin diye kadehe gerek duymadan şişeyi dudaklarına götürüp bir dikişte birkaç yudum aldı.

Bölüm 2

Kamaraya girdiği anda telaşlı bakışları küçücük alanda dolaşmış, standart boyutlardan daha küçük bir sandalyeyi gördüğünde hızla hareket ederek, arka ayaklarının üzerinde duracak şekilde kilitlediği kapının arkasına yaslamıştı.

Sandalyenin sırtını kapı kolunun altına yerleştirmişti. Bavulunu iki katlı ranzanın alt katına fırlatmış, yine kamaradaki kare, küçük masanın üzerinde bulunduğu kelebek çakıyı açıp, yatağın üzerinde dimdik oturuyordu. Çakıyı iki eliyle kavramış, parmak boğumları beyazlaşınca kadar sıkıyor, gözleri kamaranın kapısında, tetikte bekliyordu.

Neyi beklediğini bilmiyordu. Dahası niye teknede kalmayı tercih ettiğini de bilmiyordu. Nedeni gidecek bir yerinin olmaması değildi. Sadece bir an düşünmüş ve belki de dışarıdaki karanlık ona daha ürkütücü gelmişti. Öyle olmalıydı. Teknenin parlayan ışıklarının altında kendi gölgesini fark ettiğinde gölgesiz kalmış olmaktan korkmuş olmalıydı. Çünkü artık kendinden başka, sadece titrek gölgesine güvenebiliyordu.

Ne tekne, ne Kaptan, ne tayfa ne de dışarıda kalan bilinmezliklerle dolu dünya... Hiç kimse ve hiçbir yer güvenli değildi. O, onu korumak için kozasını kendi elleriyle özenle örmüş biri tarafından yara almıştı. Kime güvenebilirdi ki?

Midesi zihnine üşüşen düşüncelerle yukarı doğru tırmandı ve hiçbir şey yemediği için ağzı kesif bir kokusu olan safrayla doldu. Daha çevresine bakamadan tüm safra ağzına doldu ve yere tükürdü. Tekrar öğürdü. Yatağın üzerine koyduğu bavulu hızla açıp, bir tişört çıkardı. Ağzını, elini ve ardından yeri tişörtüyle sildi. Tekrar öğürürken ve mide bulantısını bastırmak isterken, tişörtünü tortop yaptı. Gözleri basık, boğucu ve kendi istifrasının kokusuyla havası ağırlaşan alanda dolaştı. Çöp kutusu gibi görünen plastik bir kutuyu fark ettiğinde elindeki tişörtü içine attı. Anlık bir dikkatle plastik kutunun yarısından kesilmiş bir su damacanası olduğunu fark etti. Bu eğer Ela'nın tahmin ettiği gibi çöp kutusu değilse, yapacağı bir şey yoktu.

Koku, tekrar midesinin kıpırdanmasına neden oldu. Banyo yapmak istiyordu. Tenine dokunulan her santimini kaynar suyun altında iyice ovalamak, üzerindeki pislikten kurtulmak istiyordu. Belki sıcak su bedenindeki ağrılara da iyi gelebilirdi. Bacaklarının arasındaki zonklama ve ağrı hiç geçmeyecekmiş gibi hissettiriyordu. Belki de artık onları hissetmemesi gerekiyordu, ama kovamadığı dakikalar sürekli olarak bedenini dinlemesine neden oluyordu.

Aniden yükselen ya da onun o anda fark ettiği adım sesleriyle başını kaldırdı. Gözleri sağlıksız barikatının ardındaki kapıya kilitlendi. Adım sesleri kendisinin biraz önce indiği merdivenlerin bulunduğu alandan gelmeye başlamıştı ve giderek daha çok yaklaşıyordu. Sesin kendisine olan mesafesi kısaldıkça, kalbinin atış hızı ve gümbürtüsü artıyor, kulaklarını uğuldatıyordu. Titreyen ellerle gözlerini kapıdan ayırmadan hemen yanı başına bıraktığı çakıyı aradı. Soğuk dokusu parmaklarına değdiğinde

rahatlatıcı bir his bedeninden yukarıya doğru tırmandı. Çakıyı daha sıkı kavradı, dimdik oturdu ve bekledi.

Adım sesleri ve seslerin sahiplerinin ayaklarını her ne sarıyorsa, onlardan gelen gıcırtı kamaranın kapısının önünden geçip gitti ama fazla uzaklaşmadı. Kısık sesli bir homurtu duydu. Bir su sesi ve birbirine çarpan metallerden gelen zayıf bir ses daha... Sesler bir anda tamamen durdu ve kısa dakikaların ardından kaynayan bir suyun sesini duydu. Takırdamalar doğru-
dan titreşim gönderiyormuş gibi midesini burdu.

Ansızın fark ettiği açlığı midesinin kazınmasına, susuzluğu çöl sıcaklığının ortasındaymış gibi boğazının kavrulmasına neden oluyordu. Kaşığın cama vuran tıkırtısı, onu kazınan midesini dinleyip durmaktan uzaklaştırdı. Tekrar seslere odaklandı. Kaşık iki kere daha cama çarptı ve tekrar adım sesleri...

Ses, kapının önünden geçip merdivenlere yöneldi ve sonunda tamamen uzaklaştı. Kaptan sıcak bir şeyler içmek istemiş olmalıydı. Ona bu geceyi başının üzeri kapalı olan ve sıcak bir yerde geçirebilmesi için bir fırsat sunduğu için minnet duyması gerekiyordu ama duymadı. Onu tanımıyordu. Tanınmasına da gerek yoktu. Ondan ve dünyanın kalanından nefret ediyordu.

Başına gelmiş olmasına inanmadığı pisliği, gazetelerde okumuştı, haberlerde dinlemişti. Bir kitabın konusu ve kurgusu olarak da birçok kere karşısına çıkmıştı. Ancak kendisinden o kadar uzaktı ki, kendisi için öylesine yabancı, öylesine inanılmaz... Öylesine ona değmeyen... Ama değmişti.

Ne yapacaktı? Cüzdanı beyaz kumaş çantasının içindeydi ve sadece 20 TL'si olduğunu biliyordu. Bu parayla yapabileceği tek şey bir öğün yemek yiyebilmektir. Beş kuruşu yokken nereye gidebilir, kendisini nasıl koruyabilirdi. Tanıdığı hiç kimsenin yanına, evine sığınmak istemiyordu. Onları hatırlatacak hiç kimseyi ve hiçbir şeyi istemiyordu.

Derinlerde bir his, giderek yükselip içinde bir beden buluyor ve ağzını açsa dışarı fırlayacakmış gibi hissediyordu. Bunun ne olduğunu bilmiyordu. Garipti. Sanki içinde bir şeyler yer değiştiriyor ya da yeni bir oluşuma ev sahipliği yapıyordu. Öldürmek istiyordu. Geri dönüp ikisini de öldürmek istiyordu. Yavaş yavaş tüm acılarını içerek ve kendi acısı dinene kadar acı çektirmeye devam ederek öldürmek istiyordu. Pisliklerini, kötücül düşüncelerini, morarmış kalplerini toprağın altına gömmek ya da belki de yakmak istiyordu.

Yapabilir miydi? O istek o kadar derin, cazip ve insanı esir alan bir istekti ki, kendisini oturduğu yerde zorlukla tutuyordu. Daha önce yapmalıydı. O adamı o anda öldürmeli, kendisine dokunan her bir uzvunu koparmalı ve yakmalıydı. Oda çevresinde şiddetli bir hızla dolanmaya başladı, çevresinde dönüp duran eşyalara odaklanmakta güçlük çekiyordu. Onları takip etmeyi bırakıp kendisini dinlediğinde hızlı hızlı soluklar aldığını fark etti.

Soluklarına odaklandı. Daha yavaş nefes almalıydı ve düşünüp durmayı bırakmalıydı. Düşündükçe mantığının üzerindeki hâkimiyeti kaybediyordu. Düşündükçe onu deliliğe sürükleyen bir noktaya ilerliyordu. Düşündükçe parçalanacakmış gibi hissediyordu. Düşündükçe canı ve ruhu öyle çok acıyordu ki, sırf bu acıdan kurtulmak için ölmek istiyordu. Ölmek, ölmek, ölmek...

Sözcük kulağa bir ninni kadar güzel geliyordu. Derin bir uykunun bilinçsizliği kadar cazip... Yapabileceği başka ne vardı ki? Gidecek bir yeri yoktu. Ruhu öyle derin bir yara almıştı ki, gözlerini kapasa yarısından akan kanı görebilecekti ve bunun için güveneceği kimse de yoktu. Sığınacak bir kucak yoktu ve küçücük odanın içinde yapayalnız olmasına rağmen baktığı her yere ürkek bakışlarının dokunuşlarını bırakıyordu. Başka yapabileceği ne vardı ki?

Geceyi korkudan titreyerek ve her an biri kapıdan içeri dalıp üzerine atlayacak mı diye düşünerek geçirecekti ama ertesi gün? Daha sonra?

Hiç kıpırdamadan yatağın üzerinde dimdik oturup, elinde sıkı sıkıya tuttuğu çakısı ile ne kadar süre geçirdiğini bilmiyordu. Tekne arada bir sağa sola yatıyor, midesi tekrar tekrar çalkalanıyordu ve her seferinde boğazını acıtacak kadar sertçe yutkunarak midesini yatıştırmaya çalışıyordu. Aniden yükselen ayak sesleri, başının üzerinde tepiniyorlarmış gibi irkilmesine, ardından sinmesine neden oldu. Başını kaldırıp yukarı baktı. Duruşu değişmedi ama çakıyı tutuşu sıkılaştı.

Sertleşen ve serileşen ayak sesleri rast gele tuşlarına basılan bir piyanodan çıkan uyumsuz bir ritim gibiydi ve kafasının içini oyuyordu. Hassaslaşan duyuları nedeniyle sesleri daha net, iki katı fazla şiddetle duyuyordu. Korkuyordu.

Bağrıışmalar, küfürler, gülüşmeler... Hepsini duyuyordu. Bilmediği birçok sözcük havada uçuşuyordu. Gürültülü kalabalıktan ayrılan kimileri onun bulunduğu alana iniyor ve kızın yüreğini ağzına getiriyordu. Ter damlaları ardı arkasına sırtından aşağı inmeye başladı. Kapısının önünde beliren sesler her defasında ileri atılacakmış gibi kaslarının gerilmesine neden oluyordu.

Kapıya ve ardındaki barikata irice açılmış gözlerle bakıp, sertçe yutkundu. Orada kalmayı düşündüğü için aklından geri hiçbir şey kalmamış olmalıydı. Her an biri içeri girmek isteyebilir...

“Yine suratın sirke satıyor, Turgay?” İnce bir alay taşıyan ses düşüncelerini böldü. Ses tam kapının önünden geliyordu ve hassaslığı tekrar sıçramasına neden oldu.

“Yok bir şey,” diye tısladı diğer ses.

“Var, var. Anlat, yahu...” İlk konuşan adamın gülümsediğine neredeyse yemin edebilirdi.

Diğer adam birden patlayıp yüksek sesle, “Tutturmuş, bilgisayarlı buzdolabı alacakmış! Neymiş, efendim? Çok güzel yemek tarifleri varmış. İki ay önce de tablet midir ne karın ağ-

rısıysa, ondan aldı. Hayır, kullanmayı da bilmiyor. Çoktan bozuldu. Senin neyine bilgisayarlı buzdolabı? Okullar da açıldı. Masraflar boğaza dayandı. Lan, hâlâ üç sene önce pazardan aldığı rengi gitmiş donu giyiyorum! Kıcıma bir don alamıyorum be!” Adamın öfkeli sesi ve ayak sesleri giderek uzaklaşmaya başladı. “Ben hangisine yetişeceğim? Ne sanıyor beni, Karun mu? Sonra da...” gittikçe azalan ses önce mırıltıya dönüşüp ardından yok oldu.

Ela, tuttuğunu fark etmediği nefesini sertçe dışarı koyuverdi. Ödö kopmuştu. Hareketlilik ve gürültü hız kesmeden devam ederken, sonunda tüm sesleri bastıran daha büyük bir gürültü gergin dudaklarının arasından küçük bir çığlık kaçırmasına neden oldu. Elini hızla susmayacakmış gibi tiz sesler çıkaran dudaklarına götürüp bastırdı.

Tak, tak, tak, tak... Ses o kadar yüksek ve o kadar ürkütücüydü ki, tüm kasları gerilerek kan dolaşımının hızlanmasına neden oldu. Aynı kan kulaklarını bir uğuldamayla doldurdu ama güçlü sesi bastırmaya yetmedi. Kısa bir süre sonra teknenin hareket etmesiyle olduğu yerde sallandı. Midesini tekrar boğazına doğru tırmanıyormuş gibi hissetti.

Gürültü hâlâ devam ederken sağa sola sallanmaya devam etti. Bulantısını bastırmak için sürekli yutkunuyordu. Sonunda eski bir battaniyenin örttüğü ranzaya, sağ tarafına dönüp uzandı. Ne gözünü kapıdan ayırdı ne çakıyı elinden bıraktı. Karada olmasının hiçbir güvencesi yoktu. Yine de tanımadığı bu adamların içinde, bir teknede denize açılıyor olduğunu bilmek de kendi kendini bir kafese kapatmış gibi hissettiriyordu.

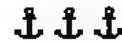
Tetikte ve hâlâ korkuyor olmasına rağmen kasları, bedeninin yumuşak bir zeminle bütünleşmesiyle gevşedi ve gözlerini kapama isteğine karşı göz kapakları bir an kayarak kapansa da buna direndi. Gözlerini irice açıp kapıya bakmaya devam etti. Kendisini nokta kadar küçülmüş, savunmasız hissediyordu.

Ela çok kitap okurdu. Neredeyse her türü okurdu. Bulduğu her şeyi de okurdu. Bir erzak listesini, bir fişi, kırılmaması için bir bardağın sarıldığı gazete parçasını... Her şeyi.

Okuduğu kimi kitaplarda çok güçlü kadın kahramanlar vardı. Her şeye göğüs geren, cesaretli, başı dik kahramanlar. Büyük sorunlarına rağmen sağlam sinirleri ve hayatla mücadele etmeye yetecek kadar kararlılıkları vardı.

Ela'nın değil! O, kendisini güçsüz hissediyordu. Güçsüz ve vazgeçmiş. Mücadelesine başlayamadan bozguna uğramış, yenilmiş.

Bu kadar savunmasız ve güçsüzken, kendisine zarar verebilecek herhangi birine karşı direnemeyeceğini biliyordu, ama bu tetikte olmasını engellemiyordu.

Uzun upuzun dakikaların ardından tekenin motor sesi durduğunda, gürültücü tayfanın sesi daha da arttı. Emirler havada uçuştı. Saatler süren bekleyişin ardından da kapısını kimse çalmadan tekne tekrar harekete geçti. Ela'nın midesi de tekrar harekete geçtiğinde bu defa çöp kovasına benzeyen plastik kutuya yetiştirmeyi başardı.

Kıyıya vardıklarında bir saat kadar yoğun hareketlilik ve hiç durmadan açılıp kapanan çenelerden yükselen sesler devam etti. Sonunda sesler tamamen kesildiğinde, Ela'nın bir heykel kadar katı bedeni çözölmeye başladı.

Yerinden kıpırdamadı. Gözleri uykusuzluktan ve tükenmeyecekmiş gibi akan gözyaşlarından şişmiş, oldukça rahatsız edici yoğunlukla batıyordu. Bedeni uyku ihtiyacı içinde isyan çılgınlıkları atarken ve onu gevşemeye zorlarken, bunun için kendisine izin veremiyordu. Biliyordu. Sonunda bir noktada tüm direnci kırılacak, uyuyakalacaktı ama elinde değildi.

Ayak seslerini işittiğinde hızla doğruldu. Yine sıkıca kavradığı çakıyı diğer eliyle de destekleyerek doğrulup oturdu. Gözleri irice açılmış, korkunun eli kalbiyle oynaşırken kapı tıklandı. Ela, nefesini tuttu.

“Ben gitmek zorundayım.” dedi Bora Reis alçak sesiyle, “Belki uyuyorsundur ama... Senin için kapının önüne bir şeyler bırakıyorum. Sevip sevmemek sana kalmış, ama insanların açken yılan yediğini bile duymuştum. Ki balık ekmeğın üzerine daha iyi bir tat tanımam.” Sesinin tonundan gülümsediğini anlamak güç değildi. Bir süre durup, Ela’dan bir cevap bekledi.

Ela hâlâ nefesini tutmuş, öylece oturuyordu.

“Hadi, eyvallah,” dedi Bora Reis hayal kırıklığı dolu bir sesle. Sesler kendisinden uzaklaşırken nefesini sertçe dışarı verdi. Uzun bir süre tekneyi ve gecenin karanlığındaki sesleri dinledi. Duyduğu sadece beyaz gürültüydü. Teknenin gövdesine çarpan dalga sesleri, dışarıdan gelen motor sesleri, anlamlandıramadığı ama uzaklardan gelen başka sesler ve kendi sık soluğunun sesi.

İnsanın başına ne gelmiş olursa olsun, bir bedenın ihtiyaçları son nefesini vermeden bitmiyordu. Ela, Bora Reis’in dudaklarından çıkan sözleri duyana kadar açlığını unutmuştu. Farkındalıkla birlikte midesi garip sesler çıkarmaya başladı. Sıkı sıkıya kapalı kapının ardından balık ekmeğın kokusunu neredeyse duyuyordu. Dilinin atında daha çok tükürük birikmiş, ağzını doldurmaya başlamıştı. Neredeyse salyası ağzından fışkıracak gibi hissediyordu, ama kapıyı açıp, korunağın-
dan çıkmak istemiyordu.

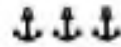
Uyuşuk hareketlerle ayaklandı. Açlık, uykusuzluk ve ruhunun çöküntüsü bedenini de bir yıkımın eşiğine getiriyordu. Ürkek ve sessizce sandalyeyi kapının arkasından çekti. Açlığı o anda atağa geçmiş gibi ona acele etmesini söylüyor, sanki midesi büzüşüyordu. Usulca kapının kilidini çevirdi. Hızla kolu

indirdi, kapıyı açtı ve bir tabağın içinde gazete kâğıdına sarılmış ekmeği alıp, ardından kalbi durma noktasına gelerek kapıyı tekrar kapattı. Titrek ellerle de kilitledi. Koku bu defa burnuna çarptığında derin nefes alış, hâlâ bir şeylerden zevk alabiliyor olmasının gerçeğiyle boğazında tılandı.

Sandalyeyi küçük masaya doğru çekerken, hareketinin hızı başını döndürdü. Sandalyeye sertçe çöktü. Gazeteyi, ardından sıcaklığını muhafaza etmesi için sıkıca sarılmış folyoyu hızla yırttı. Midesi tekrar bir atak yapmadan ekmeği iki eliyle kavradı, kocaman açılmış ağzına götürüp büyük bir ısırık aldı.

Tat, çamur yemiş gibi hissettiği ağzının içine ve dilinin üzerine yayılırken homurdandığının farkında değildi. Neredeyse çiğ-nemeden yutup ikinci bir ısırık daha aldı. Bir an duraksayarak bir yabani gibi davrandığını düşündü, ama açlığı çok daha ağır basarak tekrar aynı şiddetle ekmeğine gömüldü.

Kendisini hayata karşı da bir yabani gibi hissediyordu. Bu yönü ona öğretilmemişti. Bu karanlık, tekinsiz ve tehlikeli yön... O da bu karanlığın içinde bir kördü. Onun için gözlerinin gördüğü herkes yabancı, tekinsiz, güvenilmezdi. İyi olan tüm hisleri ruhunda açılıp her şeyi içine çeken boşlukta kaybolmuştu. Şimdi bir karar vermesi gerekiyordu. Her şeye rağmen devam etmeli miydi, yoksa tamamen mi vazgeçmeliydi?

Bora Reis endişeli bir bekleyişin ardından kamara kapısının kilidinin döndüğünü duydu. O kadar dikkat kesilmiş olmasaydı belli belirsiz çıkan sesi duyması imkânsızdı. Hızla iki adım yana kayıp sırtını gövdeye dayayarak soluğunu tuttu. Kapı açıldı ve saniyeler sonra çarparak hızla kapandı. Bora Reis, başını uzatarak aşağıya bakıp tabağı bıraktığı yerde bir boşluk gördüğünde gülümsedi.

Onun için yapabileceği başka bir şey yoktu. Sakin adımlarla evinin yolunu tuttu. İlerlerken dalgınca sakalını kaşıdı. Kızı o gece için saklamayı başarabilmişti, ama ertesi geceyi de bu kadar kolay atlatabileceğini sanmıyordu. En azından Miraç olmasa bile başka biri kamaraya girmek isteyecekti. Reis'in de bu isteği geri çevirmesi garip karşılanacaktı.

Zaten Miraç, sırf Reis girilmesini istemiyor diye inadına girmek isterdi. Belki de bu durumların hiç birine gerek kalmaz ve kız kendi kendine çekip giderdi. İçten içe bunu istediğini düşündü. Hem maddi hem manevi olarak fazladan bir sorumluluğu alacak kadar güçleri yoktu. Ama vicdanı kız için bir şeyler yapmak istiyordu.

Bir buçuk yıl önce tatsız nedenlerden dolayı kiralamak zorunda kaldıkları evin bahçe kapısının önünde park edilmiş taksiyi gördü. Öfkeyle karışık bir hüznle yüzünü buruşturdu. Miraç hiç vazgeçmeyecekti. Taksiye bir düşmanmış gibi kötücül bakışlar atarak etrafından dolandı. Küçük ve zar zor kapanan bahçe kapısından içeri girdi. Hoşnutsuz bakışları küçük, bakımsız bahçede şöyle bir gezinip, iki katlı döküntü eve kaydı.

Ev iki kattan oluşuyordu oluşmasına ama mimarisi o kadar kötüydü ki, Miraç'ın çenesi ancak taşındıklarından bir ay sonra ev hakkında konuşup durmayı bırakmıştı. Gerçi hâlâ daha arada sırada kendi kendine homurdandığını duyuyordu.

Bahçede beton, kısa bir yürüme yolu vardı ve doğrudan giriş kapısına gidiyordu. Alt katta küçük bir mutfak, bir banyo ve iki yatak odası vardı. Üst kat tek odadan oluşuyordu. İki kişinin sığamayacağı bir banyo, mutfak benzeri bir şey –küçük bir tezgâh ve evye– ne işe yaradığı belli olmayan bir de girintisi vardı. Ayrı bir daireymiş gibi evin arka tarafında bulunan merdivenlerden çıkılıyordu. Çatı katına çıkmayı bir an bile düşünmemişlerdi ama Miraç arada sırada temizliğini yapıyordu.

Yıllar yılı Beykoz'da ikamet ettikten sonra şaşalı evleri ellerinden alındığında başka bir muhitte oturmayı düşünmemişlerdi, ama bulabildikleri en ucuz ev de bu olmuştu. Bora Reis, hole adını attığında çizmelerini çıkarıp kenara koydu. Yağmurluğunu da ayaklı askıya asıp sessiz adımlarla içeri süzüldü.

Aynı anda Miraç, banyo kapısını açtı. Ardından buhar yığını da hole taşıyarak dışarı çıktı. Belinde bir havlu asılıydı ve küçük bir havluyla da hızlı hareketlerle saçlarını kuruluyordu. Gözlerini kaldırıp babasını fark etti. Ardından hızla odasına yöneldi.

"Taksi yine kapının önünde," dedi Bora Reis alçak sesle.

"Gözlerin bu kadar iyi gördüğü için Allah'a şükretmelisin."

Sesindeki yakıcı alay yaşlı kalbinin sızlamasına neden oldu, ama yılmadı. "Ne zaman uyumayı düşünüyorsun? Hastalanıp yataklara düştüğünde hiçbir şeye faydan olmaz."

"İyi işte, sen de benden kurtulup çıtırlarına para yedirmeye koşarsın." Miraç odasının kapısının hemen önünde durup bedenini ona çevirmişti. Sabit bakışları meydan okuyordu. Çimen yeşili gözlerinde hiç dinmeyecek bir hiddet vardı.

Reis alçak sesle bir küfür savurdu. Ardından dudak kaslarını gerilerek düz bir çizgi halini aldı. Kendi cehenneminde kavrulmuyormuş gibi Miraç'ın her yakıcı sözünde canı yanıyordu. "Sadece seni düşünüyorum," dedi kendine bile istikrarlı gelmeyen belli belirsiz bir sesle.

Miraç iç çekti. Saçını kurulamayı bıraktı, ama havlu sertçe sıkılmış yumruğunun arasında can çekişiyordu. "Düşünme!" dedi renksiz bir tonla. "Ne sanıyorsun? Yatağa yattığımda gerçekten uyuyabildiğimi mi?" Odasına gitmek için tekrar bedenini çevirdi. Ardından hızla ona dönüp onaylamaz bakışlarını Reis'e dikti. "Tekneye geldiğimde botun brandası açıktı. Bir şey söylemeni bekledim ama kimseyi uyarmadın. Bir daha böyle bir sorumsuzluk karşısında sessiz kalırsan, senin yerine ben uyaracağım."

Bora Reis'in içinden bir ürperti geçti. İfadesini koruyarak başını salladığında Miraç odasına girdi. Oturma odasına girip televizyonu atıktan sonra bedenini rahatsız kanepeye bıraktı. Eskisi gibi din değildi. Biraz olsun bedenini dinlendirmeden banyo yapacak gücü bulamıyordu.

Aslında o, balık kokusunu seviyordu ama insanlar aynı düşüncede olmuyorlardı. Bunun için onların yüzlerini buruşturmasını izlemek yerine banyo yapmak daha akıllıcadı. Miraç'ın oda kapısının kapandığını duydu. Televizyon açıktı ama kulakları televizyondaki seslere değil Miraç'ın adım seslerine odaklanmıştı. Miraç'ın adımları ve o koca gövdesi bulunduğu odaya girdi. Sertçe söylenmeye başladığında Reis kapadığı gözlerini açarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Miraç, ona tahammülsüz bir bakış attı. Yine de cevap verdi. "Notlarımı tekne de unutmuşum. Doğrudan okula gitmeyi düşünüyordum." Sehpadan cüzdanını alıp arka cebine yerleştirdi ve topukları üzerinde döndü. " nce onları almalıyım," diye homurdandı. Kendi kendine söylenmeye devam ederken hızla evden ıktı.

Miraç diğer gençler gibi görünüşüne o kadar önem vermezdi. Ne yeni kıyafetler alır ne de modayı takip ederdi. Onun kıyafet seçimleri amaç odaklıydı, o da  rt nmek. Miraç'ın dış görünüşünde önceliği temizlikti. Reis kendi kendine güldü. O, gençliğinde deli fişek gibiydi. Miraç'ın s s  bol bol parfüm sıkmaktı ve bir de kaşındaki gereksiz zımbırtısı vardı. Ha bir de bedeninin derisinde sakladığı süsleri vardı. Bora Reis'in ne amaçla olduğunu hâlâ anlayamadığı, sayamadığı kadar çok dövmeleri... İnsan bedenine neden resim yaptırmak isterdi ki?

Miraç çok yakışıklı da değildi, ama arada sırada çatı katı gibi bir yerde kızlarla takıldığına göre –babasının bilmediğini sanıyorsa çok yanılıyordu– karşı cinsle arası iyiydi.

Reis bir anda endişeyle doğruldu. Ardından da küfür etti. Oturduğu yerden fırlayıp koşturarak girişe yöneldi. Tembel bir insan olduğu düşünülürse oldukça seri ve çevik hareket etmişti. Çizmelerini giyip, yağmurluğunu da eline alarak kendisini evden dışarı attı.

Miraç'ın sözlerinin anlamını neden sonra kavradığı için kendisine kızıyordu. Miraç notlarını ya da ders kitaplarının bazılarını teknedeki kamarada tutuyordu. Boş kaldığı her anında ders çalışıyordu. Kamaranın kilitli olduğunu anladığında kapıyı kırabilir, kızın ödünü koparabilirdi. Miraç kapıyı kırabilecek kadar asabi olabiliyordu.

Nefes nefese koşturup külüstür kamyonetine atladı. Motorun sorun çıkarmaması için dua etti. Allah'tan havalar henüz soğumamıştı. Soğuk havalarda külüstürü çalıştırmayı bile denemezdi. Malum olaydan önce evleri gibi güzel arabaları da vardı, ancak kendi arabasından çok Miraç'ın ellerinden giden arabasına canı yanmıştı. Miraç'ın da yanmıştı.

Bir trafik canavarı gibi yeni uyanmış trafiğin içine daldı. Gırgırın bulunduğu yere vardığında, Miraç bir an teknenin güvertesinde görünüp saniye bile geçmeden gözden kaybolmuştu. Reis biçimsiz park ettiği külüstürden hızla atladı. Nefes nefese koşturarak gırgıra vardı. Güverteye çıktığında kulağına dolan sessizlik onu ürküttü. Koşar adımları hiç duraksamadan kamara inen merdivenlere yöneldi. Merdivenleri indiğinde Miraç'ı mutfakta, boş kâse ve kapların içlerini araştırırken bulduğunda rahatlamış bir soluk aldı.

Hafif ses, Miraç'ın dönüp ona bakmasına, anlık bir şaşkınlıkla kaşlarının havaya tırmanmasına neden oldu. "Sen de mi bir şey unuttun?" diye sordu Miraç umursamaz bir tavırla, ama sesinde hafif bir kuşku tınısı barındırıyordu. Cevabını beklemeden tekrar mutfağı karıştırma işine devam etti. "Hayır, anlamıyorum.

Kamaranın anahtarını neden saklasınlar? Dahası neden kapısını kilitleme gereği duysunlar?” Miraç öfkeli söylemine devam eder ve babasına kayıtsız kalırken, Reis merdivenlerin en alt basamağına oturdu.

Kulaklarını, zihnini ve artık kolaylıkla zıplayan sinirlerini onun zehrine ve öfkesine hazırladı. “Muhtemelen anahtar kapının üzerinde, ama diğer tarafında olduğu için biz göremiyoruz.” Miraç’ın başı aniden ona çevrildi. Meraklı, kuşkulu, her zaman olduğu gibi de hiddet dolu görünüyordu.

Hareketleri durdu, gözleri kısıldı ve bedenini Reis’e çevirdi. “Ne saçmalıyorsun?”

Reis yine derin bir iç çekme isteğiyle doldu ama bunu bastırdı. “Kapı kilitli, çünkü içeride savunmasız ve ürkmüş bir genç kız var.”

Miraç farkında olmaksızın bir adım öne attı. Ardından bedene hâkim olarak durdu. Zaten turşu satan yüzünün her çizgisine karanlık bir öfke yayıldı. Bir elini dar tezgâha dayadı. Oradan aldığı güçle kendisini olduğu yerde tutabiliyormuş gibi görünüyordu. Diğer eli yüzüne uzandı ve iki parmağı burun kemerini sıktı. Gözlerini kapatarak önce hafifçe ardından gürültüyle kahkaha atmaya başladı. Kahkahasında neşeden eser yoktu.

Sonra aniden durup elini burnundan çekti. “Şaka yapıyor olmalısın!” Aldatıcı sakinliğinin ardında cehennem ateşini görmek mümkün değildi.

Bora Reis başını iki yana salladı. “Kız içeride ve muhtemelen tüm konuşmalarımızı dinliyor.”

“Sana inanamıyorum!” Bora Reis irkildi. Miraç neredeyse vahşi bir hayvan gibi kükrüyordu. “Yeni bir çıtır macerasına atılabilecek kadar cesur ve gurursuz musun?”

“Çok ileri gidiyorsun!” Reis’in alçak sesinde artık onun da tahammül sınırının aşıldığının habercisi bir tını vardı. “İçerideki

“Söyle kapıyı açsın. Geç kalıyorum ve ben tekneye tekrar geldiğimde o, gitmiş olacak!”

Bora Reis başını sallayıp bıkkın bir iç çekişle ayağa kalktı. Kapıyı birkaç kez tıkladı. “Hanım kızım?” diye sordu saniyeler sonra, “Senin için gitme vakti!”

Bölüm 3

Hangisinin onu daha çok korkuttuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bora Reis'in tartıştığı kişinin gaddar ve keskin bir öfkeyle dolu sesi mi, yoksa onun için gitme vaktinin geldiğini belirten o sözcüklerden sonra gidecek bir yerinin olmamasının çıplak gerçekliğini fark etmesi mi? Bilmiyordu.

Yemeğini yedikten hemen sonra eline yine çakıyı alıp ranzanın üzerinde dimdik oturmaya devam etmişti. Teknede kimsenin olmamasının onu rahatlatması gerekiyordu belki, ama rahatlayamıyordu. Uyumaktan korkuyordu. Ne kıpırdamış, ne gözlerinin kapanmasına, ne de kaslarının gevşemesine izin vermişti.

O durgun dakikalarda bulunduğu kamaranın içi kadar sessiz ve hareketsiz ruhu, o anda çoktan çırpınmaya başlamıştı. Kamaradan çıkmak, onlarla karşılaşmak ya da belirsiz geleceğine kucak açan karanlık dünya ile karşılaşmak istemiyordu.

“Söyle açsın, yoksa kıracağım!” Ürkütücü sesle birlikte yerinden sıçradı. Alnından yuvarlanan ter damlası burnunun ucundan parmak eklemlerine düştü.

“Belki uyuyordur,” dedi Kaptan alçak sesle. Kapı yumruklanmaya başladı. Her yumruk darbesi başının tepesine iniyormuş gibi sesle birlikte sıcıyordu.

“Lanet olsun! Benim bu zırvalıklarla uğraşacak fazladan bir saniyem bile yok.”

İlk tekmeyle kapı sarsıldı. Kapının ardındaki sandalyenin ayakları yerinden oynadı. İkinci tekme kilidi zorladı ve kapı tıpkı bir lastik gibi içeriye doğru esneyip yerine döndü. Sandalye dengesizleşti ve ardından paldır küldür yere devrildi. Ela'nın gözleri sandalyeyi takip ederken nefesi boğazında tıkanı. Kalp atışı kapıya inen tekmeden çok daha fazla gürültü yapıyordu.

Üçüncü tekme kilidi yerinden söktü ve arkaya doğru savrulurken sandalyeye çarptı. Ela'nın ilk gördüğü şey çimen yeşili irice açılmış gözlerdi. Dünya üzerindeki tüm nefreti de içine çekmiş gibi hiddetle parlıyorlardı. Eğer kasları kilitlenmemiş olsaydı korkuyla geri sıçrayabilirdi, ama bedeni üzerinde hâkimiyet kuramıyordu. Hoş, o gözlere bakmak insanın zihninin de karanlık bir göle dönüşmesine neden oluyordu.

Hiddetin gelip yerini almasından hemen önce adamın yüzünde beliren anlık şaşkınlığı da görmüştü. Adamın kısacık saçları diken diken olmuş, kalın dudakların oluşturduğu ağzı düz bir çizgi halini almış, burun delikleri genişlemişti.

Sol kaşının kıyısındaki piercing, kaşlarını derince çattığı için kalın kılların arasına sıkışmış gibi görünüyordu. Yüzünde yumuşak, onu biraz olsun sevecen gösterecek tek bir çizgi bile yoktu. Asıl Ela'yı dilsiz ve felç olmuş gibi bırakan adamın cüssesiydi. Kaptan da uzun boyluydu ama bu adamda gereksiz bir boy ve cüsse fazlalığı vardı.

Adam eğilerek kapıdan içeri, kamaraya daldı. Küçük kamaranın içinde dev gibi yükselerek genç kızın biraz ötesinde durdu. Ela'nın gözleri, adamın bağcıklarını bağlamaya gerek duymadı-

ğı siyah botlarından, bol cepli siyah pantolonuna ve oradan da dik yakalı ceketine kaydı.

Tekrar yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. Kamara ya da tamamen kendi bedeni, sallanmaya başladı. İki eliyle birden sıkıca kavradığı çakı şiddetle titriyordu. Adamın onu izlediğinden emindi. Gözleri sanki derisinde delikler açıyordu. Ceketin altındaki şişkin göğüs, derin bir nefes alışla yükseldi. Ardından da genç kızın görüş alanından çıktı. Ela tekrar ona bakmak istemiyordu. Durum zaten yeterince ürkütücüyken, onun havayı esir alan kütlesini görmeye ihtiyacı yoktu.

Kaptan tek kelime etmemişti. Kollarını göğsünün üzerinde bağlamış, omzunu kapıya yaslamıştı. Yerde incelemesini gerektiren çok önemli bir şey varmış gibi başını yere eğmişti.

Ela kâğıt hışırtıları duydu. “Bu sorunu hemen hallet!” Tok ses Ela’nın kulaklarında çınladı. Adam iri cüssesini de alarak kamaradan ayrıldı.

Gün hızla yükselir ve güneş ışığı kamaranın küçük penceresinden içeriye dolarken, Kaptan başını yerden kaldırdı. Ela ona bakmıyordu ama hareketi fark etti.

“Pekâlâ.” Kaptan’ın fısıltıdan bir ton yüksek sesiyle gözleri ona çevrildi. “Biraz önce esip gürleyen kişi nemrut oğlumdu ve her zaman böyledir ve görünüşe göre seni burada istemiyor.”

Yanaklarını havayla şişirip nefesini sertçe dışarı verdi. “Ancak kahretsin ki bende görmezden gelemeyeceğim bir vicdan var. Ayrıca duygusal ve aşırı romantik biriyim.” Kaptan genişçe gülümsedi. “Kimseye söyleme ama şiir yazıyorum.” Ela’ya göz kırptı. Ardından ifadesi ciddi bir hâl aldı. “Şimdi hem senin hem de benim yararına açık olma zamanı geldi. İnsanın başına her şey gelebilir, ama yaşamak için her zaman bir neden vardır ve yaşamaya devam etmek için de hepimizin ihtiyaçları, gereksinimleri vardır. Bunun için sana soracağım sorulara dürüstlikle cevap vermeni istiyorum.”

Dikkatle Ela'nın gözlerinin içine bakıyor, ondan gelecek herhangi bir tepkiye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ela ona güvenmiyordu. Neden güvensin ki? Bunun için oldukça çok bahanesi vardı. Yine de... Başını salladı. Kaptan'ın gözleri hızla kapanıp açıldı ve o da başını salladı.

“Sana daha fazla yaklaşmayacağım, ama içeriye girip sandalyeyi almak zorundayım. Ben yaşlı bir adamım.” Ela zaten sıkıca kavradığı çakıyı biraz daha sıkarak ve hafifçe yükselterek cevap verdi. Kaptan hızlı davranarak içeriye iki adım attı. Sandalyeyi tek eliyle kavradı ve hızla dışarı çıkıp, kapının önüne yerleştirdi. Üzerine oturdu. Gözlerinde acıma ve ciddiyetle, “Gidecek yerin var mı?” diye sordu. Ela başını iki yana salladı. “Pekâlâ. Şimdi sormam gereken soruya vereceğin dürüst cevabı gerçekten bilmek zorundayım. Seni bulmak, sana zarar vermek isteyen... Yani kaçtığın birileri var mı?” Ela yine başını iki yana salladı. Kaptan gözle görünür bir şekilde rahatlayarak bir nefes koyuverdi. “Bu güzel. Kimseyle başımız belaya girsin istemem. Paran var mı?”

Ela bir süre düşündü. Beyaz kumaş çantasının içinde cüzdanı vardı. Onun içinde de yirmi lirasının olduğunu hatırlıyordu. Belli belirsiz başını salladı. “Ne kadar?” Kaptan'dan gelen soru üzerine kaşları hafifçe derinleşti. Adamın varmak istediği yeri kestiremiyordu. Orada kalmasına karşılık parasını mı alacaktı?

Ela yıllardır konuşmuyormuş gibi hissederek dudaklarını araladı. Ağzının içinde yuvarlayarak, “Yirmi lira,” dedi. Sesi kendi kulaklarına bile ürkütücü gelmişti.

“Çalışıyor musun?” Ela başını yine iki yana salladı. Kaptan'ın dudakları hoşnutsuzlukla büzüşürken dilini şaklattı. “Sana karşı ben de dürüst olacağım. Fazladan bir boğaza bakacak maddi durumum yok, ama eğer kabul edersen bu teknede hem çalışıp hem de kalabilirsin. Yemek masraflarını bir süre, sen kendi pa-

ranı kazanıncaya kadar karşılarım. Başına ne geldi bilmiyorum. Açıkçası bilmek de istemiyorum.”

Sözleri Ela'nın içinde giderek büyüyen balonun patlamasına neden oldu. Ağız dolusu bir hıçkırık dudaklarından fırlamadan önce göğsünü yarararak yukarılara tırmanmıştı. Sarsılarak hıçkır-maya başladı. Bittiğini düşündüğü gözyaşları tekrar gözlerini bulanıklaştırdı. Ela'nın tel gibi gerilen bedeni her hıçkırıkta bi-raz daha gevşeyip, bedenini pelte kıvamına getirdi.

Başına ne gelmişti? Ela daha çok hıçkırdı. O adamın nefsinin kurbanı olmuş, bir parçası olduğunu düşündüğü kadın onu ev-den atmıştı. Gidecek bir yeri yoktu. Parası yoktu. Hayatında her şeyi bir kenara bırakıp savaşılabileceği bir amacı da yoktu. Ayrıca artık kimseye güveni de yoktu. Elindeki çakı yön değiştirdi. Yükselerek sivri ucu kalbini hedef aldı. Bedeni güçsüzleşmiş olabilirdi, ama bunu kararlılıkla yapabileceği kırıntılar kalmıştı. Ancak daha elini hareket ettirmeden Kaptan ileri atılıp çakıyı elinden aldı ve odanın bir ucuna fırlattı.

Ela ona uzanan elleri kendini koruma içgüdüleriyle itirmeye çalıştığında Kaptan hızla geri çekildi, ama yakın durmaya devam etti. Kaptan nefes nefese kalmış, fazlasıyla endişeli görünüyordu. “Ah be kızım. Ben bu heyecanı kaldırabilecek kadar genç değilim, lakin Allah biliyor... Gitmen benim için ne kadar hayırlı da olsa uzun süre aklımdan çıkmaz, vicdan yaparım.” Gözlerini doğrudan Ela'nın gözlerine dikmişti. “Bana güvenemezsin. Şu durumda görüyorum ki kimseye karşı inancın yok. Hayata karşı bile, ancak herkes ikinci bir şansı hak eder. Senin hayatın da hak ediyor. Gel bir dene. Olmazsa, hâlâ yaşamak istemiyorsan açıldığımız bir gün ben, seni gırgırdan aşağı atarım.” Kaptan'ın sesindeki eğlenceli tını, Ela'nın kirpiklerini kırptırmasıyla kahkahaya dönüştü. “Ayağına da ağırlık bağlarım.” Kaşları neşeyle ve sorarcasına havaya kalktı. “Ne diyorsun? Hayatın için bir şans daha var mı?” Ela düşünmeden başını salladı. Eğer düşünürse derinlerde boğulacağını biliyordu.

“Aferin sana!” Kaptan yaşlılığını öne sürüp durmasına rağmen çevik bir hareketle ayağa fırladı. “O zaman, önce şu kapı işini halledelim.” Gözlerini yukarı dikip bir şeyler homurdandı. Tekrar Ela’ya döndü. “Tamirci getirmeliyim. İstedğin bir şey var mı?”

Ela başını iki yana sallarken, aklına banyo yapması gerektiği geldi. “Banyo yapabileceğim bir yer var mı?” İçinde birkaç kişi birden yaşıyormuş gibi sesi tarazlı çıkmıştı. Boğazını gü-rültüyle temizledi.

“Geldiğinden beri kurduğun en uzun cümle.” Kaptan genişçe gülümsedi. “Var. Hemen yan tarafta bir duş var. Ben gelene kadar işini bitirirsin.” Kaptan arkasını dönüp ilerledi. Aniden durup omzunun üzerinden baktı. “Bir adın var mı?”

“Var.”

“Ne?”

Ela omuz silkti.

“Öyle olsun. Zaten artık istesen de istemesen de herkes sana *Miço* diye seslenecek.” Tekrar dönüp seri adımlarla uzaklaştı.

Ela miçonun ne demek olduğunu elbette biliyordu, ama ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Buna kafa yoracak vakti de yoktu. Aceleci hareketlerle bavulundan kıyafetlerini alıp hızla yan taraftaki duş kısmına girdi. Gözleri sürekli duş başlığına ya da ileri bakıyordu. Bedenine bakmak, ona yapılanı görmek istemiyordu, ama bu hafızasından çıkarabileceği anlamına gelmiyordu. Bedenini sabunlarken, elini dokunduğu yerler şiddetle sızlıyordu ve Ela ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da acıyla yüzünü buruşturuyordu. Sabun yüzünden saçları keçe gibi olmuştu, ama bunu umursayacak durumda değildi.

Bedenini iyice temizlediğinden emin olduktan sonra suyu kapadı. Islak bedeninin üzerine aceleyle bir eşofman altı, uzun kollu bir tişört geçirdi. İkisinin de siyah olmasından memnundu.

Kirli kıyafetlerini tortop haline getirip dışarı çıktı. Onları bavuluna bırakıp yine ranzanın alt katındaki yatağa oturdu.

Bedenini gevşeten sıcak suyun onu uykunun tatlı fısıltısına çektiğinin farkına varamadı. Kaptan geldiğinde uyuyordu. Kapının kilidi tamir edilirken de uyuyordu. Gün dönüp, gece gölgeleri tekneye tırmandığında ve tayfa tekneyi doldurmaya başladığında da uyuyordu.

Bora Reis'in gözleri, gözünden uyku akan oğlunun yüzünde dolaştı. Yorgun görünüyordu ve bıkkın. Nereye kadar böyle götürülebileceğini merak ediyordu. Ya da ne zamana kadar? Günde iki-üç saatlik bir uykuyla nasıl devam edebilirdi ki?

Alçak sesle, "Kahve ister misin?" diye sordu. Bora Reis genelde alçak sesle konuşurdu. Elbette bu durum tayfaya emirler yağdırmaya başladığı anlarda tamamen tersine dönerdi.

"Ben alırım. Dümene geçecek durumda değilim." Miraç kafasındaki bereyi kaşının kıyısındaki zimbirtiyi örtecek kadar aşağıya indirmiş, polar hırkasının fermuarını çenesine kadar çekmişti.

Miraç'ın başı aniden yukarı kalktı. Hiddeti, bıkkınlığını ve uykusunu bir anda yok etmiş gibi görünüyordu. Dudak kasları gerilerek, köşeleri yukarı doğru tırmandı. Bora Reis biliyordu. Oğlu zekiydi.

Miraç, "Göndermedin!" diye tısladı. Yağmurluğunun cebindeki ellerini çıkardı. İşaretparmağı havaya kalktı, yönü Kaptan'ın bedenini buldu ve yaralayıcı kelimelerinin hepsini bir anda kusmak için derin bir nefes aldı. Ardından vazgeçerek hızla arkasını dönüp kaptan köşkünden çıktı. Reis dümeni pilota alıp telaşla oğlunun arkasından seğirtti.

Miraç, babasına olan sonsuz öfkesinde haklı olabilirdi, ancak ürkmüş, yaralı ve hiçbir suçu olmayan bir genç kız da Kaptan'ın geçmiş hatalarının diyetini ödememeliydi.

Bora Reis yaptıklarından pişmanlık duyuyordu. En azından bir kısmından... İsmi hâlâ kalbine ağırlık veren kadını sevmiştir, ama onu sevmekten hiçbir zaman pişmanlık duymadı. Ağır ve utandıran, derin bir aşkla sevmiştir. Onun hastalık oyununa kanıp, bankadaki tüm parasını hibe edecek kadar... Karısını ve oğlunu gözü kapalı aldatacak kadar sevmiştir.

Tefecilerden para alıp, kendini asla ödeyemeyeceğini düşündüğü borcun altına girecek kadar sevmiştir. Evini, arabasını, tüm gayrimenkullerini kaybedecek kadar sevmiştir. Elinde kala kala bir gırgır kalmıştır. Onun üzerinde de ipotek vardı ve ödeyebileceğinden de emin değildi. Borçlu olmayan tek varlıkları Miraç'ın, bir arkadaşının üzerine geçirdiği gezi teknesiydi.

Tansiyon, şeker ve ağrıları tükenmek bilmeyen bir migreni olan eşi, onu aldattığını ancak tüm mal varlıkları ellerinden alındığında öğrenmiştir. Miraç çok daha önce fark etmiştir. Babasına öfkeleniyor, onu uyarıyordu. Ama geleceği ellerinden gittiğinde ve ihanetine katlanamayan annesi öldüğünde babasından nefret etmiştir. Yine de onun yanında kalıp, borçlarını kapatabilmek için deli gibi çırpınıyordu.

Oğlu, onu zevk düşkünü, genç kızlara göz diken hastalıklı biri ilan etmiştir ama durum öyle değildi. Bora uğraşmıştı. Ona tutulmamak için elinden geleni yapmıştı ama öyle tatlı dilli, öyle güler yüzlü ve öyle sıcaktı ki... İçine işlemiştir.

Onunla bir balıkçı restoranına iki kasa balık götürdüğünde tanışmıştı. Güzeldi. Kestane rengi saçları, simsiyah iki misket gibi parlayan gözleri vardı. Düzgün vücut yapısı, kandıran sözleri ve kıpkırmızı dudakları vardı. Her şeyiyle çok güzeldi. Reise kurlar yapmış, öyle veya böyle telefon numarasını almış, bir akşam ailesinin şehir dışında olacağını söyleyerek evinde yemeğe davet etmiştir.

Reis gitmişti. Zaten ona kapılmak üzere olduğunu ve yemeğe icabet etmesinin hata olduğunu biliyordu, ama içindeki delikan-

linin kanı kaynamıştı bir kere. Güzel gözlüsü ona rakı sofrası hazırlamış, onu baştan çıkarmış ve uzun saatler boyu onu sıcak yatağında ağırlamıştı. Sıcak ve canlı bedeniyle kalbine işlemişti Reis gençliğinde çok çapkın bir adamdı, ama onu güzel gözlüsü kadar mutlu eden kimse olmamıştı ve Reis bu yalancı mutluluğa balıklama bir dalış yapmıştı. Onlarca kere yatağına girmiş, onlarca kere onu lüks ve özel yerlerde gezdirmişti. Ona kıyafetler almış, neredeyse tüm ihtiyaçlarını karşılamıştı.

Sonra o hastalık musallat olmuştu. Reisin bunun bir oyun olduğunu anlaması için beş kuruşsuz kalması ve gırtlığına kadar borç içinde kalması gerekmişti. Onunla birlikte hastaneye gitmiş, onkoloji doktoruyla –öğle arasında– görüşmüş, hastalığın ciddiyetini tüm detaylarıyla öğrenmişti ya da öyle olduğunu sanmıştı. Daha sonra görüştüğü doktorun hastanenin temizlik elemanlarından biri olduğunu öğrenmişti...

İşte o zaman dünya gerçekten başına yıkılmıştı, ama Bora Reis sevmişti. Tüm yaşananlara, kandırılmışlığına ve aldatılmışlığına rağmen sevmişti. Onu sevmeyi de, kalbi bir gün kan pompalamayı bırakıp suskunluğa gömülene kadar da bırakmayacaktı. Hasta olan aslında onun kalbiydi, hastalığına da tıbbın hiçbir çaresi yoktu.

Tüm her şey gün yüzüne çıkıp dımdızlak ortada kaldığında karısının hastalığına gerekli bakımı yapacak kadar maddi durumları kalmamıştı. Karısı gözlerinin önünde erirken ve hiçbir şey yapamazken onu kaybetmişti. Miraç'ın uykusuz gecelerinin, bulduğu her işte çalışmasının da bir faydası olmamıştı. Şimdi oğlu babasından nefret ediyordu. Ölene kadar da nefret etmeye devam edecekti.

Dalgınlıkla baktığı, baktığını bile fark etmediği bir kadına bakarken yakalandığında, Miraç zevkle onu yerin dibine sokup çıkarıyordu. Sivri dili kimi zaman o kadar ileri gidiyordu ki, ba-

zen gırtlak gırtlığa gelmiş oluyorlardı. Yine de onun haklılığı, reisi her zaman durdurmayı başarıyordu, ama reis de haklıydı. Sevmişti. Hayatında ilk defa güzel gözlüsünü sevmişti.

Şimdi oğlu, onu baktığı her kadına kapılan bir ayran gönüllü olarak görüyordu ama tüm bu yaşanmışlıkların içinde kamara-daki kızın hiçbir günahı yoktu.

Nefes nefese kalmış bir halde oğlunu kamaradan içeri girerken yakaladı. Kız kapıyı kilitlemediğine göre hâlâ uyuyor olmalıydı. Kamaranın ortasında, elleri iki yanda yumruk olmuş oğlunun tam arkasında durdu. “Gidecek yeri yok,” diye fısıldadı. “Yaşanmışlıklarımızın da onunla hiçbir ilgisi yok. Burada kalacak ve teknede çalışacak.”

Oğlunun karanlık, keskin bakışları aniden ona çevrildi. Dişleri hiç aralanmayacakmış gibi birbirini eziyor, çenesinde bir kas durmadan seğiriyordu. “Tabii, elbette hizmetlerinin arasında seni yatağında mutlu etmek de var.” Gök gürültüsü gibi insanı türküten sesi, kızın aniden gözlerini açıp hızla doğrulmasına neden oldu.

Kaptan ağzının kenarından, “Saçmalama!” diye tıslayıp, zorlukla gülümsedi. “Seni yeni miçomuzla tanıştırayım.”

Miraç’ın burun delikleri genişledi ve yine Kaptan’a bir boğa kadar öfkeli göründü. Allah’tan Kaptan kırmızı filan giymiyordu ama Miraç’ın sivri boynuzları olsaydı muhtemelen Kaptan’a birkaç kere saplamış olurdu.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” Miraç bedenini tamamen ona çevirmiş, yeni miçolarını yok sayarak konuşuyordu. “Her şeyi geçtim diyelim, –ki bu mümkün değil– bu bir kız!” İşaretparmağını genç kıza doğrultmuştu. “Bu ne işimize yarar ki? Neden bir miço almadığımızı hatırlıyor musun?” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Senin ahlaksız ve sorumsuz zevklerin yüzünden bir boğaza daha bakacak durumumuz yok! Böyle bir

şeyi o yaşlı beynin anımsıyor mu?” Havaya kalkan kaşları beresinin altında kayboldu. “Tabii amaçladığın şey gerçekten onun miçoluk yapması değilse o başka...”

Bora Reis göz ucuyla genç kıza baktı. Gözlerini irice açmıştı. Işık üst ranzaya vurmuş, genç kızın yüzünü gölgeler arasında bırakmıştı ama bu bile gözlerindeki ürkek titremeyi saklamaya yetmiyordu. Kız gözlerini Miraç'a dikmişti. Tüm endişesinin altında kafa karışıklığını da net olarak görebiliyordu. *Lanet olsun, Miraç!* “Yeter artık!” dedi. Sesi keskin bir bıçak gibiydi. “Sana söyledim! O artık bu gırgırda miço olarak çalışacak. Burada kalacak ve bu kamara da ona ait olacak. Şimdi özel eşyalarını al ve bir daha onun iznini almadan da paldır küldür buraya girme!”

Miraç'ın gözleri uzun bir süre babası ve kızın üzerinde gidip geldi. Burnundan soluyordu. Delice itiraz etmek istediğini biliyordu ama kararlılık, babasının sesine ve gözüne yansımıştı.

Miraç kollarını indirdi. “Pekâlâ.” Gözleri yoğun bir kınama bakışıyla genç kıızı buldu. Ardından babasına döndü. “O zaman söyle de yeni miçona, bu iş yatıp uyuyarak yapılmıyor.” Homurtu ve gülme arası bir ses çıkardı. “Bir kız olması umurunda değil. Ona imtiyazlı davranırsan.”

“Davranılmayacak!” Bora Reis, Miraç'ın sözlerini sertçe kesti. “O da herkes gibi üzerine düşen görevi yerine getirecek ve tekne de kalmasına karşılık yarım maaş alacak.”

Miraç sertçe başını eğdi. Küçük komodinden birkaç parça özel eşyasını aldı. Doğrulup gözlerini değer biçer gibi Ela'nın üzerine dikti ve bir süre öylece gözlerini bile kırpmadan baktı. Ardından dudaklarında insanı suçsuz olsa bile yerin dibine sokacak alaylı bir gülümse ile topukları üzerinde dönüp kamaradan ayrıldı.

Kaptan'ın bakışları bir süre, oğlunun arkasında kalan boşlukta asılı kaldı. Bir iç çekişi bastırarak genç kıza döndü. “Adı Miraç, ama ortaya böyle bir şey çıkacağını bilseydim, adını fırtı-

na, hortum, zelzele filan koyardım." Kız sözlerine gülmedi, ama bakışları Kaptan'ı doğrular gibiydi. "Onu duydun. Kalın bir şeyler giy, güverteye çık. Tayfayla tanış ve iş başı yap."

Genç kız başını salladı. Kaptan çıkarken kamaranın kapısını usulca kapadı.

Bölüm 4

Yaşam ve ölüm arasında gerçekten ince bir çizgi vardı. Yaşanmışlıkların zihnini taciz etmesiyle, aniden hayattan kaçıp kurtulma çabası, yine aniden yaşama ve mücadele etme isteğine dönüşebiliyordu. Ruhunun dengesizliği, zihninin de sarsılmasına neden oluyordu. Ela, kararının ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu. Hâlâ beyninin bir noktasında onu çimdikleyip duran bir düşünce vardı. Yapabilseydi, kendisini yok etmeyi başarabilseydi daha mı iyi olurdu?

• Ela, kendisini güçlü hissetmiyordu. Ama baba-oğul arasında yaşananları ürkek zihninin arka kısımlarında değerlendirmeyi başarabilmişti. Hayat hiç kimse için kolay değildi ve aile denen kurumun, sağlam temelleri de olsa bazen sarsılıyordu.

O kadının gelişi güzel hazırladığı bavuldan bir ayakkabı, uzun kollu bir bluz ve bir pantolon giymiş olarak merdivenlerden yukarı çıkarken, bu merdivenlerin onun ayakları altında uzun zaman aşınacağından haberi yoktu. Güverteye çıktığında kendisini, gecenin karanlığını çalan aydınlatmaların altında harıl

harıl çalışan ve hepsi de koca koca adamlardan oluşan tayfayla karşı karşıya buldu.

Güvertede belirdiğinde, o hareketliliğin içinde bile dikkat çekmiş ve başlar ona çevrilmişti. Sadece kısa bir an! O anda bile hoşnutsuz, meraklı ve eğlenen bakışları fark etmişti. Orada bulunuyor olmasını hoş karşılamayanların bakışı, biraz daha uzunca yüzünde dolanmış, ardından onaylamaz bakışlar, merdiven basamaklarında duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş Kaptan'a çevrilmişti. Kaptan'ın kararlı duruşu, seslerini yükseltmek isteyenlerin çenelerini sıkı sıkıya kapatıyor gibi görünüyordu.

Kendisi mi? Bir canavar kesilmediği kesindi. Hayata karşı tek savunması kamburlaştırdığı sırtıydı. Her şey onu ele veriyordu. Tüm korkuları gün yüzüne çıkmış, güvertede ampul gibi parlıyordu. Bu, hayatta kimsenin yaşamak istemeyeceği kadar korkunç bir ironiydi. Dalgalar bile öyle ses çıkarıyordu ki, sanki haline katıla katıla gülüyorlardı. Peki, yapabileceği başka ne vardı? Hiç.

Kaptan'ın bir boz ayıyı andıran oğlu görünürde yoktu ve Ela, gerçek huzursuzluğu henüz yaşamadığının farkındaydı.

Kaptan, "Miço!" diye gürledi.

Ela, kocaman bir ağ ve bilmediği birçok aletin etrafında toplanmış elemanları izlerken, kulaklarını uğuldatan korkunun arasında Kaptan'ın kendisine seslendiğini çok geç fark etti.

"Miço!"

Ses irkilmesine ve Kaptan'ın hiddetinin sahibini merak etmesine yol açtı. Bora Reis, gözlerini dikmiş ona bakarken, tayfadan birkaçı kıkırdadı. Kendi aralarında yaptıkları alçak sesli esprilerine yüksek sesle kahkaha attılar. Ela'nın, *Miço*'nun kendisi olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Ürkek olmaktan nefret ediyordu, fakat bunca adamın arasında tek başına olduğunu bil-

mek ve denizin ortasında kaçabileceği hiçbir yer olmadığını geç de olsa anlamak ödünün kopmasına yetmişti.

Hızlı olması için uğraşsa da bunu başaramayan küçük adımlarıyla Kaptan'ın hemen önünde durana kadar ilerledi. Başını geri atarak adama baktı.

“Daha kalın giysilerin yok mu?”

Ela, başını iki yana sallarken, sanki alay edercesine sert bir rüzgâr bedenine şiddetle çarptı. Eğer birkaç kilo daha hafif olsaydı, rüzgârın onu alıp götürmesi işten bile değildi.

Kaptan'ın arkasından bir ses patladı. “Ayaklarına ağırlık bağla, yoksa senin Miço'nun nazik bedenini rüzgâr elinden alacak!”

Boz ayı, babasının yanından geçerken onlara bakmamıştı bile. Gülüşme sesleri rüzgârın uğultusuna karıştı. Ela, sesler üzerine irkilirken –belki de iliklerine işleyen serin hava onu titretmişti– Kaptan, ona düşünceli gözlerle bakıyordu. “Ekrem, bizim yedek yağmurluklardan bir tane getir.” Konuşurken Ekrem'e –her kimse artık– bakmamıştı. “Bu gecelik idare et. Yarın sana Miraç'ın eskilerinden bir şeyler ayarlarız.”

“Ona, eskilerimi vereceğimi de nereden çıkardın?”

Kaptan, oğlunun şiddetli çıkışını umursamadı. Dikkatini Ela'ya vererek, “Bir-iki gece sadece izle. İyice gözlemlersen, yavaş yavaş işi öğrenirsin,” diye buyurdu.

Ela, başını sallarken, yirmili yaşlarında bir genç, asker yeşili bir yağmurluk uzattı. Ela'nın elleri daha beyni emir vermeden yağmurluğa atıldı. Rüzgâr, öyle sert esiyordu ki, sanki bedeninin katmanlarını aşır içinde dolaşıyordu. Ekrem, Ela'nın bir şey söylemesini beklemeden yanlarından ayrıldı. Zaten Ela'nın zihni teşekkür etmeyi düşünemeyecek kadar uyuşmuştu. Elleri titrerken yağmurluğu üzerine geçirip fermuarını çekti. Başını kaldırdı. Kaptan gitmişti.

Ona sıcak bir yaklaşım gösteren tek kiři o olduğundan, Ela bir an yalnızlık duygusuna kapıldı ve sonra dűşündű. Eėer devam etmek istiyorsa, bir yerden başlamak zorundaydı. Derin bir nefesin ardından omuzlarını dikleştirdi. Bedenini, her biri kendi görevlerinde karınca gibi çalışan tayfaya çevirdiğinde onunla göz göze geldi. Eėer bir gırgırın içinde ve denizin ortasında olmasaydı, arkasına bakmadan kaçıp giderdi. Kelimelerini duymaya gerek yoktu. Miraç, ondan nefret etmişti. Hem de ilk bakışta. Nefretini de gizlemeye gerek görmüyordu. Aksine, Ela'nın bunu bilmesini istiyordu. Bakışlar öldürebilseydi eėer, Ela'nın son nefesini çekmeye zamanı olmazdı.

Bir şekilde Ela, yaşadıklarının hıncını ondan almak ister gibi bakışlarına doğrudan karşılık vermeye çalıştı. Bir meydan okuma değildi onunki, güçsüz bir çabaydı. Gözlerini kaçırmayı istiyordu, fakat bunun yerine yağmurluğunun kapüşonunu başına geçirdi. Ona bakmaya devam ederken! Ardından ellerini ceplerine sokup, bunun ısınmasına biraz olsun yardımcı olacağını umdu.

Tekne artık eskisi gibi gürültű yapmıyordu. Ela, sırtını gövdeye dayadı ve sonunda meydan okumayı kaybederek, gözlerini çalışanlara dikti. Teknenin sürati giderek azalırken, üç adam bir gece önce saklandığı bota doğru koştu. Onların arkasından boz ayı da bota doğru ilerledi. Bunun için Ela'nın önünden –neredeyse ayakkabılarının ucuna basacak kadar yakınından– geçmeyi tercih etti. Ela, zaten sırtını gövdeye yaslamış olmasaydı, birkaç adım daha gerileyebilirdi. Zira buna teřebbűs etmiş, onun alaylı homurtusuyla karşılaşmıştı.

Becerikli, ne yaptığını bilen dört adam, botun brandasını çıkardı. Gırgırın hızı neredeyse duracak kadar düşerken, tayfa yeni bir hareketliliğin içine daldı. Bir süre sonra gırgır tamamen durdu. Herkes Ela'nın varlığını unutmuş gibi görünüyordu.

Özgür kalan bot suya indirildi. Arkasından ağın bir ucunu da botun içine gönderdiler. Gırgır tekrar hareket etmeye başladı. Hareket ettikçe de ağ, gırgırın içinden süzülen bir nehir gibi suya akıyordu. Tayfadan biri, oldukça hızlı hareketlerle ağ indikçe, kanca gibi bir parçayı, ağla birlikte suya uzanan tele asıyordu. Gırgır, tam bir daire çizip botun yanına tekrar döndü. Aydınlatmanın ışığı ağın bir kenarındaki oval bir topa benzeyen nesnelere çarpıyor, bir daire oluşturan küçük toplar –Ela daha sonra bu toplara mantar denildiğini ve ağın kenarını suyun yüzeyinde tutmaya yaradığını öğrenecekti– suyun üzerinde daire oluşturarak parıldıyorlardı.

Küçük toplar karanlık denizin üzerinde titreşirken, ışık kırılmasıyla, yanardöner bir görüntü sergiliyorlardı. Tayfanın kimisi aylak aylak dikilirken, kimisi de karanlık suya yolladıkları ağla ilgilenmeye devam ediyordu. Uzun dakikaların ardından yine bir hareketlilik başladı. İsmi bilmediği, ama vince benzettiği bir alet, ağı yavaş yavaş sudan çıkarırken, tayfa gırgırın kenarından aşağı eğilmiş, kimi çıplak elle, kimi eldivenli elleriyle ağı gırgıra çekiyorlardı.

Ela, arı gibi çalışan insanların yüzlerinde umut, heves ve telaşlı bir sabırsızlığın oynaşmasını izliyordu. Bir çift sert bakışlı, kararmış göz kendi gözlerinin önünde belirene kadar! Etkisi, ani bir yutkunmayla birlikte soluğunun kesilmesi oldu. Yine sonuçsuz bir çaba olacağını idrak ederek geri adım atmak için gerildi.

“Pratik, her zaman teoriden daha verimli, zaman konusunda daha cimri ve saptayıcıdır!”

Ela, bilmiyordu. Miraç’a neden cevap veremediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yutkunamamıştı bile, Soluğunu tutmuş, alına neon bir tabela asmış gibi korktuğunu tüm beden diliyle hissettirerek bön bön adamın suratına bakıyordu.

Adamın gözleri alaycı bir gülümsemeye kısıldı. Ağır, tamamen bilinçli olarak ayarlanmış, küçük düşürücü, küstah bir tınıyla, “Diyorum ki; nazik kıcını kaldırıp işe yaramaya başlasan iyi edersin. Bu işler izleyerek öğrenilmiyor.” Değer biçer gibi genç kızı tepeden tırnağa ağır ağır inceledi. Gördüklerinden hoşlanmamış gibi de burnundan bir homurtu yükseldi. Piercing takılmış kaşı, ışığın gümüşe çarpmasıyla bir yıldız gibi parladı. “Bariz yıldırıcı bir iş, kesinlikle senin altında ezileceğin türden bir bedensel işlev gerektiriyor. Bunun için teknede fazladan birkaç gün daha kalıp bizi sömürmek yerine, sabaha bu tekneden sonsuza kadar ayrılmış olabilirsin.”

Ela'nın ortaokula başladığı zamanlarda, türkünç derecede zayıf bir kimya öğretmeni, Ela'nın beyninin yerinde bir saman yığını olduğunu düşünüyordu. Matematik ve fizikte yeterince başarı gösterebilirken, kimyadaki karışık isimleri bir türlü aklında tutamıyordu. Ela, çok sivrilebilen bir insan değildi, ama bazen onu tetikleyen neyse... Sözleriyle onu ezmeye çalışana karşı sıkı bir yumruk indirdiği olurdu. Bu, doğasından ileri gelen bir özelliği idi. Bunun için bir çaba harcamazdı. Öylece, aniden ağzından fırlayıverirdi.

Bunun için öğretmene, “En azından bende saman var. Sizin sonsuz boşluğunuz için yas tutuyoruz,” deyivermişti. Tabi ki, disipline gitmiş, okuldan uzaklaştırma almıştı. Hiçbir zaman da verdiği cevaptan pişman olmamıştı.

O anda da oldukça yorgundu. Hislerinin, yaşadıklarının altında posası çıkmıştı, ancak tabiatından ileri gelen, beynindeki süzgecin anlık kapanışı o anda da Ela'yı etkisi altına aldı.

Çatlak, kendi kulaklarına bile acınası gelen bir sesle, “Beyin gerektirmediği için senin adına sevindim,” deyiverdi, ancak bu defa anında pişman oldu.

Adamın cüssesi ve görünüşe göre üzerine ikinci bir deri gibi yapışan öfkesini bir kenara bırakabilse bile, denizin ortasında,

bir teknenin içindeydi. Çevresi, karşısındaki boz ayının maiye-
tiyle sarılmıştı. Kalbi, onu azarlar gibi sertçe dürterken, adamın
tepkisini görebilmek için gözlerini botlarının ucundan kaldırıp
yüzüne dikti.

Hiçbir şey yoktu. Ne öfke ne alaycılık ne de ne düşündüğüne
dair tek bir ifade... Yoktu.

Ona sadece baktı. “Buzhaneden kasaları ve buzları taşıyaca-
ğız,” diye bildirdi. Yine de kaybolmayacak gibi görünen nefre-
ti, Ela’yı içten dışa sarmıştı. Nefreti harflerinin üzerine özenle
yerleştirilmiş gibi resmen çarpıyordu. Başıyla kendisini takip
etmesini söyleyip yoluna devam etti. Ela, o ancak arkasını dön-
düğünde tuttuğu nefesini koyuverebilmişti.

Mutfak, banyo ve tek kamaranın bulunduğu alana inen mer-
divenlerde onu takip etti. Bedeni aniden batma hissiyle birlikte
gevşediğinde, şiddetli rüzgârın güvertede kaldığına memnun
oldu. Boz ayı, bir kapının önünde durdu. Sürgüyü çekip kapıyı
ittirdi. Arkasına bakmadan kapıdan içeri girip gözden kaybol-
du. Ela, yutkundu. Gitmeli miydi? Beyninin tedbirli davranma
kapısı ona arkasını dönüp kaçmasını söylüyordu. Buna rağmen
tam bir aptal olmalıydı, çünkü o da peşinden karanlığa adım attı.

Fark edemediği merdivenlerin ilk basamağında, attığı yanlış
adımı neredeyse yuvarlanmasına neden oluyordu. Elleri telaşla
ve el yordamıyla buz gibi soğuk tırabzanları buldu. Parmakları
demiri sıkıca kavradı. Aniden aldığı sert nefesini düzene sokma-
ya çalışırken birden ışıklar yandı. Yanan ışığın keskinliği gözle-
rini aldığı için, kısa bir süre baktığı yeri yine göremedi.

Merdivenlerin bitiminde kimse yoktu. Gözlerini kısarak aşağı-
ya baktığında, görüş alanına koca bir figür girdi.

“Eğer davetiye bekliyorsan, burada işler o kadar nazik ve
ağır yürümüyor.”

Adam sinirlerine dokunuyordu. Dünya üzerinde bulunan en
karaktersiz insana bakıyor gibi gözlerini kısıp kıza bakıyor, küs-

tah bakışlarının nedenini anlayamamak Ela'yı tedirgin ediyordu. Boz ayı, onaylamayarak başını iki yana salladı. Ela, orada dikilip, öylece adamı izlediğini fark ettiğinde yanakları ısındı. Merdivenleri hızlı adımlarla inmeye başladı. Her adımda soğuk bedenine işliyordu. Güvertedeki soğuktan kurtulduğuna sevinirken, bir buzhaneye girmişlerdi.

Miraç, eline aldığı kasaları üst üste koyup, içlerinde büyük buz kalıpları olan çuvalı da onların içine yerleştirdi. Arkasını dönüp başka bir çuval daha aldı. Başını kaldırdığında, yine bakışlarında küçümseme vardı.

“Bunu yukarıya taşıyacaksın!”

Ela'nın gözleri çuvalın boyutunu fark ettiğinde hafifçe irileşti. Tepkisi karşısında da ondan yarım, alaycı bir nefes aldı. Genç kız, onun kendisine olan tavrı karşısında gerçek bir karşı koyma ortaya dökmek istiyordu, fakat tedirginliği onu yarı yolda bırakıyordu. Bunun için fazladan, abartılı hareketlerde bulunmak yerine iki adımda adamın yanında bitiverdi. Narin parmakları çuvala uzandı. Aniden, o pati gibi iri elleri kendi ellerini kavradı. Ela'nın kalbi, göğüs kafesini delmek ister gibi ürkek, hızlı vuruşlar yapmaya başladı.

“Bak şimdi! Manikürüne de yazık olacak!” Çimen yeşili gözler, tekrar onun gözlerini bulana kadar yukarı hareket etti.

Ela'nın korkudan tutuklaşan bedeni de tam o anda çözüldü. Onun yüzüne yaklaşan elini hafifçe ittirdi. “Dokunma bana!” diye tısladı. Miraç'ın başı yana eğildi. Gözleri alaycıydı. Ela, onun sinirine dokunacak bir şeyler söyleyeceğini fark ettiğinde, “Seni öldürürüm!” dedi.

Sözcükler dudaklarından istemsizce çıkmıştı, fakat pişman değildi. Miraç'ın başı tekrar doğruldu. Ela, onun sert sözlerini duymak ve sinmemek için kendini hazırlamaya çalışırken, ani-

den patlak veren ürkütücü bir kahkaha olabilmış gibi buzhanenin ısını daha da düşürdü. Genç kız, ürkerek bir adım geri attı.

Miraç, başını sağa sola salladı. “Bir saniyemi bile harcamaya değmezsin.” Sözcüklerin her tınısı, adamın bunu inanarak söylediğini resmen haykırıyordu. Ela, gücenmek yerine buna memnun oldu. Miraç, kasalarla birlikte üzerindeki çuvalı da kollarına aldı. Arkasını dönüp, “Hareketlen,” diye tısladı.

Ela, hızla önündeki çuvala atıldı. Sıkıca kavrayıp, ayaklarını yere sağlam basarak çuvalı kaldırmaya çalıştı. Yapamadı. O kadar ağırdı ki, çuvala boğuşurken tüm gücünü ve nefesini tüketmişti.

“Çekil kenara!” Adamın sesini arkasında duyduğunda, hızla doğrulup yana kaydı. Adam eğildi. Çuvalı yerden alıp hiç ağırlığı yokmuş gibi havaya kaldırdı.

“Arkanı dön!” Sözler dudaklarından sabırsızca çıkmıştı.

Ela, onun ne yapmak istediğini çabuk kavrayabildiği için sevindi. Hızla arkasını döndü. Saniyeler sonra da sırtında, çuvalın dehşet verici soğukluğuyla birlikte ağırlığını hissetti. Miraç’ın omuzunun üzerinden ona doğru uzattığı çuvalın ağzını iki eliyle birden sıkıca kavradı. Taşıyabileceğine kanaat getirdiği çuval, onun ellerini çekmesiyle sırtından aşağıya kaydı. Ela, çuvala daha sıkı asıldı. Bacakları elektrik akımına tutulmuş gibi titrerken bir adım attı. Sonra bir adım daha... Ve aniden ayağı arkaya doğru kaydığı anda, yüzükoyun yere düşüp yanağını sert zemine çarptı.

Bölüm 5

Elmacık kemiğinin kırıldığını düşünüyordu. Soğuk zemin, çarpmanın etkisiyle sıcaklayan teni ve delice bir zonklama... Altında kaldığı çuvalın ağırlığı bedenine baskı yaptıkça Ela acıyla ağlama isteğiyle doldu. Yerden kalkmak için çaba göstermiyordu bile, çünkü bu, yersiz bir gururun acınası gösterisinden başka bir şey olmazdı.

Öfkeli bir homurdanmanın eşliğinde çuval bir anda üzerinden kalktı. Ela, göğsündeki rahatlamayı ancak ağırlık üzerinden kalktığında anladı.

“Ayağa kalkabilir misiniz, pek nazik Miçomuz?”

Hâlâ hissettiği acıyla sulanan gözlerini irice açarak, kaçacak damlalara engel olmaya çalıştı. Yüzünü ona göstermemek için ağır ağır doğrulup, zorlukla ayağa kalktı. Çuval, acımasızca tekrar sırtına bindi ve Ela, nereden geldiğini bilmediği bir kararlılıkla çuvalın ağzını tekrar sıkıca kavradı. Bu defa daha dikkatli adımlar atarak ilerledi. Kapıya ulaşmasına birkaç adım kala,

Miraç onun önüne geçip hızlı adımlarla ilerledi. Ela, titreyen adımlarla ondan çok daha sonra kapıdan çıkabilmişti.

Miraç, görünürde yoktu. Çoktan elindekilerle birlikte güverteye çıkmıştı. Çuval o kadar ağır geliyordu ki, soğukluğunu o anda hissetmiyordu bile. Kasları sancıyor, bacakları titriyor, düzensiz aldığı her nefesle birlikte boşluğuna dayanılmaz bir sancı giriyordu. Ama biliyordu ki, çuvalı sırtından indirirse bir daha onu asla kaldıramazdı. Elleri terlemeye başladığında, çuval neredeyse elinden kayıp düşüyordu.

Ela, belini büktü. Bedeni doksan derecelik bir açıyla eğik duruyordu. Bir daha çuvalı bırakıncaya kadar doğrulamayacağını biliyordu. Bunun için çuvalı tek eliyle sıkıca kavrayıp, diğer elini boşta bırakarak duvara dayandı.

Bir adım. Bir basamak. Bir adım daha. Yanına diğer adım. Bir kez daha düşme tehlikesiyle karşı karşıya kaldıktan sonra güverteye çıkmayı başarabilmişti. Kasları o kadar yanıyordu ki, bedeni soğuğu hissetmiyordu, fakat boğazı hissediyordu. Milyonlarca iğne boğazına aynı anda batıyordu.

İriliğiyle göze çarpan adam görüş alanına girdiğinde derin bir nefes aldı. Bebek adımları gibi küçük, dengesiz adımlarla yanına kadar ilerledi. Miraç, onu fark etti. Kayıtsızlıkla dönüp çuvalı sırtından alıp, havuz gibi görünen dikdörtgen bir alana buzları boşalttı. Daha Ela yükten kurtulduğu için sevinip, doğru düzgün bir nefes alamadan tekrar onu takip etmesini işaret etti. Ela'nın işkencesi bitmemişti.

İki kez daha ağır çuvalı taşımak zorunda kaldığında, son çuval ona bir araba taşıyormuşçasına güç, ağır ve öldürücü geldi. Sonunda havuzun başına vardığında düşmemek için bir yerleri tutmak zorunda kaldı. Tüm bu zaman boyunca ne tayfa ne de Miraç, onunla konuşmak için bir çaba sarf etmişti. Bu işine geliyordu. Zaten nefes alacak dermanı kalmamıştı.

O, kendisine başka bir iş verilmeden azıcık dinlenmenin derdine düşmüştü, fakat tayfanın çoğu yine ani bir hareketliliğin içine girdiğinde, ufalıp görünmez olmak istedi. Bulunduğu alanda, tayfanın arasında kendini fazlalık gibi görüyordu. Öyleydi de! Dalgın bakışları teknenin bir kenarında toplanmış tayfanın üzerindeydi. Parmakları havuzun kenarını sıkıca kavramış, yanan kaslarını soğutmaya, titreyen ayaklarına söz geçirmeye çalışıyordu.

Bir hata yaptı. Gözlerini hafifçe sağa, Miraç'ın bulunduğu yöne çevirdi ve onun yeşil gözleriyle karşı karşıya geldi. Tek bir baş hareketi! Adam ona emir vermekten, hor görmekten, canının yandığını izlemekten keyif alıyordu. Ela'nın çenesi istemsizce yukarı kalktı. Belki dik başlılığı atak yapmaya karar vermişti. Belki de gururu daha fazla aşağılanmayı kaldıramayacaktı. Kim bilir...

Külçe gibi ağırlaşan ayaklarına zorlukla bir adım attırmayı başardı. Yanına vardığında, Miraç, Ela'ya sanki kendisiyle birlikte hareket edeceğini bildiği bir bekçi köpeği muamelesiyle ilerledi. Ela da tam istediği gibi yaparak onun ardından tayfanın arasına karıştı. Başka ne yapabilirdi ki?

Her anını dikkatle izleyen, bunu belli etmekten kaçınmayan adama, *Ne yapacağım?* diye sorarcasına baktı.

Miraç, bıkkınlıkla, "İzle," dedi. Sonra da diğerleri gibi kollarını aşağıya sarkıtıp ağı çekmeye başladı. Kollar bir bulanıklık içinde aşağı yukarı hareket ederken, ağ hızla teknenin içine çekiliyordu. Ela, onun sabırsız bakışlarını hissetmiş gibi ürkütücü derecede güçlü ellerinin beceri ve tecrübeyle çalışmasını izleyip ona baktı. Sonra hafifçe ağı çekmeye başladı.

Düşmekten korkarak, çuvalların ağızlarını sıkıca tuttuğu için kıpırdamak istemeyen eklemlerini zorlayarak... Kolları nasıl hareket edeceğini unutmuş gibi hareket etmekte zorlanıyordu.

Kasları durması için sanki yalvarıp, ılık atıyordu. Ela durmadı. Tepelerindeki vinç, içi balık dolu ağı havaya kaldırıp, teknenin içine doğru hareket edene kadar durmadı. Ela, ağın fazlalığını tayfa gibi seri olamasa da çekmeye devam etti.

Sonra bir Şey oldu. Ağın içindeki balıklar, havuza boşaltılırken, onaylamaz, sıkıntılı gözler Ela'ya kaçamak bakışlar atmaya başladı. Ne olduğunu anlayamasa da bir Şey için suçlandığının farkındaydı. Kötücül bakışlar üzerine dikildike olduğu yerde yok olmak istiyordu. Hiçbir Şey olmamış gibi olduğu yerde kalmaya devam etti.

Bakışları "Cık cık" sesleri ve homurdanmalar takip etti. Herkes bir Şeye kızmıştı, sebebi de Ela'ydı. Bunu onun gözüne sokmak için de yüzlerde abartılı mimikler kullanmaktan çekinmiyorlardı. Çuvalların içindeki buzları havuza atan adamın hareketleri öyle sertti ki, kıpır kıpır balıkların üzerine düşen her buz parçasını kafasına iniyormuş gibi hissediyordu.

Ve ona bakmaya korkuyordu. Tayfanın bakışları onu huzursuz, tedirgin etmişti fakat o yeşillerin, derisinde sanatsal delikler açacağından emindi. Kısa bir süre sonra tayfanın arasına karışan Kaptan'ı fark ettiğinde, anlamsız bir Şekilde kalbinde küçük bir ferahlama oldu. Bakışlarını adama çevirdi. Kaptan, Ela'ya güven dolu, sıcak bir gülümseme yolladı. Çok geçmeden tayfanın huzursuzluğunu fark ederek kaşları derinleşti. Merak yüklü bakışları havuzun içine çevrildiğinde, yüzü sevimsiz bir hal aldı.

"Ne bekliyordun?"

Ela da Kaptan gibi sert sesin sahibine baktı. Miraç, ringde bir raunt almış gibi bakıyordu.

Kaptan, alayla "Sakin bana batıl inançların kafanı kurcaladığını söyleme," dedi. "Kısmetimiz bu kadarmış."

Miraç'ın dudaklarında küstah bir gülümseme belirdi. Bakışlarını yana eğerek, gözlerini tek tek tayfanın yüzünde dolaştırdı.

Kaptan da gözlerini onunla birlikte hareket ettirdi ve şaşkın bir gülücük attı. “Yapmayın yahu! Gırgıra bir kız bindi diye talihsiz olduğumuzu düşünüyorsanız, Perihan Kaptan’ın av seferlerine ne diyeceksiniz?”

Ela, sonunda anladı. Kendisine göre çok, ama anlaşılan tayfaya göre az olan av hasılatının nedeninin Ela’nın teknede bulunmasından kaynaklandığını düşünüyorlardı. Koca koca adamlar gerçekten buna mı inanıyorlardı?

Biri, “O sayılmaz,” diye gürledi. Bir diğeri bu sözlerin ardından bozuk araba motorunu zorlar gibi sesler çıkararak gülmeye başladı.

“Bence gayet de iyi sayılır.” Kaptan kollarını göğsünde kavuşturdu.

“O sayılır mı be!” Ela, kimin konuştuğunu görememişti, ancak asık yüzlerin yavaş yavaş gülümsediğini fark ediyordu. “Geçen gün iki güzel söz edelim dedik, balık dolu kasayı kafama fırlattı.”

Başka biri yarı öfkeli yarı alaylı bir tonla araya karıştı. “Dalgınken omzuna çarptığımda, omuz öyle atılmaz böyle atılır deyip neredeyse omzumu çıkarıyordu.”

“Hangi kadın yetmişliği sek içip dimdik yürür be!”

Ela, yumuşak bir gülüş duydu. Kaptan ile birlikte şaşkınlıkla sesin sahibine baktılar. Çünkü bir kasırga kadar öfkeli dolaşmayı alışkanlık haline getiren Miraç’ın gülüşünü duymak, insanı şoka sokuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, tayfanın sohbetini takip ediyordu.

Sonra elini kaldırdı, biraz önceki gülüşü bir halüsinasyonmuş gibi çabucak kaybolmuştu. Fakat sesi altı büyüklüğündeki bir deprem misali değildi en azından. “Ben, torununa patik ördüğünü görmüştüm.” Tek kaşını havaya kaldırdığında gümüş küpe aniden parladı. “Ve beni epey sever.”

Hayret.

Aniden bakışları kesişti. Adam, bir an onun orada olduğunu unutmuş gibi gözlerini iki kez kırptırdı. Tekrar sert bir kabuk olup, “Neyse ne!” derken kollarını çözüp kalçasını dayadığı havuzdan ayrıldı. “Biz, işimize bakalım.”

Ela, gözlerini yere dikti ama bir şekilde onun kendisine doğru geldiğini biliyordu. Botları görüş alanına girdi.

Miraç, “Kasaları al,” dedi ve durmaksızın ilerledi.

Ela’nın değil kasa, kibrit çöpünü kaldıracak hali kalmamıştı. Yine de peşinden gitti. Kasalardan birini alıp, balık dolu havuza atladı. Aslında hâlâ yürüyecek dermanı nereden bulduğunu merak ediyordu. Hayatında hiç çalışmamış biriydi. Ağır işler şöyle dursun, ev işlerinden bile hoşlanmazdı.

Miraç, Ela’nın eline bir kürek tutuşturdu. “Balıkları kasalara dolduracaksın. Büyükçe olanları alma.”

Ela, adamın suratına tam bir şaşkınlıkla baktı. “Ama bunlar hareket ediyor?” Sözler, dudaklarından tamamen bilinçsizce dökmüştü. Balıklar her yerdeydiler ve onları önce küreğe, ardından kasaya nasıl dolduracağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Adam, elini çenesine koyup parmaklarıyla ovuşturdu. Bu hareketin sempatik olması gerekirdi, fakat adamın sempatik tek bir kası yoktu. “Allah Allah! Çok garip, değil mi? Neden acaba?” deyip Ela’ya bakarak, “Söylediğimi yap,” dedi.

Ardından balıkların içine dalıp, büyük, farklı olanları ayırarak bir kasaya doldurmaya başladı. Ela da ona söyleneni yaptı. İki eliyle birden tuttuğu, zangır zangır titreyen küreğe alabildiği kadar balık aldı. Ardından güçlkle kaldırıp, havada zikzaklar çizerek kasaları doldurmaya başladı.

Kızgınlıklarına rağmen, tayfanın acıma dolu bakışlarının üzerinde olduğunu farkında değildi. Birinin aklına kız kardeşi,

ötekinin aklına birden on sekizlik kızı düşmüştü. Emir Yaman, öfkeli olduğu kıza yardım etmek için eline bir kürek alıp, tam havuzun içine atlıyordu ki, Miraç'ın amansız bakışlarıyla karşılaştığında yutkunup geri adım attı. Miraç, iyi hoş çocuktuk, ama istediğinde de mendeburun biri olup çıkıyordu. Emir Yaman iç çekişine engel olamayarak ve genç adama, *Ne yapıyorsun, kardeşim?* bakışı atarak başka bir işin ucundan tutmak için arkasını döndü. Onun bu hareketi vicdan yapan diğer çalışanların da yardım etme isteğini bastırmıştı.

Ela, soğuk hava dinlemeden alnından akan teri silmek için doğrulduğunda, Kaptan'ı dişlerini sıkarak oğluna bakarken yakaladı. Elbette oğlu etkilenmiş görünmüyordu. Kaptan, Ela'ya özür diler bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp gitti.

“Oyalanma!”

Ela, sıçramak istemezdi. Ona, gözlerinde gördüğü hor ifadeyi kazandırmak istemezdi ama ister istemez sıçramıştı işte ve anında da işine geri dönmüştü. Kürek, balıklarla birlikte çok daha ağır oluyordu. Tayfa, Ela'nın yavaşlığından dolayı abartılı bir homurdanma şarkısı tutturmuş gibi, Miraç'ın üstüne gidiyordu.

“Bırak şu kızı da işimizi bitirip, gidelim.”

“Yav hadi yav! Daha eve gidip yıkanacağım. Hanım beni, kapının önünde yıkamaya başladı.”

“Amma inatçı adamsın, Miraç. Bırak da biz yapalım. Sabaha bitmez bu iş!”

Adam hiçbirini umursamıyordu. Ta ki Ela, ayaklarındaki ve kollarındaki tüm gücü tüketene kadar. Sonunda öne doğru hamle yaptığında çizmesi kaydı. Midesini kaldıran balıkların üzerine yüz üstü düştü. Kıpırdanıp duran balıkları hissettikçe çığlık atmak istiyor, ama bunun için bile güç bulamıyordu. Kollarından destek alarak kalkmaya çalıştı. Başaramadı.

Başını kaldırdı. Tüm balıklar etrafında deli gibi dönmeye başladı. Bağırıp duran Kaptan'ın sesi, bir tünelin içinden gelir

gibi uzaklardaydı. Onu takip eden birkaç kişinin sesi daha. Sonrasını hatırlamıyordu.

Bora Kaptan, çelimsiz, güçten düşmüş kızı kucağında taşıırken, oğlunun alayla söylediği ateş topu sözleri umursamıyordu. Nasılsa, kendini savunmak için sarf edeceği her kelime, onun sert duvarına çarpıp dağılacaktı. Oğlu, ona inanmıyor, genç kızın yeni macerası olduğunu sanıyordu. Kıza öylesine eziyet ediyordu ki, Kaptan, *Belki de onu göndermeliydim*, diye düşünmek zorunda kaldı. Yoksa oğlu, geri hiçbir şey bırakmayana kadar, kendisine olan tüm hıncını kızdan çıkarmaya kalkacaktı.

Bakışları, kamaradaki küçük yatağa yatırdığı, yorgunluktan kendinden geçen kıza takıldığında, ona acımayla değil, istemsiz bir hayranlıkla bakıyordu. Narin bedenine rağmen, yılmayan bir savaşçı gibi Miraç'ın gereksiz emirlerini yerine getirmişti. Kıza birkaç gün daha vermeye karar verdi. Kendi aralarında –Miraç'ın zalim davranışlarını yok sayarsa– en azından güvendeydi.

Belki bu sürede Miraç da onun niyetinin ne olduğunu anlar, daha sonra da yumuşardı. İç çekti. Bundan pek emin de olamıyordu ya, neyse... Kamaradan ayrılırken kızın bilinçsiz inleyişi kulağına çalındı. Yüreği sızladı. Miraç'ı uyarmak için yanına vardığında diline hâkim olmaya karar verdi. Oğlu, tayfanın gözlerini endişeyle kendi üzerine toplayacak bir öfkeyle balıkları kasalara yerleştiriyordu. Sanki balıklar çok büyük bir günah işlemişlerdi. Sanki Miço, çok büyük bir günah işlemişti. Günahın büyüğünü işleyen Bora Kaptan'dı, ama ceremesini neredeyse Miraç'ın baktığı gökyüzü bile çekiyordu.

Kapalı gözkapaklarının arasından sessiz bir çığlık gibi yuvarlanan damlaları bir eliyle silmeye çalışırken inledi. Canı o kadar çok yanıyordu ki, gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Sonunda

damlaları silmekten vazgeçip onları kendi haline bıraktı. İnsan hayatı bir gecede engelleyemediği bir kaderle değişebiliyordu. Birkaç gün öncesine kadar hayattaki tek düşüncesi yeniden üniversite sınavına girebilmek, kendisine iyi bir gelecek için sağlam bir yol haritası çizebilmektir.

Şimdi... Tanımadığı insanların arasında istemese de kendine yer edinmeye çalışıyordu. Ona bilinçli olarak eziyet eden insan azmanına rağmen, ruhu, hiç sönmeyecek sonsuz bir ateşin fitilini yakmış olabilirdi. O an, bedeni ruhunun feryatlarını duyamayacak kadar sancıyordu. O kadar hamdı ki, üzerine binen yükün acısı onu yatağa çivilemişti. Yirmi yıl kadar küçük, beşik gibi sallanan yatağından çıkmak istemiyordu. Belki yirmi yıl değil, ama yirmi saat daha yataktan çıkamayacak kadar bitkin düşmüştü. Kendini hasta hissediyordu. Öyle ki, adama içinden sövecek takati bile kalmamıştı.

Midesi açlıktan kasılsa da gözlerinin önüne, kıpırdanıp duran balıklar her geldiğinde, midesi anında ters dönüyor ve içindekileri dışarı çıkarmak istiyordu. Derin iç çekişiyle, kimi yerleri zonkladığında yüzünü buruşturdu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Umurunda da değildi. Ağırlaşan gözkapaklarına itaat ederek gözlerini kapadı. Anında da uyuyakaldı.

Gözlerini tekrar açtığında, tepesinde taş gibi bir suratla bekleyen adamın hiddetli gözleriyle karşılaştı. Başparmaklarını pantolonunun cebine takmış, bir ayağı sabırsızca yere vuruyordu. Ela, bedenini isyan ettirecek kadar hızla doğruldu. Ardından da tüm uzuvları öylesine zonkladı ki, yüzü ağlamaklı bir ifade aldı.

Adam, acısını fark ettiyse bile önemsemedi. “Temizlik malzemeleri güvertedeki dolabın içinde, zaten tek bir tane dolap var. O kadarını becerirsin herhalde. Tayfa gelene kadar güverteyi sil. Mutfak bir elden geçir, akşamdan kalma fincanları, kupaları filan yıka... Bir de ağda küçük bir ayrılma var. İşaretledim.

Hemen fark edersin. Onu onar. En mülhimi o. Akşama bize lazım.” Tek düze bir sesle sıraladığı emirleri bittikten sonra arkasını dönüp ilerledi. Ela'nın dudakları da çenesi de titremeye başladı. Yapacağı işleri düşündükçe de daha fena oluyordu.

Adamın hotlarından çıkan gıcırdama, adımlarıyla birlikte durdu. Omzunun üzerinden fişek gibi bir bakış attı. O hayali fişek, Ela'nın gözbebeklerinde patladı. “Yatağa kahvaltı mı bekliyorsun? Zıpla! İki saatin var.” Ardından orayı terk etti.

Ela'nın dudakları öfkeyle hüzülmüştü. İçinden hem kendine acıyıp ağlamak geliyor hem de öfkeyle kaynıyordu. “Siktir git!” Sözlerinin ardından elini ağzına kapadı. Kendi kötü sözlerine o kadar şaşırmıştı ki, gözleri irice açılmış, adamın çıktığı noktaya bakıyordu.

Sonra, adam tekrar görüldü. “Ne?”

Ela, yutkundu. Alevin ayak parmaklarından onu yakalayıp, savura savura yukarı çıktığını fark ediyordu. “Ne, ne?” diye sordu usulca.

Adam, kamaranın içine bir adım attı. Gümüş zımbırtılı kaşı havaya kalkmıştı. “Biraz önce ne dedin?” diye sordu.

Ela, başını iki yana salladı. “Habırlamıyorum.”

Miraç'ın iki kaşı birden düştü. Bir boğaydı. Gerçekten boynuzları olan ve sürekli öfkeli olan bir boğa. Ve renk körüydü, çünkü Ela'ya baktıkça kırmızı görüyordu. “Adını hatırlıyor musun?” diye sordu kara bir alayla.

Aslında o, kendi adını sonsuza kadar benliğinin her köşesinden silmek istiyordu. Bunun için adama başını iki yana sallayarak cevap verdi.

Adam, işaretparmağını bir mızrak gibi ona doğrulttu. “Buradan gideceksin. Duydun mu? En kısa zamanda sepet havasını çalacaksın. Bir ahmakla uğraşacak vaktim yok benim.”

Dudaklarını büzdü. O kadar hiddetli görünüyordu ki, Ela korkmaya başladı. Hiç korkmuyormuş gibi! “Babamdan da uzak dur. Yeni bir macerayı kaldıracak durumumuz yok. Gideceksin buradan.”

Ela, onun sözlerinin manasını tamamen yanlış yorumlamıştı. Babasının yumuşak tarafından yararlandığını düşünmesi Ela'ya daha mantıklı geliyordu. Eğer, onun ne demek istediğini gerçekten anlasaydı. O anda gırgırı terk ederdi.

Bedeni, adamın sözlerine iç sesinden önce itiraz etti. Tüm dirençsizliğine rağmen, sırf Miraç'ı mutlu etmemek için dayanamadığı kadar dayanmak istiyordu, fakat bundan kesin olarak da emin olamıyordu. İçten dışa bir titreme bedenini esir alsa da insanüstü bir güç sarf ederek, ayaklarını yataktan sallandırdı. Üzerinde bir önceki gün giydiği kıyafetleri vardı. Sadece yüzünü yıkayıp, güverteye çıktı.

Miraç, onun güverteye çıktığını fark etti. Keskin bir uyarı bakışının ardından gırgırı terk etti. Ela, onun başında dikileceğini düşündüğü için, gidişiyle rahat bir nefes aldı. Onunla yalnız kalma düşüncesi oldukça ürkütücüydü. Gıgırda ondan başka kimse yoktu.

Bacaklarına ağırlık bağlamışlar gibi hareket edip, onun verdiği işleri sırasıyla yapmaya başlamışken, bir şeyi fark etti. Kasları ısındıkça daha hızlı hareket ediyor, oturup kalkmadığı sürece acıyı daha az duyuyordu. İşlerini henüz bitirmiş, temizlik malzemelerini dolaba koyarken, ağın onarımında temizlikten daha çok uğraştığı için hayıflanıyordu. Bilen biri için hiçbir şeydi belki, ama onun için gıgırın kendisini kullanmak kadar zordu.

Arkasından adım sesleri geldiğinde, endişeyle omzunun üzerinden baktı. Bu endişe, artık onun gölgesi gibi olmuştu. İkinci bir deri gibi üzerine yapışmış, hayatının uzun bir döneminde ona yoldaşlık edecekmiş gibi duruyordu. Keşke olmasaydı. Kaptan'ı fark ettiğinde rahat bir soluk aldı.

“Sen, niye ayaktasın?”

Kaptan'ın şaşkın bakışlarına, azarlar tonuna karşılık omzunu silkti. Ona kalsa hâlâ uyuyor olurdu. Kamarasına gitmek için hareket ettiğinde, Kaptan'ın etrafa şaşkın bakışlar attığını gördü. “Temizlik mi yaptın?” Sorgulayıcı bakışları Ela'nın bedeninde sabitlendi. Konuşacak gücü kalmadığı için başını sallayarak cevap verdi. “Bir iki gün kendini yormamaya çalış. Her yerin ağrıyor olmalı.”

“Oğlunuz.”

Ela'nın sözleri üzerine Kaptan yapboz parçasını yerine oturttu. Bunun üzerine onun da pek söyleyeceği bir şey olmamalıydı ki, elini havaya kaldırdığında, plastik bir poşet hafifçe sallandı. “Sana yiyecek bir şeyler aldım.” Ela, yanından geçerken, onu ürkütmekten korkar gibi çekinerek poşeti ona uzattı. Ela, teşekkür edercesine başını salladığında, hafifçe gülümsedi. “Karşı taraftaki balık restoranına biraz para verdim. Biz yokken de açtığına gidip oradan bir şeyler alabilirsin. Sen, ilk maaşını alana kadar böyle idare edelim. Daha sonra kendin alırsın.”

Genç kız, yine başını salladı. Kamarasına giderken son anda yön değiştirerek, yemeğini denize bakarak yemeye karar verdi. Yıllar sonra denizin, onun bir uzvu gibi bir parçası olacağını bilmeden, paketi açtı. Balık ekmek. Ne sürpriz ama! Gerçi şikâyet etmemesi gerekiyordu. Sonuçta karnını doyurmak için koca bir ekmek arası vardı. Biraz önce o da yoktu.

Kaptan'ın sessiz adımlarının kendisine doğru yaklaştığını fark ettiğinde yüzünü buruşturmamak için çabaladı. O anda, denizi değil de güvertede, tahtayı yemeye çalışıyormuş gibi görünen koyu renk bir böceği izliyordu. Kaşları hafifçe derinleşti. Ne tuhaftı. Daha önce böcek gördüğü anda çığlığı basar, arkasına bakmadan kaçardı. O anda, adını bile bilmediği o böceği eline alacak kadar cesaretli hissediyordu. Tabi sadece böcek konusunda!

“Yarın da alışveriş yapar, kahvaltılık bir şeyler alırız.” Kaptan kollarını küpeşteye dayamış, Ela’dan birkaç adım uzakta duruyor, ona bakmıyordu. “Akşam da sana kalın kıyafetler getireceğim. Biraz büyük olabilirler, ama en azından üşümezsin.” Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Sanki bir şey için huzursuz oluyor, kıvranıyordu. Sonunda iç çekişiyle birlikte karar vermiş gibi konuştu. “Ona aldırış etme!”

Ela, gülmek istedi. O kadar kolaydı sanki.

“Derdi seninle değil, benimle! Bana olan kızgınlığını senden çıkarıyor. Huysuz herifin tekidir, ama iyi çocuktur.” Elini başına götürüp, beresinin altından saçlarını kaşıdı. “Gerçi hep böyle derler, değil mi?” Genç kız da bilinçsizce gözlerini devirmişti. “Sana alıştıkça... Görmezden gelmesi daha kolay olacak. Azıcık sabrederim.”

Bedenini genç kıza doğru tamamen çevirirken, cep kenarları ağarmış pantolonundan bir paket daha çıkardı. Adamın ellerinin üzeri kahverengi lekelerle doluydu. Uzun ince parmakları ne kadar zarif olursa olsun, yılların tecrübesini, işini ve yükünü taşıyordu. “Kas gevşetici. Ağrılarına iyi gelir.”

Ela, üzerinde bir eczanenin adının olduğu poşete şüpheyle baktı. Kaptan, kızın davranışını fark ettiğinde poşeti anında geri çekti. Fakat genç kız, bir merhem için fazla evhamlı davrandığını düşünerek poşeti aldı. Aslında bir soğuk algınlığı ilacı ve vitaminlere de ihtiyacı vardı, ama bunu kendine sakladı. İlacı yağmurluğunun cebine atarken, bir yandan son lokmalarını yiyordu.

“Romantik bir akşamüstü! Ne hoş...”

Arkalarından gelen sesle ikisi de irkildi. Ela, omzunun içe çöktüğünü fark etmemişti, ancak Kaptan fark etti ve bunun üzerine oğluna hiddetli bir bakış attı. “Dün gecedен sonra ona iş verdiğine inanamıyorum.”

“Niye? Zavalılığının incileri mi döküldü?”

Ela, onun tam arkasında durduğunu hissediyordu. Güçlkle yutkundu. Elinde kalan son lokmayı yiyecek durumu kalmamıştı. Hem bu adam neden bahsedip duruyordu böyle? Sürekli bir laf çarpmayla uğraşıyordu, ancak nedenini bir türlü anlayamıyordu. Kalan ekmeği denize fırlatıp ayaklandı. İkisinin arasındaki boşluktan geçerken boz ayı tekrar konuştu. "Burası otel değil. Onu işe aldıysan, ne gerekiyorsa, yaptığı işin iş tanımı neyse ona göre hareket edecek."

"Sen, bu kadar vicdan yoksunu olamazsın."

Genç kız, onların —her ne kadar kendi ile alakalı olsa da— aile tartışmalarına girmemek için kamaraya doğru ilerledi.

"Ben, vicdansızlık yapmıyorum. Bir Miço işe aldın ve normal bir Miço ona yaptırdığım her işi zaten biz söylemeden yerine getirir."

"O, daha yeni."

"Bu da benim değil, senin sorunun! Alma demiştim."

Kaptan, onunla tartışmanın manasız olduğuna karar verip köşküne doğru ilerledi. Kızı, gırgıra geldiğine değil, hayata geldiğine pişman edip, pes edene kadar zorlayacaktı. Eğer, onun sınavından geçerse, hayatta hiçbir şey de genç kızın önünde duramazdı çünkü Miraç, canı isterse hayattaki en zorlu sınav olabiliyordu.

Adam, onu ne gözünün önünden ne de yanından ayırıyordu. Özellikle de Kaptan yanına geldiğinde, Miraç tüm işi gücü bırakıp yanlarına geliyor, hiçbir şey bulamazsa, yedek çizimleri temizletiyordu. Kas gevşetici bir mucize yaratmış, ağrılarını biraz hafifletmişti. Gün geceye dönerken, Kaptan bir süreliğine gırgırdan ayrıldı. Şaşırtıcıdır ki insan olmaktan oldukça uzak olan oğlu da onunla uğraşmayı kısa bir an bırakmıştı.

Ela'dan istediği kahveyi kaptan köşküne götürdüğünde, onun pür dikkat ders çalıştığını fark etti. Hatta Ela'nın içeri girdiğini anlamamıştı bile. Onun hemen önündeki masanın üzerine kahvesini koyup, çıkmak için arkasını döndüğünde, adamın sözleri üzerine neredeyse şok geçiriyordu.

“Teşekkürler.”

Ne kadar da insana özgü sözlerdi. Bu adamın dudaklarından döküldüğündeyse anormal, doğanın akışına uygun olmaktan uzak bir söz olup çıkıyordu. Bir boz ayı ne kadar teşekkür etmekten haberdarsa bu adam da o kadar nazikti işte. Haliyle de tamamen bilinçsizce yanlış duyup duymadığını anlamak için omzunun üzerinden arkaya baktı. Ve Miraç'ın o sözleri bilinçsizce söylediğini fark etti. Gözlerini sayfaya dikmiş, yanında bulunan küçük bir deftere bir şeyler yazıyordu.

Adam ansızın durup, başını sert bir hareketle yukarı kaldırdı. Göz göze geldiler. Bakışları kahve ve Ela arasında gidip geldi.

Buz gibi bir tonla, “Ne bekliyorsun? Bahşış mı?” diye sordu.

Ela, hızla kaptan köşkünü terk etti. Hiçbir şey ya da hiç kimse onu bu adam kadar ürkütmüyordu.

Bir saat sonra Ela, Kaptan'ın getirdiği kıyafetlerden üzerine olabilecek gibileri deniyordu. Miraç'ın küçülmüşleriydi, ama adam anlaşılan ortaokulda bile iriydi. *Neden küçülmüş kıyafetlerini saklamışlardı ki?* Omuz silkerek onu ilgilendirmedikliğine karar verdi. Üzerine geçirdiği kalın, kadife pantolonun kemer kısmına bir ip geçirdi. Belinden düşmesin diye de iyice sıktı. Bir tane kalın kazak giydiğinde de rahatlamayla gözlerini kapadı.

Sırf Miraç'ın kıyafetleri olduğu için adamı geri çevirmeyi çok isterdi. Hatta bunu düşünmüştü de, ancak iliklerine kadar titreten o soğukta bir geceyi geçiren de kendisiydi. Gururun mantığa mağlup gelmesi için o tek gece yetip artmıştı. Tayfa gırgırda yerini almış, yine kendi esprilerine, sohbetlerine başla-

mişken kafasına bir bere geçirip kamaradan dışarı çıktı. O kadar gürültü yapıyorlardı ki, onları ilkokula yeni başlayan bir grup haylaz çocuk gibi olduklarını düşünmekten kendini alamıyordu.

Her kafadan bir ses çıkıyor, herkes aslında ayrı tellerden çalıyordu. Herkesin de kendine göre aşılmaz dertleri vardı. Kafasının içinde bunlar varken, çıktığı kapının önünde Miraç'a resmen tosladı.

Adam, sunturlu bir küfür savururken, elindeki kahve fincanını hem Ela'dan hem kendinden uzak tutarak, yanmalarını engelledi. Duruma hâkim olduktan sonra sertçe, "Dikkat et biraz," diye tısladı.

Göz ucuyla Ela'ya baktı. Sonra da açık açık onu baştan ayağa süzdü. Dudağının bir kenarı yana kaymak istermiş gibi hafifçe titredi. Ela'nın bedenini alarına geçirecek kadar eğilip yüzlerini yakın tuttu. "Hazır giyim kuşamın da uyum sağlıyorken, git cami önünde filan dilen. İnan daha çok para kazanır, daha az yorulursun." Sonra yüzü o domuz hiddetine geri döndü. "Ama Kaptan'ının yüreği el vermez, değil mi?" dişlerini sıktı. Kendi kendine konuşur gibi "Bu kadar alçaldığına inanamıyorum," diye mırıldandı.

Ela'nın bazı durumlarda beynindeki süzgeç yok oluyordu. Bunun neden ileri geldiği hakkında da hiçbir fikri yoktu. Bunun için sonradan söylediği sözler üzerinde pek düşünmeden, her nedense, "Yasak!" deyiverdi.

Adam, kısa bir an afallamış göründü. "Ne?" O da sanki bunu istemsizce sormuştu.

Ela, başını iki yana sallayıp, onun bedeninin yanından kaçmaya çalıştı, fakat adam bir adım bile yana kaymadan yolu kapamayla başarıyordu. "Ne dedin?" diye sordu. Burun delikleri öyle bir şişmişti ki, kara yollarındaki tünel girişlerine benziyordu. "Küfür ediyorsan da adam gibi et. Ağzının içinde yuvarlama."

Ela'nın kaşları hafifçe çatıldı. Küfür etmemiştir ki. Adamın geri çekileceği de yana kayacağı da yoktu. Ondan kurtulmak için "Yasak! Dilencilik yapmak yasak," diye tekrarladı.

Adamın yüzü bir an yakaladıkları balıkların ifadesini aldı. Sonra da hiddetle "Fesuphanallah," diye söylendi. Fakat hâlâ çekilmemiştir. "Yasak olmasa yapacaksın yani?"

Gözlerini adamın yağmurluğuna dikti. Yüzüne bakmıyordu. Artık konuşmamaya da karar vermiştir. Belki susarsa bir süre sonra sıkılıp giderdi, ama bu adam öyle bir adam değildi. İkisi merdivenlerin ağzında, öylece durmuş dikiliyordu. Miraç, yolundan çıkmadan geçmesinin imkânı yoktu.

Sonunda yine pes eden Ela oldu. Başını iki yana salladı. Bu da sorusunun cevabını karşılıyordu. Miraç, ona inanmamış gibi homurdanarak merdivenleri çıkmaya başladı. Arkasında bir heykel kadar kıpırtısız duran Ela, almayı unuttuğu nefesini sertçe içine çekti.

Eğer Kaptan, oğlunun içinde ufacık da olsa iyi niyet taşıdığını düşünüyorsa, tam bir duygusal kördü. Miraç'ın içinde tek bir iyi kemik yoktu. Onu boğmak istiyordu. Bir insan nasıl böylesine vicdan ve insaf yoksunu olabilirdi?

Sonunda kendini toparlayıp güverteye çıktı. Onu görenlerin gülüşlerini, dik ya da dikkatli bakışlarını elinden geldiğince umursamamaya çalıştı. Onu teknede görmek istemeyen, görmezden gelenler bile ister istemez bir tepki vermiştir. Ona ilk gece yağmurluk getiren genç, diğerlerinden daha farklı yaklaşmıştı ona.

Dumanının anında rüzgâra karıştığı sigarasını tütürürken, "En azından üşümezsin," diye mırıldandı. Ela, nasıl cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu. Aslında cevap vermeyi de istemiyordu. Fakat kabul görmek istediği, ama her fırsatta istenmediğinin belirtildiği bu ortamda tamamen yanlış bir adım olurdu.

Politik bir insan olamasa da en azından, "Evet," demeyi başara-
bildi. O da zaten rüzgârın uğultusunda homurdanma gibi çıkmıştı.

"Kız kardeşim senden biraz daha toplu, ama onun kıyafetle-
rinden kalın bir şeyler getiririm sana." Bu, Ekrem'in ona attığı
ikinci adımdı.

Bu defa başını kaldırdı. Esmer, iri kahverengi gözlü, kemer-
li burnu ve kırmızı elmacık kemikleri olan, bıyıklı bir gençle
karşılaştı. Gözlerinin içi parlıyordu. Böyle baktığında, hayata ve
karşısındaki insana neşesini aşılayan kişilerden biri gibiydi. Tam
teşekkür edecekken vazgeçti.

"İyi olur."

Adam göz kırptı. "Yann getiririm." Sigarasını Ela'nın yüzü-
ne gelmesin diye omzunun üzerinden arkaya doğru üfledi.

"Kahve de ister misiniz? İskambil kâğıdı filan?" Miraç, anın-
da tepelerinde bitti. Sesi kırbaç gibi şaklıyordu.

Ekrem, ona başını eğerek baktı. "Ne alakası var, oğlum?
Düşmesin diye üzerindikileri mi tutacak, iş mi yapacak? Azıcık
mantıklı ol."

Ela, gözlerini irice açtı. Gırgırda ona karşı gelerek, rahat ra-
hat konuşabilen ilk kişi Ekrem olmuştu. Bu da onların çalışan ve
işverenin dışında bir ilişkileri olduğunu düşündürdü. Bu adamın
arkadaşı olabilme ihtimali sıfırın altındaydı, fakat görünüşe göre
biri onun dilinden anlayabiliyordu. Biri zayıf, kısa boylu, biraz
çelimsizdi. Diğeri ise insan azmanıydı. Fiziksel olarak bile yan
yana gelmeleri komik duruyordu.

"Yardım kurumu değil burası. Herkes kendi işine baksın."
Miraç, ona da sert çıkmaktan geri kalmadı.

"İyi ya! Ne halin varsa gör o zaman." Ekrem, yağmurluğu-
nun başlığını başına geçirip diğerlerinin yanına döndü. Onlar da
zaten bir tiyatro oyunu izler gibi kendilerine bakıyordu.

“Bana kahve getir.”

Ela, dudaklarını ısırırken, tekrar merdivenlere yöneldi. Bu, o gece Miraç’ın ondan istediği en basit ve kolay işti. Bütün gece bir saniye boş durmasına izin vermeden, bazen haybeden işler çıkararak, onu ağlatacak raddeye getirmişti. Fakat Ela, kimsenin olmadığı yerlerde yumruklarını ağzına sokup ısırarak öfkesini atmaya çalışıyordu. Arada sırada Ekrem’le kısa bir bakışı paylaşıyorlar, adamın ona üzüldüğünü fark ediyordu, ama Ela ona da herkese güvendiği kadar güveniyordu.

O gece hasılat kendisinin bile fark edeceği kadar az olmuştu. Tabii tüm gözler yine sorumlu kişi olarak kendisinin üzerine çevrilmişti. Bu bakışları kaldırmak da hayatında yaptığı en güç işlerden biriydi. Kaptan da duruma bakmak için geldiğinde endişeli görünmeye başlamıştı.

“Kaptan, eve ekmek götüremeyeceğiz bu gidişle.” Tayfadan biri dişlerini sıkı sıkı konuşuyordu.

“Allah bugün rızkımızı bu kadar vermiş, ne yapalım?” Kaptan’a bir çare bulması için bakan gözlerin ışığı çabucak söndü.

“Bu böyle giderse, üstümüzü başımızı satmaya başlarız.”

Kaptan, koca göbekli yağmurluğunu kapamakta zorlanan adama döndü. “Yahu, İdris! Balıkları ben kaçırmıyorum ya.”

“Onu biliyoruz, Kaptan. Kaçıranlara bir çare bulmak lazım.” Bu da orta yaşlı başka bir adamdı.

Ortalıkta görünmeyen Miraç, gelmek için tam o anı seçti. “Yakında Osman abi! Yakında.”

Gözler yine Ela’ya çevrildi. Hiç de kaçamak filan değildi. Doğrudan, dik dik ve onaylamaz bir şekilde.

“Bakın işinize, yahu! Koca koca adamlar el kadar çocukla mı uğraşıyorsunuz?”

Kaptan dönüp giderken, Ekrem karşı taraftan gülme cesaretini gösterdi. "Siz, ayna kırıldığında da ev değiştiriyorsunuzdur. Kara kedi görünce ne yapıyorsunuz? Saçınızı filan mı yoluyorsunuz?"

Miraç'ın keskin bakışları Ekrem'in üzerine sabitlendi. Öylesine sert bakıyordu ki, Ekrem'in yerinde Ela olsa un ufak olmuştu. Ama Ekrem, esprili birine benziyordu. "Sen, kesin kediye tutup kesiyorsundur. Sende öyle bir tip var," diye Miraç'a takıldı.

"Uğraşma, Ekrem! Havamda değilim."

"O havayı bir yakalasak zaten, kavanoza koyup ihtiyaç halinde koklatacağız sana."

Üçüncü, dördüncü, beşinci... Günler sürekli değişiyorken, av hasılatlarında gözle görülür bir azalmanın dışında bir değişiklik olmuyordu. Bakışlar aynıydı. Homurdanmalar aynıydı. İstenmiyor olmak... Çok kötü bir histi. Hem de aslında olmak istediği yerin orası olduğunu bile söyleyemiyorken... Elbette, dışarıda başka hayatlar da vardı. Kendisine göre daha uygun bir hayat gayesinin peşinden de gidebilirdi. Fakat ya öyle olmazsa? İşte bu belirsizlik, Ela'yı oraya bir tutkal gibi yapıştırıyordu.

Ela, artık ne yapması gerektiğini daha iyi biliyordu. Miraç'ın emirlerini beklemeden yanında yer alıyor, her gün biraz daha iyiye gittiği yapılacaklar silsilesinde bazen ona söz bırakmadan işlerin peşinde koşturuyordu. Lakin bu durum Miraç'ı daha çok kızdırıyor gibi görünüyordu. Bu adam, gerçekten ondan ne istiyordu? Sesi bile çıkmadan, canı çıkarcasına çalışıyordu. Ona yetmeyen neydi?

Diğerleri gibi kendisi de sabırsız bekleyişin içinde, gözleri ağa kilitlenmişti. Aslında hasılatın çok olmasını o, herkesten daha fazla istiyordu. Üstüne yapışıp kalan bu uğursuz yaftasını

silip atmak istiyordu. Fakat havuza giren balıkların sayısı hatırı sayılır bir şekilde azalmıştı. Gözler ona çevrilmediyse bile birazdan sözel sataşmaların başlayacağını biliyordu. Üstelik kendisi de kendinden şüphe duymaya başlamıştı.

Gırgır yönünü limana çevirmişken, tayfa şaşkın, kızgın ve endişeliydi. Sonra bir kreşendo başlamıştı. Çocukların okul masraflarından mutfak giderlerine, yamamaktan usandıkları çoraplarına kadar herkes bir şeylerden şikâyet etmeye başlamıştı. Elbette bu herkes –Kaptan ve Ekrem hariç– tüm sorumluluğu Ela’nın üstüne atıp, bir de üzerine böyle acınası diyaloglara girince, genç kıza vicdan azabının dibini görüyordu.

Kaçacak bir yeri olmadığı için öylece dikilip kalmış, tüm bu suçlamalara karşı ayakta durmaya çalışıyordu. Sonra bir anda her şey değişti. Gırgırdaki hava, rüzgârın akışı, insanların duruşları bile sanki değişmişti ya da Ela’ya mı öyle geliyordu? Ortada olağan huzursuzluğun dışında başka şeyler de vardı.

Ela da ona sıkıntı verecek yegâne insana gözlerini dikti. Elinde koca bir kasayla küpeşteye dayanmış, gözlerini kara bir alayla Ela’ya dikmişti. Ela’nın hemen arkasında Kaptan duruyordu. Omzunun üzerinden arkaya bir bakış attığında, adamın bir yeri sancıyormuş gibi yüzünü eğmiş olduğunu gördü.

Miraç, ağzının içinde bir şeyler mırıldandığında tekrar başını çevirdi. Bir ayağını diğerinin üzerine atmış, çok... Kötü bakıyordu. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kötü! Sonra o kötücül bakışlarına, ağzı da eşlik etti. Ve sesinde hiç renk yoktu.

“Hasılatımızın bu kadar kötü olmasına neden olduğuna göre... Belki de sürtüğün için artık bir şeyler yapma zamanın gelmiştir. Belki de.”

Kaptan, Ela’nın kulaklarını çınlatacak şekilde bağırdı. “Miraç!”

Miraç, belki de hâlâ konuşuyordu. Belki de babasının uyarısını dinleyip susmuştu. Ela bilmiyordu. Bunların hiçbirinin farkında değildi. Bedeni bir taş kadar katı kesilmişken, kulaklarında bir kelime kalmış, dönüp duruyordu.

Sürtük.

Kelime, beyninin içinde onlarca kere yankılanıyor, kulaklarını tırmalıyor, kalbini deşiyordu. Aynı hakareti keskin bir nefretle başka dudaklardan dinlemişti. Zaman, bir zaman fanusunun içine girmiş gibi hızla geri sarıldı. Gözlerinin önünde unutmak istediği kareler belirdi. Bedeni içten dışa titriyor, bunun farkına bile varamıyordu. Göğsünden, gittikçe şiddetlenerek artan hırıltılar çıkıyordu. Artık gözler ona öfkeyle değil, bariz bir endişeyle bakıyordu. Fakat o, unutmak için her an çırpındığı anların içinde hapsolup kalmıştı.

Canı yanıyordu. Canı öyle çok yanıyordu ki, çığlıkları boğazına dizilmiş, büyük bir el tarafından sertçe baskı uygulanarak kapatılan ağzından çıkmak için bekliyorlardı, ama onun suskunluğunun nedeni farkına varamadığı elin baskısı değildi. Hantallaşmış bedeni ve ağırlaşmış, uyuşmuş düşünceleriydi. Karanlık bir boşlukta savrulurken, hâlâ tam olarak nereden geldiğini bilmediği acıyla afallamıştı.

Acıya rağmen bilinçsiz zihnini berraklığa kavuşturamıyor, ağırlaşmış bedeni ve uyuşmuş beyni üzerinde hâkimiyet kuramıyordu. Sürtünme sesine benzer bir ses kulaklarını aşındırıyordu. Ses, yabancı ve garipti. Sıcak ve ağır kokulu bir hava dalgası yüzünü kısa aralıklarla süpürüyordu. Kendi bedeninin salınışlarını ve titremelerini hissediyor ama durdurmak için bir harekette bulunamıyordu.

Bedeninin her noktasına ağırlıklar bağlanmış, bedenini olduğu yere mihlanmış gibi hissediyordu. Yapışkan bir ses duydu.

Yapışkan ve midesini altıst eden bir ses... Acı çok fazlaydı. Acı zihnini hem bulanıklaştırıyor, hem açılmaya zorluyordu. Tam o anda, tüm sesleri ve kokuları algısından bir an için uzaklaştıran acıyı duyumsuyordu. Belli belirsiz algıladığı diğer şeylerin dışında...

Acı şişip, büyümüş ve tüm ağzını kaplamış gibi hissettiği ve dişlerinin arasında kalan dilini ısırmasına neden oluyordu. Dakikalar sonra kulağına çarpan bulanık sesler gittikçe bir isim bulmaya, bir anlam kazanmaya başlıyordu.

Kendi acı inlemesi...

Etin ete çarpan ve sürtünen sesi...

Hırıltılı ve hızlı soluk sesleri...

Boğuk, acıyla alakası olmayan inleme sesi...

Bilinçsiz bir kendini koruma içgüdüleriyle, bedeni canlanarak çırpınmaya başladı. Gözlerini hâlâ açamıyordu, ama elleri kendi ağzına kapanan büyük elin bileğini sıkıca kavramıştı. Kavramış ve ayrılmaya zorluyordu.

Üzerindeki ağırlık çok sıcak, ağır ve yumuşaktı. Ve sık aralıklarla kendi narin bedenine baskı uyguluyordu. Beden, üzerinden atamayacağı kadar hantaldı ve kendi aciz bedeninin güçle hareket edecek kadar direnci yoktu.

Bedenini saran ilk his korku oldu. Panik, onu bir piton gibi hızla ve kıskıvrak yakalayarak bedenini ve ruhunu aynı anda sıkıştırdı. Aceleci ve çektiği acıyı yüklenmiş çığlıkları boğazından bir bir yükseldi ama ağzındaki elin engeline takıldı. Elin sahibi, panikleyerek parmaklarını canını acıtacak kadar etine batırırken, gözlerini içine yuvarlandığı dehşetle açtı.

Körleşen gözleri çılgın gibi yerinde dönmeye başladı. Aralık bacaklarının arasında iri, ağır ve kapkara bir gölge hızla hareket ederken, boğulur gibi sesler çıkarıyordu. Farkında olmadığı damlalar gözünün kıyısından düşerken, beyhude yere

çırpınmaya devam ediyordu. Bacaklarını kapamasının imkânsız olduğunu biliyordu, ama ilk yaptığı hamle bu olmuştu.

Tüm bedeni acı ve korkunun karışımıyla kasılırken başını çılgınca sağa sola sallayıp, elin engelinden kurtulabilmek ve sesini duyurabilmek için çabalıyordu. Aklına ilk gelen kişi babası olmuştu. Bir kez seslense bile hemen koşar, bu bedeni üzerinden çekip alır, dehşet verici acısına ve korkusuna bir son verirdi.

Çocuk değildi. Neler olduğunu, kendisine ve bedenine neler yapıldığını biliyordu.

Terden sırılsıklam olan bedenleri birbirine sürterken yapışkan sesler çıkarıyordu ve bu kusma isteğine neden oluyordu. O kadar çok korkuyordu ki, elin engelinden kurtulabilse bile iki yandan çekiliyormuş gibi gerilen ve kuruyan boğazından ses çıkaramayacağı olasılığı paniğini körüklüyor, zihnini tekrar uyuşturmaya çalışıyordu.

Korkuyordu. Çok korkuyordu. Kalbinin göğüs kafesine şiddetle çarpan sesini duyabiliyordu. Camı çok yanıyordu. Her sert darbe gözünün kıyısından akan tuzlu yaşların acıyla artmasına, gözlerinin batmasına ve bedeninin kopacak gibi kasılarak, gerilmesine neden oluyordu.

Kim? Neden ona böyle iğrenç bir şeyi yapıyordu? Neden kimse yardımına gelmiyordu? Karanlık odanın içinde hâlâ ıslanmış çarşafların üzerinde olduğunu biliyor, ama gittikçe küçülüyor ve yok olacaktı gibi hissediyordu.

Ağzından çıkaramadığı çığlıklar içini, ruhunu bastı. Göğsünün ortasında alev topundan büyük bir yumru oluşturdu. Ve tüm acısı, şaşkınlığı, korkusu ve dehşetiyle bedeninin bilmediği karanlık kuytularından gelen derin inlemelere dönüştü.

Ağzındaki el o kadar terlemişti ki, bir anda teninden aşağıya kaydı. Ve tekrar ağzının üzerine kapanmadan önce tüm korku ve acısı büyük bir balon gibi ağzından telaşla döküldü. "Baa..."

El, tekrar ağzının üzerine kapandı. Babası duymuş muydu? Kendi kulaklarına sesi o kadar çatlak gelmişti ki, zaten derin uyuyan annesinin duyması için bir ümidi yoktu ama habası... Onun duyacağına emindi.

"Sus! Sus! Bağırma!" el ağzına daha çok baskı yaparken, genç kızın bedenindeki canhıraş çırpınmalar çılgın bir hal aldı.

Ve sonra bedeni, bir taşa dönüşür gibi ansızın kasılarak dondu. Bir ceset kadar katı ve buz gibi oldu. Farkındalığının getirdiği dehşet, onu uçsuz bucaksız bir karanlığa sürükledi. Tanıdık ses beyrinde onlarca kere çınlayıp kulaklarında şiddetle yankılanırken, bedenine aldığı aralıksız darhelerden daha şiddetli ve ağırını ruhuna alarak içindeki her şeyin sarsılıp yer değiştirmesine neden oldu.

On sekiz yaşına kadar biriktirip ahlakına kattığı ve temeline oturttuğu tüm değerler... Her şey şiddetli bir sarsıntıyla parçalara ayrıldı. Kırılma ve parçalanma seslerini duyabiliyordu. Ruhunda hızla büyüyen delik her şeyi içine çeken bir girdap gibiydi. Bir daha geri vermemek üzere her şeyi alıp karanlığa çekiyordu. Güvenini, sevgisini, aile değerlerini, inançlarını... Tüm o bağların kopma ve yırtılma sesleriyle birlikte, ruhundan çekip çıkarıldığını, açılan ve giderek büyüyen deliğin içinde hızla kaybolduğunu duymuştu.

Şokla uyuşan ve karıncalanan zihni, biraz önce acı bir haykırışla dökülen, en güvendiğine yaptığı yardım çağrısını sessizce fısıldayarak tamamladı. "Baba!"

Kelime zihninde dağılıp, parçalara ayrıldı. Derin anlamı, ona yüklenen değer ve güvenle birlikte...

Bedeni emsalsiz bir hissizliğin ve kayıtsızlığın içine aniden düşüverdiğinde, zihni gerilere doğru adımlar atarak küçük küçük kareleri gözlerinin önüne serdi.

Adam, ona bisiklete binmeyi öğretmişti. Harfleri öğretmişti. Konuşmayı, yürümeyi öğretmişti. Ders çalışırken içinden çıkamadığı problemi çözmesine yardım etmişti. Ona dondurma almıştı. Barbie bebek almıştı. Beyaz, tüylü bir oyuncak ayı almıştı. Büyük, kocaman, sarı-kahve bir köpek ona saldırdığında onu kurtararak masalındaki kahramanı olmuştu. Ona masallar okumuştur. Düştüğünde dirseğindeki yarayı temizlemiş, üzerine yara bandı yapıştırmıştı. Onu öperek, "Şimdi geçecek, bak görürsün," demişti. Üşüdüğünde onu sıkıca ve şefkatle sarmış, yorganının kenarlarını bedenini altına sıkıştırmıştı. Hasta olduğunda korkuyla onu kucığında hastanelere taşımış, hasta yatağının başucunda beklemiş, şikâyetlerini dinleyip sıkıldığında ona komiklikler yaparak güldürmüştü.

Bedenine verdiği her zararda ona kızmış, yaralarını sarmıştı. Ve şimdi ruhuna bir daha kapanmayacak, sürekli kanayacak derin bir yara açmıştı.

Hayatının sonuna, bedeninin toprakla bütünleşeceği güne kadar dili ve zihni için yasaklı olacak kelimeyi son kez şok, acı ve kayboluşla birlikte iç sesiyle fısıldadı. "Baba!" Onun biyolojik bahası olmaması bir şeyi değiştirmiyordu.

"Öziir dilerim," diyordu o adam ağlayarak. "Öziir dilerim." Adamın hıçkırıklarıyla birlikte ağzından çıkan tükürükler, genç kızın katılaşmış ve rengi atmış yüzüne çarpıyordu ama durmuyordu.

Tüm bu olanlar, içinde fark etmeden büyüyen bir nokta olup, benliğini kaplayarak koyu ve acı bir çığlık olarak göğsünden yükseldi ve boğazını yırtarak ağzından dışarı fırladı. Elin engeline rağmen güçlü ses, karanlık ve uğursuz odanın içini hızla sardı.

Bir çığlık daha koptu. Şaşkın ve acı bir çığlık... Ela saniyeler sonra, o adamın donup kalmış bedeninin altında hareketsiz haldeyken çığlığın kendisinden gelmediğini fark etti. Bir anda patlayan ışık gözyaşlarıyla batan gözlerinin yanmasına neden

oldu. Görüşü bulanık, kör gibiydi. Sertçe alınan bir soluk sesi ve dehşetle yükselen bir hıçkırık duydu.

“Allahım!” Boğulur gibi atılan çığlıkla beraber çıkan sözler, karanlık bir çukurun içinden geliyordu.

O adam bir anda üzerinden kalktığı anda, önce kıpırdayamadı. Zihni çığlıklar atıyor, ıslak çarşafı üzerine çekmesini söylüyor, ama hareket edemiyordu. Zaman o anda tamamen durmuştu. Uzun dakikalar boyu belki de nefes almaksızın üç beden ayrı noktalarda kendi cehennemlerinde ağır ağır yanmaya başladı. Biri yatağın üzerinde kıpırtısızken, biri dizlerinin üzerine çökmüş ileri geri sallanırken, diğeri ellerini yüzüne kapamış olduğu yerde sarsılarak ağlarken...

Sonra bir anda bedenler çözüldü. Adam, boğuk bir sesle bir açıklama yapmak için nefes nefese anlamsız kelimeler mırıldanırken, tüm sesler kulaklarına bir bulanıklık halinde geliyordu. Adamın telaşla ve titreyerek giyindiğini göremedi. Gözleri tavana kilitlenmiş, hâlâ derin hıçkırıklarla zorlukla nefes aldığıının farkında değildi.

Annesinin, o adamın suratına inen sert tokadı onu tetiklemiş gibi çarşafın ucunu sıkıca kavrayıp çıplak, terden sırılsıklam ve kimi yerlerine kan bulaşan bedeninin üzerine sertçe çekti. Onun huzurlu, güven dolu ve dışarıdaki karanlık dünyadan korunduğunu düşündüğü odası bir anda savaş alanına, küçük bir kıyamet meydanına dönmüş ayrı bir dünyayken, geçen dakikalarla top gibi büzüşerek ve güvensizliğin yoksunluğuyla dolu kendi dünyasının içine çekildi. Hiçbir şey duymuyor, görmüyor, hissetmiyordu.

Yanı başında gürültüler, kırılma sesleri, hıçkırıklar ve savaş artarken o, kendi kaybolmuş dünyasının anlamsız sessizliğinde yüzüyordu. Annesinin hantal bedeninin üzerine eğildiğini, sıkıca örtülmüş çarşafın üzerinden parmaklarının kendi kolunu sıkıca

kavradığını çok sonraları fark etti. El, onu sertçe ve öfkeyle sarsıp duruyordu.

Gözleri ağır ağır çevrilerek onun çılgınca parlayan gözlerini buldu. Öfkesinin öznesinin o adam olduğunu biliyordu. Ama onun sözleriyle birlikte, uçup gittiğini düşündüğü güven duygusunun kalan kırıntılarının da tamamen yok olduğunu hissetti.

"Sürtük!" diye tısladı annesi. Gözleri yuvalarında fıldır fıldır dönüyordu. Ela daha çok sindi. Biri onun dünyasıyla oynamak istemiş, hayatının ucundan iki parmağıyla tutmuş ve kötücül bir kahkahayla tersine çevirmişti. "İstediğin oldu. Sonunda onun gözünü boyadın!"

Aslında kelimeler yabancı değildi. Anlamalarını biliyordu. Onun ne söylemek istediğini de biliyordu ama anlayamıyordu. İkinci bir şokla bedeni derinden sarsılırken, onu yetiştiren ve büyüten insanların onlar olduğuna inanmak istemiyordu. Hâlâ bir kâbusun içinde olmayı çılgınca arzuluyordu.

Ama annesinin kendi koluna yapışan ve gittikçe daha çok baskı uygulayarak sıkan parmakları gerçektir. Çılgın ve ölümcül bir öfkeyle ona çevrilmiş bakışları gerçektir. Utançla ve çok geç kalınmış bir pişmanlıkla hıçkırıp duran adamın ağlayışı ve sözleri gerçektir.

Bu onun bildiği, tanıdığı dünyanın dışında kara ve kötücül bir boyuttu. Her şey korkunç derecede utanç verici, anlamsız, kötü ve yıkıcıydı. Hangi acının onu yerle bir edip, sendelettiğini anlamak güçtü. Bedenindeki zonklama mı? Ruhundaki zonklama mı?

"Kalk!" dedi o kadın. "Kalk çabuk!" Onu çekıştirmeye başladı.

"O... Onun bi... Bi... Bir suçu yo... Yok" hıçkırıklarının sesini sürekli olarak kesmesiyle araya girdi o adam.

O kadının başı hışımla yana çevrildi. "Sus! Sen, sus! İğrenç herif!" deyip, tekrar bedensel hareketlerini yitirmiş Ela'ya döndü. "Kalk! Siktir git, bu evden."

Sonunda onu iki koluyla kavradı ve çekiştirerek genç kızın garip bir açıyla bükülen bedenini zemine savurdu. O adam dehşetle alınan bir soluğun ardından hızla odadan çıktı.

O kadın da onun bedenine attığı tek bakışla, gözleri irice açılarak boğulur gibi bir yüz ifadesiyle iki adım geri sendeledi. Gözlerini kapadı, sertçe yutkundu.

Ela içinin sarsıldığını hissediyordu. Aslında tümüyle sarsılıyor, bedeni zangır zangır titriyordu. Kadın gözlerini tekrar açışının ardından hızla genç kızın gardırobuna atıldı. Dolabın üzerindeki bavula uzandı ve kulpundan kavrayarak çekip, yatağın üzerine fırlattı. Sert hareketlerle ve hiç düşünmeden –ve bir yandan hıçkırarak– dolabın kapağını açtı. Genç kız için rastgele birkaç kıyafet çekip aldı ve ona fırlattı. Tekrar dolaba döndü. Raflardaki kıyafetleri kucaklayarak, arkasını dönüp yatağa ilerledi ve fermuarını açtığı bavulun içine tortop halinde kıyafetleri tıktırdı. Aynı işlemi iki kere daha yaptı ve bavulun fermuarını tekrar kapadı. Son olarak genç kızın son günlerde kullandığı tek çantayı da –beyaz kumaştan– alarak ona fırlattı.

Bakışı hâlâ yerde iki büküm, titreyerek duran Ela'yı yakaladığında burun delikleri genişledi. Önüne diz çöküp, cansızmış gibi bedeni ağırlaşan genç kızı giydirmeye başladı. Bir yandan dudakları da kıpırdıyordu ama Ela, onun sözlerini duymuyordu. Duyduğu tek şey uğultuydu.

Gözleri, çocukken onu şefkatle giydiren ellerine takıldı. Şimdi müthiş bir acelecilik ve koyu bir öfkeyle titreyerek hareket ediyorlardı. Kızı sertçe ittirerek zemine yatırdı ve eşofmanının paçalarını ayaklarından geçirdi. Ardından ayağa fırlayıp, onun da kolunu sıkıca kavrayarak ayağa kaldırmaya çalıştı.

Ela'nın sızlayan bedeni onu taşımakta güçlük çekiyordu. Uyuşmuş bacakları onu taşımaya çalışırken, garip açılarla pergel gibi sağa sola ayrıldığında yeni doğmuş bir ceylan gibi

titreyerek ayakta durmaya çalıştı. Kadın onu olduğu yerde, sendelemiş bir halde bırakıp bavulunu odadan dışarı çıkardı. Gürültüler, yükselen sesler ve sözcükler duydu. Hepsi anlamsız, hepsi uğursuz, bulanık...

Kadın tekrar, beraberinde o adamı da getirerek geri döndü.

"Çıldırдың mı, Emel?" diyordu o adam hiçkırıklarının arasında, "Sokaklarda çaresiz ne yapar?"

"Bunu önceden düşünecektiniz!" diye hırıldadı kadın tükürükler saçarak. Gözü dönmüş bir katil gibi donuk bakışlarını ayakta durmaya çalışan Ela'ya çevirdi. Onu kolundan kavrayarak, tiksindiği bir böceği tutuyormuş gibi bir ifadeyle çekiştirerek odadan dışarı çıkardı.

O adam arkalarından geliyordu. "Bırak. Bı... Bırak. Ben... Ben gideyim. E... Ela kalsın! Bir daha geri dönmem." Adamın sesi Ela'nın midasını altüst etti ve ağzına sahra tadı gelerek öğürmesine neden oldu. Midesi deli gibi bulantıyor, kasları ağrıyor, bacaklarının arasındaki yanma ve zonklama yüzünden zorlukla adım atıyordu.

"Sen dur! Sen dur! Seninle sonra hesaplaşacağız," dedi kadın dişlerinin arasından. Ölüm vaat eden bakışları kısa bir an adama çevrildi ve saniyelik duraksamanın ardından tekrar kızı çekiştirdi.

O adam hep böyleydi. Kadının gölgesine sinmiş bir köpek gibi sözünden hiç çıkmazdı. Ela bazen bu durumun gururuna dokunduğunu düşünüyordu. O anda, kendisi konuşmadığı ve hiçbir şekilde tepki veremediği için bu durum aleyhine olmuştu. O evde, o insanlardan biriyle bir daha kalamazdı.

Dakikalar sonra kendisini, Üsküdar Doğancılar Yokuşu'ndan aşağı hissiz, kör ve tamamen kaybolmuş bir halde buldu. Birkaç minareden sabah ezanının sesleri yükseliyordu.

Ağzından tükürükler saçarak hırıldarken, kızıla boyanmış gözleri sözcüğün sahibini buldu. Adam ise aslında genç kız gırgıra ayak bastığından beri ilk defa şaşkın ve endişeli görünüyordu. Ortalığı sanki ölüm sessizliği sarmıştı. Ela'nın bedeninden yükselen bilinçsiz seslerin dışında...

Gücün ve cesaretin nereden geldiğini bilemiyordu. Öne atılırken, aslında beyninden ayaklarına giden bir komut olmadığına da emindi. Her şey bir anda tamamen kendi mantık ve bilincinden uzak meydana gelmişti.

Zaten birkaç adım ötesinde duran adamın önünde bittiğinde, hiç duraksamadan tüm gücüyle adamı göğsünden itirdi. Kalçasını küpeşteye dayamış olan Miraç'ın dengesi bozuldu. Darbeyi beklemediği için hazırlıksız yakalandı. Normalde incecik bedeninin zayıf gücü onu yerinden oynatamazdı belki, ama ayağının altı kaygan zemindi ve kızın darbesini kesmek için bir adım atmıştı. İnsanları ürkütmek için çok işine yarayan boyu da o an Miraç için dezavantajdı. Elindeki kasanın ağırlığı da ona yardımcı olmuyordu.

Ela, bir adım geri çekildiğinde öfkeli soluklar alıyordu. Aynı anda dehşete de düşmüştü. Çünkü gözlerinin önünden Miraç'ın botları geçmiş, adam gırgırdan aşağıya düşmüştü.

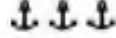
Bölüm 6

Kaptan'ın acı feryadı duyuldu. Oğlunun adını öyle bir haykırmıştı ki, sanki denize düşen Miraç ölmüştü. Sonra ortalık karıştı. Ela, tayfanın neden bu kadar telaşlandığını bilmiyordu. Miraç, yüzme bilmiyor muydu? Birileri, yoldan çekilmesi için onu kolundan tutup kenara savurdu. Ela'nın yörüngesi kaybolmuş bedeni bu savrulmaya dahi dayanamayıp, yere kapaklandı.

Kimsenin onu umursadığı yoktu. Ashında kimsenin onu gördüğü yoktu. Ekrem bile dehşete düşmüş bir halde oradan oraya koşturuyordu. Her şey bir bulanıklık içinde, bir sis perdesinin arkasında yaşanıyordu sanki. Ela, neden sonra tehlikenin büyüklüğünü fark etti. Kopuk kopuk duyduğu kelimelerin arasından ve Kaptan'ın motorları durdurmak için köşküne koşturmasından, Miraç'ı pervanelerin çektiğini anlamıştı.

Bedenindeki tüm hisler fezaya yollandı. Kemikleri un ufak olmuş gibi olduğu yere bir çuval misali yığılıp kaldı. Sırtı, gırgırın sac gövdesine yapışmış, oturmakta bile zorlanıyordu. Gözlerinin önünde yaşanan kaosa kendisi neden olmamış gibi

boş gözlerle telaşlı ve korku dolu insanları izliyordu. Ölmüş müydü? Birinin “Hayır!” diye haykırdığını duydu. İşte o an, elinde olmadan ürperdi. Belki de katil olmuştu. Tüm bedeni bir kalp olmuş gümbürderken, kulakları uğulduyordu. Ne yapmıştı?

Miraç, yolun sonuna geldiğini düşünürken bile mücadeleden vazgeçmeyi kabullenemedi. Pervaneler, onu öylesine güçlü çekiyordu ki, aslında tüm direnişi boşunaydı ama o, karşılaştığı hiçbir durumda yılmamıştı. O anda da güçlü çekim kendini bırakması için zorlarken, yılmayacaktı.

Aslında beyninin bir tarafında da büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Mini minicik ellerin, kendisi gibi iri kıyım birini ölüme nasıl gönderdiğini anlayamıyordu. Eğer Azrail’le mücadele ediyor olmasaydı, bunun çözümlemesini yapmaya çalışırdı ve eğer sağ salim kurtulursa ilk işi bunu düşünmek olacaktı.

Çok ileri gitmişti. Çok ileri! Kız, gözlerinin önüne geldiğinde hâlâ aynı afallamayı yaşıyordu. Miraç’ın sözlerinden sonra yaralı bir hayvan gibi hırlamış, vahşi bir bakışla Miraç’ın üstüne atlamıştı.

Bir şey Miraç’ın eline çarptı. Kalan gücüyle, nesneyi hayatı kavrar gibi tek elle sımsıkı kavradı. Ardından güçlükle boşta kalan elini de diğer elinin yanına koydu. Ayaklarının hemen dibindeki pervaneler hâlâ deli gibi dönerken onu çekmeye devam ediyordu. Kavradığı can simidi de onu çekmeye başlamıştı. Miraç, kuvvetli bu iki gücün bedenini çekiştirmesiyle ortadan ikiye ayrılacağından korkmaya başladı. Çektiği acının tarifsiz bir noktaya geldiğini düşünürken, pervaneler yavaşladı. Sonra da tamamen durdu. Bolca su yutmuştu ama sorun değildi. Artık yaşayacağına emin olduğuna göre şiş ve öksürüklerle tahriş olmuş bir boğazın olma riskinin bir önemi yoktu.

Bora Kaptan, merdivenleri üçer beşer indi. Kalbi ağzında atıyor, bedeni titreme nöbeti geçiriyordu. Buna rağmen, oğlunun yaşıyor olduğu umuduna tutunup, hareket etmek istemeyen adımlarını ileri doğru atıyordu. Başından beri vicdanına dokunan, ama o anda benzersiz bir öfke duyduğu kızın yanından geçti. Eğer diğerlerinin yüzlerine bir bakış atmış olsaydı, yüzlerindeki ferahlamayı ve korkudan arda kalan şoku fark edebilirdi.

Miraç'ın denize düştüğü noktaya doğru ilerlerken, kanlı bir manzarayla karşılaşacak olmaktan ödü kopuyordu. Sonunda gözleri yardımcı botu, ardından da battaniyeye sarınıp öksürük nöbetine tutulan oğlunu buldu.

“Şükürler olsun!” Dudaklarından fısıltıyla dökülen bu sözlerden sonra dizleri artık onu taşıyamaz oldu. Uzun bir süre öylece olduğu yerde kaldı. Aklı gitmişti. Başını aniden kaldırdığında kaybolmuş gibi görünen genç kızla karşılaştı. Alçak, ama etkili bir tonla, “Yarın, neyin varsa alıp, buradan gidiyorsun.” İnanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Oğlumu öldürüyordun!”

Kız, aniden silkinerek kendine geldi. Yutkundu. Sonra da kabullenircesine başını salladı. O, güçlükle doğrulup kamarasına doğru yol alırken, kendisi de ayağa kalktı. Hâlâ dizlerinde bir titreme vardı. İçi de zangır zangırdı. Gözlerini tayfanın diğer elemanları gibi gırgıra tırmanan oğluna dikti.

Yaşıyordu. Bundan başka hiçbir şeyin de önemi yoktu. Hayattaki tek varlığı, tek serveti oğluydu. Onu affetmesini o kadar çok istiyordu ki, bundan daha önemli bir şey olacağını hiç aklına getirmemişti. Oğlu yaşıyordu. Onu affetmese de olurdu.

“Keşke, bu kadar aceleci davranmasaydın.”

Yanı başında durup, onunla alçak sesle konuşan Ekrem'e baktı. İyi niyetli bir çocuktu. Hep öyle olmuştu. “Miraç'ı neredeyse ölüme gönderiyor olduktan sonra mı?” Başını iki yana salladı. “Hayır. Bence hiç aceleci davranmadım.” O anda hare-

ketlerini de mantığını da tamamen babalık duygusu yönetiyordu. Bunu biliyordu ve engel olmayı da istemiyordu.

“Miraç’ın da hatalı olduğunu kabul etmen gerek.” Ekrem’in sesi hafif sert çıkmıştı.

“Ediyorum. En başından beri hatalıydı, ancak ölecek kadar değil. Anlaşamadılar. Anlaşamayacaklar. Nokta.”

Ekrem, son sözlerini onaylarcasına başını salladı. Ardından da tayfanın yanına gitti. Miraç, güverteye çıktığı anda tüm herkes resmen üzerine saldırdı. Orada olduğunu hissetmek ister gibi eller omuzlarını, sırtını sıvazladı.

Kaptan, Miraç’ın orada biraz daha durursa şifayı kapacağını düşünerek, “Git de üzerini değiştir!” diye bağırdı. Sesi, korkusunu ele verircesine tarazlı çıkmıştı. Tayfaya dönüp daha yüksek sesle, “Siz de işinizin başına dönün. Size de kaytaracak bir şey olsun!” diye söylendi. Kimse onun sözlerine alınmadı. Kendisinin değil de korkusunun konuştuğunun farkındaydılar.

“Hadi oradan, Kaptan! Asıl kaytaran sensin. Gırgırın rotasını dalgalara mı bıraktın?” Yıllardır yanında çalışan İdris de kendisiyle neredeyse aynı durumdaydı. Miraç’ın çocukluğunu bilirdi.

Kaptan, elini havaya salladı. “Haydi! Haydi!”

Kaptan, gözlerini kapayıp tekrar şükrettikten sonra köşküne ilerledi. Dümene geçtikten kısa bir süre sonra Miraç da arkasından içeri girdi. Kaptan, bekliyordu. Oğlunun ne zaman o zehir gibi dilini salıp, kız için ağır eleştirilerine başlayacak diye merak ediyordu. Ama oğlu kurulanmak ve üzerini değiştirmekle meşguldü. Bir de oldukça dalgın görünüyordu. Eh, ölümden dönmüştü. Azıcık şoku çok görmemek lazımdı. Sonunda onun patlayacağı anı beklemekten vazgeçti. Yoksa kendi bedeni gerginlikten ortadan ikiye ayrılacaktı.

“Onu gönderiyorum.” Sesi o kadar alçaktı ki, oğlunun duyup duymadığına emin olamadı. Ayrıca kızı göndereceği için de ister istemez üzülmüyordu fakat başka yolu yok gibi görünüyordu.

Miraç'ın sert bakışları kendi gözlerini yakaladı. Alayla, "Eğer onu şimdi kovarsan, minicik bir kız tarafından tehdit edildiğimi düşünüp, benimle ölene kadar alay ederler." Dudaklarını büzdü. "Evet, beni itti, ama olan asıl şey dengemin bozulup, ayağımın kayması. Onu kovarsan gururumla oynarsın. Ben de bunun acısını senden çıkarırım. Hem de zevkle."

Miraç, kafasına bir bere geçirdi. Kaptan'ın kahvesini almak için hemen yanında belirdi. "Hatta..." diye devam etti tam bir kayıtsızlıkla, "Pazartesi günü sigortasını başlatmış ol."

Kaptan, şaşkınlıkla gözlerini Miraç'a dikti. Oğlu, neredeyse soğumuş olan kahveyi yudumlarken, doğrudan karşıya bakıyordu. Onunla alay mı ediyordu, yoksa ciddi miydi, anlaşılmıyordu. Genellikle alay ettiği için açıklamaya girişti.

"Onu botta buldum. Yemin ederim. Ceset sandım. Çok korkmuş görünüyordu. Birilerinden kaçıyor gibiydi. Parası yok. Belli ki gidecek yeri de yok." Sustu. Miraç'ın yüzünü dikkatle izledi. Tek bir kası bile oynamamıştı, ama dinliyor gibiydi. En azından henüz itiraz etmemişti. "Gözümün önünde kendini öldürmeye kalktı. İnan bana bunu istediğini gözlerinden okuyabiliyordum. İş baha-neydi. Amacım onu güvende tutmaktı. Sırf vicdanımın derdine... O kız, benim kızım, senin de kardeşin olabilirdi. Anlayabilmemiz için illa bir kız çocuğuna sahip olmamız gerekmiyor."

Miraç, uzun dakikalar boyu sessiz kaldı. Kaptan, artık onun konuyla ilgilenmediğini düşünmeye başlamışken, oğlu sertçe, "Bir kız ya da değil. Ne iş verirsen yapıyor. Gıkını bile çıkarmıyor," diye söze başladı. "Tayfa gibi onun da sigortası ödenecek!"

"Onu kovdum, dedim!"

"Ben de benimle başına daha çok bela alırsın, dedim. Sen benimle alay mı ediyorsun? Göndermeye çalışıyorum, kovmuyorsun. Gitmesin diyorum, kovmaya kalkıyorsun." Bir süre sessiz kaldı. Kaptan, onun daha fazla üzerine gitmek istemiyordu.

Yine de bu konuyu daha net konuşmaları gerekiyordu. Oğlunun bir nefes verdiğini duyduğunda, bakışları ona çevrildi. Miraç, bir eliyle yüzünü sertçe ovuşturdu. “Ayrıca ikimiz de biliyoruz ki, çok ileri gittim.”

“Ölümüne neden olacak kadar değil.”

“Yapma! Beni, öldürmek için itmedi. Canı yanıyordu.”

Kaptan, oğlunun adalet anlayışına hafifçe gülümsedi, ancak aklına gelen düşünceyle gülümsemesi hızla soldu. “Sigorta ücretini karşılayamam.”

Miraç, gözlerini tekrar, sanki tehdit edercesine ona dikti. “Seni kaçak –ve muhtemelen çocuk– eleman çalıştırmaktan ihbar ederim. Çalışıyorsa herkes gibi haklarını kullanacak.” Konuyu kapadığını belirtircesine kupayı sehpayı bıraktı. Arkasını döndü.

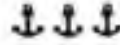
Kaptan, aslında kıza her türlü imkânı sunmayı ondan daha çok istiyor olsa da çaresizce, “Gücümüz yetmez,” dedi. Anlamasını dileyerek onun geniş sırtına baktı.

Miraç, yarı yolda duraksadı. “Ben, destek çıkarım. Sigortası ödenecek. Kesin ve net.”

Kaptan, kabullenmiş bir halde omzunu düşürdü. Oğlu bir şeyi kafasına koyarsa o mutlaka olurdu. Onun destek çıkması demek, zaten düzensiz olan uykusundan bir saat çalmaktan başka bir şey değildi. Zaten kazandığı tüm para bankanın kredi borcuna ya da tefecilere gidiyordu, ama yapacağını söylüyorsa kızın sigorta parasına da mutlaka destekte bulunurdu.

Belki kıza karşı hareketlerinde bir değişiklik olmayacaktı, fakat adil yanı Miraç’ın bir uzvu gibiydi. Onca adam içinde, sırf babasına kızdığı ve kızı babasının metresi sandığı için ağza alınmayacak laflar etmiş, kızı küçük düşürmüştü. Artık onun babasıyla alakası olmadığını da gerçekten anladığına göre –ki Kaptan bunu gözlerinden okuyabilmişti– kendi yaptığı hareket Miraç’ın doğasına tamamen ters bir hareketti. Hâlâ daha nasıl

olup da Miraç'ın o sözü söylediğini anlayamıyordu. Kendisine karşı hiddeti zaman geçtikçe azalmak yerine artıyordu. Miraç da günah keçisi olarak kızı seçmişti. Muhtemelen ölümle burun buruna geldiğinde yaptığı hatanın farkına varmıştı. Çünkü gözü olan herkes kızın titremelerini fark eder, kulağı olan herkes o yaralı ve vahşi hırlamayı duyardı. Allah aşkına! Bu kız kimden, nasıl bir yara almıştı da bir sözle onu insanlıktan çıkaracak kadar yarası hızla açılmıştı?

Geceler ürkütücüydü. Aslında gündüzün de geceden bir farkı yoktu. Kötüler, aydınlıkla birlikte bir anda iyi olmuyorlardı. Sadece kendi köşelerine çekilip, içlerindeki karanlığı geceyle buluşturmak için sessizce bekliyorlardı. Ela da bu yüzden aydınlığı seçmişti. Bavulunu toplarken –hoş, toplayacak çok bir şeyi de yoktu ya– birkaç saat önce çıkıp gitmek istemesine rağmen, gün doğumunu beklemişti.

Nereye gideceğini bilmiyordu. Daha önce böylesine çaresiz bir durumla da hiç karşılaşmamıştı. Korkuyordu. O anda anlıyordu ki, birkaç gün olmasına, Miraç'a ve çevresindeki gürültücü adamlara rağmen gırgırda kalmayı istiyordu.

Çaresizlik, elinde kalan en berbat seçeneğin bile, bir yıldız gibi parlamasına neden oluyordu. Çaresizdi. Hem de dibine kadar! Düşünmemeye karar verdi. Bir kez başladığında minik baloncuklar havaya yükseliyor, birbiriyle çarpışıyor ve fırtınaya dönüşüyordu. Sonrası ise gözyaşı...

Bavulunu yataktan indirip –bu arada hâlâ sert hareketlerle canı yanıyordu– kol çantasını almak için metal dolaba doğru ilerledi. Kapı tıklandığında irkildi. Bir an için Kaptan'ın geldiğini düşündü. Fakat onu öylesine koyu bir öfkeyle kovmuştu ki, bir daha yüzünü görmek istemediğine emindi. Muhtemelen Miraç ayısıydı. Onun ölmediğine seviniyordu. Hiç değilse bir

de katil olmaktan kıl payı sıyrılmıştı, fakat ona olan nefreti hâlâ devam ediyordu.

Kaptan'ın kovması, onun egosuna yeterli gelmemiş olmalıydı. Bir kez de kendisi –elbette ağır hakaret içeren sözler eşliğinde– kovmaya karar vermişti muhtemelen. Kapı tekrar tıklandı. Ardından Miraç'ın gür sesi duyuldu.

“Burada, tembel tenekelere ekmek yok. Kıçını kaldır da bana kahve getir. Kaptan köşkündeyim!”

Ela, dişlerini sıktı. Bu kadarına da pes doğrusu, Kendisiyle resmen alay ediyordu. Miraç'ın merdiven basamaklarını çıktığını duydu. Ayağına çağırıp öyle mi gönderecekti Ela'yı? İki adımda kapıya ulaşır açtı.

“Kovuldum!” diye bağırdı. Tekrar içeri girdi. Bavulunu ve çantasını alıp tekrar arkasını döndü. Adamın göğsüyle karşı karşıya geldiğinde sıçrayarak geri adım attı.

“Ben de seni tekrar işe aldım.” Miraç'ın gözlerinde saklamadığı bir eğlence parıltısı vardı. Yine de yüzü sert ifadesini koruyordu. Acaba hiç, gerçekten kahkaha filan attığı oluyor muydu? Gümüş zimbirtili kaşı havaya kalktı. “Sana eziyet etmek son günlerdeki tek eğlencem. Buna engel olmasına izin verir miyim, sence?” Tekrar arkasını dönecekken Ela'nın sözleriyle durdu.

“Gidiyorum.”

Aklını kaçırmış olmalıydı. Adamın sözleriyle öylesine bir şoka girmişti ki, kendisi de ne dediğini bilmiyordu. Gidecek bir yeri yokken, hangi aklıselim insan böyle burnu büyüklük yapardı ki? Yine de gururu galip geliyordu işte!

Adam, sözlerine aldırış etmedi. “Kahvemi getir.” Tam gidecekken tekrar durdu. “Balıkçılık kanunlarına göre işe alınan yeni elemanlar, on beş iş günü süresini doldurmadan önce işten ayrılmak isterlerse, beş yüz lira tazminat öderler.” Kaşlarını çatı. “O kadar paran var mı?”

Ela'nın ağız bir karış açık kaldı. Eğer balıkçılık kanunlarına dair tek bir şey biliyor olsaydı, ona verecek cevapları olurdu, fakat bilmiyordu. Eğer bu kadar afallamış olmasaydı, hiçbir şey imzalamadığı aklına gelir ve onu bu noktadan vururdu. Ve eğer söyledikleri gerçekten doğruysa, balıkçılık kanunlarını her kim hazırladıysa zır deliydi!

“Yalan söylüyorsun.”

“Belgeler yukarıda. Çık beş yüz lirayı, istediğin yere git.”

“O kadar param yok!”

“İyi, o zaman kahve getir.”

“Neredeyse seni öldürüyordum!”

“Ödeşiriz.”

Çıkıp gitti. Ela, donup kalmış bir halde onun ardından kalan boşluğa bakıyordu. Adamın tavırları, sinirlerinin en hassas noktasını çimdikleyip dursa da bilmeden Ela'nın çaresizliğine yardımcı olmuştu. Fazla uzatacak hali yoktu. Fazla uzatacak lüksü hiç yoktu. Üzerine yine Miraç'ın eskilerinden giyip kahvesini hazırladı. Yanına giderken akışını yakalayamadığı bir hızla ilerleyerek değişkenlik gösterdiğini düşünüyordu.

Yüzeye çıkmış sayılmazdı. Fakat en azından suyun üzerinde bir ışık belirmiş, Ela da bu cılız ışığa bir kulaç atmıştı. Fazla değil! Sadece bir kol boyuydu. Belki sonra bir mucize olurdu ve yüzeye çıkıp, gerçekten bir nefes alabilirdi.

Kaptan köşküne girdiğinde, onu telsiz ve kablolarla uğraşırken gördü. Ne yaptığını anlamaya çalışırken, kaşları hafifçe derinleşti, fakat Miraç, uzun süre öyle kalmasına müsaade etmedi.

“Kahveyi masaya koy!” diye buyurdu. Ardından omzunun üzerinden bakıp, başıyla yerde duran plastik bir kutuyu işaret etti. “Kutunun içinde bir yan keski var. Onu da bana getir. Kırmızı saplı.” Tekrar önüne dönerek dikkatini her ne yapıyorsa ona verdi.

Ela, önce kahveyi bıraktı. Sonra da kutuya eğilip kırmızı saplı yan bilmem neyi aramaya koyuldu. Bu sırada adam, tekrar konuştu. “Dün, sen beni öldürmeye çalışırken, Kaptan telsizi koparmış.” Sesinde onaylamaz bir tını vardı ama hiddetli değildi. “Hayır, telsizden ne istedi onu anlamıyorum.”

Ela, kırmızı saplı tek nesneyi bulup ona uzattı. Miraç, aletle kabloları önce kesti, sonra da yeniden birbirine bağlamaya başladı. “Hemen değil, ama bunları da öğrenmen gerekecek. Her zaman ortada olmayabilirim.”

Ela, başını salladı, fakat Miraç, bunu göremediği için sessizliğine homurdandı. İkisi de bir süre sessizce bekledi. Miraç, hâlâ telsizle uğraşmaya devam ediyordu. Ela da işinin orada bittiğini düşünüp gitmeye karar verdi. Arkasını döndüğü anda adam gürledi.

“Kal orada!” *Boz ayı!*

Ela durdu. Onu izlemeye devam etti. Miraç, telsizi onarıp kontrol etti. Sehpadan kahvesini aldı. “Bugün, güverteyi daha dikkatli sil. Sen, beni ittiğinde ayaklarım kaydı. Tayfanın herhangi birinin de kayabilir, düşüp belini incitebilir, biz de elemansız kalabilirdik. En çok buna dikkat et.” Başını yana eğdi. “Anlaşılmayan bir şey?”

Çok iyi anlamıştı. Adam, onu ittiği için değil de ayağı kaydığı için denize düştüğünü anlatmaya çalışıyordu. Başını iki yana salladı. Anlaşılmayan bir şey yoktu. Adamın egosu yara almıştı. “Gidebilir miyim?”

“Git bakalım.” Tam kapıdan çıkarken boz ayı tekrar konuştu. Ela ise yanağının içini öyle bir kemiriyordu ki, kan tadını almıştı. “Miço?”

Ela, durup ona döndü. “Önce bir şeyler ye. Ayakta sallanıyorsun.” Hain bir parıltı gözlerini aydınlattı. “Akşama çok işimiz var.”

Ayı. Gerçekten. Ormandan kaçmış bir ayı. Yine başını salladı. Başka ne yapabilirdi ki? Ortaparmağını havaya kaldırsa...

Onu kendisi de kendine yediremezdi, ama bu, istediği gerçeğini değiştirmiyordu. Adam, sırf eziyet etmek için onu işe geri almıştı. Ela da ona inat, asla yılmayacaktı.

Önce gerçekten Miraç'ın söylediği gibi yemek yedi. Sonra da kendisine bir kahve yapıp içti. Kaptan'ın gelme saati yaklaşına kadar tüm işi bitirmek istiyordu. Onun kendisine yaptıklarına karşı, Kaptan'dan özür dilemeliydi. Telsizi onardıktan sonra tek neden ayrılan oğlu talihsiz bir şekilde böylesine bozuk bir insan olarak çıkmış olabilirdi, ama Kaptan'ın bunda bir suçu yoktu.

İşlerinin çoğunu bitirmiş, geri tek bir işi kalmıştı, fakat ilk gün yaptığı ağı birleştirme işini o gün yapamıyordu. Ağdaki delik çok büyüktü ve bunun için özel bir iğne filan mı gerekiyordu acaba?

Ağı havaya kaldırmış, yırtığa doğru derin düşüncelerle bakarken, hemen yanından gelen sesle birlikte aniden sıçradı.

Ekrem, ellerini havaya kaldırıp yüzünü buruşturdu. “Kusura bakma. Korkutmak istemedim.” Hafif gülümseyerek, elini hızla atan kalbinin üzerine koyan Ela'ya baktı. “Allah aşkına, ağla aranda özel bir bağ filan mı gelişti? Yarım saattir öylece durmuş bakıyorsunuz.”

Ela, ağı serbest bıraktı. Elini de göğsünden çekti. Ekrem'le arasına hatırı sayılır bir mesafe koymak için geri çekilip, adama hafifçe gülümsedi. “Bu ağı nasıl onaracağım hakkında en ufak fikrim yok. Aramızda bağ filan da yok. Bildiğin uçurum var. Birbirimizi anlamıyoruz.”

Adam, bir an Ela'nın ondan uzaklaştığı mesafeye baktı. “Bu, yaptığın en uzun konuşma, ama sanırım seninle uzun sohbetler için araya belirli bir mesafe koymak gerekiyor?” Kaşlarını kaldırıp sevimli bir ifade takındı. Alınmış görünmüyordu. Ela, nedenini bilmiyordu, fakat onun yanında... Diğer insanlara göre daha rahat hissediyordu.

Birden, başını onu doğrularcasına salladı. “Sanırım öyle.”

Ekrem, bu dürüst cevap karşısında şaşırılmış göründü. Sonra da hızla durumu kabullendi. “Kaç santim? Yani olması gereken mesafe? Kaç santimde ne kadar uzun konuşuyorsun?” Ela, onun soruları karşısında gözlerini kırptırdı. “Yani seninle uzun bir sohbet yapmak için senin kış benim de baş tarafta olmam mı gerekiyor?”

Adam, genişçe gülümsediğinde Ela, onun kendisiyle alay ettiğini anladı. Gözlerini devirdi. “Bu mesafe yeterli.”

“Hım. Güzel. Demek gitmedin, seni burada görmeyi beklemiyordum.” Gerçekten şaşırılmış görünüyordu.

“Ben de.” Bir an kaşlarını çatı. Aslında gerçekten kendisinin bir daha orada olacağını düşünmemişti. Miraç, onu neden işe geri almıştı, merak ediyordu. Belki de gerçekten söylediği gibi kendisine işkence etmek hoşuna gidiyordu. Başını kaldırıp Ekrem’e baktı. Dudakları hep güldü gülecek gibiydi. Gözlerinin içi bile gülüyordu. “Boz ay... Miraç, beni tekrar işe aldı.”

Ekrem, sırtıttı. “Boz ayı! Tam da ona göre bir lakap.” Ela’nın rengi küle döndüğünde, “Aramızda,” diye fısıldadı. “Miraç, iyi çocuktur. İleri gittiğini biliyor. Bunun için de sana karşı doğru olanı yapmak istemiştir.” Ela’nın bakışlarını gördüğünde, “Bakma öyle. Gerçekten iyidir. Sen... Arada harcandın diyeyim. O, senin olduğun kişi olduğuna inanamadı sadece, o kadar.”

Ela, kaşlarını kaldırdı. “Hiçbir şey anlamadım.”

Ekrem, omuz silkti. “Zamanı gelince öğrenirsin.” Hafifçe öne doğru eğildi. “Çok gizemli şeyler var. Bu sırları sana açıklarsam... Başıma kötü şeyler gelebilir.” Dudaklarını kaygıyla büzdü.

Ela, gözlerini kocaman açmış, gayri ihtiyari bir adım geri atmıştı. Ekrem, başını geri atıp kahkaha attığında yine onunla alay ettiğini anladı. “Hep böyle alaycı mısın?” Ela, başını sallayıp tekrar ağı eline aldı. Kaptan da neredeyse gelmek üzere olmalıydı. O gelmeden ağı da onarmayı bitirmek istiyordu.

“Hayır. Fakat sen, şoka girdiğinde acayip hoş tepkiler veriyorsun.” Yağmurluğunun düğmelerini kapayıp eline bir eldiven geçirdi. “Malzeme dolabında mekik var. Getir de onu, şu ağıla arandaki duygusallıktan seni kurtaralım.”

“Mekik?” Ela, ona hoş boş baktı.

Ekrem, başını yana eğdi. “Ohoo! Sen daha emeklemiyorsun bile.” Ağın başına oturmuşken, tekrar kalkıp malzeme dolabına doğru ilerledi. Elinde iki ucu da sivri külçük, avcunun içine sığacak hüyükte bir aletle geri döndü.

Ela, mekiği fark etmiş, ama ne olduğunu anlamamıştı. Ekrem, elindekini havaya kaldırdı. “Bu, mekik. Ağ iğnesi. Parçalanmış ağıları bununla kolaylıkla onarabilirsin. Bu, birinci ders olsun.” Kaşlarını çatı. “Saatine elli liranı alırım.”

Ela da ayakta durmuş, onun mekikle ağıları birleştirmesini öğrenmeye çalışıyordu. “Neyin saatine?”

“Tüm bu işleri sana öğretmemin karşılığı olarak elli lira alırım.” Ela'ya bakmıyor, bir yandan ağı örmeye devam ediyordu.

“Benim param yok ki, ilk maaşımı aldığımda veririm.” Maaşı eline gelmeden çoktan bir kısmını yitirmenin üzüntüsü sesine de yansımıştı.

Ekrem, ona omuzları sarsılarak gülerken, Ela yine onun kendisiyle alay ettiğini çok geç anladı. “Senin sözüne güvenemeyecek miyim hiç?”

“İkinci ders! Saf olma. Bu tekne de, sana alışacakları zaman da gelecek. Eğer onlara kanarsan... İşin zor kızım.”

Ela, iç çekerken arkalarından gelen sesle birlikte ikisi de başlarını sese çevirdi. “Daha şimdiden Miço’yu ürkütme, Ekrem. Sonra kaçıp giderse ne olur halimiz?”

Miraç, ağır adımlarla yanlarına yaklaşırken normalde olduğundan çok daha sakin görünüyordu.

Ekrem, Miraç'ın sözlerine güldü. "Sen, o işi daha ilk günden hallettiğin için sıkıntı yok. Neyse ki, kuzu kurdun hakkında geldi de hepimiz biraz rahatladık!" Miraç'a alayla baktı. "Su, şok etkisi yarattı, değil mi? Seni biraz melekvari gördüm. Şimdi ölüm korkusundan kızı işten de kovamıyorsun." Bir ilmeği daha düzelttikten sonra ağı havaya kaldırıp kontrol etti. Sonra Ela'ya baktı. "Miço, Miraç canımızı sıktığında sana şikâyet edebiliyor muyuz? Bir şikâyet kutusu olsa inan tüm kâğıtların üzerinde Miraç yazardı."

Ela, dudaklarını sıktı. Gülmemek için yüzünün rengini resmen zorluyordu.

Miraç, huysuzca yüzünü buruşturdu. "Al işte! Ben de bayat espriler ne zaman başlar diye merak ediyordum."

Osman, aralarına karıştığında Ekrem, hâlâ Miraç'a laf yetiştirmekle meşguldü. Ela'yı teknede gördüğünde yüzü seğirdi. "Hay! Bu yine burada yahu? Bugün si... Şeyimizi tutup geri döneriz artık."

Miraç, gülüşünü saklamak için eliyle dudaklarını kapadı. Ekrem, kahkaha attı. Ela, utancından kıpkırmızı olmuştu. "Bir şey değil, adam gibi küfür de edemeyeceğiz." Ela'ya kaşlarını çatarak baktı. "Sen de kulaklarına bir pamuk tıka, kızım. Alışmış ağzımız apır sapır konuşmaya, alışana kadar idare ediver."

Ela, başını salladı. Osman, tekrar Miraç'a döndü. Bakışlarında bir hınzırlık belirmişti. "Ne yaptı, oğlum? Bu kız seni öldürmekle filan mı tehdit etti? Bak söyle, çağırayım yengeni filan. Saç baş Allah ne verdiyse..."

Ekrem, gülerken ağın üzerine düştü. Omuzları öyle çok sarılıyordu ki, titreme nöbetine tutulmuş gibi görünüyordu. Ela, Miraç'ın asılan suratını gördükçe dişleriyle yanaklarını sıkıyordu. Gözleri, gülmemek için kendini tutmaktan sulanmıştı.

Miraç, öfkeyle ona döndü. “Yaptığından memnun musun? Bu gece hasılat az olduğunda hepsini senin üzerine salacağım.”

İdris, yanlarına geldiğinde, “Fırtına geliyormuş, yahu! Duydunuz mu?” diye sordu.

Tüm gözler anında Ela'nın üzerine sabitlendi. Ela'nın biraz önceki neşeli halinden eser kalmamıştı. Ekrem, hâlâ için için gülüyordu. Miraç da ifadesini koruyor olsa da Ela'ya kaşlarını kaldırıp alayla bakmaya başladı.

İdris, Ela'yı fark etti. Yüzü düştü. “Ben de bu günlük güneşlik havada fırtına niye çıkıyor diye kendi kendime soruyordum.” Miraç'a baktı. “La, oğlum bu kız şey gibi! Hani fırlatıyorsun da geri dönüyor ya!”

Miraç, anlamamış gibi yaptı. “Ne abi?”

“Şey işte! Sopa hani? Eğri oluyor!” Miraç, anlamamış gibi dudaklarını büzdüğünde Ekrem'e döndü. “Sen, bilirsin antin kuntin şeyleri. Hani atıyoruz, geri dönüyor?”

“Nasıl dönüyor, abi?”

“La işte, havada dönüyor ya? Fırlatıyorsun!” İdris'in yüzü sinirden kızarmaya başladı. Gözleri de cevabı birisi versin umuyla hepsine tek tek bakıyordu.

“Abi, nereye fırlatıyorduk demiştin?” Ekrem, düşünüyormuş gibi çenesini sıvazlamaya başladı.

İdris'in yüzü mora çaldı. Ellerini havaya kaldırdı. “Havaya la havaya!”

Osman, lafa karıştı. “Biliyorum ben onu ya... Muberang!”

İdris, rahatlamış bir nefes verdi. “Hah. İşte o! Muberang.” Konunun buraya nasıl geldiğini unutmuş gibi kaşlarını çatı. “Biz niye muberangdan bahsediyorduk, yahu?”

“Hayırlı akşamlar.” Kaptan da yanlarına gelmişti.

Hava sanki bir anda ağırlaşmıştı. Diğerleri Kaptan'a cevap verirken, Miraç yine o mendebur yüzünü ortaya serdi. Kaptan'a bir şey söylemedi, fakat onun davranışı herkesin neşesini silip götürmüş, çil yavrusu gibi dağılmalarına neden olmuştu. Miraç da arkasını dönüp, kaptan köşküne doğru ilerlemeye başladı.

Kaptan, oğlunun arkasından acı bir bakış attı. Sonra da içini çekerek kabullenmiş bir ifadeyle Ela'ya döndü. "Hayırlı olsun, Miço. Kaldık mı baş başa?"

Ela, baba ve oğul arasında neler döndüğünü ilk kez o anda öyle çok merak etti ki. Kaptan'a üzülmekten edemiyordu. Bu kadar kötü bir davranışı kimse hak etmezdi. Adamı resmen yalnızlığa itiyordu. Aniden aklına bir gece öncesi geldi.

"Kaptan... Ben, özür dilemek istiyorum. Biliyorum. Kabahatimi örtmez ama..."

Kaptan, Ela'ya gülümsedi. "Dün gece korkuyla ben de ayıp ettim. Aslında kararımдан vazgeçmeyecektim fakat beni Miraç vazgeçirdi. İyi ki de yaptı." Miraç'ın bulunduğu kaptan köşküne baktı. "Laf aramızda, bazen ben de onu denize atmak istiyorum."

"Şey, öyle bir şeye karar verirseniz, yardımcı olurum."

Kaptan, başını geri atarak kahkaha atarken, Miraç, onları yukarıdan, kararımış bakışlarla izliyordu. Eğer Ela, bu bakışları fark etseydi, hiç düşünmeden denize kendisi atlardı.

kaçması için üstüne üstüne gitmişti. Şimdi... Şimdi o, babasının sevgilisi olmadığına göre, saygıyı hak ediyordu.

Kendisi gibi tayfa da aynı sıkıntıyı yaşıyordu. Eşlerinin, çocuklarının yanından ayrıldıktan sonra rastgele konuşmaya o kadar alışmışlardı ki, Miço'yu unutup küfür savurduktan hemen sonra yüzlerini buruşturuyorlardı. Yine de kızın varlığına usul usul alışıyor olmalıydı ki, yanında daha rahat hareket etmeye başlamışlardı. Bu da Miço'nun hareketlerindeki tutukluğun biraz olsun seyrelmesini sağlıyordu. Çekingenliği eskisi kadar göze batmıyordu.

Ela... İsmi sigorta için başvurmaları gerektiğinde öğrenmişti. Aslında ismi bedenine ve yüzünün narinliğine uyuyordu. Kendisine özellikle çeki düzen vermiyor olabilirdi. Bu, hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ela'nın yüzü, gece karası denizin üzerinde beliren ay kadar berrak ve güzeldi.

Ve o güzel yüz, suratının ortasındaki kocaman yağ lekesi ile görüş alanına girdi. Miraç'ın çok kız arkadaşı olmuştu. Hem özel hem de normal arkadaşlıklarını, tarihe gömmeden önce doludizgin yaşamıştı. En bakımsız kızın bile yüzündeki lekeyi umursadığını bilecek kadar bir şeyler görmüştü. Ela, öyle değildi. Suratının ortasına karaçalınsa da o öylece dolaşacak kadar kendi görüntüsünden vazgeçmiş bir kızdı.

“Malzeme bitmiş, alınması gerekiyor.”

Tayfayla olmaya, güç gerektiren işleri yapmaya hatta Miraç'a bile alışmış olabilirdi, ama o sesindeki donukluk, yapışık kalmış gibi yerini koruyordu.

“İyi. Git, üzerine bir şey al. Çıkıp alalım.”

Miraç, sözlerinin ardından onun büyüyen gözlerini keyifle izledi.

Endişe usul usul ifadesine süzülürken, dudakları aralandı. “İkimiz mi?”

“Hayır. Tayfaya da söyleyeyim. Onlar da gelecek. Hatta Kaptan’ı da çağırırız. Yoksa işin eğlencesi nerede?”

Sonra Miraç, tekrar ifadesini izlemeye koyuldu. Alay ettiğini anladığı anda genişleyen burun delikleri, belli belirsiz çatılan kaşları, ağzından çıkacak iyi olmayan kelimeler için sıkılan dudakları... Sonra da tek söz etmeden arkasını dönüp gitmesini izledi. Arkasından eğlenerek hakıyordu. Miraç, böyleydi. Birini kızdırabildiğini fark ederse, onun üzerine giderdi. İnsanların öfkelendiklerinde verdikleri tepkiler hoşuna gidiyordu. Ela’nınki çok daha hoşuna gidiyordu. Aslında boş veresene! Çevresinde tanıdığı herkes öyleydi. Kim neye kızılıyorsa, herkes birden onun üzerine giderdi. Bunun için de Ela’nın bunlara alışması gerekiyordu.

Miraç, ceketini giyip güvertede Ela’yı beklemeye başladı. En azından kızın kıyafetlerini değiştireceğini düşünürken, karşısında kendi çocukluk kıyafetleriyle duran kızı gördüğünde ister istemez şaşırdı. Hatta yüzündeki leke de olduğu gibi duruyordu. Miraç, kendisine çok zor itiraf etse de biraz fazla titizdi. İş koşulları ise bu tutumuna pek de uyum sağlamıyordu, fakat arta kalan zamanlarda muhakkak özen gösterirdi. Bunun için de kızın karşısındaki görüntüsü onu... İster istemez rahatsız etmişti. Tam bir şeyler söylemek için ağzını açtığında da kendine gelip dudaklarını sıktı. Ona neydi ki? Miraç’ı zerre kadar ilgilendirmezdi.

Yolda hiç konuşmadılar. Alışveriş boyunca, listede –evet, giyinmek yerine bir liste yapmıştı– yazılanlar dışında da pek konuşmamışlardı. Bu Miraç’ın işine geliyordu. Çok konuşan insanlardan oldum olası hoşlanmazdı, fakat bu kız da fazla sustu. Bu sessizlikte doldurulması gereken, sevimsiz boşluklar vardı ya da daha önceki davranışları, o anda ne kadar insan gibi davranırsa davranırsın kızın kendisine karşı olan tavırlarını etkiliyordu. Bu arada... Miraç, aniden silkindi. Taze sebzeleri dikkatle ayıran kızın lekeli yüzüne bakarken, neden sürekli onun davranışlarını takip ettiğini çatık kaşlarla düşündü. Kız, eline bir

marul tutamı alıp havaya kaldırdı. Sorar gibi Miraç'a bakıp kaşlarını havalandırdı.

“Ne?” Miraç'ın sesi düşüncelerinin arasında sıkıştığı için pek de canlı çıkmadı.

“Bunu alıyorum?” Sesi o kadar çekingen çıkmıştı ki, Miraç kendisine mi ona mı sinirlendiğini bilemedi.

“Al. Fındık alıyor olsaydın yanmıştık. Tek tek soracak mıydın?”

Miço'nun kaşları çatıldı. Yüzünde bir aslan yavrusunun öfkeli ifadesi belirdi. Ağzının içinde mırıldanıp marulu poşete koydu. Yine de meydan okuyan ya da rahatsızlığını belli edecek tek kelime etmedi. Hâlbuki Miraç isterdi. Azıcık karşı çıksın, ona çenesini kapamasını söylesin, durduk yere niye tafra yaptığını sorsun. Miço'nun elinin güçlenmesi gerekiyordu. Bunu da öyle sinip, omuzlarını çökerterek asla yapamazdı.

Kız, alacaklarını alıp tezgâhın üzerine yerleştirdi. Miraç da hepsini birden tutup tartıya götürdü. Kısa sürede ücretini ödeyip tekrar yola koyuldular.

“Gereksiz yere ters davrandığımı düşünmüyor musun?”

Miço, aniden kendi ayağına takıldı, ama çabuk toparlanarak yürümeye devam etti.

Soluk bir sesle, “Evet,” dedi.

“O zaman neden karşı çıkmıyorsun? Senin şu anda bulunduğu ortamda azıcık dişlerini göstermen gerek. En azından yeteri kadar. Sinip durmaktan vazgeç.” Miraç, onun biraz olsun sözlerini kulağına tıkamak istiyordu. Ürkekliğini anlayan çoğu kişi üzerine gitmek için ısrarlı olurdu.

Miço, kendisine küçümser bir bakış atıp hemen önüne döndü. “Sinmiyorum.”

“Ne yapıyorsun?” Miraç, onun vereceği cevabı, sığınacağı limanı gerçekten merak ediyordu.

“Senin doğan bu, ben de seni kendi haline bırakıyorum.”

Miraç, onun sözlerini toparlayıp, bir araya getirip beynindeki süzgeçten geçirip anlamlandırdıktan sonra ağzı açık bakakaldı. “Tam olarak ne demek istediğini söyle.” Kız, yutkundu, fakat Miraç, onun gözlerindeki kararlılığı okumuştı. Ona yandan yandan bakışlar atıyor, tepkisini ölçüp duruyordu. “Söyle!”

“Diyelim bir ormandasın.”

“Evet?”

“Karşına bir boz ayı çıktı.”

“Evet?” Bunun sonunun nereye varacağını gerçekten merak ediyordu.

“Sana saldırıyor.”

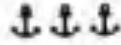
“Eee?”

“Durup onunla konuşarak anlaşmaya çalışır mıydın?” Kız, aniden hızlı adımlarla yürümeye başlayıp yanından uzaklaştı.

Miraç’sa aniden yolun ortasında durmuş aptal gibi kızın arkasından bakıyordu. Ne? Kız ezik filan değildi. Ne derdi vardı, emin değildi. Ama kızın öyle sinen bir tarafı yoktu. En azından Miraç’a karşı. Ona resmen ayı demişti. Hem de Miraç, onun kendisine ayı demesi için ağzından çıkan her heceye aval aval bakarken.

Tekrar bir araya gelip listeyi tamamlamaya devam ettikten sonra aralarında pek konuşma olmadan, dönüş için yan yana ilerlediler. Aralarındaki sessizlik o kadar belirgindi ki, ayakka-bılarından çıkan ses bir farkındalık yaratıyordu. Sonra bir anda kızın kendi yanında ilerleyen adımları yok oldu. Duraksayıp omzunun üzerinden kıza baktı. Bir kitapçının önünde durmuş, dışarıdaki sepetin içindeki kitaplara bakıyordu. Bir süre kızın elindekini incelemesine izin verdi. Miço, o anda tamamen bilinçsiz hareket ediyor gibiydi.

“Hey! Miço?” Ona Ela demeyi düşünmüyordu, çünkü kızın bunu istemediği belliydi. Kız, aniden sıçrayıp, yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi suçlu bir ifadeyle ona bakarken aynı anda hızlı adımlar atıyordu. Yanına vardığında keskin bir ifadeyle, “Vakit, nakittir.” dedi. Doğruluk payı vardı elbette, fakat onun amacı, kızın o anda yüzünde oluşan ifadeydi. Sinirlenince cidden komik oluyordu.

Ela, aldıkları tüm malzemeleri yerlerine yerleştirdikten hemen sonra yarım kalan işlerini yapmak için kolları sıvamıştı. Bir şeyleri kaldırmak ya da ağır işler yapmak eskisi kadar zorlamıyordu. Her geçen gün kolları daha da güçleniyor, bedenindeki kaslar belirgin bir hal alıyordu. Eskiden olsa, bir erkek gibi kaslarının belirginleşmesi hoşuna gitmezdi, fakat artık umursamıyordu.

Tayfanın gırgıra gelmesine daha çok vardı. Gırgırda sadece Miraç ve kendisi vardı. Çoğunlukla gırgırda yalnız olur, tayfa gelene kadar işlerini bitirmiş olursa kamarada bir mp3 ve tek tarafı çalışmayan bir kulaklıkla müzik dinlerdi. Onun neden oyalanıp durduğunu merak ediyordu. Miraç, asık suratlı, sert ve çok fazla çalışan bir adamdı. Ela, daha önce onun kadar her işten anlayan, becerikli birini tanımamıştı. Ayrıca çok da kültürlü ve bilgiliydi. Ona ne sorulursa sorulsun, mutlaka cevabı biliyor ya da ertesi gün öğrenmiş olarak geliyordu. Bu onların aralarındaki bir oyun gibiydi.

Tayfadan birileri ona bir soru sorar, Miraç sorunun cevabını bilirse kumbaraya elli kuruş atılırdı, eğer bilmiyorsa Miraç, elli kuruşu soruyu sorana verirdi. Ela, ona hiç soru sormamıştı.

Yağmur damlaları hafif hafif güverteye döküldüğünde, başını kaldırıp karanlık gökyüzüne baktı. Deniz o anda çok durgundu, yine de Ela, iki gün önce yaşadıkları fırtına deneyimiyle yağmurdan ürküyordu. O gece Ela, korkudan bembeyaz olur-

ken, gırgırdaki diğer herkes çok rahat görünüyorlardı. Kendi korkusunu da Miraç'ın ona verdiği abuk sabuk işlere öfkele-
nerek yenmişti.

“Deniz seferleri iptal olmuş. Fırtına bekleniyor.” Arkasını
hızla döndüğünde Miraç'ın çıkmak için hazır olduğunu gördü.
“Bu gece av yok.” Yüzü o kadar asık, gözlerindeki anlam o ka-
dar karmaşıktı ki, adamın o anda neye üzüldüğünü, dert ettiğini
ya da gerçekten bir şeye üzüldüyör mü, onu bile anlayamıyordu.

Ela, başını salladı. Fırtınada ava çıkmayacak olmalarına se-
vinmiş, gece yalnız kalacağı için de tedirgin olmuştu.

“Akşam için yemeğini al. Ben burada bekliyorum. Fırtınada
gırgırda hareket edemezsin.”

Ela, ister istemez yüzünü ekşitti. Sabah, öğle, akşam balık
ekmek yemekten gına gelmişti. O anda parası olmadığı için baş-
ka şeyler de alamıyordu. Hoş, alacak olsa bile yakınlarda simitçi
bile olmuyordu.

“Ne bekliyorsun, uç! Akşama kadar seni bekleyemem.”

Ela'nın karnı açtı, ama balık ekmek yemek istemiyordu. “Git
sen,” dedi alçak sesle. “Aç değilim.”

Miraç, ona dikkatle baktı. Ardından ellerini deri ceketinin
içine koyup uzaklaştı. Ela da kamarasının yolunu tuttu. Banyo
yapmak için üşendiğinden sabunlu bir bezle kendini temizledi.
Ardından da bavulundan kendi eşyalarından bir pantolon çıkar-
dı. Miraç'ın küçülenleri kirlenmişti. Onları da yıkamak için vak-
ti olmamıştı, ama kazaklarından ikisi hâlâ temizdi. Pantolonun
üzerine bol bir kazak giyip tek kulaklığı kulağına takıp yatağın-
da müzik dinlemeye başladı.

İçini çekerek bir kitabının olmasını diledi. Onu da maaşını
alacağı zamana bırakmıştı. Çok fazla zaman kalmamıştı. Ne
kadar maaş alacağını da bilmiyordu ya! Yine de harcayacak
çok fazla yeri olmadığı için kitap alabileceğini düşünüyordu.

Gözlerini kapadı. Bir süre müzik dinlemeye devam etti. Fakat karının açlığı onu çok rahatsız ediyordu. Şiddetlenen ve uğuldayan rüzgârın tekneyi deli gibi sallamasıyla da midesi çalkalanıyordu.

Aldıkları malzemelerle kendisine bir şeyler yapmaktan vazgeçti. Beşik gibi sallanırken, maazallah gırgırı bile yakabilirdi. Yüzünü buruşturarak Miraç'ın sözünü dinlemediği için kendisine kızdı. Şimdi buz pistinde yürüyor gibi minik adımlarla ilerlemesi gerekecekti ve el mahkûm, gidip o balık ekmeği alacaktı.

Başına bir bere geçirip saçlarını ıslanmaması için içine soktu. Üzerine yine Miraç'ın küçülmüş montlarından birini geçirdi. Allah var, mont o kadar sıcak tutuyordu ki, her giydiğinde içinden sessizce teşekkür ediyordu. Hızlı davranarak ve dikkatli olarak usul adımlarla gırgırda ilerledi. Ama gırgırdan indiğinde büfeye doğru koşturmaya başladı. Kamaranın içinde sallanmasına rağmen fırtınanın şiddetini anlayamamıştı. Henüz gök bile gürlememişti. İçini bir endişe kapladı. Muhtemelen bu fırtınayla sabahlayacaktı. Tüm demirlenmiş deniz araçları beşik gibi sallanıyordu.

Onlardan birinin içinde kalacağını düşündükçe de göğsüne taş oturuyordu, fakat başka çaresi yoktu. Yağmur damlaları tepesine çivi gibi düşerken, yemeğini sardırıp koştura koştura geri döndü. Yine, bebek adımları atarak gırgıra tırmandı. Güvertede dikkatle yürüdü. Kamaraya inen merdivenlere geldiğinde de bir nefes verdi. Yemeğini yiyip hemen yatağına gömülecekti. Şansı varsa belki biraz da uyurdu.

Merdivenlerin bitimine geldiğinde, aniden adımları durdu. Kendi kamarasının içinde iki adam vardı. Ve onları tanımıyordu. Etrafı araştırıyor, ortalığı karıştırıyorlardı. Diğer bir adam da mutfakta ısıtıcıya su dolduruyor, aynı anda da ayakta durmaya çalışıyordu. Ses çıkarmayacaktı. Aklından ilk geçen sessizce geri dönüp, büfeye sığınmaktı. Kaptan'ın ona verdiği telefon

numarasını tuşlayıp gırgırda hırsızların olduğunu söylemekti, fakat bir şey yapmış olmalıydı. Kendini belli edecek bir hareket, bir ses...

Adamlar onu fark ettiler. Hepsi de aynı anda... Fakat onlar da şaşırmış olmalılar ki, hemen hareket etmediler. Ne zaman ki, Ela arkasını dönüp merdivenleri çıkmaya çalıştı, işte o zaman onlar da bir şeyler mırıldanarak peşinden koşturdular. Ela, çığlık atmak istiyordu. Zordu, fırtınanın gürültüsüyle birilerinin onun sesini duyma ihtimali sıfırdı. Tayfa da bu gece gırgıra gelmeyecekti.

Ama zaten korkudan çığlık bile atamamıştı.

“Tut, lan tut!” Biri diğerine sertçe bağırmaya başladı.

Arkasındaki adım sesleri sanki kafasının içinde gümbürdü-yordu. Tam güverteye çıkacaktı ki, adamın biri ayak bileğini sıkıca kavrayıp, onu aşağıya çekti. Ela, ancak hırıldayabiliyordu. Hâlâ daha dudaklarından bir çığlık koparamamıştı. Göğsünün ortasındaki kocaman baloncuk, bir türlü kendini dışarı atamı-yordu. Elindeki balık ekmek, adamlar onu merdivenden aşağı çekerken yerlere savruldu.

“Utanmıyor musun lan hırsızlık yapmaya, velet!”

Onu en alt basamağa kadar çeken, kendi kendine homurdanırken, aşağıda bekleyenlerden biri böyle bağırıyordu. Yüz üstü düştüğü için bedeni o halde kalmış, öyle de aşağı çekmişlerdi. Bağırان adam, bedenini tutup kendisine çevirdi.

Ela, derin nefesler alırken, kendisine eğilmiş, tıraşlı yüzü, kısa saçları düzgün giyimiyle ona bakan kara gözlerin içine bakıyordu. “Hırsız değilim,” diye fısıldadı.

“Hı?” adam, eğilip kulağının Ela’nın ağzına resmen dayadı.

Fakat Ela, bir kelime daha konuşacak gücü kendinden bulamıyordu. Aslında güç de değildi. Sesi içinde hapsolmuş ya da bir yerlere kaçmış gibi çıkmıyordu. O da kollarına, ayaklarına

yüklendi. Kendisini hırsız sanan asıl hırsızlar, ona ahlak dersi veriyorlardı. Hızla kendine çektiği ayağını karşısındaki adamın bacağına bir tekme atmak için savurdu. Başardı da, fakat adam, küfür ettikten sonra ona hiç de etki etmediğini korkuyla fark etti.

Diğer iki adam da gülüşmeye başladılar. Biri veledin birinden dayak yediği için adamlarla alay ederken, diğeri adamdan korkuyor olmalıydı ki, gözleri büyümüş halde Ela'ya bakıyordu. Ela, tekrar adamın şaşkınlığından faydalanarak bir yumruk savurdu. Boşa çıktı, fakat devam etti. Elinden başka bir şey gelmeyecekti. Tekmeleri yumrukları ve çırpınmaları aralıksız devam ediyordu.

“Tutun şunu! Allahıma kitabıma bir yumrukla öldüreceğim! Elimde kalacak.” Doğrulup kenara çekilirken, üstüne başına çeki düzen veriyordu.

Ela, hâlâ sesi çıkmazken, çırpınmaya, kendini kurtarmak için mücadeleye devam ediyordu.

“Abi? Ne yapalım bunu?”

“Ne yapacaksınız! Atın denize.” Adam, eğilip pantolonundaki lekeleri eliyle temizlemeye başladı.

Adamdan korkuyor gibi görünen şaşkın genç, “Ölür abi,” diye mırıldandı. O da çırpınmaya devam eden Ela'nın bileklerini sıkıca kavramıştı. Diğer ayak bileklerini tutuyordu.

“Yüzme bilmiyorsa benim suçum ne? Yapmasaymış hırsızlık! Azıcık ıslansın da aklı başına gelsin.”

“Abi, fırtına var.” Bu, diğer adamdı. Onun da sesi kaygı dolu geliyordu.

“Gebersin. Bana ne? Tohumuna su mu döktüm?” Adamlar hareket etmeyince, “Ne duruyorsunuz lan? Ne için geldik, neyle uğraşıyoruz. Atın da gelin!”

Adamlar isteksiz bir halde merdivenleri çıkmaya başladılar. Sonunda Ela'nın sesi çıkabilmişti.

“Bırakın, bırakın! Hırsız değilim, ben.”

Fakat onu dinleyen birileri var gibi görünmüyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın adamların mengene gibi ellerinden kurtuluşu yoktu. Şansı varsa denizde kurtulurdu. Adamlar güverteye çıktılar. Ayakları kayıp, dengede durmaya çalışırken, Ela'yı da ellerinden kaçırmamaya çabalayıp, inatla ilerlemeye devam ediyorlardı. Sonunda Ela'yı atacakları yere, makaranın bulunduğu alana geldiler. İkisi birden kollarını kaldırıp onu havaya savurdular.

Aynı anda bir ses ya da Ela'nın o anki panik durumuyla algıladığı iki ses birden kükredi. Ela, sesin sahibini tanıyordu, ya da ilk sesin sahibini. Havada yağmur damlalarıyla birlikte hızla denize düşerken, Miraç'ın sesinin fırtınayı bile bastırdığını fark etti. Daha sonra fark ettiği ilk şey denizin dibine doğru yol alırken, suyun soğukluğuydu. Nefesini tutmuştu tutmasına, ama öylesine bir alabora olmuştu ki, ne yönünü bulabiliyor ne de kendini yukarı çekebiliyordu. Denizin akıntısı onu istediği yere sürüklüyor, Ela'nın bedeni ise buna karşı koyamıyordu.

Çırpınmaya, kendini yukarı doğru çıkarmaya çalışırken, bir kol belini sıkıca kavradı. Öyle sıkıydı ki, içindeki tüm hava aniden, baloncuklarla dışarı fırladı. Fakat kol onu kararlı bir şekilde yukarı çekmeye devam ediyordu. Ela, onun Miraç olduğunu düşünüyordu. Sonuçta onu denize atarlarken kükremişti. Denizden çıkışı, inişi kadar hızlı olamamıştı. Onu çeken kişinin gücü, Ela'yı ve kendini azgın denizin içinde zapt etmek için yetersiz kalıyordu, fakat adam, inatçıydı.

Sonunda güçlkle, Ela'yı da bırakmamaya yeminli bir şekilde ikisini de karaya çekti. Bu da kolay olmamıştı. Önce Ela'yı zemine bırakmak için çabalamak, sonra da kendisi tırmanmak zorundaydı. Genç kız, elleri ve dizleri üstünde emekler pozisyonunda kalıp, başını aşağıya eğmiş bir halde uzun süre kaldı. Ağzından burnundan sular damlıyor, nefes alışlarını düzene sok-

maya, öksürüklerini dindirmeye çalışıyordu. Kafasına hâlâ yağmur damlaları iniyordu ve sanki kafa derisini delip geçiyordu. Sonunda biraz kendine gelebildiğinde sırt üstü kendini bıraktı, fakat hâlâ öksürük nöbetleri devam ediyordu.

Kendisini kurtaran kişiyi ancak öksürükleri son bulup, titremeye başladığında fark etti ve o kişi Miraç değildi. Ekrem, ona endişeli gözlerle bakıyordu. Ela, hâlâ rahat tek nefes alamamıştı, fakat yaşıyordu.

“İçeri geç! Hemen kurulan, giyin.” Ekrem’in sert ses tonunun kendine olmadığını biliyordu. Yine de üşümenin dışında farklı bir titreme bedenini yoklayıp geçti.

Sertçe yutkunmasının ardından güçlkle, kendi çabasıyla ayağa kalktı. Çünkü Ekrem’in ona uzanan elini görmezden geldi. Ardından da bir göz devirme aldı. O kadar üşüyordu ki, bir an önce kamarasına gidip kurulanmak ve ısınmak istiyordu. Mümkünse yatağının içinde, ancak adamların hâlâ orada olup olmadıklarını bilmiyordu. En azından Ekrem, yanındaydı ve onu koruyacağına emindi. Yine de adamların cüsselerine bakınca, Ekrem biraz zayıf kalırmış gibi geliyordu.

Ela, o kadar üşüyordu ki, adamlardan korkması bile donmak üzere olan bedeninin sancısının önüne geçemedi. Güverteye çıktı. Güçsüz düşen bedeniyle yere yapışmaktan korktuğu için tutunacak yerler arayarak, beşik gibi sallanan gırgırın içinde dikkatli adımlar atmaya başladı. Ekrem, hemen arkasından geliyordu. Muhtemelen en az kendisi kadar üşüyordu ama dönüp ona bakmadı. Hatta ona bir teşekkür bile etmediğini fark ettiğinde de bakmadı. Bunu daha sonra bir özürle halledecekti. Kamarasına inen merdivenlerin başına gelmeden dikkatle etrafı kontrol ederken, içeriden sesler geldiğini duydu.

Ancak sesler onu denize atan adamlardan gelmiyordu. İki adam da makaranın yanında, yerde öylece –Allah korusun– can-

sız gibi yatıyordu. Ağzı bir karış açık kalsa da dişleri takırdadığı için hızlı davranarak ve sıkıca tutunmaya devam ederek basamakları inmeye başladı.

“Acele et, ya hipotermi ya da zatürre olacağız!” Ekrem, arkasından dişlerini sıkarak konuşuyor ve ağır aksak adımlarla ilerliyordu. Fakat Ela, dişleri takırdar, bedeni titrerken, gözlerini Miraç'ın yakasına yapıştığı adama dikmişti. Ayakları havada sallanıyor, irileşmiş gözleriyle Miraç'a bakıyordu.

“Babam, bunu öğrendiğinde... İşin bitecek.” Adamın sesinde korkunun yanında belirgin bir hiddet vardı.

Miraç, öne doğru eğildi. “Babanı...” Aniden başını çevirip Ela'ya keskin bir bakış attı. “Ne duruyorsun? Gidip kurulansana. Kafana bere tak. Boynunu da sar. Hemen kurulanıp battaniyenin altına gir!” Adamı hâlâ havada tutuyordu. Bakışları kendisinden Ekrem'e kaydı. “Hadi, onu anlıyorum. Şoka girdi. Sana ne oluyor, kardeşim? Gidip giyinsene!”

Ekrem, titreyerek güldü. “Ladies first.”

“Zıpla Ekrem.” Ela'ya döndü. “Zıpla.”

Ela, onun tekrar etmesine izin vermeyecekti. O kadar üşüyordu ki, burnu ve kulaklarının yerinde olmadıklarını düşünmeye başlamıştı. İçeri girdi. Elleri zangır zangır titrerken, hemen üzerindekiyi çıkardı. Ardından kocaman bir havlu alıp, kendini kuruladı ve hemen ardından giyinmek için eline ne gelirse çıkarmaya başladı.

Bu sırada da dışarıdan gelen sesleri dinliyordu. Miraç, kükrüyordu. Evet, yanlış duymamıştı. Kükreme kesinlikle ona aitti. Miraç, adama vurduğunda olduğu yerde sıçradı. İçeriden bir gümbürtü koptu. Bardaklar ya da tabaklar kırıldı. Ardından Miraç, tekrar kükremeye başladı.

“Ara!” diyordu. “Hemen ara Orhan'ı!”

“Bunu istiyor musun? Bana yaptıklarından sonra senin götüne yanan meşale sokacak!” Ardından adamdan bir inleme sesi yükseldi.

“Ara diyorum!”

Ela, kafasına bir bere takıp, kendini yatağının içine attı. Battaniyesini çenesine kadar çekti. Fakat kulağı kapının dışında kalmıştı. İçinde bir sıkıntı baş göstermişti. Öylesine bir histi ki, yatağın altına girip, orada kalmak istemesine neden oluyordu. Şu korkusundan kurtulmak istiyordu. Biraz olsun cesur olmak istiyordu. Artık gölgesinden sıyrılmak istiyordu.

Kısa süre bekleyişin ardından adam mırıldandı. Ela'nın anladığı, “Baba, Miraç, seninle konuşmak istiyor. Ama önce... Bana saldırdığını bilmek istersin belki.”

Miraç da bir şeyler homurdandı, fakat Ela ne dediğini anlamadı. Sonra muhtemelen Orhan denen adamla konuşmaya başladı. Düz, anlaşılır ve oldukça düzgün bir dilde.

“Orhan Bey, hayırdır. Biz, seninle böyle mi konuştuk?” Kısa süre karşısındakini dinledi. “Oğlun da itleri de burada! Ödemeyi iki gün geciktirdim. Sen, bana müsaade ettin. Yanlış mı hatırlıyorum?” Miraç susup bekledi. “Elemanımı fırtınanın göbeğinde denize atmışlar. Gelmesek ölecekti. Ben, seni tefeci biliyordum. Mafya, katil... Bunlar sana yakışmıyor!” Bir süre daha bekledi. “Nasıl haberin yok! Oğluna ben mi sahip çıkacağım? Ben, yarın paranı getiriyorum. Sen de senedimizi hazırla. Oğlunu da istersen gel al, istersen denize atıp sana bir iyilik yapmış olayım?” Yine kısa süre sustu. “Dövdüm, Orhan Bey! Aynen. Eline sağlık diyemediğim için! İyi gel! Ben, buradayım. Kafana göre!”

Miraç, ağzının içinde bir küfür savurdu. Ardından Ekrem, araya girdi. “Hayırdır?”

“Hayır mı, şer mi bilmiyorum. Yavrucağını kurtarmaya geliyor. Yani herhalde öyledir.” Sert bir hareket sesi, ardından adamdan gelen bir inleme daha...

“Öyle tabi! Sen, kendininkini tersinden göreceksin. Hazır, ol! Piç kurusu!”

“Sen, arsız mısın, oğlum? Baban, seni küçükken çok mu döv-
dü? Salıncaktan filan mı düştün de böyle oldun?”

Ela, Miraç düz bir sesle adama bunları söylerken, yatağın
içinden çıkmış kamaranın kapısına doğru ilerliyordu. Kapıyı
açtı. İki adım ilerledi ve üstü başı dağılmış –hayır, sadece üstü
başı değil, yüzü de dağılmıştı– olan adamla göz göze geldi.

“Kız mıydın lan sen?”

Adamın laubali ses tonu ve sözleriyle Miraç’ın burun delik-
leri kocaman oldu. Bakışları Ela’yı buldu. Elinde telefonuyla bir
şeylerle uğraşırken, telefonu cebine attı. “Şimdi içeri gir, kapının
önüne bir şeyler day, ama önce kilitle. Kulaklarına da bir pamuk
tık. Ben, sana aç diyene kadar da sakın kapıyı açma.” Ela’nın
söylediklerini yapacağına o kadar emindi ki, bir kez daha bakma
ihtiyacı duymadan Ekrem’e döndü, fakat Ela, gitmemişti.

“Herhalde ne kadar adamı varsa, toplayıp gelecek. Sen de
bizimkilere haber ver. Gelebilen gelsin, gelemeyenin de canı
sağ olsun.”

Miraç, Ekrem’e bunları söyledikten sonra kaşlarını çatı.
Gözleri Ekrem’in büyümüş gözbebeklerini buldu. Kendi ölü-
mü pahasına Miço’yu denizden kurtarmıştı kurtarmasına ama...
Ekrem’in burada ne işi vardı ki? Hadi kendisi kızın yalnız oldu-
ğunu düşünüp, nasıl olduğuna bakmak için gelmişti, ama o, niye
gelmişti? Burada asıl soru buydu!

“Senin ne işin vardı, gırgırda? Mesaj çekmiştim.” Araştıran
gözleri adamın gözlerinin içinde geziniyordu.

Ekrem, omuz silkti. “Ne işim olacak? Senin gibi boz ayının
ince düşünerek Miço’yu kontrol etmeyeceğini düşünmüştüm,

ama yanılmışım. Gayet de ince düşünceliymişsin.” Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki, Miraç gözlerini devirmek istedi.

“Ben, unuttuğum dosyam için geri geldim.” Gözlerini kaçırırken omuz silkti. Aynı anda Ela da kamarasına gürültülü bir giriş yapmıştı.

“He... Ben, doğamdan memnunum diyorsun, yani?” Ekrem, yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. “Miço’yu kontrol filan etmeyecektin?”

Miraç, omuz silkti. “Ne alakası var. Kendine yetiyor kız!”

“Gördük gördük. Öyle güzel yetiyor ki, adamlar onu denize on dakika önce atsalardı yaşamıyordu.”

Miraç, dişlerini sıktı. “Müneccime benzer bir halim mi var?”

Ekrem, eğlenceli çocuktü. Hayatı hep dalgaya almıştı. Hiçbir dert için kendini yormazdı. Ona göre her şey Allah’tandı ve her şerde bir hayır vardı. Ekrem, Miraç’a gözlerini kısıp başını yana eğerek baktı. “Yok. Daha çok falcı bacıya benziyorsun. Kafana bir yazma, dudağının üzerine de bir ben...” Parmaklarının uçlarını birleştirip öptü. “Şahane bir şey olurdun.”

Miraç, son yumruğuyla bayılttığı adama baktı. Ne pislik bir herifti. Bunu öldürse bir de adam yerine koyarlar bir ton da ceza verirlerdi, ama yaşaması israf olan bir adamdı. Bakışları Ela’nın kapısında bir süre duraksadı. Duymasını istemediği için Ekrem’e döndüğünde kısık sesle konuşmaya başlamıştı.

“Bırak alay etmeyi de, aramıza dön. Adam, muhtemelen elinde ne kadar adam varsa buraya oğlunu kurtarmaya gelecek. Babamı ara artık, diğerlerini arasın o da! Ben ararsam hiç iyi şeyler söylemem. Biz de gelecekleri zaman için hazırlık yapalım.”

Ekrem’in kaşları çatıldı. Yüzünde ufacık bir hareketlenme oldu. “Gırgırda ne işleri varmış?”

Miraç, bir elini saçlarından geçirdi. “Aylık senedin borcunu ödemeyi iki gün geciktirdim. Bu velet de gırgıra el koymaya gel-

miş. Banka daha acımasız olduğu için önce onun borcunu ödedim. Orhan'ı da arayıp söyledim. Bir hafta mühlet verdi, ama gel gör ki, bulunduğumuz durum bu. Dersi de kaçınıyorum." Miraç, derin bir iç çekti.

"Var ya... Yerinde olmak istemezdim."

Ekrem'in aradığı telefonlardan sonra gırgıra ilk gelen babası, onun ardından da İdris olmuştu. Babasına öyle çok kızılıyordu ki, hayatını cehenneme çevirmekle kalmamış, onu pişirip pişirip önüne sunacak kadar belaya batmıştı.

İdris, tam bir rambo gibi hazır gelmişti. Miraç, onu fark ettiğinde gülümsedi. "Abi, sağ olasın." Onlardan istediği kolay bir şey değildi, fakat düşünmeden geleceklerini de biliyordu. Keşke Ela'yı bir yere gönderebilseydi. Güvenebileceği, korunacağına inanabileceği bir yere... Fakat öyle bir yer bilmiyordu.

"Yahu, lafını mı ediyorsun." İdris, öne doğru eğildi. Güvertenin ortasında duruyorlardı. Hepsinin üzerinde yağmurlukları vardı. Bora Kaptan, bir köşede, herkesten ayrı duruyordu. Mahcubiyetinin yükünü tek başına düşüncelerinin ağırlığı altında ezilerek taşıyordu. Hâlâ fırtına vardı. "Muberang nerede?" İdris, Kaptan'ın sözleri ardından Ekrem de Miraç da kaşlarını kaldırdılar. "La Miço la! Nerde?"

"Kamarasında," diye mırıldandı Miraç.

"İyi iyi. Baktınız mı ona? Bir yerinde paratoner filan var mı? Kız, belayı hem çekiyor hem yayıyor."

Ekrem, kıs kıs gülerken Miraç'ın dudakları seyirdi. O sırada Osman, güverteye çıktı. Sırım gibi üç oğlu da onunla birlikte gelmişti. Ardından başka bir gırgırın kaptanı olan Ersan, kendi tayfası ve tayfasından bazılarının çocukları da geldi. Kendi tayfaları da eksiksiz güvertede yerini almıştı. Kimsenin gelecek olan adamları, fırtınayı ya da içinde bulundukları durumu umursadığı yoktu ve Miraç, her seferinde birilerine borçlu kalıyordu.

Durum sadece Ela'nın denize atılmasıyla da ilgili değildi. Bu, ekmek teknelerinin savaşıydı. Elllerinde kala kala sadece bu gırgır kalmıştı. Bir de Miraç'ın bir arkadaşının üzerine geçirdiği bir gezi teknesi vardı. Miraç, çok sıkışmadıkça onu satmayı düşünmüyordu. Çok büyük bir tekne değildi, ama hacizsiz olan tek güvenceleriydi o.

Orhan'ın oğlu ve iki adamını buzhaneye kapamışlardı. Muhtemelen babası oğlunu öyle gördüğünde çileden çıkacaktı.

Sessizce beklemeye başlamışlardı ki, gırgırın kamaraya inen merdivenlerinden bir ses duyuldu. Ardından herkesin ağzını açıkta bırakarak Miço göründü.

Miraç, aniden öfkeyle dolarken ve ağzını bir şeyler söylemek için açacakken, Ekrem ondan önce davrandı.

“Ne işin var burada? Neredeyse gelirler. Kamarana git.”

Arkasından onaylayan homurtular yükseldi. Miraç, Ela'nın duruşunda bir farklılık sezmişti. Sanki daha... Cesur görünüyordu. Daha kararlı, fakat kendisi de Ekrem'le aynı fikirde olduğu için lafa karıştı. Çünkü Ela, hâlâ orada durmaya devam ediyordu.

“Maaşının yarısını el koyarım. Ona göre davran. Git kamarada bizi bekle.”

Ela, başını kaldırdı. “Ben de bu gırgırın bir elamanıysam benim de burada olmam lazım.” Miraç'ın tüm bedeni buna şiddetle karşı çıkıyordu, fakat onun yerinde kendisi olsa, o da aynı şekilde hareket ederdi.

“Bu, öyle bir şey değil, Miço! Git, biz de senin güvende olduğuna emin olalım.”

Ela, kararlılıkla başını salladı. “Hayır. Buradayım.”

Herkes sus pus olmuş Ela'ya bakarken, İdris'in sesi güverte de resmen patladı.

“Yandık! Başımıza şimşek filan da düşer birazdan!”

Bölüm 8

Ela, şaşkınca çevresindeki insan kalabalığına bakıyordu. Sanki çok sevilen bir sanatçı konser verecekti de insanlar sabırsızlıkla sahne alacağı anı bekliyordu, ama ortada öyle bir durum yoktu. Mafyavari bir tefeci, buzhaneye attıkları oğlunu kurtarmaya geliyordu. Hoş, adamı bu pislik oğlundan kurtarmış olurlardı ya neyse...

O, insanların tek telefonla hiç düşünmeden atlayıp gelmelerine şaşıırıyordu. Resmen duyan gelmişti. İşinde gücünde, ekmeğinin peşinde olan insanlardı bunlar, fakat hiç düşünmeden ellerine aldıkları sopalarla Miraç'ın ya da Kaptan'ın yanında olmuşlardı. Daha önce böyle civcivli bir işe –İdris bu duruma civcivli iş diyordu– dahil olmadığı için Ela, şaşkıındı. Üstelik orada duruyor olmak onu koca botlarının içindeki ayak parmaklarına kadar titretiyordu.

Kendisinin hangi cesaretle orada durduğunu ise Allah bilirdi. Bir an korkuyla titreyip, elinde çakısıyla yatağında otururken, bir an kendinden usanmış halde kararlılıkla merdivenleri çıkı-

yordu. Eğer bu gırgırda bir yeri olacaksa... O da her eleman gibi davranacaktı ki ona gelene kadar zaten gırgırdan taşan bir ton adam vardı.

Hiç tanımadığı bu adamlar da arada bir ona bakıyor –gerçekten doğrudan bakıyorlardı– sonra da gördüklerine pek anlam verememiş gibi başlarını çeviriyordu. Ekrem, iki kere daha yanına gelip onu kamaraya göndermeye çalışmıştı. Miraç, ise oralı bile olmamıştı. Son uyarısından sonra omuz silkip diğerleriyle muhabbete dalmıştı. Kahvede okey oynamaya gelmişler gibi rahat bir ortam vardı. Bir de Ela'nın yüzünü kızartan argo konuşmaları tabii. Sonra biri, konuşanı dirseğiyle dürtüp başıyla Ela'yı işaret ediyordu.

Kendisininse ağzı kurumuştı. Göğsünün ortasında kaygılı bir nefes baloncuğu vardı. Her nefes alışta daha çok şişiyordu. Allah'tan fırtına biraz olsun dinmiş, sadece yağmur yağıyordu. Yine de deli gibi soğuktu. Rüzgâr, öylesine esiyordu ki kendisini alıp götürecek diye korkmaya başlamıştı.

Ela, içini çekerek ellerini yağmurluğunun ceplerine soktu. Baş da yorgunluktan mıdır bilinmez, göğsüne düşüp duruyordu. Sonunda bedenini gırgırın sac gövdesine dayadı, gözlerini yere dikip öylece beklemeye başladı. Yağmurluğunun başlığına düşen damlalar o anda ciddi ciddi ninni gibi geliyordu. Kendini bu sese verirse muhtemelen kaygısına rağmen uyuyakalırdı.

“Dandini dandini dastana danalar girmiş bostana...”

Başını aniden kaldırdığında Ekrem'in muzır gözleriyle karşılaştı. Ela, istemsiz bir tepkiyle kendisini yana kaydırduğunda Ekrem de bir adım geri çekildi. Fakat Ela'nın davranışına karşı alınmış gibi görünmedi. Yüzünde alaylı bir gülümseme vardı. Yağmurluğunun başlığından damlayan sular yüzünden aşağı hızla kayıyordu.

“Hep merak ederim, böyle bir ninniyle bebekler nasıl uykuya dalıyor?”

Ela da gülümsedi. Muhtemelen kimse onunla konuşmadığı için o da kendisini yalnız bırakmamaya gelmişti. “Sen de beni mi uyutmaya çalışıyorsun?”

Ekrem, başını salladı. “Gitsene, kızım kamarana. Ayakta zor duruyorsun.”

Ela, anında duruşunu dikleştirdi. Ayakta zor duruyor olabiliyordu. Aslında orada durmaktan ödü kopuyor da olabiliyordu, fakat Ekrem’in onu anlaması çok zordu. Neden orada ürkekçe dikilip durmaya inat ettiğini... Ekrem’in gidecek bir evi vardı. Ela’nın eviyse bu gırgırdı. O, kendi evini koruyor, sahip çıkıyordu.

Cevap vermesine gerek kalmadı. Araç sesleriyle birlikte herkes aniden duruşunu dikleştirip, daha saldırgan bir hal aldı. Hava değişiyordu. Konuşmalar usul usul sonlanırken, dikkatler gelen araçlara çevrilmişti. Yağmurlukların başlıkları tek tek omuzlara düşüyordu.

Ela’nın ağzı hafifçe aralandı. Bu adamlar, onun için, ekmek parasının peşinde koşan balıkçılardı. Çoğunun evi, barkı, çoluğu çocuğu, yuvası vardı. Fakat o anda yüzlerinde hiç mi korku ifadesi bulunmazdı? İstemsizce adamların ifadelerini izliyordu. Aslında öyle köklü bir değişiklik yoktu bu ifadelerde. Fakat daha... Sert görünüyorlardı ve bir o kadar da rahat. O yüzler *Geri bas!* Diyordu ve bunu gözlerindeki o görmüş geçirmiş bakışlara da yüklüyorlardı.

Ekrem, kendisinden uzaklaştı. “Vira, beyler,” diye mırıldandı.

Tanımadığı başka bir adam, “Kekamozlar geldi,” diye söylendi.

Hepsi ileri atılmaya hazır gibi görünüyordu. Ela da duruşunu dikleştirip derin bir nefes aldı. Artık ne olacaksa olacaktı. Miraç, omzunun üzerinden önce orada bulunan adamlara, sonra da Ela’ya bir bakış attı. Birkaç adım ilerleyip gelenlerin gırgıra çıkmasını bekledi. Yağmur bile kendilerine ayak uydurmuş gibi

şiddetini azaltmış, neler olacağını bekliyordu ve bu gerginlik, Ela'yı öldürüyordu.

Sonunda gelenler görüş alanına girdi. Miraç'ın ve Kaptan'ın diğer gırgırlardan olan arkadaşlarının arasında geliyorlardı. Onları abluka altına almışlar, çevrelerini güzelce sarmışlardı. Miraç'la karşı karşıya geldiklerinde önce ona, ardından da Miraç'ın arkasındaki adamlara dikkatle baktılar. Herkes birbirini süzüyordu. Filmlerde olduğu gibiydi. Hani şu aşk filmlerinde kadın ve erkek kahramanlar uzun uzun bakışırdı ya, aynı öyleydi. Fakat bunların bakışları keskindi, sertti ve ortamı tartıyordu. Sonunda pantolonlarının kemerlerinde duran tek ellerini yanlarına saldılar. O tehdit eden duruş daha sakin bir hal aldı, fakat yine de tedbiri elden bırakmamışlardı.

Ela'nın beklediği gibi değillerdi. O, takım elbiseler filan beklemişti. Adamlar her gün görebileceği adamlardandı. Yüzlerindeki ifadeler hariç! O yüzlerde, hayatın karanlık tarafını da gördüklerini belirten keskin, bilmiş çizgiler vardı. En önde duran hafif göbekli, iri adamın üzerinde normal bir mont, altında da bol, kadife bir pantolon vardı. Başına kasket takmıştı. Kalın bıyıkları neredeyse kulaklarına kadar uzanıyordu.

"Oğlum, nerede Miraç?" diye usulca sordu. Bağırma yok, diklenme yok, tehdit yok. Bakışları diğer adamların üzerinde kısa bir gezinti yapıp tekrar Miraç'a döndü.

"Buzhanede, iki adamınla beraber... Ne söz vermiştin, Orhan?"

"Geldiğinden haberim yoktu. Hesapları o takip ediyor. Normalde bana sormadan böyle işlere kalkışmaz." Oğluna beslediği öfke sesinin tınısına yayılmıştı. Tepesine tepesine yağın yağmur hoşuna gitmemiş gibi başını havaya kaldırıp suratını asarak karanlık geceye baktı. "Getir onu!"

Miraç, başını arkaya çevirip Ekrem'i aradı. Buldu ve hafifçe başını eğdi. Ardından da gözleri Ela'yı buldu. Bir şey söyleme-

mişti. Bir harekette de bulunmamıştı. Fakat Ela, olduğu yerden ayrılması gerektiğini sadece bakışlarından anladı. Kendini, rahatsız olmasına rağmen diğer adamların arasına doğru ilerlemeye zorladı. Tekrar Miraç'a baktığında, onun gümüş küpeli kaşını kaldırdığını fark etti. Söylediğini anlamasına ve yerine getirmesine çok şaşırmış gibiydi.

Ekrem, buzhaneye inip üç adamı da ite kaka yukarı çıkardı. Babası, oğlunu gördüğü anda dişlerini sıktığı için çenesi kasıldı. Gözlerine daha koyu bir öfke yerleşti.

“Ne duruyorsun, baba! İndirsene şunları...” Yüzüne pis bir sırtıtış yerleşen oğlu, doğrudan Miraç'a bakıyordu. Güvendiği güç yanında belirince daha da çirkinleşmişti.

Babası, önce oğluna burun delikleri genişleyerek uzun uzun baktı. Ardından da Miraç'ı geçip, arkasında toplanan kalabalığa baktı. Onların üç katı fazla adam vardı. “Niye? Sözümlü çiğneyip hareket eden onlar mı?”

Oğlunun yüzü karardı. Dişlerini sıktığında dudaklarının arasından tatsız bir ses döküldü. Bir yılanın başını sıkıca tutuyorlar da o da açığa çıkardığı dişlerini birine geçirmek, zehrini akıtmak istermiş gibi... “Cezasız kalacaklar yani?” Öyle olsun der gibi başını eğdi.

Ekrem, aynı anda adamın ellerini çözüyor, tanımadığı başka adamlar da diğerlerinin ellerini çözüyordu. Orhan'la birlikte gelen diğer adamlar da durumdan memnun değillermiş gibi homurdandı.

Babası, karşısında durup kendisine meydan okuyan adamların üzerinde gözlerini gezdirdi. “Şimdilik...” diye mırıldandı. Fakat bu sakin ses tonu Ela'nın tüylerini diken diken etti. Sanki bu, ileriye dönük kötücül bir vaatti. Sonra bakışları Miraç ve Kaptan'ı buldu. “Tek bir gün! Ödemeler tek bir gün gecikirse... Gırgın alırım.”

Miraç, başını salladı. “Öyle olsun.”

Adamlar gitmek için döndüler, fakat bu gidişleri pek de iyi olmamıştı. Orhan’ın oğlu, gözden kaybolana kadar arkasına dönüp dönüp baktı. Tehdit savurmadı ya da ifadesiyle bir şeyler anlatmaya çalışmadı. Fakat... Gözleri yetiyordu. Görüş alanından çıkmadan önce de son bakışı Ela’ya atmıştı. Genç kız, bu karanlık bakış karşısında bir adım geri çekilmek istedi, ama duruşunu bozmadı. Çenesini kaldırıp o da bakışlarına karşılık verdi. Neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti, neredeyse...

Bakışını Miraç da fark etmişti. Bir adım ileri attığında, adam pis pis gülümsedi ve diğerlerinin arkasından gırgırı terk etti.

Adamlar tamamen gözden kayboldular, araçlarının motorları gürültüyle çalıştı. O ses bile öfkelerini yansıtır gibiydi. Ela, derin bir nefes aldı. Araçlar hareket ederken gırgırın içinde mırıldanmalar başladı.

“Çükümüze kadar donduk a...” Biri, konuşan adamı dürttü. O da kendisini sarsan adama şaşkınca baktı. Ela, ikisini de tanıımıyordu. Diğer gırgır ya da teknelerden gelmiş olan adamlardandı. “Ne vuruyorsun, lan? Aksiyon olmayınca bana mı sarıyorsun?”

“Azıcık düzgün konuş.” Onu uyaran adamı Ela, göremiyordu. Arkası dönüktü.

“Niye? Yoksa seninkini soğuktan düşürdün mü?” Adam, kendi esprisine kahkaha attı. Bazıları da ona eşlik etti.

Onu uyaran adam tekrar koluyla adamı dürttü. Sonra da başını bir garip açıyla arkaya doğru eğdi.

Argo konuşan adam birden bakışlarını Ela’ya çevirdi. Sonra da diğer adama bakıp aptal aptal başını salladı. “Eeee? O velet senden benden beterdir laf yarışında.”

Ela'nın dudakları kendinden bağımsızca hareket etti. İster istemez dişlerini ortaya serecek bir gülümsemeyle adama bakmaya devam etti.

“Kız, lan o! Korkudan denize atacak kendini biraz daha konuşursan.”

Adamın bakışları anında tekrar Ela'yı buldu. “Hasss-Hadiiiii!” Sonra yağmurdan sırlıslık olmuş beresini çıkarıp göğsünde tuttu. Başını eğip selam verdi. Ela da başını eğdi. “İyi de bu kızın burada ne işi var?”

Kısık sesle konuştuğunu sanıyordu, fakat Ela da dahil herkes onu duyuyordu.

Miraç, burada söze girdi. “Yeni Miçomuz.”

“Eyvah! Bir de denize mi açılıyorsunuz o kızla?”

Ela, adamın sözü üzerine gözlerini devirirken, Miraç ona küpeli kaşını kaldırarak bir bakış attı. Tam o anda tefecilere eşlik eden Ekrem ve diğerleri tekrar gırgıra döndü.

Ekrem, “Bu iş burada bitmedi, Miraç,” dedi. “Hiç hoş ayrılmadılar.”

Miraç, sıkıntılı bir nefes verdi. “Öyle görünüyor, ama Orhan, parayı oğlundan çok sever. İş ki, biz senetleri aksatmayalım.”

Ekrem, omuz silkti. “Yine de dikkatli olalım. Hiç belli olmaz.”

“Ne zaman dersen biz buradayız, Miraç.” Konuşan adam, Bora Kaptana döndü, “Bora Reis, hiç canını sıkma, gövde gösterisi bile onları geri püskürttüyse ‘Höd’ dedik mi, kaçır bunlar.”

Bora Kaptanın yüzü solgun ve asıktı. Zaten tekneye geldiğinden beri sesi çıkmıyordu. “İnşallah, öyledir,” diye mırıldandı.

Miraç ve Ekrem, herkese eyvallah dedikten ve onları uğurladıktan sonra Ela, neden Kaptan'ın öyle süklüm püklüm durduğunu anlamış oldu. Tayfa olduğu gibi teknede kalmış, olacakları bekliyormuş gibi diğer adamlarla birlikte evlerine gitmemişlerdi.

Miraç, Kaptan'ın üzerine doğru yürüdü. Yine boz ayı oluvermişti bir anda. "Uçkuruna bir can verdik. Bu gece neredeyse bir tane daha veriyorduk. Ya Miço'ya bir şey olsaydı? Ya gelmeseydik? Bunun hesabını nasıl verecektik? Nasıl?"

"Ben, böyle olsun istemedim hiç." Bora Kaptan da çenesini havaya dikti. İki horoz gibi karşı karşıya gelmişlerdi.

"Senden nefret bile edemiyorum. Bu ne kadar acı, biliyor musun?"

İdris, Kaptan'ın bedenine biraz daha yaklaştı. "Tamam, oğlum. Olmuş bitmiş, geçmiş gitmiş artık."

"Geçmiyor, abi! Görmüyor musun? Bitmiyor. Bitmeyecek." Başını öfkeyle iki yana salladı. "Ne kadar uğraşırsak uğraşalım ya canımızdan ya malımızdan olacağız. Halatımız kıyıya bağlı, biz deli gibi kürek çekiyoruz. En sonunda kolumuzdan olacağız." Miraç, babasına bir kez daha bakmadan, diğerlerine teşekkür ettikten sonra gırgırdan ayrıldı.

Herkes sus pus olmuştu. Diğerleri de tek tek gırgırı terk ettikten sonra geri sadece Ekrem kalmıştı. Ela da ev sahibi gibi gırgırdaki son adama kadar orada dikilip durmaya devam etmişti.

Ekrem, iç çekti. Yağmur suları yüzünden aşağıya yuvarlanırken ona keyifsiz bir gülücük attı. "İşte böyle, Miço kız. Yazın yediğin hurmalar kıcını böyle tırmalar."

Ela, kaşlarını çattı. "Ben, hurma yemedim."

Ekrem, kahkaha attı. "Yok, senin değil, Reis'in yediklerinden bahsediyorum."

Genç kız yüzünü astı. Bir borç meselesi olduğunu biliyordu, fakat uçkur muhabbetini anlamamıştı. Hevesle Ekrem'e baktı. "Miraç, Reis'e neden bu kadar öfkeli?"

Ekrem'in dudaklarında manidar bir gülümseme belirdi. "Boş ver. Zamanı gelince nasıl olsa anlatırlar. Şimdi dedikodu yapmış olmayayım."

“Çok kötüsün.”

“Düzgün davrandığım için mi?” Adam kaşlarını kaldırmış, eğlenceli bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Evet.” Ela, arakasını dönüp kamarasına ilerledi. Merdivenleri inerken adamın sesi de onu takip ediyordu.

“Kamarana bir kutu bıraktım. İçinde kardeşimin giysileri var. Hoşuna gidenleri ayır, gerisini de... Ne istersen onu yap.”

Ela, kamarasına girdi. Ona teşekkür bile etmemişti ama kıyafetleri görünce çok sevindi. Yaptığından da o zaman utanmıştı işte. Kardeşinin bedeni kendisine birebir uymasa da Miraç'ın kıyafetleri gibi de emanet durmazdı. Bu kıyafetleri... Belki... Belki bir gün gezmeye gittiğinde giyebilirdi. En azından kendisine yeni bir şeyler alabilecek duruma gelene kadar.

Elinde tuttuğu hardal sarısı, boğazlı kazağa manidar bir bakış attı. Gerçek bir evi yoktu, giyecek doğru düzgün kıyafeti yoktu, meteliği yoktu, kendi kol gücünün yetişemediği ağır bir işi vardı. Yine de Ela... Hayıflanmıyordu. Dudağının kenarında minik bir tebessüm belirdi. Korkuları, acısı, afallayışı ve güveninin kırılışı tam orada, karşısındaki duvarda asılı olan aynanın içindeki kızın hatlarına sere serpe yayılmıştı. Kaygı alnının ortasına yuva yapmıştı, ama yüzündeki gülümseme, hepsine resmen hareket çekiyordu. Ela, hayatla değil, önce kendiyle veriyordu savaşını ve görünen o ki, çenesini havaya dikmişti.

Hani insanın içinde bir his olur ya? Böyle... Sarmaşık gibidir, ama henüz daha açılmamıştır. Sen, sadece hissedersin. Böyle nokta kadar bir şey. Tohum gibi, ama bilirsin, o yaprakların, dalların, kokuların seni sıkıca saracağını hissedersin.

Ela, önündeki kitaplara bakarken her nedense böyle hissediyordu. Kitaplarsa...

Hareketli geçen gecenin sabahında av için tüm hazırlığını yapan Ela, kimse gırgıra gelmeden önce kendisine bir yorgunluk kahvesi yaptı. Gırgırın hatırı sayılır genişliğindeki mutfağına alışmaya başlıyordu. Küçük dokunuşlarla mutfağın çehresini değiştiremese de en azından gözleri değdiğinde kendisine ait bir şey bulmak onu rahatlatacaktı.

Belki de fazla yerleşmemesi gerekiyordu, ama kimse onun kışına tekme atmadan gitmeye de niyeti yoktu.

Pat!

Aniden masanın üzerine, tam kahve kupasının yanına atılan kitaplarla irkildi. Hatta hafifçe kalçasını taburesinden yukarı kaldırdı. Bakışlarını da kaldırdığında karşısında, gülümsemeyen bir yüz ve alaycı bakışlarla karşılaştı.

Ne kadar araları düzelir gibi de olsa... Ondan ürkmeden edemiyordu. Sevimli, tatlı ya da... Onda hafif bir ılımanlık gösterecek tek bir kıllı bile olmadığına emindi. Yutkunduğunda, onun dudağının kenarı yana kaydı. Bu da bir gülümseme değildi. Hafif bir nefes gibiydi.

Hatırı sayılır büyüklükte olan mutfak var ya? Büyük filan değildi. Miraç, geldiğinde mutfak onun cüssesinden de küçük kalmıştı. Adam yakışıklı da değildi. Ela'nın kalbine su serpecek hiçbir emare yoktu.

Yine de titrek aldığı ve bunu sıkılmış gibi göstermeye çalıştığı bir nefesin ardından, "Bunlar ne?" diye sordu.

Miraç, masanın üzerindeki kitaplara baştan savma bir bakış attı. "Sen ne diyorsun?"

Ela, kaşlarını çattı. "Neye, ne diyorum?"

Miraç, gözleriyle kitapları işaret etti. "Onlara?"

“Kitap.”

Adam, omuz silkti. Tam bir ciddiyetle, “Ben de öyle diyorum.” dedi.

Ela, sonunda çok iyi bir halde makaraya geldiğini anladı. Dudaklarında gergin bir hat belirdi. “Yani... Neden kafama fırlattın?”

Adam güldü. Gerçekten. “Buna da verilecek güzel bir cevabım var, ama geyik yapmaktan pek hoşlanmıyorum.”

Ela, içine sabırsız bir nefes çekti. “Kitapları ne yapayım?”

Adam, tam bir kayıtsızlıkla yine omuz silkti. “Okuyabilirsin.”

“Okuyayım mı?”

“Hıı. Sonuçta okunmak için varlar.”

Ela'nın çenesi titredi. “Bana kitap mı aldın?”

Miraç, başını iki yana salladı. “Hayat dersi 1: Kendine faydası olmayan hiçbir şey için masraf yapma. Benim yaptığım gibi.” Yüzünden haylaz bir ifade geçip gitti. “Bunlar aşk kitapları.” Burnunu kırıstırdı. “Hiç sevmem! Bolca romantizm içeriyor, ama kitaplarını satan kıza dayanamadım. Fazla güzeldi. Beni şapşala çevirdi. Baktım elimde kitaplarla geliyorum, ben de dedim ‘Bizim miço okur belki’ ” Kaşlarını çatarken elini kitaplara uzattı. “Ama istemem diyorsan...”

Ela, kitapların üzerine resmen kapaklandı. Bu sırada, eskimiş, lastikleri esnemiş, kendisine büyük gelen bere burnunun ucuna kadar düştü. Genç kız adamı göremiyordu, fakat sesini gayet iyi duydu.

“Ben de öyle tahmin etmiştim.” Ardından da Ela'nın beresini burnunun ucundan başının tepesine doğru ittirdi.

Keşke yapmasaydı. Ela da o zaman bir yılan onu sokmuş gibi sırtını duvara sertçe çarpmaz, eline aldığı kitabı yere düşürmez, adamın yüzünden geçen acıma ifadesini görmek zorunda kalmazdı.

Sonra Miraç, bir şey yaptı. Ela'nın verdiği aşırı tepkiyi hiçe sayan bir şey. "Kitapların kapaklarına baktığımda ben de aynı-sını yaşadım. Yoğun romantizm kapaktan bile insana çarpıyor."

Ağlamayacaktı. Hayır, bu defa sadece burnunun sızlamasıyla yetinecekti. Yutkundu ve başını onu onaylarcasına salladı.

Miraç'ın işaretparmağı havaya kalktı, küpeli kaşıyla birlikte. O anda gerçekten ciddi bir şey söyleyecekti. "Bunları iş vakitle-ri sırasında okuduğunu görürsem hem maaşımdan keserim hem seni denize atarım. Ona göre. Bana çalışacak adam lazım. Şimdi onları kamarana koy, git bana kahve yap."

"Rica da edebilirsin." Ela, sözlerinin ardından anında dilini ısırdı. Patavatsız!

"Ben, burada çalışan her adama rica etmeye başlarsam... Ayrıca sen de teşekkür edebilirsin."

Ela, omuz silkti. "Bana almamışsın ki..."

Miraç, başını eğdi. "Kahve yap!"

Tak tak tak tak. Gırgır limandan gürültüyle ayrılırken, herkesin dilinde meraların coşmuş olması dileği vardı. Besmelelerini çekip gözlerini ufka dikmişken, İdris, Ela'ya sesleniyordu. Irgatların önünde durmuş, elinde koca bir kapla, diğer eliyle de ona gelmesini işaret ediyordu.

"Muberang?"

Ela, gözden kaçırdığı, ağdaki deliği onarmadığı için Miraç'tan yediği azarla ister istemez suratını asmış, alel acele mekiği ağın arasından geçiriyordu.

Abi, işim var! Görüyorsun. Demedi tabii, ama demeyi istemişti. "Geliyorum." Mekiği avucunun içine alarak, ağı son bir kez kontrol etti. Ardından da hızla ayaklarının üzerine durdu. Bir yandan da pantolonuna bağladığı ipi iyice sıkıyordu.

Düşmesinden korktuğu için içine de kendi taytlarından birini giymişti.

İdris'in tam önünde durduğunda, eline plastik dikdörtgen yoğurt kabını tutuşturdu. "Yengen börek yapmış. Dağıt şunları." Hafifçe Ela'nın bedenine eğildi. "Laf aramızda, çenesi 10 ton çeker, ama böreğinin de üstüne yoktur."

Ela, gülümsedi. "Ellerine sağlık."

Ardından da herkese tek tek dağıtmaya başladı. Sancak küpeştesinin yakınlarında duran Ekrem'i görünce onun yanına gitti. Kabı uzattı. Ekrem, onu baştan ayağa süzüyordu.

"Niye getirdiklerimden giymedin?" Bir tane börek alıp doğrudan ağzına attı. Ela, gözlerini irice açınca da boğulmasına neden olacak gibi gülmeye başladı.

"Daha sonra lazım olur diye." Utanarak omuz silkti.

"Giysene, kızım. Zaten yeni degiller."

"Benim için öyleler." Ela, tam arkasını dönüyordu ki Ekrem'in sözüyle tekrar ona döndü.

"Daha sonra lazım olur derken?"

"Öyle işte."

Ekrem, bir süre kaşlarını çatarak onu dikkatle incelerken, bir yandan da bir börek daha çalmıştı. Genç kız, kabı anında yan tarafına doğru çekti. "Zaten az."

"Aman be, yemedik."

"Bence yedin,."

Ekrem, sırttı. "Seni sinemaya götüreyim mi?"

Ela, anında bir adım geri çekildi. Başını iki yana sallarken kaşlarını çatıyordu. "İstemem."

Ekrem, omuz silkti. "İyi madem, ama bir düşün. Başka bir yere gitmek istersen... Götürürüm ben seni."

“Çay da göndereyim mi?”

Ela, sesle birlikte irkilirken, Ekrem kirpiklerinin ardından Miraç’a baktı. “Ne iyi olur var ya.”

“Bırakın lak lak yapmayı da işinize bakın.”

Ekrem, hafifçe Ela’nın bedenine doğru eğildi. “Hayatımda tanıdığım en uyuz, huysuz, tipsiz adam.” Sesinde deli bir eğlence tınısı vardı. Ekrem, her durumda eğlenmeyi bilen bir adamdı.

Ela, gülmemek için dudaklarını sıkarken elindeki kaptan kalan böreklerden Miraç’a ve Kaptan’a da götürmek için hızla ilerledi. Miraç tam önünden kaptan köşküne doğru ilerliyordu. Her zaman yaptığı gibi dümeni Bora Kaptan’dan devralacaktı. Genç kız da peşi sıra ilerliyordu. Miraç kaptan köşküne girdi. Ela da peşinden girdi.

Aynı anda Bora Kaptan heyecanlı ve yüksek sesle bağırıyordu. “Allah’a şükür! Sonar deliriyor.” Geniş gülümsemesiyle Ela ve Miraç’a döndü.

Miraç’ın omuzlarında da bir rahatlama çöküşü oldu. Ela, o anda ne demek istediklerini anlamadı, ancak daha sonra... Bereketli bir avın orta yerindeydiler. Demir atıldı. Yardımcı bot suya indirildi. Ağ koca bir daire oluştururken, herkesin gözü vinçin çekeceği ağa kilitlenmişti.

Tayfa yine koşturmaya başladı. Bu defa tüm herkes aceleci, hoş bir telaşın içine düşmüştü.

“Maşallah! Maşallah!”

Küpeşteye dayanmış olan adamlar ağın fazlalığını çekiyordu.

“Çek! Çek! Çek!”

“Haydiiii!”

“Çekkk!”

Ağın içinde o kadar çok palamut vardı ki, ağ orta yerinden yırtılacakmış gibi görünüyordu. Ela da onlarla birlikte hızla çek-

meye başlamıştı. İlk gün olduğu gibi değildi elbette, ama yine de diğer güçlü parmaklar gibi de hızla hareket edemiyordu. Yine de elinden geleni yapıyordu. Hele de böylesine iyi bir av olmuşken, şikâyet etmek aklının ucundan bile geçmiyordu. Eh. Artık kimse onun uğursuz olduğunu filan düşünüyor olamazdı herhalde.

Miraç, Ela'nın sırtına bir şaplak attı. "Haydi, Miço."

Ela o an onun yüzündeki ifadeye takılmıştı. Onun kendisine dokunmuş olması zihninin gerilerine atılan bir durum olarak kaldı. Adam, sevinmişti ve bu da her nedense Ela'yı da mutlu etmişti.

Birlikte buzhaneye indiler. Buzları ve kasaları taşıdılar. Tahta kasalar bittiğinde köpük kasaları getirdiler. Ardından da ikisi birlikte balıkları kasalara doldurmaya başladılar. Miraç, ona artık bilerek eziyet etmiyordu, ama bir miçonun ne yapması gerekiyorsa, hiç çekinmeden deli gibi onu çalıştırıyordu. Ela da hiç şikâyet etmeden çalışıyordu.

Tayfanın ısıklılarının sevinç tezahüratlarının arasında balıkları kasalara doldurdular, farklı balıkları ayırdılar ve memnun bir halde geri dönmeye koyuldular.

İdris, keyifli bir gülümsemeyle Ela'ya baktı. "Hoş geldin, Miço."

Ela, gülümsedi. Başparmağını kaldırıp ona teşekkür etti.

"Hoş geldin, Miço." Ekrem, İdris'in arkasından başını eğerek onu selamladı.

Ela'nın dişleri resmen ortaya serildi. Ekrem'e de başını eğerek karşılık verdi.

Tayfanın kalanı da doğrulup ona *Hoş geldin* demeye başladılar.

Ela, hepsine sessiz teşekkürlerini sundu. Ayrı bir hava, ayrı bir heyecan vardı o gece. Ela, Kaptan'ın da kendilerine katıl-

malarını isterdi. Fakat adam... Son zamanlarda iyice kendini onlardan soyutlar olmuştu. Acaba sadece kendisi mi böyle düşünüyordu? Gerçi Miraç gibi bir oğlu olan adamın onun yanına gelmemek için duyduğu isteği anlayabiliyordu.

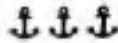
“Hoş geldin.” Ela, arkasını döndü.

Miraç, kafasında siyah beresi, üzerinde cüssesini zar zor örtten yağmurluğu, lastik çizmeleriyle tam karşısında duruyordu. Ela, gülümsedi.

“Ya da balıklar hoş geldi.”

“Ya da balıklar hoş geldi.”

Bu coşkunun kendinden kaynaklanmadığını elbette biliyordu. Fakat artık kimse onu uğursuz olarak tanımlayamazdı. Ela, en çok buna seviniyordu.

İnsanların hayatlarına burnunu sokan biri değildi. Hiç öyle biri olmamıştı, ama kızın her seferinde irkilmesi canını sıkıyordu. Anlatmasını istemeyecekti. Zaten bilinmesini istiyorsa çoktan herkes onun durumunu öğrenmiş olurdu. Bunun için kurcalanmayacak bir hikâye olarak kalacaktı, ama kızın başına ne gelmişti?

Eh. Az çok tahmin ettiği bir şeyler vardı. Fakat yine de her şey bir kalıba uyuyor gibi görünmüyordu. Her neyse... Eni sonu Miço onlarla birlikteydi. Böyle giderse de uzun bir süre birlikte olacaklardı. Miraç'ın inanılmaz olarak gördüğü bir şey vardı ki, tayfa Ela'yı sevmişti. Onun varlığını unutmadıkları sürece herkes sözlerine de hareketlerine de daha dikkat etmeye başlamıştı. Hoş, hâlâ ağzını tutamayanlar da vardı.

Yine de Ela, ilk geldiği günkü kız değildi ve birinin gözlerinin önündeki değişimini izlemek kadar efsane bir durum yoktu. Küçük bir kelebekken çağın gerisinde kalmış bir dinozor olup çıkmıştı.

Tabii henüz daha rayına oturmuş değildi. Fakat gayret büyüktü. Miraç da dâhil, herkes onu kendi sorumluluğunda hissediyordu. Ela'nınsa bundan haberi kesinlikle yoktu. O, kendi var olma savaşını veriyordu. Altından da gayet güzel kalkıyordu.

Miraç, sadece insan olduğu için ona gerekli yerlerde el uzatacaktı. Fakat kızın kendini bulma savaşında ona dokunmayacaktı. Bu, onun kendi yolculuğuydu ve adımlarını, doğru ya da yanlış kendi atmalıydı.

Tefecilerin gırgırı basmasının ardından artık her an Ela'yı kontrol etme isteği artıyordu. Neredeyse ölümden çekip almışlardı ve bir daha olmayacağının garantisini kimse veremezdi. Miraç, henüz taksiye başlamamıştı o gün için, fakat aracı gidip almıştı.

Çok fazla iş vardı; senetler ve banka borçları... Miraç, bunları düşünmekten anında vazgeçti. En sevdiği özelliği buydu. Kimseyi düşünmemek. Yine de Ela'yı kontrol etmeden olmuyordu işte. Bazı geceler avdan erken döndüklerinde, ders çalışacağını bahane ederek gırgırda kalıyordu. Bu, Ela'ya tuhaf geliyordu belki, ama yalnız kalması kendisini huzursuz ediyordu.

Miraç, dakikalar sonra bu yaptığının iyi bir şey olduğunu anlamıştı. Ela, elinde kocaman, ekmek bıçağıyla sokakta yürüyordu. Gırgırdan çıkmaktan ödü kopan bir insan neden elinde kocaman bıçakla sokakta dolaşındı ki? Miraç, tamamen sessiz adımlarla ilerledi.

Bölüm 9

Oönde, kendisi arkasında... Ritmik adımlarla ilerliyorlardı. Aslında yanına gidebilirdi. Fakat... Nereye gittiğini, neden gittiğini, dahası bir süre sonra cebine koyduğu koca ekmek bıçağını neden taşıyordu? Bunları gerçekten merak ediyordu.

Bir kızıdan çok, bir oğlan çocuğunu anımsatıyordu. Zayıftı. Kıyafetler üstünden dökülüyordu. Başındaki berenin lastikleri esnemiş, başından kayıp düşecek gibi duruyordu. Her zamanki gibi Miço bunları umursamıyordu. O anda bedeni kendinden bağımsız hareket ediyormuş gibi... Ya da onu yukarıdan yönlendiren bir çift el varmış gibiydi. İpler kızın omuzlarına ve ayaklarına sıkıca bağlanmış, bedenini hareket ettiriyordu.

Bir ara yüreğini ağzına getirmişti. Karşıdan karşıya geçerken ne araçlara ne insanlara ne de trafik ışıklarına dikkat ediyordu. Kör gibi yola doğrudan inmiş, araçların klakson seslerini bile duymamıştı. Miraç, işte o anda arkasından bir mermi gibi fırlamıştı, fakat yetişene kadar o karşıya geçmişti bile. Daha sonra onun iki adım arkasından ilerlemeye başlamıştı. Miço, hiçbir şe-

yin farkında olmadığı gibi onun da farkında değildi. Öylece... İlerliyordu.

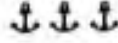
Birlikte Doğancılar Yokuşu'nu tırmandılar. İnsanların yanından geçtiler, dükkânların önünden geçtiler, caddeyi yürüyüp, sokak aralarından ilerlediler. Sessizce. O kalabalığın içinde bile sessizliği insanın gözüne batıyordu. İnsan zaten yalnız başına yürürken kendi kendine konuşmazdı elbette, ancak Miço öyle değildi. Etrafında her an, un ufak olmaya hazır duvarları vardı. O duvarların arkasında da sessiz, yalnız bir kız çocuğu... İnsana resmen çarpıyordu. Hem de koca sessizliğiyle. Eline çomağını almış, karanlık canavarlarına duvarındaki çatlakların arasından savaş açmış...

Ve durdular. Miço, omzunu bir duvara dayayıp, başını yukarı kaldırdı. Baktığı yerde dört katlı eski bir bina vardı. Uzun süre bakmaya devam etti. Sadece bakıyor, kıpırdamıyordu. Rüzgâr kızın çevresinde dolanıyor, üzerine bol gelen montunun eteklerini havalandırıyor, önünden araçlar, insanlar, hayvanlar geçiyordu. Durum, tamamen anormal bir hal almaya başlamıştı.

Miraç, onu olduğu gibi bırakmanın belki kızın ruhsal durumu açısından daha iyi olabileceğinin farkındaydı. O, bir şeyleri gizlemek, kırıklarını kendi başına kaynatmak istiyor gibi görünüyordu. Ancak... Bu kadar şüursuzca hareket ettiği için başına iş gelmesi ihtimal olmaktan resmen çıkıyordu. Bir de cebine koyduğu bıçak vardı. Eli de bıçağının ya da babasının ekmek bıçağının yanındaydı.

Dakikalar hareketsizce ilerledi. Miraç'ın, taksiye çıkması gerekiyordu. Yoksa adamın parasını kendi cebinden verip bütçeden içeri girmek durumunda kalırdı. Derin bir nefes aldı. Henüz okuyor olmasına rağmen, tanıdık birinden iş teklifi almıştı. Fakat başlamak için henüz vakit vardı. Bir başlarsa taksiyi de anında bırakacaktı.

Miço, elini hareket ettirip durmaya başladı. Bu da Miraç'ın canını sıktı. Yanağının içini kemirirken, artık onu her neyin içine girdiyse –belki trans– onun içinden çıkarmak zorundaydı. Biraz sonra bacağına ya da elini yaralayacaktı.

Güverteyi paspaslıyordu. Bir an önce bitirmek istiyordu ki, sonrasında da kasaları temizleyecek, akşamki sefer için her şeyi, ağı da kontrol ederek hazırlamış olacaktı. Mekikle ağı onarmayı da artık becerebiliyor ve bunun için kendisiyle gurur duyuyordu. Bir şeyleri, ufacık da olsa başarmanın tadı bambaşkaydı. Bir de mantarlar vardı. Nasıl kırıldıklarını anlamıyor olsa da bazıları ağı çekerken kırılıyor ya da zarar görüyordu, Ela da onları değiştiriyordu. Oysaki sağlam da görünüyordular.

Ela, gözlerini örtecek kadar önüne düşen beresini eliyle hafifçe geri itti. Ardından da ağrıyan sırtını biraz rahatlatmak için doğruldu. Başından aşağıya da o anda kaynar sular döküldü. Elindeki sileceğin sopası deli gibi titremeye başladı. Ayaklarının da bu titreme dansına ahenkle uyum sağladığına emindi.

Oradaydı. Sanki onu izliyordu. Yanılmış olabilir miydi? O adama benziyordu. Onu takip mi etmişti? Nerede olduğunu biliyor muydu? Nefes alışları öylesine hızlı bir hal almaya başlamıştı ki, bayılacakmış gibi hissediyordu. Çenesi titremeye başlamışken, dudakları mühürlenmiş gibi sımsıkı kapandı.

Olmasın. Diyordu içinden. *Ne olur, o olmasın!* Ama belli ki oydu! Orada durmuş, öylece onu izliyordu. Belki de evlerinden çıktığı andan beri nereye gittiğini, ne yaptığını, nerede kaldığını biliyordu. Elindeki sopa yere düştü ve Ela bu sesle birlikte sıçrayıp, bu sesle birlikte adım atmaya, sonra da koşmaya başladı. Merdivenleri öylesine bir hızla iniyordu ki, neredeyse düşecekti. Ama düşmeyi umursamıyordu. Kamarasına, en büyük sığınağına koşmak istiyordu. Kamaranın kapısını hızla kapadı. Kilitledi.

Arkasına sandalyeyi koydu. Yetmedi. Çöp kovasını da koydu. Şifonyer görevi gören, çekmeceli komodini de koydu. Hayır. Hiçbir şey yetmiyordu. Sonunda nefes sesleri, kulağında bir tokmağın davula aralıksız ve şiddetli vuruşlarına dönüştüğünde çakısını alıp, yatağına dimdik oturdu.

Kendini sakinleştirmeye çalıştı. *Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.* Her sese kulak kabartıyor, martıların ya da başka gırgırlardan gelen insan seslerinde yerinden sıçırıyordu. Dakikalarca bekledi ve sonra omuzları çöktü. Keskin ucu yukarıya dönük bıçak, kucağında iki elinin sımsıkı yumruğunun arasındaydı ve Ela, bilinçsizce öne doğru eğilerek hıçkırmaya başladı. Gözlerinden düşen damlaların ardı arkası kesilmiyordu. Ona ne yapmıştı? Onu ne hale getirmişti?

Akan burnunu koluna sildi. Göğsünün ortasına değen bıçağın sivri ucunun da canını yaktığını o anda anladı. Nefes alışları hâlâ düzene girmiş değildi. Aklında dönen sahnelerden korunmak ister gibi başını sertçe yana çevirdi. Sanki biri tokat atmış da başı savrulmuştu. Öyle şiddetliydi. Öyle can yakıyordu. Öyle...

Gözlerinin arasından damlalar sızarken gözkapakları indi. Böyle olmayacaktı. Baştan beri yapması gerekeni yapacaktı. Derin nefesler aldı. Aklında görüntüler sürekli dönüyor, kokusu, nefesi, hisleri... Her şey üzerine hücum ediyordu. Aniden kalktı. Yapması gerekeni yapmalıydı. Kapının önündeki her şeyi geri çekti. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Belki de çoktan gitmişti. Eğer oradaysa onu hemen oracıkta öldürecekti. Böylesine bir korkuyla yaşayamazdı. Bunu, kökünden bitirmeliydi. İkisini de göndermesi gerekiyordu.

Sonra kamaradan çıktı. Hatırladığı tek şey kalbinin orta yerinde pembeleşen bir et parçasının da kararmaya başladığıydı. Nerelerden geçmişti. Neler yapmıştı hatırlamıyordu ama canının

yandığını biliyordu. Bedeninin bir noktasında hafif bir zonklama vardı. Onu bulmak için bile kendine gelemiyordu.

Sonra birinin sesini duydu. O kayboluş anının içinde, kendisine etki edebilecek belki de tek sestti. Çünkü o sesin sahibinden de korkuyordu ya da o ses nasıl bir enerjiyle yüklüyse, nasıl bir ilgi talep ediyorsa ona, buhranının arasında bile değiyordu.

Fakat ona seslenmek için yanlış bir zamanı seçmişti. Ela, ona degecek her şeye tepkili bir durumdaydı. Daha sonra yaptığından çok utanacaktı. Fakat o anda bunu anlayacak durumda değildi ki.

“İşinin başında durması gerekirken aylaklık yapan insanlar işlerinden oluyorlarmış.”

Ela, sıçradı. Nereden aldığını hatırlamadığı büyük bıçağı cebinden çıkardı ve adama doğru hamle yaptı. Tam göğsünün ortasına. Allah’tan adamın refleksleri kuvvetliydi de bileğini sıkıca yakalayıp, son anda onu yaralamasına engel oldu.

Fakat bir şey vardı. Her nereden geliyorsa bileğinden aşağıya ince bir yol gibi kan akıyordu.

“Hay sikeyim!”

Ela, gözlerini kırptırdı. Aniden kendine gelir gibi oldu. “Ne?”

“İyi, duymuyordun demek?”

“Ne?”

Adam, derin bir nefes aldı. Gözlerini kapayıp açtı. Sonra da Ela’ya, sanki bir çocukla konuşur gibi tane tane anlatmaya başladı. “Miço, şimdi söyleyeceklerime harfiyen uyacaksın, anladın mı?”

Ela, neye başını salladığını bilmiyordu. Ama adama çoğunlukla başını salladığı için öyle yapması gerekiyormuş gibi hissetti. “Tamam.” Adam bir nefes daha aldı. Fakat Ela’nın söylemesi gereken bir şey vardı. Önemliydi. “Onu öldürmem lazım.”

“Tamam, yavrum, öldürürüz beraber. Önce biz, kendi işimize bir bakalım.”

Adam, gözlerinin içine neredeyse yalvarırcasına bakıyordu. Sonra da gözleri Ela'nın yüzünden aşağıya kaydı. Ela'nın gözleri de kaydı. Ela, büyük bıçağın kabzasını değil, keskin çeliğini tutuyordu. Adamın eli de onun eli üzerinde, diğeri de bileğini sıkıca tutuyordu ki, bıçak adamın göğsüne girmesin. Kan nereden geliyordu?

“Miço, rica ederim parmaklarını aç, lütfen. Lütfen.”

Ela, Deniyordu. Parmaklarını açmak istiyordu, ama olmuyordu. Başını salladı. Sonra, Miraç'ın yüzüne baktı. Sonra da... Kıkırdadı. Miraç'ın gözleri bir an odağını kaybeder gibi oldu.

“Hay, sıçayım. Ne gülüyorsun, kızım?”

“Bana, lütfen deyip duruyorsun.” Ela, dudaklarında gülümsemeyle adama bakıyordu.

“Elimden gelse seni bir güzel pataklayacağım.”

Bu, bir rüya olabilir miydi? Öyleyse eğer, hareketlerinden de mesul değildi. Yani öyle olması gerekiyordu. Çünkü o anda olan hiçbir şey normal değildi. Rüyalarda da böyle oluyordu. Bir anda bir yerdeyken bir anda başka bir yerde, bambaşka insanlarla oluyordun ya da her neyse işte. Her şey bir tuhaf oluyordu. *Oraya neden gelmişti?* Onu bile hatırlamıyordu. Ve sonra hatırladı. Yüzündeki gülümseme dondu.

Başını iki yana salladı. “Onu öldürmem lazım. Başka şansım yok.”

“Miço! Ela... Şu siktiğimin bıçağını bırak! Tamam mı? Her yerini doğrayacaksın. İnsanlar bizi izliyor. Birazdan polisi çağıracaklar ve sen! Her şeyi meydana çıkarmak zorunda kalacaksın.”

Adamın sesinde belirgin bir uyarı tonu vardı. Ela'nın o anda kapalı olan bilinci onu yakalıyordu. Fakat yine, mantığın dışında, tamamen önemsiz olana takılıyordu.

“Çok küfür ediyorsun.”

“Normalde etmem.”

“Şimdi niye ediyorsun?”

Miraç, yüzünün bir milim ötesinde durana kadar Ela'ya eğildi. “Çünkü şu anda kendine zarar veriyorsun. Kendinde değilsin ve ben de seni kendine getirmek istiyorum. Ela, lütfen. Ellerini aç, yavrum. Parmaklarını keseceksin. Ne olur, hadi! Hadi bak, birlikte yapacağız bu işi!”

Ela, ona başını salladı, çünkü öyle yapması gerekiyordu. “Tamam.”

Miraç, gülümsedi. Elleri parmaklarının üzerinde geziniyordu. “Bu tutmuş,” dedi işaretparmağını kaldırmaya çalışırken. Ela, parmaklarını onun ellerine bıraktı. Öyle ki, kendisi onlara hâkim olabiliyor gibi görünmüyordu.

“Bu kesmiş.” Ortaparmağını açtı.

Ela, kaşlarını çattı. “Parmaklarda bir yanlışlık var sanki!”

Miraç, gözlerini kaldırıp baktı. “Miço, parmaklarını aç. Bir şey mi içtin anlamıyorum ki? Dumanlı gibisin.”

Ela, başını iki yana salladı. Miraç, son bir gayret yine denemeye devam etti. “Bu pişirmiş. Bu yemiş. Bu da hani bana, hani bana demiş.”

Ela, bıçağın elinden alındığını, ardından adamın arka cebine konduğunu gördü. Daha sonra elini gözlerinin önüne getirdi. Parmakları kanıyordu. Avucu zaten kandan görünmeyecek hale gelmişti, fakat acı hissetmiyordu. Hissetmesi gerekmez miydi?

Ve sonra... Ela, gerisini hatırlamıyordu.

Miraç, Ekrem'in kız kardeşinin dikkatle ve titizlikle eline sargı yaptığı Miço'ya bakıyordu. Uzun süredir böylesine yoğun duyguları bir arada hissetmemişti. Korku, acı ve onu bu hale getiren

hangi orospu çocuğuysa ona beslediği kara öfke! Ona sormayacaktı, çünkü kızı bu hale neyin getirdiğini bilmiyordu. Belki eski sevgili? Belki bir akraba? Belki bir yakın? Belki de hiç tanımadığı bir adamdı? Ancak ona sormayacaktı.

Çünkü Ela, girdiği bu burhanın içinden çıktığında yine kendi kabuğuna çekilecekti. Miraç da onu zorlamayacaktı, fakat artık onu nasıl yalnız bırakacaktı? Ne yapması gerekiyordu?

Onu Ekrem'e, daha doğrusu kız kardeşlerinin yanına getirmişti. Çünkü biliyordu ki, Miço kendine geldiğinde yaşadığı her şeyden utanacak ve ona dokunmasını istemeyecekti. Bir doktora da götürmek istemiyordu. Bu defa polis işin içine karışacaktı ve Miço muhtemelen bunu da istemeyecekti. Derin bir iç çekti.

“Kardeşim, bana öyle bakıp durma. İçeriden babamın çiftleyi getirip kendimi koruma altına alacağım?”

Ekrem, onun tam karşısındaki tekli koltuğa oturmuş, gözlerinin içine doğrudan bakıyordu. Miraç, bakışlarının ona döndüğünden bile haberdar değildi. Miço, hâlâ kendinden geçmiş halde öylece yatıyordu. Kız, dikişleri atmış –Merve o anda çalışmıyor olsa da bir hemşireydi– eline sargı bezi sarıyordu.

Miraç, içine hava çekti. Yanaklarını şişirdi ve sertçe dışarı verdi. “Durum boktan. Sakın sorma! Ama boktan. Hay sıçayım!”

Merve, ona kaşlarını çatarak bir bakış attı. “Bu evde sigara içilmez. Küfürlü konuşulmaz. Kadınların yanında da kaba davranışlarda bulunulmaz.”

Miraç, ona gözlerini devirdi. “Miço'ya bir kere bak ve gerçekten küfür etmek isteyip istemediğini söyle.”

Merve, sıkıntılı göründü. “İstiyorum, ama etmiyorum.”

“Aferin sana.” Miraç, tekrar Ekrem'e döndü. “Kendinde değildi.” Dudakları düz bir çizgi halini aldı. “Eğer orada olmasaydım...”

Ekrem, başını salladı. “Bu gece burada kalsın. Bizimkilerle biraz açılır belki. Sonra ben onu gırgıra getiririm. Kaptan’a bahsedecek misin?”

Miraç, omuz silkti. “Herhalde. Benim biraz düşünmem lazım, ama onu da burada bırakmayacağım. Yabancı bir yerde kendini daha kötü hisseder. Uyansın. Birlikte gideriz.” Aklına taksinin gırgırın orada beklediği geldiğinde sıkıntıyla iç çekti. “Taksi de yalan oldu.”

“Siktir et! Bakarız icabına...”

Miraç, nükteli bir gülümsemeyle Merve’ye baktı. Kızın kaşları çatılmıştı. Kanepede öylece yatan Miço’nun elindeki bandajı tamamen sarmış, elleri belinde ayağa kalktı. “Hay sıçayım! Küfür yok demedik mi?”

Hızlı hızlı adımlarla Ekrem’in yanına geldi. Kafasının arkasına bir tane patlattı. Ardından da odadan dışarı çıktı.

“Ona, küfür ettiğini söylemeyecek misin?”

Ekrem, sırttı. “Altı kız kardeşle yaşamamanın bazı tecrübeleri oluyor. Asla onların fikrinin aksini düşünme ve asla yaptıklarını yüzlerine vurma.”

Miraç, güldü. “Neyse ki tek çocuğum.”

Miço, aniden doğrulduğunda Ekrem, “Tövbe bismillah,” dedi. Ardından da başparmağıyla damağını ittirdi. “Altı kız kardeşe bedel bir tane geldi. Hayırlı olsun.”

Miço, tedirginlik dolu bir şaşkınlıkla elindeki sargıyı inceliyordu. Sonra da kanepenin üzerindeki saçma desenlere odaklandı. Bir süre onun yaşadıklarını geri sarmasını sessizce izlediler. Ardından kız sertçe bir iç çekti. Bakışları da gözlerini kırpamadan Miraç’a odaklandı.

Yüzünde can çekişen bir ifade vardı. Dudakları titreyerek ağzını açtı. Sonra kapadı. Gözlerini de kırıştıırıp duruyordu.

Miraç, dayanamadı. “Kızım, bıçak kullanmayı bilmiyorsan ne diye elinde taşıyorsun? İşten kaytaracağım diye de bu kadar tiyatro yapılmaz ki?”

Kızın yüzü düştü. Derin derin gözlerinin içine baktı. O anda o kadar savunmasız görünüyordu ki, Miraç ne yapacağını şaşır-
dı. Hiç de beceremezdi dallı güllü sözler söylemeyi.

Kızın dudağının kenarı telle geriyorlarmış gibi eğildi.
“Sıkılmıştım.”

Miraç, ayağa kalktı. “İyi. Kalk da gidelim. Sıkıntın geçmiştir.”

Ekrem, Miraç’a öldürücü bakışlarla bakıyordu, ama Miraç biliyordu ki Miço biraz daha orada kalsa daha çok mahcup olacak, utanacaktı.

Ekrem, “Kızın soluklanmasına izin verseydin,” diye sitem ederken ayağa kalkmış kıza doğru ilerliyordu. Gözlerinde de hâlâ Miraç’a uyarı veren bakışlar vardı. “Burada kalmak istersen kalabilirsin. Kız kardeşlerim evlere şenlik, hiç canın sıkılmaz.” Bir de yüz­süz yüz­süz kıza göz kırptı.

Miço, aniden ayağa kalktı. Montu hâlâ üzerinde duruyordu. Bir omzu aşağıya sarkmış, daha yeni sokak dö­vüşünden çıkmış gibi hırpalanmış görünüyordu. “Biz gidelim.” Herhalde bunları söylemişti. Öyle alçak sesle konuşuyordu ki, anlamak için kulaklarını ağzına dayamaları gerekirdi.

“Hay hay.” dedi Ekrem, ama pek de mutlu görünmüyordu.

Miraç, bir ara ona derdinin ne olduğunu sormayı aklına koydu. Ancak o anda değildi. Minik ve mahcup adımlarla yanına gelen Miço’ya önce elini uzattı. Ardından elini cebine koyup başıyla kendisini takip etmesini işaret etti.

Tam odadan çıkarlarken, Merve tekrar odaya girdi. “Nereye?”

“Kaçıyorlar.” diye mırıldandı Ekrem.

“Ateş almaya mı geldiniz, yahu? Oturun da bir çay için. Arkadaşla tanışmadık bile.” Merve, ne kadar ikna edici olsa da Miraç’ın oturmaya niyeti yoktu.

İçini çekti. “Yeni, maceraperest Miçomuz,” Burada Ela’yı eliyle işaret etti. “Bu da Ekrem’in geveze ablası Merve. Elini o sardı.”

Kız güldü. “Aman! Sen, hiç konuşmadığın için sana göre herkes geveze.”

“Teşekkür ederim.” Miço, elini havaya kaldırıp başını eğerken de mahcup görünüyordu. Bir an önce oradan çıkmalıydılar.

“Hadi hadi. Tanıştınız. Biz, gidiyoruz. Eyvallah.”

“Allah’ın boz ayısı.”

Miraç, omzunun üzerinden önce Merve’ye ardından Ekrem’e baktı. Ekrem, otuz iki diş sırtıyordu. “İki saate görüşürüz kardeşim.”

Miraç, homurdandı. Ardından da evden ayrıldılar. Miço, usul adımlarla onu takip ediyordu. Ekrem’in evi, limana oldukça yakındı. Yine de yürümeleri yirmi dakikayı buluyordu. Miraç, ara ara Miço hâlâ arkasında mı, diye onu kollamak zorunda kalıyordu. Sonunda dayanamadı.

“Şöyle sağıma geç, boynum kopacak seni takip edeceğim diye.” Ela, söyleneni anında yerine getirdi. Şimdi yan yana yürüyorlardı. Allah’tan kızın boyu da baya uzundu da Miraç, kendini her zaman hissettiği gibi tuhaf hissetmiyordu. “İki etti.”

Kız, o sırada tökezledi. Hızla da dengesini tekrar buldu. “Ne?”

“İki etti diyorum. Bu, beni ikinci öldürme teşebbüsün. Üçüncüsü olacak mı merak ediyorum.” Kıza, bıyık altından bir gülümsemeyle bakıyordu. Fakat onun gülümseme filan gördüğü yoktu. Başını öne eğmiş, sargılı elini, diğer elinin içine hapsetmişti. Acaba canı yanıyor muydu? Sahil kenarı da oldukça soğuktu. Hoş, onlar zaten bu soğuğu yemeye alışkınlardı. Fakat kızın durumu o anda bunu kaldırabiliyor muydu? Miraç, içinden

bir of çekti. Birini düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Zaten birileriyle uğraşacak vakti de yoktu. Arada takıldığı arkadaşları ve kız arkadaşlarının dışında sosyal hayatı da hiç kalmamıştı.

Bir sevgilisi olsun da hiç istememişti, çünkü buna ayıracak vakti yoktu. Bir makine gibi durmadan çalışırsa, borçları ancak ucu ucuna yetiştiriyor bazen de o ay olduğu gibi borçlar sarkıyordu. Bu kızı istememişti, fakat bir şekilde onun sorumluluğunda kalmıştı. Miraç da sorumluluklarını hiçbir zaman göz ardı etmezdi.

“Başıma bela oldum,” diye mırıldandı kız.

“Yeni mi anladın? Ben, daha seni ilk gördüğümde anlamıştım. Belayı gözünden tanırım.” Kıza yandan bir bakış attı. Dudakları düz bir çizgi halini almıştı. İyi. O anda dişlerini gösteremeyecek kadar suçlu hissediyordu. Öyle de hissetmeliydi. Ama... Ortada bambaşka bir şey vardı. Miraç, onu kızdırıp kendine dikkat etme konusunda daha dikkatli olmasını istiyordu. Fakat kız bu hale getiren kimdi? Birini öldürmeyi istemek için ne kadar canı yanmak zorunda kalmıştı?

Yine içini çekti. Kıza döndü. Bakışlarında uyarı olmasını umuyordu. Zira kızamayacak kadar çok korkmuştu onun için. “Sana, ne olduğunu sormayacağım. Anlatmak istersen bir gün anlatırsın. Canın yanmış, o da belli. O birini de öldürmek istiyorsun, anladık ki mutlaka hak etmiştir. Beni de öldürmek istediğinde hak etmişti, ama bırak. Allah’a havale et. O, senden benden iyi bilir yapacağını.”

Miço, durdu. Ölü balık gözleri kadar donuk gözlerini kendisine dikti. Miraç, bir adım geri atmak istedi. Kızdan yayılan dalga dalga acı ona çarpıyordu. Çok yoğundu. Çok yeniydi. Çok gerçikti. Dokunsa... Acısını eliyle belki de tutabilirdi. Tutabilir... Ve? Ve onunla ne yapardı? Bu, ona fazla geldi. Daha çok, çaresiz hissettirdi.

“Gitmem lazım.”

Adam, başını yana eğdi. Nereye gitmekten bahsediyordu? “Anlamadım?” diye sordu.

“Gitmem lazım. Gitmek zorundayım.”

Sesi... Bunu hem istiyor hem de istemiyor gibi çıkıyordu. Gitmek istemiyordu, fakat gitmesi lazımdı. Gözleri sürekli bandajının üstüne kayıyor, sanki hâlâ yaşadıklarına bir anlam yüklemeye çalışıyordu. Yaşadıklarının anlamsızlığıyla da dolup taşığında omuzları düşüyor, sırtı kendini korumak ister gibi kamburlaşıyordu.

“Nereye gideceksin?”

Kız, başını iki yana salladıktan sonra ayaklarının ucuna baka baka ilerlemeye başladı. Yanından ayrılmadan hemen önce de “Bilmiyorum,” diye mırıldandı.

İkiyle ikiyi toplamak zor değildi. Gitmesi gerekiyordu. Çünkü aynı şeyi bir daha yaşamak istemiyordu. O zaman öldürmek istediği her kimse onu burada bulmuş olmalıydı. Kocası filan mı vardı? Ondan mı kaçıyordu? Miço, bilmiyor muydu ki, ne kendisi ne Reis ne de tayfa onun kılına zarar gelmesine izin vermezdi. Her nedense sinirlenerek Ekrem’in de varlığını düşündü. Herkes onu benimsemişti. Artık Miço’yu birilerinin onlardan alması için hepsinin üzerine basıp geçmesi lazımdı. Bu da öyle kolay bir iş değildi.

Kız, uzaklaşırken o öylece, olduğu yerde kalmıştı. Harekete geçip yanına varana kadar hızla ilerledi. “Şimdi değil. İlla da gitmen gerekiyorsa gidersin, ama şimdi değil. Duydun mu beni?”

Miço, başını salladı. Fakat bu, sadece Miraç’ı geçiştirmek için yapılmış bir hareketti. Gırgıra varana kadar bir daha hiç konuşmadılar. Sonra gözüne doğru düzgün bile park edemediği taksi ilişti.

“Taksinin sahibine yüz elli lira ödeyeceğim. Bugünü boş geçtik. Ama bunu maaşından keseceğim.”

Kız, gırgıra tırmanmadan önce omzunun üzerinden baktı. “Aman kes! Daha elime almadan kese kese bir şey bırakmayacaksın.”

Sonunda onu kendine getirmişti. Miraç, güldü. Ayaklarını yere vura vura ilerleyen kızın peşinden gidiyordu. Onun sağ salim girdiğini gördükten sonra taksiyi teslim edip geri dönecekti. O sırada zaten tayfa da gırgıra gelmiş olurdu. Hatta İdris çoktan gelmişti bile.

Yanındakileri görünce Miraç’ın yüzü düştü. Ela da güvertede olduğu yerde kalmıştı. İdris, liman denetlemeden gelen yetkililerle görüşüyordu ve onlar daha Ela’nın belgeleri için harekete geçmemişlerdi bile.

“Buyur buradan yak,” diye öfkeyle fısıldadı.

Ela, kaygıyla ona baktı. “Ne oldu?”

“Hiç. Püsküllerin nerede onu merak ediyorum!”

Kız, ne demek istediğini kavramakta geç kalmadı. Dudaklarını sinirle büzdü. Ona düşmanca bakarken, “Ben de postunu nerede bırakıyorsun onu merak ediyorum,” deyiverdi.

Bölüm 10

Ela, eşyalarını bavula koyarken aşırı sakindi ve bunu nasıl yapabildiğini bile bilmiyordu. O adamı gördükten sonra yaşadıkları bilinçli olarak yaptığı davranışlar değildi. Bir an akıl tutulması yaşamıştı. Ardından utanmış, öfkelenmiş ve gırgıra gelip kamarasına girdikten sonra da kesin olarak kararını vermişti. Miraç'ın mutfak bölümünden gelen sesini duyuyordu. Ekrem, beklenenden önce gelmiş, boz ayı da ona olanları olduğu gibi anlatıyordu.

“Kaptan, kedi olalı bir fare tuttu.” Miraç'ın sesinde gizleyemediği bir küçümseme vardı. Zaten babasından bahsederken o ton hep orada duruyordu.

“Ara sıra baba demeyi de öğren.” Ekrem de iğneli bir alaycılıkla kendinden ödün vermeyen gence bir şeyleri yeniden inşa etmesini söylüyordu. Ela, oraya geleli çok olmamıştı, kendisi-aralarında her ne sorun varsa— ikilinin ilişkisini düzeltmeye çalışabilirdi. Çünkü yeniydi. Çünkü neler olduğunu bilmiyordu.

Deneyebilirdi. Fakat o bile anlamıştı Miraç'ın tavrından dönme-yeceğini. Ekrem, iflah olmaz bir iyiydi.

“Baba dediğim günleri de hatırlıyorum. En son annemin ölümüne sebep oldu. Hem... Hissetmediğim bir şeyi söyleyemem.”

Ela, böyle bir cevabın geleceğini zaten biliyordu, ama annesinin ölümü? İçinde bir yerlerin sızlamasını bekledi. Aslında derinden sarsılmayı bekledi. Anne, en kutsal varlıktı, ama kendi annesi değildi. Bunun, ona ne yaptığına dönüp bakmak istemiyordu. Fakat başını şöyle bir içine doğru çevirdi. Hiç. Hiçbir şey bulamadı. Bunun için de Miraç'ın annesini, onun iddiasına göre babası yüzünden kaybetmiş olması Ela'nın duygularına iz vurmamıştı. Omuz silkti. Bu onların arasındaydı ve de öyle kalmalıydı. Nasıl ki kendisi yaralarının deşilmesini katiyen istemiyordu; Miraç'ın kararını da ona bırakmak lazımdı.

Zaten adam değişmezdi. Tabuları vardı. Kuralları vardı ve kendi koyduğu kuralların dışına da nadiren çıkıyordu. Kaptan, onların haberi yokken Ela'nın işlemlerini yaptırmış, sigortasını başlatmıştı. Artık Ela resmen gırgırda Miço olarak görev yapan bir eleman olarak görünüyordu. Tabii, bu artık ne işe yarardı? Bu da bir ironiydi. Ela'nın hayatı kocaman bir ironiler diyarına dönüşüyordu.

Miraç'ın küçülmüşlerini ve Ekrem'in getirdiği ikinci el kıyafetleri de bavula koyarken –yaşamla mücadele edecekse küçülmüş kıyafetlerin önemi gerçekten çok büyüktü– acı acı gülümsedi. Uzaklara gitmesi gerektiğini biliyordu. O adam, oraya kadar onu takip etmişse, bunu gece, ava çıkmadan hemen önce yapmalıydı. Hatta kılık bile değiştirmesi gerekebilirdi. Kendisini bir daha bulmasını istemiyordu. Yoksa bir de yaşadıklarının üzerine katil olacaktı. Bavulunu kapatırken İdris'in sesini duyup hafifçe gülümsedi.

“Muberangın gırgırda kalması için savaş vereceğim, ölsem aklıma gelmezdi. Avların içine sıçtığı...” Ekrem ve Miraç,

aynı anda öksürünce İdris lafının ortasında durdu. “Ne yahu? Ağzımıza fermuar mı dikelim. Allah Allah.”

Miraç, boğukça güldü. Ela, onun sık gülmediğini biliyor, sesini duyduğu anda da oldukça garipsiyordu. “Bundan sonra soru cevap kumbarasını küfür kumbarası yapıyorum. Gırgırda küfür eden kumbaraya elli kuruş atacak.”

“Ha siktir oradan. Adama bak. Sayemizde zengin olmayı planlıyor.”

“Al. Elli kuruş kazandık bile.”

“Siktir!” İdris, küfür ede ede yanlarından ayrıldı. İki genç de arkasından kahkaha attı. Ela, durdu. Eğlenceli seslerini dinlerken, bu anları özleyip özlemeyeceğini düşündü. Yine, kısacık bir iç yolculuğu yaşadı. Fakat bulduğu ve özleyeceğini düşündüğü tek şey, burada kazandığı sağlıklı ve güvenli duygusuydu. İnsanları veya gırgırı değil. Orada yaşayabilme, hayatını idame ettirebilme umudunu özleyecekti. Bu, onu sadece yaşamaya odaklanmış bir robot mu yapardı? Belki de. Ancak sorun etmiyordu.

Mutfaktan gelen sesler kesildi. Ela, bir de çöp poşeti bulmuş, kalan az sayıda kıyafeti de içine dolduruyordu. Tam o sırada kapısı tıklandı. Gelenin kim olduğunu biliyordu ve onunla mücadele edecek gücü de yoktu. Gel demedi. Miraç da zaten demesini beklemedi. Saniyeler sonra kamaranın kapısı açıldı. Ela, ona bakmadan eşyaların sonuncusunu da poşete doldurdu. Yatağın üzerine koyduğu bavulun fermuarını kapatıp, bavulu yere koydu.

Başını kaldırdığında adamın gümüş zımbırtılı kaşının havada olduğunu, küçümser bir alaycılıkla kendisine baktığını fark etti. Onun, en azından kalması için bir şeyler söyleyeceğini düşündü. Ama adam, ne zaman beklendiği gibi davranmıştı ki? Hem daha birkaç saat önce gitmemesini en azından biraz daha kalmasını söylememiş miydi? Ondan daha fazlasını beklemek aptallık olurdu.

“Vay! Madem gidecektin, biz niye bunca mücadeleye girdik? Madem gidecektin, ben niye Kaptan'la muhatap olmak zorunda kaldım? Madem gidecektin, ne diye beni öldürmeye çalıştın? Madem, gidecektin, ben bunca uğraş vermeden siktirip gitseydin.”

Ela, onun sözlerinin arasından sadece bir tanesine, istemsizce cevap verdi. “Kutuya elli kuruş atacaksın.”

“Aman ne komik. İyi. Burada yediğin, içtiğin, sana yapılan masrafın ve giydiğin kıyafetlerin parasını öde. Sonra da gideceksen, siktir git.”

Ela'nın ağzı açık kaldı. “Ödeyemeyeceğimi biliyorsun. Ayrıca bir lira oldu.”

“Ödeyemeyeceğin borçların varsa, her zorlukta bavulunu toplamaya kalkmazsın. Seni yanlış tanımışım.”

Ela, iki adımda onun dibine kadar gitti. Dişlerini sıktı. “Hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir şey. Burada kalamam.”

“Sana yardım edebilmek için bizim girdiğimiz zorlukları da sen bilmiyorsun.” Miraç, arkasını dönüp gitti. Ela'nın ağzı yine şaşkınlıkla açık kaldı.

Bu adam, böyleydi işte. Ondan iyi sözler beklemek –Ela, ondan iyi sözler mi bekliyordu?– boşa kürek çekmek olurdu. Huysuz, boz ayının tekiydi. Tek bir kemiğinde nezaket, centilmenlik yoktu. Dudakları sinirle büzüldü. Üzerine sorumluluk bindirmeye çalışarak, Ela'yı borçlu hissettirerek –ki borçluydu– orada kalmasını zorunlu kılmaya çalışıyordu. Kendisini böylesine bir baskının altına soktuğu için adamdan nefret etti.

Ona ne olmuştu, bilmiyordu. Fakat birkaç saat önce yaşadığı dehşet dolu deneyim, elindeki sargıyla bakışarak geçirdiği dakikalar, onda köklü bir değişim yaratmış gibiydi. Omuzlarındaki kambur biraz yükselmiş, duygularının kasları sanki sertleşmişti. Tam da bu yüzden hiç yapmayacağı, hatta hareketi yerine getirdikten sonra şokla kalbinin kısa bir an duraksadığı bir eylemde

bulundu. Ekrem'in getirdiği ayakkabılardan birinin tekini merdiveni tırmanan adamın sırtına fırlattı. Evet, değişim geçirmişti, ama böylesine bir tavır? Hayır, bu Ela olamazdı. Sadece hâlâ şoktaydı ve nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu.

Adam, öfkeyle ona döndü. Burnuna halka takılmış bir boğaya benziyordu. *Allahım!* Adam, zaten normalde de ürkütücüydü. Böyle baktığında korku filmlerinde izlediği çirkin katillere benziyordu. "Pişman olacağın hareketlerde bulunma Miço!" Adam, kendi ayağındaki botu çıkarıp Ela'ya fırlattı. Hızla başını eğmeseydi bot, Ela'nın suratında patlayacaktı. Söylemişti! Adam, normal bir adam değildi. Hoş, artık kendisi de çok normal biri sayılmazdı ya.

Miraç, botunu almak için kendisine doğru gelirken, Ela onunla normal konuşmayı denerdi. "Beni neden zorluyorsun?"

"Bir bilsem. Bende bir manyaklık var herhalde. Bok gibi borcun içine batmışken, fazladan bir boğaz daha bakamayacak durumdayken seni cebime sıkıştırmaya çalışıyorum. Niye? Çünkü ben, salağın tekiyim." Botunu ayağına geçirdi. Ardından bakışlarını Ela'ya dikti. Yine, önünde dev gibi duruyordu. "Bir yolunu bulacağız demiştim."

"Burada kalamam." Ela, bunu öylesine içten bir endişeyle söylemişti ki, adamın bakışında çok hafif bir yumuşama oldu.

"Orasını anladık. Oradan bakınca gerzeğe mi benziyorum?"

Ela, yine çenesini tutamadığı bir ana rastladı. "Salak ve manyak olduğunu biraz önce söylemiştin."

"Ne komiksin sen ya."

Genç kız, gitmek istiyordu ve belki onu kızdırırsa kendisini kovar diye düşünmüştü. Fayda etmiyordu. "Kalıp, maaşımı alacağım. Sonra da hepsini sana vereceğim." Bariz bir hazımsızlıkla gözlerini kıstı. "Zaten göz dikmiştin. Sonra da çekip gideceğim." En azından buna karşı çıkmayacağını düşünüyordu. Zaten maaşını almaya da bir-iki gün kalmış olması lazımdı.

“İyi.”

“İyi.”

Adam, bıyık altından gülümsedi. Söylemişti ya, çok fazla gülümseyen bir adam değildi ve bunu her yaptığında Ela biraz daha şaşırıyordu. Miraç, merdivenleri çıkarken, Ela kendi kendine kalmayı kabullendiğini fark etti. Adam, bunu bilerek yapmıştı.

“Allah kahretsin,” diye söylendi.

“O da küfür sayılır. Kutuya elli kuruş borcun var.”

Adam, görünürde yoktu. Ancak sesi Ela'nın kulaklarını o anda tırmalıyordu. Her şekilde galip gelmişti. Üstüne de elli kuruş kazandığı için keyiflenmişti. Fakat bilmiyordu. Ela, kalmayı kabul ettiği anda göğsü korkuyla balon gibi şişmeye başlamıştı bile. Ona ne demiş olursa olsun, Ela gırgırda kalamazdı. Orada artık çalışamazdı. Geceleri tek başınaydı ve... O adam gelirse, Ela'nın midesi yukarı tırmandı ve olduğu yere kustı.

Hızla ilerleyip kapıyı kapattı. Ardından da etrafı temizlemek için harekete geçti. Hayır. Ela, orada kalamazdı. Daha sonra bir iş bulduğunda borcunu getirip bırakırdı.

“Çek. Çek. Çek.”

Miraç, ağdaki balıkları gördükçe coşan tayfanın, gırgırın aydınlatmalarının arasından karanlık göğe karışan neşeli seslerini duydukça gülümsüyordu. Çok bereketli bir av oluyordu. Bir sonraki gün taksitler ödenecek, mutfak erzakı alınacak, çocuklara okul harçlığı verilirken bonkör davranılacak, belki eşe de fazladan pazar parası verilip, “Kendine de bir şey al, hanım,” denilecekti.

Bunlar öyle adamlardı. Belki kendileri hediye almayı bilmezlerdi, ama eşlerini mutlu etmeyi severlerdi. Kendi bildikleri yoldan. Gözünün kıyısıyla aklından hiç çıkmayan bela Miço'ya

baktı. Tayfanın sevincine cılız bir tebessümle ortak oluyordu, ama o kadardı. Muhtemelen o an çektiği ağır ağ yüzünden elleri acıyor, –ki bir eli zaten yaralıydı– kasları ağrıyordu. Ama kızı böylesine iç dünyasına çekilmeye zorlayan elbette fiziksel sancıları değildi. Miraç, kamarasına şöyle bir göz gezdirdiğinde bavulların hâlâ oldukları yerde ve açılmamış olduğunu fark etmişti. Zaten böyle bir hamle bekliyordu. Kız, kaçacaktı. Onu anlıyordu. Aslında gitmesine izin vermesi gerekiyordu. Fakat...

Miço'yla birlikte hızla balık dolan havuzun içine daldılar. Miraç, farklı türde balıkları ayırırken, Miço çoktan eline küreği almış kasaları dolduruyordu. Çalışmaktan hiç gocunmuyordu. Başında sürekli öne düşen beresi, ayağında kendinden büyük çizmeleri –Miraç'ın ona ayağına uyan bir çizme alması gerekiyordu– yine üzerine bol gelen yağmurluğuyla tayfanın arasında komik duruyordu. Miraç, balıkları ayırdıktan hemen sonra bir kürek de kendisi alıp kasaları doldurmasına yardım etmeye başladı. Bu sırada da derin bir iç çekti.

Kızı gönderemezdi. Öylesine savunmasız bir kuzuydu ki, gırgırın dışındaki dünya onu bir lokmada yutardı. O kız, Ela olmasaydı bile onu gönderemezdi. Bu, onun yapısında vardı. Ne zamanki Ela, tayfadaki herhangi biri kadar gözü açık olur, ne zamanki ayakları üzerinde sağlam durur onu ancak o zaman bırakabilirdi. Tabi, bu kadar borcun içinde bundan nasıl sıyrılırdı, emin değildi. Henüz düşünmemişti, ancak sabaha kadar ona kalacak güvenli bir yer bulması lazımdı. Aklında bir yer vardı var olmasına da... Bu, onu fena halde kızdıracak, sonra da tüm hıncını kızdan çıkaracaktı.

“Hey maşallah!” Kaptan, havuzun başında durmuş gözleri parlıyordu. Ela'nın ağır bir kasayı kaldırdığını görüp yanına seğirtti.

“Bırak da çalışsın. Aldığı paranın hakkını versin.” Bu sözlerinin Ela'yı kızdıracığını biliyordu, fakat bu kızın demir kadar

sağlam olması gerekiyordu. Bunun için de Miraç, onu her şekilde işleyecekti ki parlasın. İçini şişirecekti ki tırnak çıkarsın, yumruğunu savurmayı bilecekti ki, başına her ne gelirse gelsin kendini savunsun. Eh, kasalar onun iyice kaslanmasında etkili oluyordu. Fakat ruhunun eline boks eldivenlerini geçirmesi için Miraç'ın onu sık sık sinir etmesi gerekecekti. Küfür etmeleri dışında tayfadan da hareketlerinde ve konuşmalarında bir farklılık beklemeyecekti.

“Yine mi başa döndük?” diye sordu Kaptan. Ellerini cebine soktu. “İş bitince ikiniz de yukarıya gelin.” Bu, Miraç'ın her zaman duymadığı, eskilerden kalma bir ses tonuydu. Miraç'a artık işlemiyordu, fakat gözleri Ela'ya hafif bir bakış atınca, kız hakkında konuşacağını anladı. Kendisi de bu emire uyacaktı.

Miço, Kaptan'ın sözlerini fark etmedi bile. Ağzını açtı. Kapadı. Sanki kasayı elinden atmak ister gibi görünüp Miraç'a öfkeyle baktı. “Şu maaş günü gelse de bir rahatlasan.” Ayaklarını yere vura vura ilerledi.

Miraç da iki kasayı üst üste koyup gülümseyerek yürümeye başladı. Kendi işine bitiren Ekrem de iki kasa alıp arkasından ilerledi. “Bu akşam seni yedi kere gülümserken yakaladım.”

Miraç, arkasındaki adama bir bakış atıp merdivenlere ilerledi. “Sen de gülümse. Ne zamandır böyle iyi av yakalayamamıştık.”

“Demek avdan. O zaman bırak Miço da biraz sebeplensin. Yine pençelerini çıkardın.” Ekrem, yine gereksiz yargı dağıtmaya başlamıştı. Belki de onun açısından bakınca gerekliydi. Sonuçta ikisi ciddi ciddi zıt karakterlerdi.

“Sen, işine bak.”

“Zaten yeterince sarsıldı. Görmüyor musun?” Ne? Adam dişlerini mi çıkarıyordu?

“Arkamızı döndüğümüz ilk anda kaçıp gidecek. Sonra da oltadaki en iyi yem olacak. Sen işine bak.”

“Ha siktir!”

“Kutuya elli kuruş at.”

“Yemin ederim borçlarını bize ödetmeye çalışıyorsun.”
Ekrem, biraz duraksadı. “Çok üzme bari.”

“Her seferinde yola gelişine bayılıyorum.”

Ela, boş kasalarla buzhaneden çıktığında ikisi de sustu. Merdivenlerin bitiminde onların geçmesi için kenara kaydı. Miraç, yanından geçerken, “Kaptan işler bitince bizi çağırıyor,” dedi. Onun, Kaptan’ı duymadığından emindi.

Kaşları şaşkınca kalktığında da tahmininin doğru olduğunu anladı. “Tamam.”

Sadece o kadar. Keşke istediği gibi saklayabilseydi gözlerinin ardındaki korkuyu, endişeyi, bilinmezliğin getirdiği o dehşeti; ama saklayamıyordu. Boş vermiş gibi görünüyordu. Sadece o an için, artık arkasında bırakacağı tayfa için, Kaptan için ve Miraç için boş vermişti. Kafasına göre yeni bir hayata başlayacaktı ve artık gelecek için endişelenmeye vakit ayırmalıydı.

Ela, Kaptan’ın yanına çıkarken arkasından gelen adama dönüp bir tekme savurmak istiyordu. Kafasının boş kalması gerekiyordu ki neler yapabileceğine baksın, ama Miraç, sanki ona inat sürekli Ela’nın ertesi gün yapması gereken işleri sıralıyordu.

Kendisinin ise tek bir cevabı vardı. “Tamam.”

Arada sırada iyi olması ve onu, bazı durumlardan kurtarmış olması bir şeyi değiştirmiyordu. Adam görev adamıydı ve öyle de kalacaktı. Arka arkaya kaptanın köşküne girdiler.

Bora Kaptan, aşırı keyifli görünüyordu. Miraç’ın sinirleneceğini bildiği halde kendisine rakı sofrası hazırlamış, yüzünde de güller açmıştı. Elbette oğlu gecikmedi.

“Şimdi sorsam, av keyifli geçti diye içtiğini söyleyeceksin. Değil mi?” Sesine nasıl böylesine küçültücü bir ton eklemeyi başarabiliyordu, Ela anlamıyordu.

“Yani, biraz da o var tabi.”

“Demek kahin de oldun, haberimiz yok. Önceden cam kürene baktın, avın iyi geçeceğini öğrendin, gidip bir şişe rakı mı alayım dedin? Çünkü bizim fazladan bir kilo elma almaya durumumuz yokken rakıya para verebiliyoruz.” Miraç, kendini orada bulunan koltuklardan birine attı. Koltuk, ona o kadar küçük gelmişti ki, komik görünüyordu, ama alaylı ve küstah bakışlarını Kaptan’a dikmesiyle bütün komedi kukalar gibi devrildi.

Kaptan, içini çekti. “Zehir edeceğini bilip de nasıl keyif alacağımı düşündüm acaba?”

“Çok yorgunum. Sabah taksiye çıkacağım. Ne söyleyeceksen söyle de gideyim?” Kimse ona zaten sabah olduğunu hatırlatmadı. Çünkü kimse onun savurgan öfkesine katlanacak durumda değildi.

Ela da en az onun kadar bu konuşmanın bitmesini, ardından da kimse gırgırda kalmayınca orayı terk etmeyi düşünüyordu. Hâlâ nasıl yapacağı, nereye gideceği konusunda ise bir fikri yoktu. Zaten nasıl bir fikri olabilirdi ki? Geçmişinin ve gırgının dışında bir dünya görmemişti.

“Tamam o zaman.” Kaptan aniden ayağa kalktı. İkisine de sırtını dönüp karanlık denize baktı. Söyleyeceği şey çok zor olmalıydı ki, çok derin bir iç çekti. “Ela’yı diyorum...”

“Eee?” Miraç, ne söyleyeceğini biliyormuş gibi duruşunu değiştirdi. Sesi de resmen *Geri bas* diyordu.

Ela ise aniden sırtını dikleştirdi. O kadar kötü kokuyordu ki, hareket ettiği anda hâlâ alışamadığı koku burnuna doluyordu. Bunun için de yüzünü buruşturdu. Fakat Kaptan tekrar konuşunca kokuyu filan unuttu.

“Ela'yı bize taşıyalım.” Çok hızlı, ağzında geveleyerek söylemişti, ama Miraç duymuştu. Aniden ayağa kalktı ve Ela ile birlikte aynı anda “Hayır!” dedi.

Kaptan, omuzlarını dikleştirip savaşımaya hazır bir şekilde kendilerine döndü. “Bugün, gitmeye kalktığını duydum. Gidecek yerin yok. Kalacak yerin yok. Tanıdığın kimse yok ya da var ama sen istemiyorsun. Paran yok. Eh bizim de yok, ama birlikte idare ederiz.” Çok basit bir şeyler anlatıyormuş gibi kendi kendini onaylayarak başını salladı.

“Kaptan.” Miraç, dişlerini sıkmıştı. Sanki onun aklından neler geçtiğini iyi biliyordu. Ela, onun neden bu kadar tepki gösterdiğini anlayamamıştı, fakat kendi korkuları vardı ve bunun üzerinde yeterince duramadı.

Kaptan, nefesini sertçe dışarı verdi. “Hadi, açık konuşalım. Sen, onu bırakmaya niyetli misin?” Bu soru Miraç’a gelmişti. Sorunun cevabını da belli ki biliyordu.

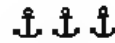
“Şimdilik hayır, ayrıca zaten gırgırda kalmaya karar verdi. Değil mi, Miço?” Bu, öylesine bir tonla sorulan bir soruydu ki, Ela onu kandıramadığını o anda anladı. Zaten öyle bir umuda nasıl kapılmıştı ki?

Önce başını sallamaya yeltendi, ama daha öncesinde Miraç’ın gözlerine bakma hatasını yapmıştı. “Gitmem gerek,” diye mırıldandı. Kaptana döndü. “Sizinle de kalamam. Bunu, gerçekten yapamam. Çok teşekkür ederim, ama gerçekten yapamam.” Farkında olmadan bir elinin parmağıyla yaralı avcunun içini ezip duruyordu. Öylesine zor bir durumda kalmıştı ki, nefesi boğazında tıkanıyor, kalbi göğsünden çıkmak istermiş gibi kemiklerini paralıyordu. Korkuyla, ürkekçe tekrar başını iki yana salladı. “Burada kalamam. Sizinle de kalamam.” Soluk kadar kısık bir sesle söylemişti. O ikisiyle aynı evde... Dehşetle yutkundu. Arkasını dönüp hızla ilerlemeye başladı.

Delirdiğini düşünüyör olabilirlerdi. Umurunda değildi. O adamı bir daha yakınında görmek istemiyordu. Tekrar dibe dalmak ya da katil olmak istemiyordu. Keşke annesi onun yerine bu işi halletseydi, ama o kadın, onun yerine Ela'nın işini halletmişti. Adımları kamarasını bulduğunda hiç vakit kaybetmedi. Üzerini de değıştirmedi. Doğrudan bavuluna ve poşetine ilerledi. Onları alıp, el çantasını aramaya koyuldu. Fakat bir süre nereye koyduğunu hatırlayamadığı için odada deli gibi dolanıp durdu. Bulduğunda da tekrar merdivenlere yöneldi.

Daha bir basamak bile çıkamadan boz ayı onu karşıladı. Burnundan soluyordu. Sanki Ela, onun hayatına çelme takmış gibi bakıyordu. “Bir gün daha sabredersin diye düşünmüştüm!” Ela'ya sormadan elindeki bavulu kaptı. “Poşetini de kendin taşı. Başımın belası. Bok vardı.”

Söylene söylene merdivenleri çıkmaya başladı. Ela, bir an için korkusunu unutup adamın bu denli öfkelenmesine şaşırdı. Evet, Ela da onunla birlikte kalmayı istemiyordu, ama o, neden bu kadar öfkelenmişti?

Ela kaptan köşkünden ayrıldıktan hemen sonra...

“Niye yokuşa sürüyorsun ki? Sen de aynen bunu yapacaktın.” Kaptan, ortada olanı söylediğini belli edercesine ellerini açarak öne doğru uzattı.

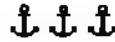
“Belki de ona bir yer bulacaktım.” Oğlu, dudağının içini yemeye başladı.

“Hangi parayla? Hadi parayı buldun diyelim, onu ucuz bir otel odasına gönderebilir misin?”

“Bıktım sizden. Gerçekten. Girecek bir lağım deliğim bile kalmadı.”

Kaptan, başka çaresi olmadığı için kıvranan oğluna garip bir duygu seliyle baktı. O kadar sert, o kadar huysuz ve bir o kadar da yufka yürekliydi ki! Miraç, kaşını havaya kaldırdı. “Madem, öyle... Yaptık bir hayır, devamını da getir. Onu, kaptanlık kursuna yazdıracağız. Bu ay geçti, ancak bir dahaki aya bunu yapacaksın. Bir yolunu bulacağız. Adam gibi bir mesleği olsun. Her zaman yanında olamayabiliriz, o da her zaman miçoluk yapamaz. Onu, yapabildiğim kadar yetiştireceğim. Kendin yapmış gibi davran.” Hızla ayağa kalktı. Ardından da yakan bir öfkeyle Kaptan’a baktı. “Bıktım. Cidden. Bu kızı başıma sardığın için sana her gün lanet okuyacağım.” Ardından da öfkeli adamlarla köşkü terk etti.

Sanki her gün ona lanet etmiyordu. Acaba kendisine karşı biraz olsun sevgisi kalmış mıydı? Acaba Bora’ya bir şey olsa içi azıcık olsun yanar mıydı? Acaba bir gün, bir dakika, bir saniye babasını affedecek miydi? Öylesine derin bir iç çekti ki, dünyadaki tüm hava içine dolsa da yetmiyordu. Rakı sofrasının başına oturup bir dikişte tüm bardağı içti.

Genç kız, bavulunu kapamış adamın peşinden telaşlı adımlarla çıktı. Hoş, bavulu vermezse de onu almadan gidecekti. O anda ileride neler olacağını bilmiyor olsa da bir yaprak tanesi olup rüzgâra karışmak ve savrulmak istiyordu. Bu, onu zayıf mı yapardı? Oradan uzaklaşmak istemesi ve iki adamla birlikte kalmak istememesi onu korkak, güçsüz mü yapardı? Öyleyse de öyle olsundu? Taş, onun göğsüne oturmuştu. Ağırlığını o hissediyordu. Başkaları için konuşup durarak o taşı alıp kenara atmak kolay işti. O, uzaktan bakmıyordu. Yaşamıştı ve taşını atamıyordu.

Ela, ona yetişemedi adam kamyonetin yanına varmış, gırgırdan inerken de bavulu kamyonetin kasasına attığını görmüştü. Gırgırdan indi. Pes etmiş bakışları, adamın öfkeli olduğuna

emin olduğu bakışlarını buldu. Bir elinde el çantası, bir elinde poşeti, düşen omuzlarıyla adamın, kamyonetin ve bavulunun uzağında kaldı. *Yapma*, dedi içinden. Ela, onunla gitmeli miydi? Onu botta buldukları andan sonrası gözlerinin önünden hızla geçti. Aslında güvenebilirdi, fakat Ela, bunu yapamazdı. Birkaç kısa zaman birine güvenmek için yeterli değildi. Birkaç uzun yılın yeterli olmadığı gibi. Geceleri uyuyamazdı, kâbuslardan duramazdı. Sonunda yine kaçardı.

Miraç, onun geleceğine adı gibi emin bir duruşla beklerken, Ela arkasını dönüp ters yöne doğru emin adımlarla ilerlemeye başladı.

Bölüm 11

Ela, o anda verdiği kararla –ki sadece oradan ayrılmaya karar vermişti– uyuşuk adımlarla ilerlerken, Miraç bir anda karşısında belirdi. Öfkeli ve sabırsız görünüyordu. Ela'ya o kadar kızılıyordu ki, bunun nedeninin sadece gitmek istemiş olması olduğunu sanmıyordu. Adam, onu evinde istemiyordu. Sadece yazılmamış bir kurala uyuyor, sahipsiz, gidecek yeri olmayan bir zavallıya yardım ediyordu. En başından beri yaptığı gibi.

Miraç, donuk bir sesle, “Gel, beğenmezsen de çek git,” diye söylendi.

“Anlamıyorsun. Beğenmek değ...”

“Ne olduğunun farkındayım. Sadece gel, gör. İstemezsen de git. Hayatıma çomak sokup duruyorsun. İnan, çok da hoşuma gitmiyor özel alanımı işgal etmen.”

Daha fazla bir şey söylemedi. Artık daha fazla peşinden gitmeyecek, onu ikna etmek için uğraşmayacaktı. Zaten pek de ikna etmek için uğraşıyor gibi değil de zorluyor gibiydi. Kısa süre gözlerini kapamış bir halde olduğu yerde kaldı. Ardından

da derin bir iç çekişle yönünü değıştirdi. Bu defa adımları ne öfkeli ne de uyuştu. Sadece ona, bu güne kadar yaptıklarının hatırı için gidip evi görecek, ardından da teşekkür edip ayrılacaktı. Onun anlamasını beklemiyordu. Anlatmak için de uğraşmayacaktı.

Kamyonetin kasasının yanında durup içine eşyalarını attı. Sonra da bir hamlede kendisi kasaya atladı. Miraç, buna itiraz etmedi. Zaten onu görmeyi pek istiyormuş gibi de değildi. Motor çalışıp araç hareket ettiğinde tuhaf bir şekilde bambaşka bir şeyi düşünüyordu. Kamyonete sıçrayışını. O kadar kolaylıkla binmişti ki. Yaptığı ağır işin ona çeviklik, fazladan kas ve güç eklediğini o anda fark ediyordu. Daha önceden olsa, avcunun içindeki yara için üç gün sızlanırdı. Fakat o, ancak düşündüğünde ya da bandajını gördüğünde yarayı hatırlıyordu. O el, ona ait değilmiş gibi. Neşesizce güldü. Hayat insanı kum saati gibi bir o yöne çeviriyordu bir bu yöne... Akşam dediğinde hayat da bitmiyordu. Kum nereye akıyorsa, o yöne alışıyordun.

Çok fazla ilerlemediler. Kısa bir yolculuğun ardından müstakil bir evin bahçe kapısının önünde durdular. İhtişamlı bir yer değildi. Görebildiği kadarıyla daha çok bakımsız bir yapıydı ve bakımsız da bir bahçesi vardı.

Miraç, araçtan indi. Kapıyı sertçe kapatıp bahçeye doğru ilerledi. Ela da araçtan indi. Bavulunu ve diğer eşyalarını almaya gerek duymadı. Sadece evi şöyle bir görecek sonra da geri dönecekti. Hava artık aydınlanmaya başlamıştı. Onun peşinden ilerlerken bahçeye şöyle bir göz gezdirdi. Her yeri ot kaplamıştı. Öyle küçük, yabancı otlar da değildi. Gerçekten adam boyu otlardı. İnsan biraz döner bahçesine bakardı. Otlar yolunur, bir masa, bir sandalye atılırdı. Fakat sonra iki adamın da buna zamanı olmadığını düşünerek kendinden utandı. Hem ona neydi ki?

Miraç, ilk dairenin giriş kapısını geçip arka cepheye doğru ilerledi. Bu, genç kızda bir şaşkınlık yarattı. Evin girişi alt kat-

taymış gibi görünüyordu. Ev, iki katlı olabilecek kadar büyük değildi. Arka cepheye geçtiklerinde adam, dar ve demirden yapılan merdivenleri çoktan tırmanmış, cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açıyordu. Eğer tahmin ettiği gibiyse kutu gibi bir yerde yaşıyor olmaları gerekiyordu.

Her neyse... Çabucak görüp çıkmak için içeri giren adamın peşinden ilerledi. Merdivenleri çıkıp kapıdan içeri girdiğinde ciddi ciddi bir kutuyla karşılaştı. Devasa bir kedinin karton kütudan yuvası gibi. Bir an için orada iki kişiyle birden yaşadığını düşündü. Göğsü sıkışırken, canlı canlı bir tabutun içine girmiş gibi hissederek boğulur gibi bir nefes aldı. Nefes sesi adamın arkasına dönüp, ona sinirli bir bakış atmasına neden oldu.

Ufacık bir çatı katıydı. Karşısında bir pencere vardı. Pencerenin altına bir şilte atılmıştı. Yatak bile yoktu. Sol tarafında küçücük bir tezgâhtan mutfak oluşuyordu. Birkaç tabak çanak, birkaç tencere, tava... Tezgâhın üzerinde küçük tüp, yanında da buzdolabı olduğunu tahmin ettiği bir beyaz eşya vardı. Sağ tarafta bir masa, sandalye, masanın üzerinde kitaplar vardı. Hemen yanında da eski bir sandık duruyordu. Masanın diğer tarafında ise bir gitar vardı. Miraç, çizmeleriyle içeri girmiş kıyafet ve kitap dağınıklığını –ki her yere saçılmışlardı– topluyordu. Ve sonra onları şiltenin başında duran sandığa tıktırdı. İlk aklına gelen; iki kişinin burada nasıl yaşadığıydı. İkicisi ise; gitarı adamın çalıp çalmadığıydı.

Miraç, anahtarlardan bir anahtar çıkarıp genç kıza uzattı. “Biz, aşağıda kalıyoruz. Burası benim özel alanım. Alanımdı. Ders çalışır, arada vakit bulursam arkadaşlarımla takılırdım.”

Ela, şok olmuş gibi baktı. Hiç onun tahmin ettiği gibi değildi. Birkaç şeyi birden anlamamanın heyecanı, duygusal karmaşası içinde kalmıştı. Onun neden bu kadar öfkeli olduğunu geç de olsa anlamıştı. Adamın özel alanına resmen el koymuştu. Ki asla baş-

ka yere gitmeyecekti. Hem givende olacak hem de tamamen yalnız kalabilecekti. Bir sevinç baloncugu midesinden yukarı tırmandı. Bunu hissediyordu. Boğazından çıkıp ağızının içini doldurdu. Dudaklarını açmak için zorladı, ama adamı daha da fazla kızdırmamak için kendini güçlükle tuttu. Bu, resmen bir nimetti. Tam istediğı gibi bir yerdi. Adam da onun neden korktuğunu bildiğı halde, sırf odasını elinden alıyor diye ayrı bir dairede oturacağını söylemeyerek Ela'yı korkuyla kıvrandırmıştı.

Adamın fkesi, istediğı tepkiyi vermesini engelliyordu. Sorun değıldi. Daha sonra havaya sıçrayabilirdi. Gözleri tekrar, bu defa alıcı gözle etrafta dolandı. Küçük tüpü bile vardı. Eski bir fırın da vardı. Gerçi o an malzeme alıp yapmaya parası yoktu. Fakat olsundu.

“Sıkma kendini. Gl, hadi. Hiç sorun değıl.” Yüzünde, ebeveynlerinin zoruyla en sevdiğı oyuncacı elinden alınmış huysuz bir çocuğun ifadesi vardı. Ee yleydi de.

“Glmyorum.” Bu arada anahtara uzanmayı da ihmal etmedi.

“Gideceğini düşünüp, araçtan bavulunu almayana da bak. Anahtara zıpladı.”

“Sen ısrar ettin.” Ela, yine elini uzattı.

“Evet. Maalesef. Gerçi ben olsam ısrar demezdim.”

“Anahtarı verecek misin? Yoksa biraz daha mı okşayacaksın?” Ela, hâlâ yüzündeki ifadeyi ciddi tutmaya uğraşıyordu ve sabırla adamın gitmesini, doya doya sevinmeyi diliyordu.

Miraç, ağızını bükerek ve başındaki bereyi çıkartıp cebine koyduktan, saçlarını karıştırdıktan sonra nihayet anahtarı genç kıza teslim edebildi. “Bavulunu da taşıyamam. Zaten uyuyacağım kısacık zamanı da sana harcadım.”

“İyi, ben taşırım zaten.”

“İyi. İşim bitince eşyalarımı gelip alırım.”

“Sorun değil. Ben, toplarım.” Ela, omuz silkti.

“Toplarsın tabii. Hemen sepet havası.”

“Ne yapayım? Seninle mi kalayım?”

“Aman. İstemez.”

“Bence de!”

“İyi. Ben, gidiyorum.” Adamın gözlerinde bir beklenti vardı.

“İyi. Git.”

“Gidip eşyalarını alsana, kızım!”

“Ha!”

“Haaa!”

“Tamam.” Ela, anında topukları üzerinde durdu. Adamın kendisinin kaba bir taklidini yapmasını da umursamadı. Kamyonete gitti. Miraç’ı da odasıyla vedalaşması için bıraktı. Adamın gerçekten üzüldüğünü o anda fark etmişti. Adımları da bu fark edişle dondu. Elinde ne var ne yok yitirmiş, üstüne de daha fazlasını kaybetmemek için mücadele veren bir adam için o küçük, özel alanın önemi gerçekten büyüktü. Fakat... Adımları tekrar ileriye doğru atıldı. Onun başına kalmış olabilirdi. Ela’ya bakma zorunluluğu da olmayabilirdi. Yine de bencillikle güvenli bir yere ihtiyacı olduğunu düşündü. Artık belki de böyle olacaktı. Hep bencil olacaktı. Ela kendini düşünmek zorundaydı. Hayatta kalmalıydı. Her şeye rağmen.

Eşyalarını alıp döndükten sonra merdivende tekrar karşılaştılar. Ela, kenara çekilebilirdi. Fakat tekrar aşağı inmeyi yeğledi. Miraç da buna gözlerini devirdi. Merdiven bitiminde karşı karşıya durdular.

“Sana yeter. Cidden rahat yerdir. Kapını kilitle, tank gibi kapı zaten. İçeride zaruri tüm ihtiyaçlar var. Bir elden geçir yeter...”

Adam, fazla konuşuyordu, fakat Ela gerisini duymadı. Elleri havaya kalkar gibi oldu. Nedense, bir anda içinden adama sarıl-

mak geldi. Sonra göğsü sıkışarak yarı yolda durdu. Tıpkı yan yolda yukarı tırmanan ayakları gibi. Adam, her ne söylüyorsa lafının ortasında durdu. Kaşları alayla havaya kalktı. Ela'nın tabanları da kolları da hızlı bir manevrayla yerini buldu. Miraç da yine hızlı davranıp, Ela daha fazla utanmadan lafı değiştirdi. Neredeyse adama sarılıyordu. Neredeyse!

“Biraz uyu, ama gırgıra geç kalma. Tayfa gelmeden oraları iyice bir sil. Dün ağ da berbat oldu. Tamir etmeye çalış. Baktın olmuyor, yedek ağı çıkar. Kendini paralama onarmak için.”

“Denerim. Bana çok kötü durumda gibi gelmedi.”

“Bak bak! Olmuş da bana iş öğretiyor.”

Ela, o anda başka bir soru sordu. “Sen, uyumayacak mısın gerçekten?”

“Nasıl uyuyayım? İlk gün de taksi çöp oldu. Bugün mecburum. Böyle olacak.”

Genç kız, neşesini ciddi ciddi tam o anda kaybetti. “Özür dilerim.” Bunu ona borçluydu.

“Özür dileme. Bu tercihle alakalı. İstemesem yapmazdım. Mecbur değildim. Benim kararım.” Kayıtsızca omuz silkti. “Kaptan demese de ben en sonunda teklif edecektim. Sadece... Neyse işte.”

“Yine de...”

“Fesuphanallah! Bırak da gideyim. Sen de git doya doya sırt!”

Ela, daha fazla dayanamadı. Tam o anda genişçe sırttı. Ağzı kulaklarına iyice uzanmışken, adam yanından başını iki yana sallayarak ayrıldı.

Ağ toplama makaraları, ağı gırgıra çıkarırken balık pompaları da güverteye resmen sadece su boşaltıyordu. Son zamanlardaki en kötü avdı. Bundan önceki de çok iyi sayılmazdı. Tayfanın suratı

asık, kimsenin içinden de bir şey yapmak gelmiyor gibiydi. Ela, içini çekerek halatların yanına ilerledi. Onun adımları diğer elemanları tetikledi. Boş yere içinde az sayıda balık olan ağı yukarı çekiyorlardı.

Kaptan da köşkünden inmiş, can sıkıcı durumu, ekşi bir yüzle izliyordu. Sabah olmak üzereydi. Zaten sonarlarda başından beri balık görünmüyordu, ışıklar da bir işe yaramamıştı. Ama denemeden olmuyordu işte!

Kaptan, havuza bir süre dalgın dalgın baktı. Tam o anda Miraç da ellerinde iki boş kasayla havuza gitmek için yanından geçiyordu. Kaptan, aniden uzanıp koluna asıldı. Miraç, sertçe kolunu Kaptan'dan kurtardı, yine de ne söyleyeceğini duymak için kulağını ona uzattı.

Ela gibi tayfa da bu durumda bir tuhaflık olduğunu düşünürken, Miraç onaylarcasına bir baş sallamanın ardından geri çekildi. O anda da öfkeliydi, her zaman olduğu gibi... Fakat bu defa balıklara öfke duyuyordu. Neden yoklardı?

“Kaptan, bugün kıyıya varmadan daha da açılmayı teklif ediyor? Siz ne diyorsunuz?” Miraç'ın düz sesi makine seslerinin arasına karıştı.

“Başka ne edeceğiz? Bu da soru mu?” İdris, direkt kabul etmişti. “Sanki bana inat her markete gittiğimde elimde az poşetle çıkıp, kasaya çok para ödüyorum. Kalmayıp da ne yapacağım?”

“Fırtına gelecek diyorlardı.” Ekrem, her zaman ki gibi temkinli davranmayı seçti, ama bunu kendi için değil de tayfanın diğer elemanları için söyler gibiydi.

“Ertesi gün dediydiler. Çıkalım gitsin. Böyle boş boş dönmektense.” Hafifçe çiseleyen yağmurdan ıslanmış yüzünü kocaman eliyle temizledi Osman.

Diğerleri de kabul edince gözler Ela'ya dönmüştü. Onaylarcasına başını eğdi. Onun için fark etmezdi. Yorgunluktan,

fırtınadan, uykusuzluktan veya başka tür durumlardan şikâyet etmiyordu ya da eskisi gibi korkmuyordu. Miraç'a kasaları almaya gidiyorum der gibi eliyle işaret etti. Adamdan da alaylı bir gülümseme kazandı. İşe alışmasının, ortama ayak uydurmasının ya da tayfaya benzemesinin ona komik gelen bir tarafı vardı.

“Başka yapacak işim yok, ben de gelip sana yardım edeyim.” Ekrem, Ela'nın peşine takılıp adımlarını takip ederken arkadan bir ses yükseldi.

“Aman ne ağır iş. Git de kasanın birini al, Miço'nun elleri yorulmasın.”

Ela, iç çekip yanaklarını şişirerek nefesini dışarı verdi. Ne zaman Ekrem'le aralarında bir muhabbet olsa ya da Ekrem yanına yaklaşırsa böyle yapıyordu. Niye yaptığını da anlamıyordu. Adam genel olarak asabi biriymiş ve artık Ela ona bu konularda aldırış da etmiyordu.

“Başladı yine.” Ekrem'in ses tonu alaylıydı. Miraç'ın sözlerine hiçbir zaman alınmaz ya da aldırış etmezdi.

“Balıklara kızmıştır neden gelmiyorlar diye, bizden çıkarıyordur.” Ela da hafifçe gülümsedi.

Birlikte buzhaneye girdiler. Kasalara doğru ilerlediler. Arkalarından biri daha içeri girdi. Gümüş zimbirtılı –bunu da Kaptan diline dolamıştı– kaşını havaya kaldırmış onlara doğru bir boğa gibi geliyordu Miraç. “Buz da alın bari.” Bunları söyledi. Temizlemesi gerektiği balıklar için özel bıçaklarını aldı ve yine barut gibi çekip gitti.

Ekrem, başını iki yana salladı. Ela'ya baktı. Sonra tekrar Miraç'a baktı ve sonra deli gibi bir kahkaha patlattı. Ardından da “Yandın sen Miraç,” diye mırıldandı.

“Ne oldu?” Ela, merakla adama baktı.

Ekrem, ona gülerek baktı. “Hiç! Aklıma bir şey geldi. Bizim boz ayıyı kızdırmanın yolunu buldum galiba.”

Genç kız, omuz silkti. Kendisi onu kızdırmanın yolunu filan aramıyordu. Hatta bundan iyice kaçınıyordu. Hem onunla uğraşmamak için hem de...

Gırgıra gelip botun içine saklanmasıyla üzerinden neredeyse yedi ay geçmişti. Bu yedi ayda da kendisinde anormal değişiklikler olmuştu. Önceden bir insanın bu kadar kısa zamanda böyle bir değişime uğradığını duysa inanmazdı. O boz aynının da bunda payı çok büyüktü. Evet, başta birbirlerinden nefret etmişlerdi. Fakat zamanla her şey farklılaşmış, onlar birbirini belki de birbirleri hakkında hiç konuşmadan tanımışlardı. Bu, tuhaf bir duyguydu. Gerçekten birbirleri hakkında hiç konuşmuyorlardı. O, Ela'nın, Ela da onun içini biliyor gibiydi. Adamın içiyle dışı hem birdi hem de farklıydı. Kaba bir adam gibi görünüyordu, fakat her zaman ince işler yapıyordu. Asabi biri gibi görünüyordu ve evet, asabiydi. Fakat iyi günlerinde de bir pamuktan farksızdı.

Ayrıca Ela'yı hayata tutunmaya zorlamıştı. Hem de kendisi gibi kavgacı bir şekilde. Sadece o da değildi tabi. Kaptan'ı unutmamak gerekiyordu. Zor zamanlardan geçiyorlardı. Hatta Ela oraya geldiğinden beri öylelerdi ve en zor zamanları da o anlardı. Fakat ona yardım etmekten, onu hep ileriye taşımaktan da hiç geri kalmamışlardı.

İdris, liman denetlenmeyi çenesiyle savuşturduktan ve Kaptan da onun için deniz adamlığı belgesi için başvurmasının ardından kurslara gitmişti. Ulaştırma Bakanlığı'nın belirli dönemlerinde açtığı sınavlara girmiş, ilk sınavı da kazanmıştı. Şimdi hem o an yaptığı işi resmi olarak yapabilmek için deniz adamlığı belgesi vardı hem de kaptanlık ve telsiz kullanma belgesi vardı. Buna neden ihtiyaç vardı emin değildi, fakat ona her ne söylenirse yerine getiriyordu. Biri zaten orada bulunması için

mecburiydi. Kurs ücretlerini de elbette kendi ödemişti. Allah'tan çok fazla tutmamıştı da, maaşının hepsini bunlara yatırmamıştı.

Çok fazla boş zamanları olmuyordu. Fakat ya Kaptan ya da Miraç, ara ara ona eğitim de veriyorlardı. Ela itiraf edemese de en çok zevk aldığı anlar o anlardı. Bazen, öyle zaman kolluyordu ki, dümeni parmaklarının arasına aldığı anda ayrı bir zevk duyuyordu.

Bedeni de değişmişti. Ağır işler –ki Miraç asla bu konuda tolerans göstermiyordu– kaslarını geliştirmiş, bedenine güç eklemişti. Baldırları öyle kashıydı ki, eskiden sessizce yürüdüğü güvertede artık yürürken çizmeleriyle daha çok ses çıkarıyordu. Bir de ona yumruk atmasını filan gösteriyordu. Bunun ne işe yaradığını da ilk kavgasını yaptığı anda anlamıştı. Pis herif, dönüp onu savunmamıştı da.

Kız gibi görünmese de –çünkü saçları hep beresinin altındaydı ve hep Miraç'ın eski kıyafetlerini giyiyordu– yine de bir karşı cins olduğu belli oluyordu. Limanda da bu pek hoş karşılanmıyordu. Genç, kendi yaşlarında biriyle karşı karşıya gelmiş, ikisi de önüne bakmadığı için çarpışmışlar ve ellerindeki kasalarda bulunan balıklar da yere savrulmuştu. Genç çocuk, büyük ihtimalle patrondan yiyeceği azarı düşünürken, Ela'ya saldırmıştı.

“Önüne baksana lan! Gezmeye mi çıktın?”

Eskiden olsa Ela siner, tayfanın arkasına saklanırdı. Fakat beresi kafasından düşen o görüntünün altında başkalaşmış biri vardı. Elinde olmadan gelen bir değişimdi. “Sen ne yapıyorsun? Yürüyüş mü?”

Sözlerinin ardından gencin onun üzerine atlaması bir oldu. İşte o zaman sinmişti. Midesine yediği yumruk, öylesine acı vermişti ki, iki büküm kalmıştı, ancak çocuk yine bir hamle yapmıştı. Ela, arkasına bakmak istedi. Sonuçta tayfa oradaydı. Neden yardıma gelmemişlerdi. Geri geri birkaç adım kaçmış, fa-

kat gelen giden de olmamıştı. Genç yumruğunu savurup üzerine gelirken, acısıyla birlikte gelen korku ve adrenalin yumruklarını sıkmasına, doğrulmasına ve çocuğun çenesine sıkılı yumruğunu patlatmasına neden olmuştu.

Beklemediği darbeye yere savrulan çocuk, inledi. O sırada arkasından bir ses, “Hadi Miço, beğenmedim bu yumruğu,” dedi.

Ela, Miraç’ın görüp de yardıma gelmemesine öyle sinirlenmişti ki, yerden küfür ederek kalkan çocuğa doğru atıldı. Kendinden biraz uzun olan çocuğun beline iki koluyla yapıştı. Onu tüm gücüyle itip yere serdi. Ardından da yüzüne iki yumruk daha attı. Sonra da tam kıvama gelmişken, birileri onu gencin üzerinden çekti.

“Bırakın beni. Bırakın!” diye bağırdığını sonra alayla ona anlatmışlardı. Miraç da yumruklarının ne kadar cılız olduğundan bahsedip durmuştu.

Tabii ki, hâlâ kimseyle fiziksel temasta bulunmuyordu, ama kavga etmek başka bir şeydi. Böyle bir değişim geçirmişti işte! Kendine ait olan bir hayatı vardı. Ev olamasa da kutu gibi bir odası vardı. Odasına kitaplık almıştı. Kirayı ödemeleri için Kaptan’a yardım da ediyordu. Sonuçta artık eksik maaş alıyordu, fakat kendisine yetiyordu. Kıyafetle işi olmadığı için daha çok minik bir televizyon, pazar parası ya da bolca kitap parası ödüyordu. Ama arada yüz lira, elli lira gibi de kumbarasına para atıyordu.

Ekrem’le birlikte yukarı çıktıklarında Miraç, resmen onları bekliyordu. Ela’ya bakarak, “Kaptan köşküne,” diye mırıldandı.

Yüzünü buruşturmamak için kendini zor tutmuştu, fakat kesin orada da yapacak bir iş bulmuştu.

“Tamam, şunları bırakayım geliyorum.”

“Ekrem, onları halleder?” Sorarcasına genç adama baktı.

“Oldu bil.” Ekrem, Miraç’a bakıp genişçe sıırttı.

"Ne sırtıyorsun, oğlum? Açıkta bir yerimi mi gördün?"

Ekrem, daha çok güldü. "Gördüm ya."

Miraç, üzerine şöyle bir baktı. Baştan ayağa yağmurluk, bere ve çizmeyle kaplıydı. Ellerini iki yana açıp nerem açık der gibi baktı. Ekrem de sorusunun üzerine işaretparmağını kendi başına götürdü.

"Burada,"

"Hadi be sen de. Oturmuş dinliyorum ben de bir şey söyleyeceksin diye."

"Bir ara söyleriz de."

Miraç, normalde böyle bir yemin üzerine giderdi, fakat o gün bir tuhaflık vardı. Omuz silkip kaptan köşküne doğru ilerlemeyi tercih etti. "Bir gizemli havalarımız eksikti," diye de söylenmeyi ihmal etmedi.

Kaptan köşküne girdiklerinde Miraç, ona dümeni işaret etti. "Ben, ders çalışacağım. Vizelerim yaklaştı. Kaptan da uyumaya gitti. Dümene geç, bir sıkıntı olursa buradayım zaten."

"Sahi mi?"

"Yoo, şaka yaptım. Geç benim yerime ders çalış."

"Aman ne komik!"

"Geçsene kızım dümene." Ela, elinde olmadan genişçe gülmüsedti. "Bıraksak dümenden ayrılmayacak ellerin."

"Şey, öğrenmek için," diye mırıldandı Ela, fakat çoktan elleri dümeni kavramıştı.

Kısa süre sonra da genç adam, önüne yayılmış olan notlara ve kitaplara gömülmüştü. Ela, bazen sırf ders çalışabilmek için ona eğitim verip vermediğini merak ediyordu, fakat asla şikâyet etmiyordu. Duru suda tam yol ilerlerken kullanmak daha kolayına geliyordu. Bazen, kıyıya yanaşırken sıkıntı çekiyordu, ancak onda da daha iyi olmaya çalışıyordu. Keyifle ilerlerken ve rotayı

takip ederken yağmur şiddetini artırmaya, deniz hafifçe çalkalanmaya başlamıştı. Buraya kadardı. Ela, macera aramıyordu.

“Miraç?” diye seslendi. Kısa bir süre bekledi. Gözünü de denizden ayırmıyordu. Adam cevap vermemişti. “Miraç?” hafifçe gazı düşürdü.

“Hı?”

Ela, o anda arkasına bir bakış attı. Adam, kolunu oturduğu koltuğun koluna dayamış, başını da koluna dayamış şekilde uyuyordu. Şaşırmasına gerek yoktu. Onun kadar uykusuz ve yorgun bir insan için gayet normaldi. Ela olsa her gün uyuklardı, fakat Miraç, hep ayakta durmaya çalışıyordu.

“Miraç?” diye daha sertçe seslendi.

Adam, bir an sıçradı. Kan çanağına dönmüş yeşil gözlerini ona çevirdi. Sonra da gözlerini ovuştururken, “Ne oldu?” diye sordu.

“Sanırım fırtına erken geliyor,” diye bildirdi genç kız.

Adam, kaşlarını çattı. Ardından da hızla yanına geldi. “Siktir!” diye fısıldadı. Dümeni genç kızın elinden alırken, “Kaptan’ı çağır, hemen! Tayfaya da söyle, gerekli olanları yapıp kendilerini korumaya alsınlar.” Ela, çıkarken onun sesini bir kez daha duydu. “Sen, Kaptan’ın yanında kalırsın.”

Bölüm 12

Dalgaların boyu, kaptan köşkünün camlarından aşacak kadar yüksekti. Gırgır bir beşik gibi sallanıyor, dalgaların resmen içinden geçiyordu. Rüzgâr, o kadar hızlıydı ki dışarı çıktığında uçmaktan korkuyordu. O ana kadar fırtına görmedim diyemezdi. Daha önce de sıkıntılı durumlarla karşılaşmışlardı, fakat böylesi ilk defa oluyordu. Belki de gırgırdan sağ bile çıkamayacaklardı. Tüm tayfa üzerine düşeni yapmış, güvenlik yeleklerini giymiş, kendilerini korumaya almış, öylece bu durumdan kurtulmayı bekliyordu. Ela da kusmamak için mücadele ediyordu ve sürekli kaptan köşkünün camlarından boş yere bir uğraşla dışarıyı gözetliyordu.

Miraç, rüzgârla zarar gören telsiz direğini onarmak için dışarı çıkmış, uzun bir süre de geri dönmemişti. Kaptan da endişeliydi, fakat Ela onun fırtınadan korktuğunu hiç düşünmüyordu. Miraç, telsiz direği için çıkana kadar yüzünde endişeden eser yoktu. Hatta dalgalar yükseldikçe sanki hoşuna gidiyordu. Ela, bunu biraz adrenalin manyaklığı gibi düşündü. Adam fırtınayla oynamaktan zevk alıyordu.

Miraç, hâlâ dönmemişti. Ela, daha fazla dayanamadı. Beresini başına biraz daha sabitledi, yağmurluğunun düğmelerini ilikle-yip yeleğini kontrol etti ve kaptan ona bakmıyorken dışarı fırladı. Anında da rüzgârla birlikte gırgırın gövdesine yapıştı. Yeni doğmuş bir ceylan gibi titreyerek merdivenlere doğru ilerledi. Tam iki basamak aşağıya inmişti ki, adam hızla yukarıya doğru çıkmaya başladı.

Ona görünmeden tekrar içeri girmeye çalışırken –ki ona kesinlikle kaptan köşkünden ayrılma demişti– arkasından sert rüzgâra karışan bir gürleme duydu.

“Miço!”

Ela, anında içeri kaçtı. Yüzü, fırtınadan ya da soğuktan ayrı bir şekilde kızarmıştı. Sahi? Ne diye peşine düşmüştü ki? Ona –diğer insanlara nazaran– biraz daha güveniyordu. Belki de onu dışarı çıkaran bu düşünceydi.

Kaptan, içeri girdiğini görünce öfkeyle, “Sana burada beklemeni söylemedik mi? Ne diye kendini riske atıyorsun?”

“Miraç’a bakacaktım.”

“O işini bilir. Otur oturduğun yerde.”

Miraç’ı denize attığından beri Kaptan’ı en azından kendisine karşı böylesine kızgın görmemişti. O sırada içeri giren Miraç, sırlıklam olmuş yüzünü, yine sırlıklam beresiyle siliyordu.

“Telsizi tamir ettim sanırım. Bir denesene?” dedi Kaptan’a. Arından bakışları Ela’yı buldu. “Dışarıda ne işin vardı? Deli misin?”

Ela, omuz silkti. “Yardıma ihtiyacın olabilir diye düşündüm.”

Miraç, öfkeyle nefesini dışarı verdi. “Bir daha yapma. Bırak öleceksem de kendi kendime öleyim.”

“İyi!”

“İyi!”

Telsiz çalışmamıştı, fakat daha sonra buna ihtiyaçları da kalmadı. En az bir saat sonra fırtına dinmemiş olsa da hızını kaybetmişti. Kaptan ve Miraç derin bir nefes alıp, daha rahat tavırlar sergilediklerinde kendisi de rahatladı. Bir umutla eve dönmedikleri balık avından elleri daha boş ve gırgır hasar almış bir şekilde döndüler. Bazen, bir şey ters gidince hep de öyle gidiyordu işte. Kaptan, tüm o zarara, yaşadıkları zor deneyime rağmen dümeni Ela'ya vermiş ve yanaşmasını istemişti. O da itiraz etmeden isteğini yerine getirmişti.

Eve döndüklerinde yorgun ve mutsuzlardı, fakat kaptana sürpriz bir telefon gelmişti. Memleketlerinde çok ortaklı bir arazileri vardı. Herkes satmak istiyordu, tek ihtiyaçları da Kaptan'ın imzasıydı. Bora Kaptan, telefonu alır almaz aceleyle hazırlanıp köylerinin yolunu tuttu. Zaten fırtına yüzünden ava da çıkılamıyordu. Kısa süre sonra zaten av mevsimi de bitecekti. Miraç, ona daha şimdiden Ela'ya bir yaz işi bulduğunu söyleyip duruyordu, fakat ne olduğunu henüz söylememişti. Ela için problem değildi. O, ne iş olsa yapardı.

Kaptan yola çıktı. Ela ve Miraç da iki günlük uykusuzluğun ardından kendilerini yataklarına attılar. Uyandığında akşam olmak üzereydi. Kendini dinamik ve dinlenmiş hissediyordu. Başını uzatıp camdan baktığında Miraç'ın da gitmediğini fark etti. Taksi de yoktu, ancak aşağıdan sesler geliyordu. Hava da durulmuştu. Aklına gelen bir fikirle yataktan hızla zıpladı. Mp3 çalarını üçüncü maaşında almıştı. Kulaklıklarını takıp müzik dinleyerek iş yapmayı seviyordu. Yine kulaklıklarını taktı. Ardından da kek yapmaya başladı. Genelde yemekleri Kaptan yapardı, –Ela kendi yemeğini kendi hazırlasa da bazen onlar için de yapardı– bu yüzden Miraç için de bir şeyler yapmak gerekiyordu. Belki de bahçede birlikte akşam kahvaltısı yaparlardı.

İçindeki tuhaf heyecana anlam veremediyse de başladığı keki yapmaya devam etti. Ava çıkmadan önce aldığı yufka ile de kek-

ten sonra fırına bir tepsi börek attı. Yanına da salata yapıp, bir tepsiye dizdi. Fakat kendisi için hazırlamadı. Bahçede yeme düşüncesinden vazgeçmişti.

Elindeki tepsiyle aşağıya indi. Bahçeden geçerken yaptığı değişikliklerle gururlanarak bahçeyi gözden geçirdi. Tüm otları elleriyle yolmuş, ikinci el bir masa, sandalye ve hamak almıştı. Kendilerine vakit bulurlarsa dinlenmek için güzel bir köşe ayarlamıştı. Elbette çiçekler de dikmişti. Erkekler için biraz gereksiz bir çalışmaydı, fakat tüm işler bittikten sonra onları bazen yağmur altında bile bahçede otururken bulabiliyordu.

Tepsiyle kapıya vurmakta biraz zorlansa da dizinden destek alarak bunu başardı. Kısa bir bekleyişin ardından kapı açıldı. Ela, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Aşağıdan sesler geliyordu, fakat o film filan izlediğini düşünüyordu. Karşısında gördüğü manzarayla filmi kendilerinin çevirdiğini fark etti.

Güzel kızdı. Kumral saçlarını kalın bir örgüyle örüp, omzunun bir yanından aşağıya sarkıtmıştı. Üzerindeki kıyafetler, kahverengi gözleri, kalın dudakları, güzel yüzüyle karşısında hoş bir kız duruyordu.

“Merhaba,” dedi duru bir sesle.

Ela’ya o an bir şey olmuştu. Kıza sözlü bir cevap veremedi, ama başını sallamayı başarabilmişti. O anda yanağını da istemsizce kemirdiğinin farkında değildi.

Kız, başını yana eğdi. “Tepsi bizim için mi?”

Ela’ya başka bir şey daha olmuştu. “Hayır,” diye ağzının içinde yuvarladı. Tam o sırada, genç kız arkasını dönüp kendi odasına çıkmak için harekete geçmişken Miraç’ın sesini duydu.

“Miço?”

“Aaa Miço bu mu? Ben, onu erkek sanmıştım.”

Ela, başını çevirdi. “Hayır, kadınıam.”

“Miço? Bir şey mi oldu?”

Ela'ya cidden bir şey olmuştu, yoksa başını çevirmeye gerek bile duymadan, “Yoo, Aşağıdan sesler geliyordu. Biri seni boğazlıyor sandım. Sevinçten de ona yemek getirdim, ama boğulmamışsın.”

“Ne saçmalıyorsun, yahu?”

Miraç'ın sesi tam arkasından gelince bir anda arkasını döndü. Adamın üstü çıplaktı. Altında da bir eşofman altı vardı. Üstünün çıplak olmasına değil de bedenindeki dövmelere, göğsünün ucundaki piercinge şaşırmıştı.

“Sanırım baban, tişörtlerinin hepsini bana verdi.”

“O tepsi bana mıydı?” Miraç, utanmadan gülümsemeye cesaret edebilmişti.

“Miraç, ben gideceğim. Ona göre.” İkisi de sözleriyle birlikte kıza döndü. Kız, komik bir olay varmış gibi bir anda gülerек içeri girdi.

“Geliyorum.” Miraç, tekrar Ela'ya döndü. “Tepsimi alayım.” Ellerini de tepsiye doğru uzattı.

“Hayır. Git kendine bir şeyler yap ya da arkadaşın yapsın.”

“Kızım, versene işte. Belli ki bana getirmişsin. Hem ne bu tavırlar?”

“Ne tavrım varmış?” Ela, böyle söylemesine rağmen, nasıl tuhaf davrandığını biliyordu. Aksi gibi engel de olamıyordu.

“Ne bileyim. Sapık görmüş gibi davranıyorsun.” Bu defa sözleri daha ciddiydi.

“Değil misin?” Ela, yanağının kenarını ısırmaya devam etti. Söylediğine de anında pişman oldu ama geri dönmeyecekti. Sapıktı işte. “Baban gitti. Hemen sen de...”

Miraç, başını tekrar arkaya çevirip kıızı kontrol etti. “Bunu burada ve seninle tartıştığıma inanamıyorum, ama özel alanımı

işgal ettin ve yetişkin biri olarak bir kadın arkadaşımın hoşça vakit geçirdim.” Ellerini *Ne var bunda?* dercesine havaya kaldırdı.

“Neyse... Git, arkadaşını bekletme.” Ela, arkasını döndü, çünkü adam haklıydı. Gerçekten haklıydı. Hem ona neydi ki? Miraç’ın kendisine açıklama yapma zorunluluğu bile yoktu. “Özür dilerim. Burnumu soktum.”

“Yemeklerim?”

Ela, omuz silkti. “Kendin yap.”

“Yemek yapacak vaktim yok. Taksiye çıkacağım. Gırgır berbat durumda, muhtemelen on beş günde yapamayız. Zaten av sezonu bitti. Daha çok çalışmamız lazım. Aç kalırım akşama kadar. Param da yok.”

Ela’nın eve gitmek için harekete geçen adımları dondu. Arkasını döndü. Doğru söylediğini biliyordu. Tepsiyi adama uzattı. “Ona yapmadım. Sadece sen ye.”

“Fesuphanallah. İyi, tamam!”

Gülerek böyle demesine rağmen Ela adı gibi biliyordu ki, oturup kızla birlikte yiyeceklerdi. Ela, kıza en sağlam kroşesi ile bir tane yapıştırmak istiyordu. Nedenini de bilmiyordu. Yukarı çıktı, fakat birkaç dakika sonra hiç de düşündüğü gibi olmadığını anladı.

“Miço?” Pencereden baktığında adam başını yukarı kaldırmış ona sesleniyordu. Elinde de tepsi hâlâ yenmemiş olarak duruyordu. “Yemediysen gel de birlikte yiyelim.”

“İstemez, yedim ben.”

“Hadi hadi. Naz yapma da gel. İki sohbet ederiz.” Pis pis gülümsüyordu. Tabii. Ona böylesine yakalanmak hiç iyi olmamıştı. Artık uzun bir müddet Ela’yla dalga geçmişti.

“Arkadaşınla et.” Demekten yine kendini alamadı.

“O, gitti. Hadi gel, yoksa gidiyorum yemeden.” Tepsisini aldı. Ela’nın düzenlediği bahçe masasına doğru ilerledi.

İki dakika geçmeden Ela da kendi tepsisini almış, yanına inmişti. Adama tip tip bakmak istemiyordu, ama onun... Onun da böyle işler peşinde olacağını hiç düşünmemişti.

“Ne biçim bakıyorsun öyle, kendimi suçlu hissettiriyorsun.” Gerçekten öfkeli görünüyordu. “Bu arada çok güzel olmuşlar.”

“Afiyet olsun. Ayrıca elimde değil. Seni hiç öyle... Pis işler peşinde koşan biri olarak düşünmemiştim.”

Adam, bıkkınca iç çekti. “Gayet sağlıklıyım. Arkadaşım da gayet sağlıklı bir kadın. Sana şimdi oturup bunları anlatacak değilim, ama bu durum şu yediğimiz yemek kadar normal bir şey.” Tane tane bir çocuğa anlatır gibi anlatıyordu.

“İyi tamam. Anladık.” Ela, konuyu değiştirmek için başka bir soru sordu. “Kaptan’dan ne haber?”

“Bir cacık çıkmadı. Çok ortaklı bir arsa, en fazla on beş bin getirisi var, ama bir aylık ödememizi karşılar gibi görünüyor. Battık gidiyoruz zaten. Yakında tefeciler başımıza ekşir.” Bu konu öyle çok canını sıkıyordu ki, yine boz ayı haline dönmüştü. Ayrıca öyle hızlı yiyordu ki, neredeyse boğulacaktı.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?” Ela, bunu gerçekten merak ediyordu, çünkü artık kendileri çalışmaya başlayacaklardı.

Miraç, ayağa kalktı. “Tayfaya çıkamadığımız avlar için biraz para dağıtıp, seninle tekne turları düzenlemeyi planlıyorum. Tekneyi de kullanır, daha da ilerlersin kaptanlıkta.” Ela, içeceğinden o sırada bir yudum almıştı. Bir anda öksürük krizine girdi, ama adamın umurunda olmadı. Gülerek –ki nadir keyifli anlarından biriydi– ona el sallayıp bahçeden geçerek uzaklaştı.

Sinek avlıyorlardı. Yatları ahım şahım değildi. Çok büyük de değildi. Elemanları da sadece Miraç ve kendisinden oluşuyordu. Bunun için de müşteri bulma ihtimalleri diğer büyük ya da gösterişli teknelere göre tercih edilmesi alt sıralarda geliyordu. Arada bir çıkan müşterilere de haddinden fazla iyi davranıyorlardı. Bu davranışları da onları bir daha getirmeye ikna ediyordu. Ela, hem kaptan hem garson hem de aşçılık görevini yapıyordu. Açılıp üç, dört saat kalan da vardı. Bir saat turlayıp dönmek isteyen de. Miraç da bazen gitarıyla müzik ziyafeti veriyordu. Adamın elinden gelmeyen bir şey var mıydı acaba?

O anda da yatlarında bir yaşlı çift vardı. Miraç, onlara eski moda müzikler çalarken, dümeni Ela devralmıştı. Gayet de iyi gidiyordu. Bu teknede pratik yapmak çok daha kolaydı. Bir de Miraç, çok cesur bir adamdı. Ela'ya o kadar kolay teslim ediyordu ki dümeni, şaşırtıp kalıyordu.

“İkramlıklardan getirir misin? Bey amca, karnım guruldadı deyip durdu.”

Ela, eliyle dümene geçmesini işaret etti. Zaten birazdan da demir atacaklardı. “Kanepe yapmıştım. Onlardan getireyim.” Tam giderken uzun zamandır sormayı unuttuğu bir soru aklına geldi. “Gırgır ne âlemde?”

“İyileşecek, ama Eylül'e çıkar mı bilemem.” Eliyle çabuk olmasını işaret etti.

Fırtınadan sonra gırgırın halini görmek içler acısıydı. Gövdesi bile o kadar çok zarar görmüştü ki, onu bakıma bırakmak zorunda kalmışlardı, fakat en çok dert edindikleri gırgırın bakım parasını nasıl ödeyecekleriydi. Miraç ve Kaptan kılı kılına yaşamaya başlamışlardı resmen. Eh, kendisi de nasibini alıyordu bu durumdan ama çok da şikâyetçi değildi.

Çifte ikramlıklarını sunduktan sonra tekrar kaptan köşküne geçti. Bir saat demir attıktan sonra geri dönmüşler, Ela da limana yanaşmıştı.

Tam çifti uğurlarken Miraç'ın düşünceli bakışlarını fark etti
“Ne oldu?”

“Hep milleti mi gezdireceğiz? Zaten müşteri çıkmıyor.
Oturup bekleyeceğimize bir tur da biz atalım.”

Ela, gülümsedi. “Hayır demem.” Hava öylesine sıcaktı ki,
tepesine yumurta konsa kesinlikle hızla pişerdi.

Dümene geçti. Biraz önce demir attıkları yere kadar ilerle-
diler. Ardından da daha demir atar atmaz Miraç denize daldı.
Ela da küpeşteye dirseklerini dayadı ve onu izlemeye başladı.
Adam, birkaç kulaç attıktan sonra yata doğru tekrar geri geldi.

“Gelmiyor musun?”

Ela, omuz silkti. Aylardır denizde çalışıyordu, fakat bir kere
atılmasının dışında daha ayağını denize sokmamıştı. “Gerek
yok. Sen, eğlenmene bak. Ben böyle iyiyim.”

“Boşuna geldik buraya.”

“Girecek kıyafetim yok.”

Bu doğrudu. Mayo ya da bikini alabilirdi, ama asla giye-
mezdi. Eskiden olsa bikinilerini dizer, aynanın karşısında saatler
geçirirdi. Hangisini giyeceğine karar verene kadar akşam olur,
suyun en güzel saatlerini kaçırdı. Şimdi aklının ucuna bile ge-
tirmiyordu. Üzerinde Miraç'ın eski, dizlerinin altında biten bü-
yük şortu, onun üzerine de bol bir tişörtünü giymişti. Kendi kı-
yafetlerinin nasıl olduğunu bile unutmuştu. Başında da saçlarını
içine soktuğu bir kasketi vardı. O da Miraç'a aitti.

“Sorun mu o? Sen de öyle gel.” Ela, gözlerini devirdi. “Bu,
görüp görebileceğin ilk ve son teklif. Benim gibi bir patrondan
alabileceğin de en iyi teklif. Farkındaysan biraz paragözüm. Çok
çalışır, az öder, az keyif yaparım.”

Doğruyu söylüyordu. Aslında... Yüzmeyi çok severdi. Ba-
zen, denize özlemle baktığı da oluyordu fakat sadece mayoyla

girebilirmiş gibi kendisini kısıtlamıştı. Beraber girebileceği tek insan da karşısındaki paragöz patronuydu. Onun sulu şakalar yapmayacağını ya da dokunmak için bahaneler bulmayacağını biliyordu. Zaten, Ela onun ne tarz kadınlardan hoşlandığını da görmüştü. Kendisi ise hep bir oğlan çocuğundan farksızdı.

Sonunda dayanamadı. Kafasındaki kasketi çıkarıp bir kenara fırlattı. Kuaföre gitmediği ya da saçlarını kendisi kesmeye yanaşmadığı için saçları beline kadar dökülüyordu.

“Ha şöyle,” dedi adam ve yüzmeye devam etti.

Ela da kendini serin sulara bıraktı. Suyun altına çivi gibi inmiş, yukarı çıkarken müthiş bir keyif almıştı. O kadar uzun zaman olmuştu ki, suyun yüzeyine çıkıp gözlerini açtığında karşısında adamı görünce bir an ürktü.

Adam, bir an geri doğru kendini attı. “Füze gibi çıktın mübarek.”

Ela, nefes nefese kalmış bir halde, “Napayım, aşağıda piknik mi yapsaydım?”

“Bana laf yetiştireceğine azıcık yüz. Çok kalmayacağız. Bir çift daha alacağız.”

“Bunu da tıka boğazıma.”

“Senin şansın da bize denk gelmek, Miço. Takıldın peşime, çalış babam çalış. Şöyle yağlı bir kapıya düşseydin iyiydi.”

Yine, Ela'yla alay ediyordu. Son zamanlarda bunu çok söylüyordu. Ela, onun ciddi olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Sözlerine aldırmadan yüzmeye başladı. Adam da hemen yanına geldi.

Ela, onu ister istemez süzdü. “Eskiden hippiydin, değil mi?”

Miraç, gümüş zimbirtılı kaşını havaya kaldırdı. “Çok mu belli oluyor?”

“Dövmeler, zimbirtılar filan?” Genç kız, omuz silkti. Suyun içinde sohbet etme fikri niyeyse o anda sıcak gelmişti.

“Kaptan ile fazla vakit geçiriyorsun.”

“Geçirmiyorum, ama öyle görünüyorsun?”

“Belki de hâlâ öyleyim.”

“Değilsin.”

“Neden öyle düşünüyorsun?”

Ela, güldü ve adamın her nedense kaşları çatıldı, fakat genç kız umursamadı. “Şimdi sadece çok çalışan bir boz ayısın.”

“Dövme yaptırmaya ayıracak param da zamanım da yok. Ayırabilsem daha devam ederdim. Hatta bir ara kulaklarımı da deldireceğim. Ayrıca normal zevkleri olan normal bir adamım ben. Dövme yaptırıp, piercing takmak hippilik olmuyor.” Konudan sıkılmış gibi eliyle bir noktayı işaret etti. “Oraya kadar yarışıyoruz. Kaybeden yatı kullanacak.”

Sözlerinin ardından hızla yüzmeye başladı. Ela, kendi kendine güldü. Adam, her şartta kazanacağını biliyordu. Ya Ela’nın dümene geçmeyi sevdiğini bildiği ya da kendisi çok yorgun olduğu için böyle bir yarış teklif etmişti. Hiç önemli değildi. Ela da ona ayak uydurdu ve söylediği yere kadar kulaç attılar. Elbette, yarışı Miraç kazanmıştı. Adam, balık gibi yüzüyordu. Nefesi de çok iyiydi ve Ela’nın onu geçmesi mümkün değildi.

Biraz daha suda kaldıktan sonra tekrar yata bindiler. Arada bir tekrar yarışmışlar, sonra dalıp çıkmışlar, hatta bir ara birbirlerine su bile atmışlardı. Ela, gayet eğlenmişti. Geri dönerken de dümene geçmişti. Miraç, yata biner binmez bir köşeye geçip uyumaya başlamıştı. O sıralar taksiye gece çıkıyordu. Gündüz de yatta eğlence düzenliyorlardı. Yani her daim çalışıyordu.

Artık dersleri olmadığı, vizelerini geçtiği ve mezun olacağı için biraz daha rahattı. Hafta sonu da, yani beş gün sonra da mezuniyet töreni vardı. Ela, iki şeye birden üzülüyordu. Birincisi; kendisi hiç mezuniyet balosuna gitmemişti. Artık öyle farklı

ortamlarda farklı zevklerin peşinde olmasa da içinde bir sızı oluşmuştu. İkincisi; adamın geçmiş hayatı ve şimdiki hayatının arasındaki farktı.

Önceden bir genç gibi sadece gençliğini yaşayan radikal bir tipti. Fakat daha sonra –babasının onları sokmuş olduğu zorluklar yüzünden– sürekli çalışması ve para kazanması gerekli olan bir genç olmuştu.

Her neyse... Nedense onu mezuniyet kıyafetleri içinde görmeyi değişik bir heyecanla bekliyordu ve belki birazcık da mezuniyet balosuna gideceği için onu kıskanıyordu. Kendisinin hayatı köklü bir değişime uğramışken, bazen yanındaki insanların sorunu ona küçümsenecek kadar basit geliyordu. Hem de öyle olmadığını bile bile. Bu, değiştiremediği bir tutumdu ve böyle düşündüğü zamanlarda kendisinden utanıyordu.

Bazen de bir hayalperest olup çıkıyordu. Miraç, arada çok güzel olduğunu düşündüğü ve kıyamadığı için kızlardan yine ikinci el kitaplar getirmiş, sonunda Ela da kitap almak için ısrar edince kitapları aldığı yere genç kızı da götürmüş ve uzun saçlı çirkin bir oğlanla karşılaşmıştı. Buna o kadar gülmüştü ki, Miraç yalan söylediği için utanmış görünmeyince Ela onu azarlamış, sonra yine gülmeye devam etmişti.

Ela, işte o kitaplardaki karakterlere özeniyordu. Kurgu olduğunu biliyor, dertlerin gerçekten dert olmadığı o kitapların içinde olmayı istiyordu. Bir kitap karakterinin başkahramanı olmak... Ne güzel olurdu. Normal hissetmek. Normal yaşamak. Normal olabilmek. En çok istediği şeydi şu hayatta normal bir insan gibi olabilmek ve yaşayabilmek.

Bölüm 13

Kapı aralıktı. Huyu değildi ama her nedense içeri girmek için kapıyı tıklatmaya, geldiğini belli etmek için bir hareketle bulunmaya gerek görmedi. O gün Miraç için büyük bir gündü ya da Ela öyle olduğunu düşünüyordu. Çünkü Miraç'ın mezuniyet gününü iple çektiğini görmemişti. Ona iyi eğlenceler dileyecekti. Geniş holde sessiz adımlarla ilerlerken içeriden konuşma sesleri geliyordu. Bir an, ne konuştuklarını duymasa da rahatsız oldu. Sanki kendisi hakkında konuştuklarını sezmişti.

“Başka birine söz verdim,” diyordu Miraç.

“Kaç tanesine?” Kaptan'ın sesinde bilmiş bir ton vardı.

“İki ya da üç.” Ela, Miraç'ın bu tonla söylediği bir sözden sonra omuz silktiğine adı gibi emindi.

“Hepsinin birden kavalyesi olamazsın ya?”

“Yahu ne kavalyesi, tekneyle gideceğimize söz verdim. Biriyle de dans eder, sonra da dönerim.”

“Dans edeceğin kişiye söz verdin mi?”

“Ne diye sana bunları söylemek zorunda bırakıyorsun beni?”

“Söz vermediysen sıkıntı olmaz diyorum.”

“Söz vermediysem de şöyle bir konuştuk. Ayıp olur.”

“Ela'nın da bir daha böyle bir yere gitme şansı olmayacak ama.”

Ela, kendi adını duyduğunda kalbi aniden yükselişe geçti. Bir de başından aşağı kaynar su dökülmüş gibi hissetti. Yaptıkları tartışmanın kendisi için olduğunu fark etmesi de canını... Yaktı. Utancı, yanaklarını kırmızıya boyadı. Babası mezuniyete Ela'yı götürmesini istiyor, Miraç ise bunu istemediğini gayet net belli ediyordu. Kendisini çok berbat hissetti.

Bir de kenara köşeye saklanmış bir heves vardı bünyesinde. Onu gerilere itmeye çalıştı. İç sesiyle bile kendisine itiraf edemese de o mezuniyet gecesinde olmayı, sadece bir mezuniyet gecesine tanık olmayı istemiş, orada bulunacak öğrencilere karşı da hafif bir kıskançlık hissetmişti. Ama gerçekten gitmek istemeyi de aklının ucundan geçirmemişti, çünkü ona neydi ki? Adamın mezuniyet gecesiydi ve yıllardır belki de ilk defa kendisi için birkaç saat geçirecekti.

“Düşünmedim mi sanıyorsun?” Miraç, bir süre duraksadığında Ela'nın yanakları daha da yandı. Bu duraksamanın ardından gelecek sözleri nefesini tutarak bekledi. “Bilmem hangi akrabamızın düğününde giydiğim takımı giyiyorum. Mezuniyet gecesi bu, herkes şıkır şıkır gelecek. Eski de olsa giydiklerim, ben dahil şık oldum. Ona bir elbise alacak parayı çıkaramadım işte. Hem...” Ela, asıl bombanın o anda geleceğini hissetmişti. “Ben de ilk defa böyle bir gece yaşayacağım. Dans etmek isterim. Yanımdaki arkadaşım her an ona dokunulacak diye ödü patlamış halde durmasın isterim.”

“Gırgır da artık eskisi gibi değil. Sana da güveniyor.”

“Ama bu başka bir ortam.”

Ela, tamamen utanmış bir halde ağırlaşmış ayaklarıyla geri adımlar atmaya başladı. O kadar sessizdi ki, duvardaki bir örümcek ondan daha çok ses çıkarabilirdi. Kendi odasının merdivenlerini çıkarken o ana kadar nefes almadığını fark ederek derin bir nefes aldı. Adam haklıydı. Yanında götüreceği kişiyle o geceyi doya doya yaşamak isterdi. Ela ise... Sadece durup geceyi izledi. Kapısını sessizce açtı ve aynı sessizlikle kapadı.

Pencerenin hemen önündeki yatağına kendisini bıraktı. Kendi kendine üzülmesine ya da utanmasına neden olacak bir şey olmadığını düşündü. Miraç, doğruyu söylüyordu. Ela'nın problemleri var diye o da kendisi gibi gecenin süs bitkisi olmak zorunda değildi. Onu asıl utandıran kendisi için böyle bir konuşmanın yaşanmış olmasıydı aslında.

Biraz gözleri batmıştı, ama kısa süre sonra geçecekti. Ondan geri doğru içinden saydı. Ardından derin bir nefes aldı ve yaktan fırladı. Üzerini değiştirip, bir pantolon ve tişört giydi. Ardından saçlarını da kasketinin altına sıkıştırıp yanına biraz para alarak sahile gitmeye karar verdi. Kapının önünde ayakkabıllarını giyip, kapıyı hızla açtı.

“Allah!” Miraç, aniden karşısına çıkınca geri doğru sıçrayıp, korkuyla elini göğsüne koydu. Sonra da ani bir öfkeyle adama baktı. Üzerinde uçuk mavi renk bir takım elbise vardı. İçine de beyaz bir gömlek giymişti. Gayet şık görünüyordu. Onu hiç bu tür bir kıyafetin içinde görmediği için biraz da şaşırmıştı. Adam, çok iri yapılıydı, fakat takım elbise onu zarif gösteriyordu. Hâlbuki Miraç'ın doğasında zariflik yoktu.

“Nereye gidiyorsun?” Miraç, genç kızı baştan ayağa süzdü.

Ela'nın duyguları biraz karışmıştı. Duyduğu konuşmanın utancını hâlâ yaşıyor, kendini mahcup hissediyor, aynı zamanda da nedeni belirsiz bir öfke duyuyordu.

“Sana ne? Ayrıca bir kapıyı tıklasaydın. Hırsız gibi gelip aklımı aldın!” Ela’nın sesi her kelimedede yükselişe geçiyordu.

“Ne bağıırıyorsun, yahu? Kapıyı tıklamaya vakit olmadan açtın.” Genç kızın yüzünü daha bir dikkatle inceledi. “Sen niye böyle kızardın? Yüzüne kırmızı boya fırlatmışlar gibi.” Kaşlarını hafifçe çattı. “Hasta mısın?”

“Değilim.” Ela, yutkundu. Sesi hâlâ sinirli çıkıyordu. Kendini normal olmaya zorladı. Ortada sinirlenecek bir şey yoktu. “Sen niye hâlâ buralardasın? Mezuniyete geç kalmıyor musun?”

“Ne yapayım? Erkenden gidip en öndeki masayı tutmaya mı çalışayım?” Ellerini ceplerine koydu. Kaşlarını çatarak doğrudan genç kıza baktı. “Hakikaten, neyin var senin?”

Ela, gözlerini kaçırdı. Sonra hızla tekrar adama baktı. Elini bir an nereye koyacağını şaşırdı. “Bir şeyim yok dedim ya.”

“Nereye gidiyorsun?” Adamın dudaklarında hafif bir oynama oldu. Sanki gülecekti de kendini zor tutuyordu.

“Gezmeye.” Ağzından çıkan sözlerden sonra yine sinirlendi. “Sana ne yahu? Kapıda durmuşsun Godzilla gibi.” Eliyle önünden çekilmesini işaret etti. “Çekil de geçeyim.”

“İyi bari. En azından artık bir ismim var. Boz ayı çok sıradandı. Özelliksiz. Godzilla’yı sevdim.”

Ela, ona dik dik baktı. “Kapı önü sohbeti yapmaya mı geldin?” Ki bunu çok fazla yaparlardı. İçeri asla girmezdi, fakat bir şey söylemek için geldiğinde de mutlaka sohbet edecek bir şeyler bulurlardı. Hatta ilk kalmaya başladığı zamanlarda bahçeden gelen seslerden –muhtemelen bir kedi veya köpekti– korktuğunu fark edince kapısında bile uyumuştı.

“Hayır. Sana hazırlan da beraber gidelim demeye geldim.”

“Nereye? Gezmeye mi?” Evet, bu soru çok tuhaf olmuştu. Adam da ona *Aptal mısın?* der gibi baktı. Ela, bocaladı. Yine kı-

zardı. Kalbi yine gümbürdeyip, yükselişe geçti. Sonra da aklına adamın babasıyla yaptığı konuşma geldi.

Ela, cevap vermeyince adam açıklama yapmak zorunda kaldı. “Mezuniyet gecesine.”

Ela’nın cevabı hızlı ve keskin olmuştu. “İstemez.”

Miraç’ın gözleri hafifçe kısıldı. “Ne bu sinir? Utanmasan bir de yumruk sallayacaksın.”

“Sinirli değilim.” Ela, baştan savma olacağını bile bile, “Acelem var.” dedi.

“Sen, dün akşam her yanım ağrıyor, yarın bütün gün yatacağım demedin mi?”

“Evet. Ama aklıma bir şey geldi.”

“Gezmek?”

Ela, sinirle nefes verdi. Hayretle de adama baktı. “Ne diye didikliyorsun ki? Sen, gitsene mezuniyetine.”

“Gidemiyorum. Benimle gelecek arkadaşım arayıp ekildiğimi söyledi. Öyle sap gibi gitmek de istemiyorum. Ben de belki sen gelirsin diye düşündüm.” Adam, sorarcasına kaşlarını kaldırıp ona bakmaya devam etti.

“Diğer ikisinden biriyle gidersin.” Ela, tekrar kızardı. Hem de ne kızarma! Kendi ağzının üstüne terlikle çarpmak istedi. Kapıyı adamın suratına kapamak, yatağın üzerine atılıp, pikesinin altına saklanmak istedi. Elbette, hiç birini yapmadı, ama o anda yok olmayı gerçekten istiyordu.

Adam, genişçe gülümsedi. “Hıı! Demek sen onun için böyle kızarıp bozarıyorsun.” Kaşlarını çattı. “Ayıp değil mi, insanların konuşmalarını gizlice dinliyorsun.” Sinirli gibi görünüyor, ses tonu da sinirli gibi çıkıyordu, fakat adamdan buram buram alay yayılıyordu. Kendisi için bu kadar utandırıcı bir mesele adam için alay edilebilecek bir durumdu. Hiç değilse söyledikleri için o da biraz utanmalıydı.

“Sana iyi eğlenceler dileyecektim.” Arkasına da hızlıca ekledi. “Kapı açıktı.”

“Neyse... O zaman boşa palavra atıp durmayayım. Seni götürmek için ekildiğini söylediğim kızıdan bir ton küfür yedim. O da diğer kızları aramış, onlar da kendileri gitmeye karar vermişler. Anlayacağın tek başıma kaldım. İstesen de istemesen de gelmek durumundasın. Senin eski kıyafetlerden ya da Ekrem’in kardeşinin gönderdiklerinden düzgün bir şeyler giy işte. Nasılsa duydun, tuvalet filan alamadım sana.” Ela, adamın ağzından çıkan her söze şaşkınlıkla bakakalıyordu. Başkası olsa sözleri doğru da olsa biraz olsun sıkılırdı, ama bu adam öyle bir adam değildi. Acayip gerçekçiydi ve Ela, ne duymuş olursa olsun Miraç kendisini haklı bulduğundan bunun için üzüntü duymayacaktı. “Erken, ama sen yine de acele et. Belki önden bir masa tutarız.” Genişçe sırttı. Arkasından da Ela’yı şaşkınlıkla öylece bırakıp gitti.

Ela, itiraz edebilirdi. Belki de en azından biraz ayak diretmesi gerekiyordu, ama yapmadı. Onunla aralarındaki iletişim tuhaf bir şekilde oldukça açıktı. Miraç’ın geçmişten gelen tüm sorunlarını biliyordu, ancak adamın ağzından dinlememişti. O da Ela’nın büyük sorunları olduğunu biliyordu, fakat Ela’nın ağzından dinlememişti. Buna rağmen dolambaçsız iletişimleri vardı. Ayak diremeyecekti. Adam ona giyin demişti. O da giyinip onunla birlikte mezuniyete gidecekti. Eğer öyle yapmazsa aralarındaki o iletişimi kuran bağ her neyse bu... Kopardı. Ela da bunu asla istemezdi. O, sanki kendisini diğer herkesten daha iyi anlıyordu.

Uzun bir süre eski kıyafetlerinin içinde bocaladıktan sonra beyaz, üzerine oturan, spor bir pantolon giydi. Onun üzerine de o kadının bavuluna fırlatıp attığı, parlak siyah bir bluz giydi. Ayaklarına giyebileceği sadece spor ayakkabıları vardı. Bunun için yapabileceği bir şey yoktu.

Saçlarını tepesinde sıkı bir topuz yaptı. Makyaj da yapmamıştı, fakat sorun değildi. O an, kendisine bakmak istedi. Diğer tarz kıyafetlere öyle alışmıştı ki, kendini çıplak gibi hissediyordu. Bir aynası olsaydı gerçekten çıplak mı değil mi bakmak ve içindeki o histen kurtulmak isterdi. Derin bir nefes alıp üzerini kontrol ettikten sonra ayakkabılarını giydi. Son anda ucuzluktan aldığı bir parfüm sıkıp dışarı çıktı. Miraç'ı diğer arkadaşlarına karşı mahcup etmeyeceğini bilse şort, tişört ve kasketle de gidebilirdi. O, sadece geceye tanık olmak istiyordu. Belki başka bir nedeni daha vardı, fakat bu düşüncayı daha aklına gelmeden zihninin en derin noktalarına gömüyordu.

Olması gerekenden daha hızlı yürüyordu. Heyecanını belli etmek istemese de heyecanlıydı işte. Miraç, bahçede onu bekliyordu. Geldiğini fark edince başını kaldırıp Ela'ya baktı. Abartısız bir beğeni ifadesiyle dudaklarını büzdü. Fakat bundan hemen öncesinde kafası karışık gibi görünmüştü. Öyle hızlı geçmişti ki belki saniye bile değildi.

“Vay! Vay! Vay!” Miraç, genç kıza doğru ilerlemeye başladı. Tam o anda da biri, Ela'nın kalbini avuçları arasına almış sıkıyor, bırakıyor ve tekrar sıkıyordu. Neden öyle hissettiğini anlamasa da heyecanına yordu. “Bizim böcek kelebek olmuş.”

“Bizim boz ayı da Godzilla olmuş.”

“Aman, kelebeğin dişleri de varmış, ısırıyormuş.” Adam, bu atışmayı kısa kesmek için genç kıızı baştan ayağa süzdü. “İyi de millet şıkır fıkır gelecek.” bunu daha çok kendisine söylüyormuş gibi tonlamıştı.

“Şıkır fıkır ne be?”

“Öyle işte. Herkes janjanlı gelecek.” Elini hafifçe uzatıp kıyafetlerini gösterdi. “Sen de böyle sahile gider gibi,”

Genç kız, omuz silkti. Başka biriyle konuşuyor olsa utanırdı, emindi, ama onunla konuşurken utanmıyordu. “Ne yapayım?”

Kıyafetim mi var?" Utanmasa da zaten bildiği bir şeyi söylemek durumunda kaldığı için kızmıştı.

Miraç, bir süre sadece ona baktı. Ancak daha çok düşünüyor gibi görünüyordu. Sonunda içini çekti. "Biraz bekle," dedi ve adımlarını eve yönlendirdi.

O girerken Kaptan da aynı anda dışarı çıkıyordu. Bir terslik olup olmadığını anlamak için oğlunu ciddi bir şekilde süzdü ve sonunda olmadığına karar vererek gülümseyip genç kıza baktı. "Kelebek gibi görünüyorsun." Ela, kaşlarını kaldırdı. İki adamın da aynı benzetmeyi yapmış olmasına hafifçe güldü. Bu tavrı adamı şaşırttı. "Güzel olmuşsun demek istedim," diye belirtmek zorunda kaldı.

"Teşekkür ederim." Ela, içten bir gülümseme sununca Kaptan da rahatlamış bir nefes verdi.

Ela, bir an düşündü. Aslında ilk defa o anda aklına geldiği için kendisine biraz da kızmıştı. Bu adamlar sofralarını, evlerini, işlerini... Her şeylerini Ela ile paylaşmışlardı. Ona her şekilde destek oluyorlardı. Meslek sahibi yapıyorlardı. Bir de ruhunu korumaya çalışıyorlardı. En ufak sözden bile...

"Biraz eğlen sen de. İçin çıkıyor çalışmaktan. Benden fazla kas yaptın." Burada pazılarını şişirerek güldü. "Senin de hakkın eğlenmek."

Ela, yüzünü eğdi. "Miraç'ın programını bozarak yapmasaydık daha iyi olurdu."

Kaptan, genç kızın konuşmaları duyduğunu anladığında bo-caladı. Kafasını kaşıdı. Sonra da elini havada *Boş ver* der gibi salladı. "Senden iyisini mi bulacak? Zürafa gibi kızsın."

Ela, önce gözlerini kırptırdı. Ardından da ağız dolusu gü-lerken Kaptan açıklama yapmaya çalışıyordu. "Yani uzun boy-lusun. Diğerleri bu adamın yanında karınca gibi kalıyor. Bir, iki dans edersiniz. İyi de anlaşıyorsunuz."

Ela, son cümledeki tını değişimini fark ettiği anda yüzü sabit bir ifade aldı. Kaptan'a da yarım bir gülümseme yolladı, fakat cevap vermedi. Yanaklarının ısındığını hissediyordu. Yine! Adamın kelimeleri başka, söylemek istediği başka gibiydi. Elini kaldırıp bir an havada uçuşan kelimeleri dağıtmak istedi. Fazla üzerinde düşünmeden de Miraç kapıdan çıktı. Ela'nın çenesi aşağıya düştü.

“Bunu... Keşke yapmasaydın,” diye bildirdi.

Adam, omuz silkti. Baştan ayağa değişmişti. Ayağında siyah spor ayakkabılar vardı. Biraz önceki şık ayakkabı gitmişti. Şık takım da gitmişti. Beyaz bir pantolon ve siyah bir gömlekle tıpkı Ela gibi giyinmişti.

“Böyle daha iyi oldu. Çok uzun zamandır giymemiştim, acayip sıkı. Sıkılıyorum da uzun süre takım giymekten. Hem... Daha uyumlu olduk. Herkes grand tuvalet giyinecek diye bir şey yok.”

Ela, daha önce herhangi bir jestle karşılamamıştı. Daha sonra da karşılaşır mı bilmiyordu, fakat hayatının sonuna kadar gördüğü en iyi jest bu olacaktı. Ela, belki umursamayacak olsa bile, adam onun duygularını düşünüp, diğerlerinin arasında farklı kalarak kendini kötü hissetmesini engellemeye çalışmıştı. Bu, bir külkedisi masalı değildi. Ela, şıkır şıkır bir elbise giyip merdivenlerden inmeyecekti, ama adam, ona bir elbise almaktan çok daha iyi bir şey yapmıştı. Ela'nın ruhuna parmağının ucuyla şöyle bir dokunmuştu.

“Haydi gidelim.”

Ela, genç adamın yanına geçti. Birlikte bahçeyi adımlarlarıken Kaptan arkalarından sesleniyordu.

“Ne güzel oldunuz, çok da yakıştınız, tadını çıkarın. İyice de dans edin.”

Kimse ona cevap vermedi. Bakmadı da. Ela, adamın dans etmeye bu kadar takılmasına istemeden de olsa güldü. Sonuçta

Kaptan oğluna baskı yaparak Ela'yı geceye götürmeye zorladığını düşünüyordu. Eh biraz da öyle olmuştu, fakat Miraç istemiyor olsaydı, zaten kılını bile kıpırdatmazdı. Çok yakıştınız kısmını ise anında kafasından atmıştı. Kaptanın derdi neydi böyle?

Miraç, içtenlikle güldü. "Aramızı yapmaya çalışıyor."

Biri, Ela'nın başına balyozla vurdu. Adımları ileri doğru atılıyordu, ancak sakarlaşmıştı. Fakat adam bunu çok doğal söylemişti. O laf ona hiç dokunmamış, aksine eğlenceli bulmuş gibi... Ela da öyle yapmalıydı.

"Şey... Sanki."

"Aramız kötü olsa da beni iyi birine emanet etmek istiyor. Muhtemelen seni de. Gerçi ben, pek de iyi biri sayılmam." Ela'ya bakıp genişçe güldü.

Miraç'ın bu konu hakkındaki rahat tavrı, kendisinin de rahatlamasına, tamamen başka bir konuya geçmesine neden oldu. Bunu daha önce hiç ama hiç konuşmamışlardı.

"Ona kızmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

Adam, omuz silkti. "Geçmeyeceğim."

Genç kızın adımları durdu. Miraç'a doğrudan öfkeyle bakmaya başladı. "Biraz affedici olmalısın. O, iyi bir adam."

"Ben iyi değil demiyorum ki ben, annemi tedavi ettiremedim. Onun yüzünden. Bana bunu yapmış olması yaptığı her iyiliği alıp götürüyor." Ela, tam ağzını tekrar açıyordu ki, genç adam elini havaya kaldırdı. "Durdun durdun bu günü mü buldun? Hiç başlama. Bırak da bir gece olsun ben de başka şeylerle kafamı meşgul edip tüm bunlardan uzaklaşayım."

Miraç, ilerlemeye devam ederken Ela da ona hak verdi. Bu, Miraç'ın gecesi idi ve eğlenmeye gerçekten ihtiyacı vardı. Hızlı adımlarla adama yetişmeye çalıştı. Kamyoneti taksitin birini ödemek için satmak zorunda kalmışlardı. Bunun için küçük tek-

neye kadar yürümek zorundalardı. Miraç, sıranın gırgıra geldiğini söyleyip duruyordu. Eğer böyle devam ederse onu da satmak zorunda kalacaklardı. Önemli olan gırgırı elde tutmaktı ve bunu başarabilmeyi umuyorlardı.

Gidecekleri mekân karşı kıyıdaıydı. Bunun için doğrudan mekâna tekneyle girmiş olacaklardı. Bu, biraz havalıydı. Tahmin ettiği gibi Miraç, tekneyi kullanma işini ona bırakmıştı. Ela da memnuniyetle kabul etmişti. Kıyıya yanaşırken gümbür gümbür çalan müzik denizin üzerinden süzülüyor gibiydi. Gençler cıvı cıvıldı. Mekân balo salonu gibi değildi. Fakat büyüktü. Bir tarzı vardı. Tekneden kıyıya çıkacak davetliler için iki metrelik bir ara kapı gibi süslenmişti. Sarmaşıklar demirlerin üzerini sarmış, denize dökülüyor, ortama güzel bir hava katıyordu, ama bu içeriği görmelerine de engel olmuyordu. Gençler çılgın gibi eğleniyordu. Tekneden mekâna çıkarken herkesin gözü onların üzerlerine çevrilmişti. Eh, bunu bekliyordu tabii, ama o kadar çok gözün üzerinde olmasından rahatsızlık duymuştu. Görünmez gibi olmaya öyle alışmıştı ki, insanların merakla çevrilen başları onu yine çıplak gibi hissettirmişti. Bir eliyle bluzunu aşağıya doğru çekiştirmemek için kendini zor tutuyordu.

Sonra tüm rahatsızlığı geçti. Çünkü bir insan selinin ortasına düşmüş gibi oldu. Onunla pek ilgilenen yoktu. Herkes Miraç'a selam vermek için duruyor ya da yanına geliyordu. Sevilen biriydi. Belliydi. Hem de böylesine huysuz bir adamken. Selamlaşırken masalarına gitmek en az on dakikalarını almıştı. Daha masalarına ulaştıkları ilk anda da yanlarına iki genç kız geldi.

İçlerinden biri Ela'yı baştan ayağa süzdüğünde genç kız rahatsız oldu. "Bu kız için mi beni geri çevirdin?"

"Aslında bir mağazadan manken bulup getirecektim, fakat param yetmedi."

"Ha ha!" Kız, hiç alınmış gibi görünmedi ve diğer masalara doğru ilerlediler.

Ela, şaşkınca Miraç'a döndü. "Sanırım ektiğin kızlardan biriydi?"

"Hayır. Bu, o kızları ekmemi isteyen biriydi."

Miraç, Ela'nın aldığı şaşkın yüz ifadesine genişçe güldü. "Ne?"

"Kadınlarla amma çok içli dışlısın." Kendi tonundaki garip tonu Miraç'ın duymadığını umuyordu. Ona neydi ki?

"Severler beni."

"Belli."

Miraç, başıyla bir iki kişiye daha selam verdi ve hevesle o anı bekliyormuş gibi konuşmasına devam etti. "Bu neden şaşırtıyor seni?"

"Ne şaşırtıyor?" Ela, gerçekten ne söylemek istediğini kavrayamadı. Mekândan mı bahsediyordu?

"Kadınlar tarafından ilgi görmem." Zımbırtılı tek kaşı havaya kalktı.

Ela, güldü. "Ashında şaşırmamam gerekiyordu, çünkü seni hepsinden daha iyi tanıyorum. Bir boz ayıdan Godzilla'ya geçişinin tarihini biliyorum. Onlar seni tanımıyorlar." Genç kız kendinden emin bir halde başını iki yana salladı. "Tanısalar topukları kışlarına vura vura kaçarlardı."

"Sana fazla yüz veriyorum, değil mi?"

"Tabii, çünkü benden korkuyorsun. Bugüne bugün senin kadar iri bir adamı gırgırdan fırlatmışlığım var."

Adam, bir anda başını geri atarak kahkahalarla güldü. Ela'nın ifadesi şaşkın bir hal aldı. Evet, adamın güldüğünü elbette duymuştu, ama böylesine içtenini, böylesine gür olanını, şaşırtanını hiç duymamıştı. Anlaşılan bu konuda tek de değildi. Arka fonda çalan gürültülü müziğin arasından bile kendini ayırt eden bir sesteki ki, bazılarının meraklı bakışlarına maruz kalmışlardı.

“Benim gibi patron olmaz olsun. Bir çalışanı bu kadar şımartmamak lazımdı.”

Ela, ağzı açık bir halde adama baktı.

“Ne?”

Genç kız, bir anda onun öfkeli olduğu anlardaki yüz ifadesine büründü. Sesini de kalınlaştırdı. “Miço? Hadisene kızım, kağınmısın?” Genç kız düşünüyormuş gibi yaptı. Ardından aynı ses tonuyla devam etti. Adamın taklidini neredeyse birebir yapmıştı. “Kahvem nerde kaldı? Koş kasaları getir! Ne biçim silmişsin buraları, gırgır buz pisti olmuş. Çabuk kurula, tayfa kayarsa basar küfrü.” Sonunda da adama kaşlarını kaldırarak baktı. “Ne kadar da şımartıyorsun beni? Sağ ol!”

“İnan bana buradakiler daha beter hallerimi gördüler.” Ela, pek inanmazmış gibi görüldüğünde de Miraç, havalı bir bakış attı. “Senin aksine yine de beni seviyorlar.”

“Ben, seni sevmiyorum demedim ki.” Sohbetin gittiği yön Ela’nın yanaklarını kızarttı. Bir an başını arkaya çevirerek hemen kıyısına oturdukları denize baktı. Tekrar adama baktı. Yapmacık bir gülümseme dudaklarını kıpırdattı.

Adam, belki anladı. Belki de ona Ela’nın büyüttüğü kadar gelmemişti. “Hayırdır, Miço? Kaydıraftan kaba etinin üstüne düşmüş gibisin? Onca zaman geçti hâlâ mı tedirginsin ortamdan?”

Ela, ona bakmak istedi. Gerçekten içten bir gülümsemeyle bakmak... Fakat yapamadı. Yine de bu durumdan onu adam kurtarıyordu. Her şeye nasıl da böyle bir anda yön verebiliyordu?

“İyiyim, aslında. Sadece biraz... Kalabalık.”

Bir süre sustular. Onların sessizliğini Miraç’ın bir arkadaşı böldü.

“Balık adam!”

İkisi bir süre aralarında sohbe daldılar. Ardından Miraç, onları tanıştırdı. Ela, insanların ellerine bile bakamıyordu. Onunla selamlaşmak isteyen eller bir anda havada kalıyordu. Ela da bunu geniş bir gülümsemeyle kapatmaya çalışıyordu. Miraç'ın sırf kendisi yüzünden mahcup olmasını da istemiyordu. Ama Miraç, bunu sorun ediyor gibi görünmüyordu.

Adam, iyi geceler diledikten sonra masadan ayrıldı. Arkasından da Miraç anında Ela'ya döndü. "Sırf öyle olması gerektiği düşünülüyor için bazı kalıplara uymak zorunda değilsin. Belki senin mizofobin var ve insanlarla el sıkışmayı istemiyorsun. Kimseyle el sıkışmak zorunda değilsin. Böyle zamanlarda da çekinmemelisin."

Ela, tüm bu konuşma için adama o an büyük bir minnet duyuyordu. Teşekkür etmek istedi, ama yersiz olurdu. Bunun yerine, "Mizofobi nedir?" diye sordu.

"Mikrop kapma korkusu ya da öyle bir şey."

Ela, başını sertçe eğdi. "O zaman evet. Kesinlikle benim mizo... " Genç kız kelimeyi unutunca duraksadı.

"Mizofobi."

"Evet. Ondan var."

"Kumbarayı bilmediğimiz kelimeler olarak tekrar başlatalım. Artık kimse gırgırda küfür etmiyor."

Miraç, gırgırda küfür edenlerin kumbaraya bozukluk atacaklarını söylediğinden beri –ağzından kaçırılanların dışında– kimse küfür etmiyordu.

"İnsanlardan para koparmayı iyi biliyorsun."

"Bak, kimse küfür etmiyor. Kumbara da boş."

"Bence olur."

İnsanlar dans ediyordu. Gruplaşmış halde masalarda sohbet ediyorlardı. Birbirleriyle şakalaşıyorlardı ya da durmadan alkol

tüketiyorlardı. Genç adam, ara sıra arkadaşlarının getirdiği bardakları geri çeviriyordu. Kendisine de teklif ediyorlardı. fakat daha baştan eller havaya kalkıyordu. Sonra herkes eğlencesine dönüyordu.

Miraç ve Ela da akıllarına gelen her şeyle ilgili sohbet ediyorlardı. Ela, müziği duymuyordu bile. Bazen onun anlattıklarına öyle bir dahi yordu ki, kendisini sanki teknede hissediyordu. Bu, güzel bir andı. Ela, çok keyifli hissediyordu. Adamın da canının sıkılmadığını düşünüyordu ya da öyle olduğunu umuyordu. Kendisi yüzünden akşamı berbat olsun istemezdi.

Birkaç genç adam masaya gelerek kaba bir halde Miraç'ı aniden ve zorla kaldırarak halay çekmeye götürdüler. Miraç da zaten ne için çağırdıklarını anladığında itiraz etmedi. Bir grup erkek sahnenin ortasında coşuyor, çılgınca tepiniyorlardı. Hatta yöresel figürleri öyle iyi oynuyorlardı ki, Ela çok şaşırmıştı.

Daha sonradan Ela, onların Miraç'ın da bir zamanlar içinde olduğu folklor ekibi olduğunu öğrenecekti. Onlar hâlâ sahnede oynarken, müzik bir anda değişti. Slow bir müzik insanların üzerinde bir şemsiye gibi açıldı, herkes buna anında uyum sağladı ve kaval yesini alan piste ilerledi. Hatta biraz önce ortada olanlar bile pistin çevresinde onları alkışlayan kızlarla dans ediyorlardı.

Ela, şöyle bir göz gezdirirken bazı genç kızların bakışlarının müzik değiştiği için pistten ayrılan ve kendisine doğru gelen adamı süzdüklerini fark etti. Ela, gürültüyle yutkundu. Aklından geçen şey için çoktan elleri terlemeye, sırtı üşümeye başlamıştı, fakat kendisine engel olmayacaktı. Miraç, kendisine yaklaşıırken o ayağa kalktı. Sarsakça bir adım öne atıldı. Diğer adım için zihninde kendini yüreklendirirken, kendi elleri birbirini çoktan bulmuş, tedirginlikle ovuşturuyordu.

Adam onu çabucak bir gözden geçirdi. Her hareketinin ne anlama geldiğini biliyormuş gibi kaşlarını çatı. Ardından da

genç kızın yanına geldiğinde Ela daha konuşmadan elini havaya kaldırdı.

“Otur evladım, otur.” dedi alay ederek. Eliyle de yaşlı bir amcanın yapacağı kadar ağır hareketle oturduğu yeri işaret ediyordu.

Ela, güldü. Onun bu tavrı ellerindeki teri pantolonuna silmesine, biraz daha rahatlamasına neden oldu. “Şey diyecektim.”

“Ne diyecektin?” Kaşlarını kaldırmış hâlâ alayla ona bakıyordu.

“Dans... Etsek. Yani edebilir miyiz? Edelim mi?”

“Hangi sorudan başlayayım?”

“Hepsi aynı kapıya çıkıyor.”

“Benim için mi? Kendin için mi?” Bu, onun için çok önemliymiş gibi gözleri kızın kahverengi gözlerinden hiç ayrılmıyordu.

Genç kız, omuz silkti. “İkimiz için de.”

“O zaman edelim.”

Genç kız, o önde kendisi arkasında ilerlerken yanaklarını havayla şişirdi ve dışarı üfledi. Bu hareketini Miraç’ın görmemesini umuyordu. Bu, zordu. Kimse yaşasın istemezdi, ama kimse de yaşamadan bilemezdi, onun o anda ne kadar zor bir adımda bulunacağından kimsenin haberi yoktu. Bu, uçurumun kenarına gelip aşağı atlamaya çalışmak gibiydi.

Miraç, piste adım attı. Arkasından Ela da adım attı. Onun adımı titrekti. Genç adam ona döndüğünde Ela’nın kalbi durdu. Miraç, ellerini havaya kaldırdığında başı döndü. Aralarındaki mesafeyi fazla bulup bir adım öne geldiğinde nefesi duraksadı, ama adam bekliyordu. Ela’nın yutkunmasını, ellerini ağır çekim bir filmdeymiş gibi yavaşça yukarı kaldırmasını, nefesini dışarı verişini, gözlerini usulca kapayıp açışını... Sanki aralarındaki durumu fark etmiş gibi onları merakla izleyen insanların farkında değillerdi.

Ela, sonunda suyun altında nefessiz kalmış bir halde elini adamın eline bıraktı. Diğer elini de usulca omzuna... Hızlı nefesler alıp veriyordu. Belki de hayatında ilk olmasa da son dans ediş i olacaktı, çünkü hayat mücadelesi verirken, bu durumun üzerine gitmeyi hiç düşünmemişti. Uzun bir süre düşünmeyeceğini de biliyordu. Aslında sadece öylece bırakmak istiyordu. Üstesinden gelmek istediğinden bile emin değildi çünkü. Kozasında mutluydu.

Fakat o anda... Sadece korku değildi kalbini tekleten. Sadece kaçıp gitme dürtüsü değildi nefesini kesen. Dans ediyor olma ktı. Müziğ e uyum sağlamaktı. Gözlerini kapatıp, o anın tadını hem büyük bir korkuyla hem de büyük bir keyifle yaşamaktı.

Miraç ise bu anı bölecek hiçbir şey yapmıyordu. Sadece ona, yarım bir gülümsemeyle bakıyor, ayaklarına uyum sağlıyor ve müziğ i dinliyordu.

O an, ikisi için de hem tuhaf, hem tedirgin hem de keyifli bir andı. Bu üçünün karışımı dans boyunca çevrelerinde dolanırken bazı meraklı bakışlar hâlâ onların üzerindeydi. Dışarıdan bakıldığında kızda bir tuhafılık vardı. Çok özensizdi. Ürkek bir kuş gibiydi, hatta bazıları onun kanatları olsaydı o anda deli gibi çırpınıyor olduğunu düşünmüşler, biraz gülüşmüşler ardından da tuhaf kızı süzmeye devam etmişlerdi. Sahi? Miraç'ın o kızla ne iş i vardı? Hepsi bunu merak ediyordu.

Miraç da merak ediyordu. Sadece oturup sohbet etmekten, her an patlayacakmış gibi görünen bir hava baloncuğunun içinde dans etmekten, kırılacak diye parmaklarının ucuyla tüy gibi dokunurken, nasıl bu dokunuştan bu kadar büyük bir keyif alıyordu, merak ediyordu. Onun söylediğ i sözlerin bu kadar doğal bir şekilde nasıl böylesine kahrkaha attırdığını merak ediyordu. Bu, arkadaşlarıyla belki de son gecesi olmasına rağmen, hiç kimseyle değil de yarın yine göreceğ i ve birlikte olacağı kızla olmaktadır, nasıl bu kadar keyif alıyordu?

Parmaklarının ucundaki ten, tenini karıncalandırıyordu. Burnuna dolan kokusu... Onun kokusunu daha önce hiç duymamış gibi. Bu, parfüm kokusu değildi. Kızın gerdanından yukarıya tırmanan ve o anın ürkekliğinde bile gözlerini kapamak istemesine neden olan ten kokusuydu. İç gıdıklayıcı, onu sarsan bir koku.

Ve o gözleri... İri, kahverengi gözleri her zaman yaşlı bir insanın gözleri gibi bakardı. Gencecik yaşına rağmen gözlerini gören bir insan irkilmekten kendini alamazdı. Miço, insana öyle bakardı. Can yakardı. Ruhu sızlatırdı, ama o gece... Gözlerinde öylesine bir parıltı daha önce hiç görmemişti. Ürkekliğin arasından havai fişek gibi patlıyordu.

Miraç, daha önce hiç o andan aldığı kadar keyif almamıştı hayattan.

“Teşekkür ederim.” Ela, evlerinin bahçelerinde aniden durup ona dönmüştü.

“Bence ben, teşekkür ederim. Çok güzel bir akşamdı.”

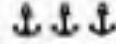
“Tamam. O zaman iyi geceler.”

“Tamam. Sana da iyi geceler.” Miraç, gülümsedi. “Kapına kadar bırakmam gerekir mi?”

“Hayır, ben kendimi eve bırakırım.”

Arkasını döndü. Ağır adımlarla, yüzünde geniş bir gülümsemeyle kendi odasına doğru ilerlemeye başladı. Orası bir daire değildi. Resmen bir odaydı ama Ela, odasını çok seviyordu. Binanın köşesini dönüp, Miraç’ın görüş mesafesinden çıkınca koşmaya başladı. Merdivenlerde de koştu fakat çok ses çıkarmamaya çalıştı. Odasının anahtarlarını cebinden çıkarıp eve de hızlı bir giriş yaptı.

Üzerini değiştirmeden kendisini yatağın üzerine bıraktı. Uzun dakikalar boyu gözyaşları yastığını ıslattı. İçi çıkana, burnu akana, gözleri artık yaştan görmeyene kadar ağladı. Neden ağladığını bilmiyordu. Çok güzel bir gece geçirmişti... Ya da nedenini biliyordu. Sadece kendine itiraf edemiyordu... Korkuyordu. Çok korkuyordu.

Miraç, üzerindikleri çıkarıp olduğu gibi yatağın içine girdi. Ellerini başının altına koyarak derin bir iç çekti. Bir süre hiçbir şey düşünmeden sadece tavanı seyretmeye başladı. Tavandaki sarı lekeler canını sıkıyordu sıkmasına ama onlara ayıracak ne vakti ne de parası vardı. Mezun olmuştu. Artık bir meslek sahibiydi. Oturdıkları evi de bahçeyi de saray gibi yapabilirdi. Fakat elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Kaptan, hayal kurmanın ihtimalini bile alıp götürmüştü. Ancak öylece, boş boş tavanın çirkince sarıya bürünen lekelere ve çatlaklarına bakardı. Başını sertçe iki yana salladı. Kimi kandırıyordu ki! Aslında aklının alt köşelerinde bambaşka şeyler dolanıyordu.

Odacıklarında çeşitli renkler dolanıyor, kimileri Miraç'ın keyifle gülmesine kimileri de deli gibi öfkelenmesine neden oluyordu. Kızın bambaşka bir yönünü tanımıştı. Başına artık her ne geldiyse –ki onu en çok öfkeliendiren durum buydu– onun öncesinde neşeli, cıvılcıvılcı bir genç kız olduğuna emindi. O gece kızın geçmişteki yansımalarını görmüştü. Ondan zaten her zaman keyif alıyordu, fakat o geceki Miço'dan çok çok daha keyif almıştı.

Kalbi büzülüp tekrar açılmış gibi hissetti. Kalbini öyle sıkı koruyor, öyle sıkı saklıyordu ki bazen nefes almakta bile güçlük çekiyordu. Kız, başına bela olmuştu. Hem de her yönüyle tam bir püsküllü bela. Hayatının içine gökten zembille inmiş gibi

girmiş, fiziksel olarak zaten kurcalamıştı. Fakat diğer yönünü beklemiyordu. O kadar sinsi ve o kadar yavaş olmuştu ki, kendi düşüncelerinin yönünü ancak aklından başına buyruk, sere serpe geçerken fark edebilmişti. Sonra da onlara sert bir şut çekmiş, uzaklara göndermişti. Kızı gönderemeyeceğine göre...

O her ne kadar modern gibi görünse de eski kafalı bir adamdı. Kendi hayatının tutulacak hiçbir tarafı yoktu. Ne ona bakabilir ne de bu şekilde onu mutlu edebilirdi. Kendisi bile geleceği hakkında bir bok bilmezken, geçim denen o sıkıntı gırtlığında bir pençeyken ondan nasıl... Nasıl?

Ela, uğraşması zor bir bilmeceydi. Derin sancıları, korkuları, normallikten uzak tavırları... İnsanın aklını da kalbini de yoran bir bilmeceydi. Öyle olmasına rağmen, Miraç onun gözlerinden kendisi hakkında birçok şeyi görebiliyordu. Bu, minnetle alakalı değildi. Miraç, salak değildi.

Gözlerini usulca kapayıp derin bir iç çekti. Kız, ona dokunmuştu, fakat Miraç, o tüy gibi dokunuşu hissetmenin ötesinde sanki kızın kolları arasında preslenmişti. Un ufak olmuş, tüm toz taneleri de her nereye dağıldıysa bir yerlere dağılmıştı. İşte o gece Miraç böyle hissetmişti ve hayattaki her şeyin ters gittiği gibi kalbinin de en olmadık zamanda yanmasına derin bir öfke, gazap duydu. Yanıyordu. Hem de cayır cayır.

Tüm o boyalı, şık kadınların arasında en durusu, en güzeli, en tuhafıydı. Miraç, onun bu tuhaflığından bile değişik bir keyif alıyordu. Tıpkı bu gece olduğu gibi kendisinin Ela'ya iyi geleceğini biliyordu. Başkası bu söylediklerini duysa yine onu kendini beğenmiş bulurdu. Hayır, o kendini beğenmiyordu. Kız, onunla dans etmişti. Bu, Miraç'a olan güveniyle alakalı değildi. Bunu gerçekten istemişti. Belki bir daha yine fiziksel hiçbir yakınlıkları olmayacaktı, ama o gece önemliydi. Ela, kendini hem kendisi hem de Miraç için aşmıştı.

Gözlerini hızla açtı. Yataktan fırladı. Odanın içinde sert adımlarla bir ileri bir geri dolandı. Sonra da yumruklarını sıkı. Ona duygusal açıdan iyi gelebilirdi, bunu biliyordu ama başka? Ona hiçbir şey veremezdi. Hiçbir şey. Bu gidişle içinde bulunduğu durumun değişeceği de yoktu. Birkaç iş görüşmesi yapması gerekiyordu. Fakat şimdiki gibi çok çalışıp ancak borçları ödemeye ve kıt kanaat geçinmeye yetecekti. Başka bir şey yapması lazımdı, ama ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Adımları duvarın hemen önünde durdu. Ellerini duvara dayadı. Başını da ellerinin arasındaki boşluğa... O anda her şey o kadar ağır, içinden çıkılmaz geliyordu ki, gözleri yandı. Burnu sızladı. Başını tekrar kaldırdı. Burnunu çekip tekrar yatağına doğru yöneldi.

Sonu yoktu. Fakat düşünmeden edemedi. O geceki gülüşlerini, sohbetlerini, konuşurken nasıl birbirlerine doğru eğildiklerini, dans edişlerini...

Bölüm 14

Vira bismillah... Demişlerdi demesine, ancak balıklar sanki denizden yok olmuşlardı. Eylül gelmiş, tüm balıkçılar denize açılmış, çoğu da umduğunu bulamamıştı. Miraç, her zaman olduğu gibi etrafta köpürmüş deniz gibi dolanıyordu, çünkü onların aksiliklerine bir de Bora Kaptan'ın hastalığı eklenmişti. Bir haftadır yatak döşek yatar halde, kendi suyunu bile zor içer durumdaydı.

“Eee? Ne dediler yani? İyileşmesi için ne lazım mı?”

Ekrem, ısrarla bu soruyu tekrarlıyordu. Miraç ise ısrarla bu soruya cevap vermek istemiyordu. Ela'nın bu konuşma anında bile gözleri istemsizce sulanıyor, burnu sızlıyordu.

Miraç, dümdüz bir ifade ve buz gibi sesle, “Hiç! Siroz. İleri safha. Yapılabilecek hiçbir şey yok. Eve gönderdiler. Son günlerini evde geçirsin istediler sanırım.”

Gırgırın sesi, Ela'yı o an olduğu kadar hiç rahatsız etmemişti. Beynini delip içine işliyormuş gibi. Yaklaşan bir şey vardı.

Çektikleri tüm bu sancılardan daha ağır bir şey... Ela, bunu hissediyor ve o gelen sancı her neyse bunu istemiyordu.

“Ne yani? Adamı ölüme mi terk ettiler?” Ekrem, bir elini saçlarının arasından geçirdi.

Miraç, aniden horoz gibi kabardı, çünkü elinden bir şey gelmediği anlarda hep böyle yapardı. “Bitmiş. Anladın mı? Pil. Bitmiş. Öylece yatacak evde. Ölümü bekleyecek.”

“Hay dinine yandığımın! Ona içme şu zıkkımı dedik. Hiç dinlemedi ki.” İdris kızarmış burnunu çekti. Muhtemelen erkekler ağlamaz sözüne sıkı sıkıya bağlı kalmaya çalışıyordu. Fakat yıllardır birlikte çalıştığı, neredeyse yoldaşı olan adamı kaybetme tehlikesi yaşıyordu.

“Kimi dinledi ki?”

“İyice bir yedirsek? Gıdası, vitamini filan?”

“Miço, ona bir şeyler yapıyor, fakat...” Miraç omuz silkti. “Herkes işinin başına geçsin, burada konuşarak ve üzülerek ona bir faydamız olmayacak.”

Böyle söylemesine rağmen kendisi sadece sorumluluğunda olduğu için babasıyla ilgileniyor gibiydi. Onun üzüldüğünü anlamak için kalbini açıp içine girmek gerekirdi. Orada da çok fazla bir kırıntı bulacağından emin değildi.

Miraç’ın sözlerinin ardından herkes işinin başına döndü. Ela da tayfayla birlikte dışarı çıktı. Rutin işlerini yerine getirirken, aklı hep Miraç’ın son zamanlardaki hallerine takılıyordu. Bunun babasının hastalanmasıyla alakası yoktu. Tayfaya da Ela’ya da giderek daha soğuk davranıyordu sanki ya da hayattan gerçekten yorulmuştu ve umudunun yetmediği yerde artık kaçmaya başlamıştı. En azından insanlardan. İşten hiçbir zaman kaçmıyordu. Daha çok taksiye çıkıyor, artık mimar olduğu için ufak tefek dışarıdan işler alıyor, geceleri de gırgırda oluyordu. Yine uyumuyor, kendine vakit ayırmıyor ve gittikçe daha da öfkeli bir adam

olup çıkıyordu. Ne yaparsa yapsın artık yetiremiyordu. Ela da çorbada tuzu bulunan kişilerden biriydi, fakat zaten onlara fazladan bir yükken kendisinin tuzu çorbaya pek karışmıyordu. Miraç'ı en çok dibe batıran da küçük tekneyi yok pahasına satıp tefecilerin iki aylık borçlarını ödemek olmuştu. Sanki teknesini değil de kolunu kesip almışlardı. Belli etmese de Ela, anlıyordu. Belki de onu yakınındaki herkesten daha iyi anlıyordu.

Onun her halini biliyor, sanki kafasının içinden geçenleri görüyordu, fakat son zamanlarda değil. Son zamanlarda onda anlayamadığı bir değişiklik vardı ve Ela yutkunarak bu durumun kendisini dehşet bir halde korkuttuğunu düşündü.

Genç kız, ufak bir boşluk bulduğu ilk anda sabah içirmek için kaptana çorba yapmıştı. Biraz da bol yapmıştı çünkü tayfanın gece yemeklerini de kendisi hazırlıyordu. Herkes bir araya oturup yiyemese de bir boşluk buldukları ilk anda ayaküstü gelip içiyorlardı.

Ela, kaptan köşküne bakıp duruyordu. Miraç gelmeyince kendisi bir kâse koyup yukarı çıktı. Kapı açılınca dümenin başındaki adam şöyle bir dönüp baktı. Gülümsemedi bile. Elbette çok kötü zamanlardan geçiyorlardı, fakat bu adamın olağan hali de değildi işte. Onda başka bir şey vardı. Ela, çözemiyordu.

“Biraz dümene geç de çorbamı içeyim.”

Genç kız başını salladı. Uzun bir süre motorun sesi, kendi nefes sesleri dışında tek bir ses çıkmadı. Bir de onun kaşığının kâseye dokunuşunun sesi geliyordu. Nedense onun yiyor oluşu Ela'yı mutlu ediyordu. Gözlerini kapadı. Neden sürekli aklının köşesinde bu adam duruyordu. Sürekli ve sürekli. Mimiklerine bakıyordu, tavırlarına bakıyordu, yiyip içmesine bakıyordu. Uyumasına bakıyordu. O anda bile elleri dümene o kadar alışmıştı ki o, adamın hareket edişindeki sürtünme sesini dinliyordu.

“Bu, böyle gitmeyecek.”

Ses, her ne kadar usulca çıkmış olsa da genç kız hafifçe sıçramıştı. Konuşmuyor oluşuna o kadar alışmıştı ki bir anda titremişti.

“Ne, böyle gitmeyecek?” diye karşılık verdi. Ona hiç hakmadı. Adam da olduğu yerden kalkmadı.

“Bu işte. Tüm bunlar. Elimden gelenin fazlasını yapıyorum, ama yetiremiyorum. Görmüyor musun? Adam sadece içtiği için değil, gıdasızlıktan da bu duruma geldi. Niye? Ondan, bundan her şeyden kısıtığımız için. Bu, böyle gitmeyecek.”

Kısa bir süre duraksadı. Ela’nın, bu sözlerin arkasına söyleyecek bir şeyi yoktu. Ona her şey düzelecek de diyebilirdi fakat züğürt tesellisi olmaktan öteye gidemezdi ki aralarında zaten gerçeklik bir tabu olmuştu. Masallar onlara göre değildi. Laf olsun diye de daha önce hiç konuşmamışlardı. Babası ölüm döşegindeydi. Bu, Ela’yı düşündüğünden çok daha fazla sarsıyordu. Ona bakacak, evi idare edecek ve tüm borçları ödeyip bunların hepsini aynı anda yapabilecek gücü kalmamıştı. Bunun için sessiz kaldı.

“Yarın tayfayla konuşacağım, ama önce sana söylemek istedim. Gırgır satışa çıkaracağım. Henüz üstüne haciz konmadı. Konarsa onu da elimizden alacaklar. Satıp borçların birkaç ay önüne geçebiliriz.”

Ela, gözlerini kapayıp dümeni daha sıkı kavradı. İçinde tarif bile edemediği, boğazına yapışan dehşet bir duygu kabarıverdi. Gırgır, elbette Miraç ve babası için çok fazla anlam ifade ediyordu, ama Ela’nın yeniden başlangıcının ilk noktasıydı. En az onlar kadar evi, yeri, yurdu olarak görüyordu. Ellерinin altından kayıp gidecek olması kalbinin üzerine ağ atılmış da suyun yüzeyine çekilmiş gibi hissetmesine neden oldu. Tıpkı balıklar gibi. Ama ona ne diyebilirdi ki? Yapma mı? Altından kalkarız mı? Peki, o saatten sonra Ela ne iş yapacaktı? Onu başka bir gırgır

işe de almazdı. Elbette insanoğlunun yaradılışında vardı önce kendini düşünmek. O anda hem işsiz hem evsiz yurtsuz kalmış gibi hissetti.

“Sen bilirsin,” diyebilirdi. Sesi o kadar alçak çıkmıştı ki.

“Ne dedin?”

Ela, boğazını temizledi. “Sen bilirsin.”

“Sen de bil Miço, daha başka ne yapabilirim? Bunca insanı pat diye ortada bırakmak istemiyorum, fakat başka ne yapacağımı da bilemiyorum.”

Ela, dönüp ona baktı. Miraç da doğrudan ona bakıyordu. Gözlerinde bir yardım ılgılığı gördü. İlk defa! Miraç’ın gerçekten yapacak başka bir hamlesi kalmamıştı. Olsaydı, zaten mutlaka deniyor olurdu. Sonra bir şey oldu. Adam, gözlerini kaçırdı. Daha başka bir şey vardı. O an biri Ela’nın boğazını nedensiz sıkıverdi. Ona sorabilirdi. *Başka ne var?* Diyebilirdi. Fakat istemedi. O an canı zaten yanıyordu, daha fazla yansın istemiyordu. Acıları bölerek yaşamaya alışmıştı. Hepsini birden kaldırmak artık zor geliyordu.

“Ne diyebilirim ki, elinden gelen her şeyi yaptın. Olmuyorsa, hangisi olabilirse onu yapacaksın. Sana kimse bir şey diyemez.”

Acı çeker gibi, “Ben, birilerinin bir şey demesinden çekinmiyorum ki. Zaten kendime yeterince şey diyorum.”

“Deme! Her şeyi yaptın, denedin. Daha fazla direnmenin anlamı da yok.”

“Belgelerini aldın. Seni iyi bir işe sokacağım. Ondan sonra...”

“Ne, ondan sonra?” Ela, bir an dümeni bırakıp bedenini ona yöneltti. Ondan sonra ne yapacaktı?

“Her neyse... Seni iyi bir işe sokacağım. Muhtemelen kaptan olursun. Buralarda çevresi geniş olan çok adam tanıyorum.”

“Beni dert etme.” Ela, cılızca ve içinden gelmeyen bir gülümseme savurdu. “Yeterince derdin var zaten.” Tekrar karşıya dikti bakışlarını. “Ben, kendi yolumu bulurum.”

Adam, cevap vermedi. Sanki konuşmaya bile mecali kalmamıştı. Belki de gerçekten öyleydi. Onun yerinde bir başkası olsa çoktan pes etmişti. Beyaz bayrağı daha ortasına gelemeden çekmişti. Miraç, direnen bir adamdı. Zorlayan, didikleyen, hep ayakta durmak için bir yol bulan, fakat artık tükenmişti.

“Acıların çocuğu.”

Ela'nın başı aniden ona dönerken yıkanmaktan gevşemiş be-
resi geri kaydı. Adam, uzun zamandır ilk defa her şeyden sıyrıl-
mış gibi bakıyordu. Onunla alay ederken, dudağının kenarında
tatlı bir bükülmeye, kaşının üzerindeki zımbırtı hafifçe havaya
kalkmışken.

Ela da ona ayak uydurmak istedi. “Göbek adım Bergen benim.”

“İlk gördüğüm anda tahmin etmiştim.”

“Ben de zekânı hep takdir etmiştim.”

“Beni denize atmadan önce mi, sonra mı?”

“Öncesinde daha çok embesil gibi davranıyordun.” Ela, ba-
kışlarını denize dikti.

“Ellerine sağlık. Çorba çok güzel olmuş.”

Güldüğünü duyamamış olsa da sesindeki gülümsemeyi duy-
muştu Ela. Bu, kendisinin de saklı bir gülümseme savurmasına
neden oldu.

“Kaptan için yaptım. Sabaha içer belki. Afiyet olsun.”

Kaptan, çorbanın yarısını bile içememişti. Öksürmekten içi çı-
kıyor gibiydi. Miraç, küfür ederek evden ayrılıp limana doğru
gitmeye başladı. Ela da Kaptan'a cılızca gülümsedikten sonra
el salladı. Adamın artık konuşmaya bile hali kalmamış gibiydi.
Son günlerini yaşıyor olduğunu artık kabul ediyorlardı, fakat bu,
Ela'nın canını yakıyordu. Hızlı bir koşturmacayla Miraç'a yar-
ı yolda yetişmişti.

“Şimdi mi konuşacaksın? Hemen, bu sabah?”

Adam, ona dönüp cansız gözlerle baktı. “Beklemenin bir anlamı var mı?”

Ela, omuz silkti. “Yok.”

“O zaman bandı hızla çekip atmak daha mantıklı.”

“Gırgırı özleyeceğim.”

“Ben de.”

“Adımımı attığım her yer kuruyor sanki? Ne dersin?” Ela, kendisiyle alay ettiğinde onun gülümsediğini fark etmişti.

Miraç’ın dudakları hafifçe kıvrıldı. “Ben sana boşuna bela demiyorum.”

Ela, ona öfkeli bir bakış attı, fakat gerçekçi değildi. “İnsan, ‘Yok canım olur mu öyle şey,’ filan der!”

“Yok canım, olur mu öyle şey. Yanlış söyledim. Sen, belanın püsküllüsüsün.”

“Sence hemen iş bulabilecekler mi?” Ela, en çok bunu düşünüyordu. Hepsinin geçindirmesi gereken bir ailesi, evi vardı.

“Hepsi için birleriyle konuştum. İşleri hazır. Benim dert ettiğim onlar değil.”

“Bana kimse iş vermiyor, değil mi?”

“Dedim ya püsküllüsün diye.”

“Bir süre Kaptan’la ilgilenmek istiyordum zaten. İşe hemen ihtiyacım yok. Az buçuk birikmiş param var. Dert etme. Sertlik, benim yürüdüğüm yolların damarlarında var. Ben, alıştım artık.”

Adam, bir an eski haline döner gibi oldu. Ona derin bir bakış atışının ardından zımbırtılı tek kaşını kaldırdı. “Sen, yakında eline tesbih alıp ortalarda ‘Heyyt!’ diye dolanmaya başlarsın.”

“İşsiz kalırsam, kabadayılığı da denerim.”

Ela için de mutlaka aklında bir şeyler olmalıydı ki, bu deri onu pek sıkıyor gibi görünmüyordu. Yoksa bu kadar esprili davranmazdı. Ela buna sevindi. İşi olacağından değil. Adamın gülüyor oluşuna.

Tayfayla konuşma oldukça zor geçmişti. En azından Ela için. Diğerleri zaten böyle bir hamleyi bekliyor gibi görünüyordu. Eh görünen köy de kılavuz istemiyordu zaten. Onlardan ayrılacak olmanın sızısı Miraç, durumu anlatırken genç kızın kalbine çökreklenmişti. Herkesin adamı anlayışla karşılayacağını elbette biliyordu, fakat öyle içten davranmışlardı ki genç kız hepsine minnet duymuştu. Bir taraftan da kendisini de Miraç ve Kaptan'ın tarafında gördüğünü fark etti.

Kimse şikâyet etmiyordu. Bunun Miraç'ın hepsine iş bulmasıyla da alakası yoktu. Hepsi adam için derin bir üzüntü duyuyordu. Onun mücadelesine herkes tanık olmuş, kimisi onu oğlu, kimisi de kardeşi yerine koymuştu. O akşam son gece ava çıkmışlardı. Elbette gırgır satılana kadar vakitleri vardı, ancak adamlar bir an önce diğer işlerine başlamalıydılar. Zaten alıcı bile neredeyse belliydi. İkinci bir gırgır arayan biri geçenlerde İdris'e sormuştu. Aslında daha çok Maça Kızı'nın satılıp satılmayacağını, eğer öyle bir durum olursa ilk ona gidilmesini söylemişti. Eh, söylemişti tabii! Herkes durumun gayet farkındaydı.

Sanki son avları olduğunu bilir gibi balıklar ağlara öyle bir doluyor, havuz balıklarıyla öyle bir doluyordu ki, kimse bu duruma sevinemiyordu bile. Fakat normal bir akşam gibi herkes işinin başında yoğun bir çalışmaya girmişti. Ela'nın beli kasalara balık yerleştirip aşağıya taşımaktan ağrımaya başlamıştı. Hiç değilse bu balıkların satışından tayfanın ücretleri çıkacaktı. Bu da iyi bir şeydi.

Keyifsiz bir anın ortasında Ela ve Miraç, öylece dikiliyordu. Gırgırın sesini dinliyor, bir yandan da çalışmaya devam eden

tayfayı izliyorlardı. Sonunda Miraç andan daha keyifsiz bir sesle konuştu.

“Kısmete bak. Neredeyse bir aydır elli kilo balığı zor buluyoruz. Bu akşam tonladık.”

“Son gece partisine katılmaya gelmişlerdir.”

Miraç, dönüp ona bakarken gülüyordu. “Şu anda gülmek istemiyorum.”

“Gülme o zaman.”

Miraç, ona cevap veremeden Ekrem yanlarına geldi. “İşe bak. Tonla balık geldi.”

Miraç, önce Ela’ya sonra Ekrem’e baktı. “Partiye katılmaya gelmişler.”

“Aman ne komik.” Ela’nın yüzü asılınca Miraç yine güldü. Ekrem onları umursuyor gibi görünmüyordu. Bakışları Ela’ya kilitlenmişti. Bu bakış da Miraç’ın hoşuna gitmedi. “Ablam, iyi bir iş buldu, ama bizim eve uzak. Bir ev tutacak. Eğer isterse Miço onda kalabilir.”

Bir şey oldu. Miraç, onu tanıdığından bu yana ilk defa bocalar gibi göründü. Adama verecek bir cevabı yokmuş gibi ağzını açtı kapadı. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

“Ne gerek var, canım. Ben, evimden memnunum.” Ela, hemen söze atıldı. Kendi evinden başka bir yere gitmek istemiyordu. Ayrıca iş bulursa Miraç’a kira bile ödeyebilirdi. Hem nereden çıkmıştı ki şimdi?

“Herkesin işini söyledi. Sana bir şey söylemedi.” Bakışları Ela’dan Miraç’a kaydı. “Gitmeden ona bir iş bulabilecek misin ki?”

Aniden, Ela’nın eli ayağı boşaldı. “Ne?” diye sordu sarsakça. “Nereye gitmeden?”

Miraç, Ekrem’e öfkeli bir bakış attı. Üzerine atlamamak için kendisini zor tutuyor gibiydi. Ekrem, dudağını ısırды, ama söyleyeceğinden de geri kalmadı. “Miço’ya söylemedin mi?”

Ekrem, biraz daha orada durmaya devam ederse Miraç tarafından sağlam bir yumrukla tanışacaktı, fakat Ela bunların hiç farkında değildi artık. Biliyordu. Bir şeylerin geleceğini biliyordu. Sezmişti, fakat beklediği bu değildi.

“Söyleyecektim,” diye mırıldandı adam.

Genç kız, gürültüyle yutkundu. Sersem halinden aniden sıyrıldı. “Nereye gidiyorsun?” Bunu hesap sorar gibi sorduğunu biliyordu, fakat umurunda değildi.

Miraç, ona baktı. Dümdüz. İfadeden yoksun bir halde. “Yurt dışına.”

Ela, başının döndüğünü hissetti. Kalbi de havası aniden iğneyle söndürülen bir balon gibi olmuştu. Ona ne oluyordu ki? “Niye? Neden? Ne zaman?”

“Hangi sorudan başlayayım?” Adam, cılız bir sesle espi yapmaya çalıştı, fakat genç kızın kaybolmuş bakışlarını fark ettiğinde düzgünce cevap verdi.

“İki hafta içinde. Yurt dışından teklif aldım. Öğrenci değişim programıyla İspanya’ya gitmiştim. Orada bir arkadaş edinmiştim. Ara sıra konuşuruz. Kendisi İspanyol. Orada bir şirket kurmuşlar. Beni de mimarlık şirketlerinde çalışmaya davet etti. İyi para alacağım. Çok iyi para. Tüm borçlarımı silebileceğim bir yılda. Ben de kabul ettim.”

Ela, dilini yiyordu, fakat bunun farkında değildi. Konuşmak için ağzını açtığı anda ağzının içine kan tadı yayıldı. “Yani gırgırı bunun için sattın. Bize yalan söyledin.”

Adam, başını iki yana salladı. “Zaten satacaktım. Başka çarem yoktu ki! Bu ay ne tefeciye ne de bankayı karşılayabilecektim.”

Ekrem, dudağını ısırarak sessizce yanlarından ayrıldı. Ortaya bir bomba bıraktığını biliyordu, fakat Miraç, bunu kıza söyleyemeyecekti. Buna o kadar şaşırıyordu ki. Miraç gibi bir adam,

öyle söyleyeceklerinden çekinen bir adam değildi. Resmen, öfkenin altında gözlerinde yatan korkuyu görebiliyordu, ama Miço'ya söylemesi gerekiyordu. En azından son anda gol yemesindense gidene kadar kendini alıştırması daha iyi olurdu. Belki ona düşmezdi, fakat onun gördüklerini de kendisinden başka kimse fark ediyor değildi. Belki o iki salak bile neyin ne olduğunu anlamamıştı. Miraç'ın bildiğine emindi ama... O tanıdığı en zeki, en çakal adamlardan biriydi. Miraç, belki sadece kendinin farkında olmayabilirdi ya da o inatçılıkla kendini geri çekiyordu ki bu daha muhtemeldi. Miraç'ın mantığı her zaman duygularından önce gelmişti. Aslında keşke Ekrem de biraz onun gibi olabilseydi. Mantığı biraz duygularını yenseydi. Belki daha akıllı olurdu. Böylece de herkesin işine burnunu sokmazdı. Derin bir iç çekerek ve bir daha o ikiliye bakmadan gırgırın kış tarafına ilerledi.

İyi.

Birbirlerine söyledikleri son sözler bunlar olmuştu. Bir daha ava çıkmamışlar, konuşmamışlar, zaten gırgır da iki gün içinde el değiştirmişti. Tayfadaki herkes yeni işine başlamıştı bile. Tefecinin ve bankanın borçlarının biraz —en azından birkaç ay— önüne geçilmişti. Ela ile konuşmalar da Miraç, hasta yatan ve artık gözünü bile zor açan babasına olanları anlatırken bunları duyuyordu. Bazen onun tüm bunları aslında kendisine anlattığını düşünüyordu, fakat neden öyle olsundu ki? Ela, kimdi de ona bir şeyleri açıklamak zorunda hissetsindi. Sonuçta gideceğini bile herkesten sonra öğrenmişti.

Ela'nın canı yanıyordu. Başına fiziksel herhangi bir durum gelmemişti, ama karnı ağrıyordu galiba ya da kolu... Emin değildi. Ağrı sürekli yer değiştiriyordu. Siroz bulaşıcı bir hastalık olsaydı bu ağrıların nedeni olarak Kaptan'ın hastalığının bu-

laştığını söylemek isterdi. Fakat değildi. Her yanı ağrıyordu işte! Hem de neresi ağırıorsa o bölgesini koparmak ister gibi...

Kendini boşlukta gibi de hissediyordu. Kaptan'la ilgilenmenin dışında yapacak hiçbir işi yoktu. Odasını baştan ayağa temizlemişti. İki kere. Aşağı katı da temizlemişti. İki kere. Bahçeyi de düzenlemişti, fakat zaman geçmek bilmiyordu. Sahi? () hızla akıp giden, tutamadığı zamana ne olmuştu ki? Bir anda durmuş, kağı gibi hareket etmeye başlamıştı. Ne bekliyordu ki? Bir an önce ilerleseydi de ne olacaksa olsaydı.

Yatağının üzerine uzanmış, gözlerinden istemsiz damlalar akarken –hepsi çektiği sancılar yüzündendi, başka bir nedeni yoktu– kapısı tıklandı. Aniden yatağından fırlayıp, gözlerini tişörtünün ucuna silip kapıya doğru ilerledi.

Her nasılsa kapının arkasında duran kişiyi biliyordu. Kapıyı açtı. Adam karşısında dimdik duruyordu. Ateş hattının karşısındaki bir askerdi de savunmaya geçmiş gibi görünüyordu. Kafasına taktığı siyah bere, üzerindeki kalın, siyah ceket, siyah pantolon, ellerindeki yarım eldivenlerle tam bir hippi gibi görünüyordu. Ne kadar inkâr ederse etsin aykırı bir tarafı vardı işte. Hem dilsizdi bu adam hem de durmadan mırıldanıyordu. Tıpkı o anda karşısında durduğu gibi.

“Evet?” diye sordu Ela. Ağzında çamur tadı varmış gibi hissediyordu ya da yıllardır ilk defa ağzını açıp, dilini ilk defa oynatıyormuş gibi. Bir haftayı geçkindir, onunla ilk defa doğrudan konuşuyordu. Eğer konuşmaya geldiyse ona mutlaka önemli bir şey söyleyecekti. Yani konu doğrudan Ela ile ilgiliydi.

“Sen ağlıyor musun?” Bir adım ileriye attı.

“Karnım ağıyor.” Hiç inkâr etmeyecekti. Zaten yüzü Çarşamba pazarına dönmüştü. Neyi saklayacaktı ki? İyiyim demenin ne anlamı vardı. Değildi ki! Her yanı ağrıyordu, ama en çok neresinin ağrdığını bilmiyordu.

“Hasta mısın?” Adam, daha da dikleşince iyice dev gibi göründü.

“Karnım ağrıyor işte.” Burnunu çekip ona dikkatle baktı. “Ne oldu?”

“Sana iş buldum. İki hafta sonra başlıyorsun.”

Keşke istemediğini söyleyip kapıyı suratına kapatabilseydi, ama öyle değildi işte. İşe ihtiyacı vardı. Eğer ölemiyorsa... Hayat devam ediyordu. Burnunu bir kez daha çekti. “Ne işi? Başka bir gırgır mı?”

Adam, omzunu kapıya dayadı, zaten eve hiç girmezdi. Ne zaman onunla konuşacak olsa hep böyle kapısına dikilir, omzunu dayar, ya gülerler ya birbirleriyle zıtlaşırlar... Ya da her neyse. Adam gidiyordu işte. Bir daha kapı önü muhabbetlerini yapamayacaklardı. Nokta.

“Çok hoşuna gitmeyecek. Ama seni yaza kadar idare eder.”

“Bulabileceğin en ağır işi yakaladığına eminim.” Şöyle bir düşününce bu hiç de olasılıksız değildi. Onunla çalışmaya başladığından beri hep ağır işler yapmıştı. Adam ona hiç ama hiç acı-mamıştı. Aslında... İyi ki de öyle yapmıştı. Ellерinin nasırının dışında, ruhu da nasırlaşmıştı. Bu, normal bir insana göre ağır, kaldırması güç bir değişim olabilirdi, ama Ela için tam aksi yönde bir değişimdi. Onun için daha çok gelişimdi. Tüm nasırları onu olduğu kişi yapmıştı. Yatağına yattığında ağlıyor olabilirdi. İçini, ruhunu, derdini gözyaşlarıyla başının altındaki yastığa bırakıyor olabilirdi, fakat o yataktan kalktığında işte orada, dimdik ve sapasağlam görünüyordu.

“Ben, o kadar gaddar bir insan mıyım?” Adam, alınmış gibi göründü, fakat kendisinin ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Ela, alayla kaşlarını kaldırdı. “Tanıdığım en yufka yürekli adamsın!”

Zımbırtılı tek kaş havaya kalktı. “İşte aradığım cevap.”

Sonrası sessizlik. Ela, ondan başka her yere bakıyordu. Onun da kendisinden başka her yere baktığına emindi. Eğer kendisine bakıyor olsaydı bilirdi. Hissederdi. Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama hissederdi işte. Kalbinde bir hoplama olurdu. Nefesi istemsizce değişirdi. Başından aşağıya kaynar su dökülürmüş gibi olurdu ve Ela, tüm bunları saklamak için taş gibi dururdu.

O anda başka bir durum vardı. Ela’nın sormak istemediği, ama merak ettiği bir soru vardı. Adamın da söylemek istemese de söyleyeceği bir şey vardı. Bunun için orada sessizce dikiliyorlardı. Anı uzatırlarsa her şey değişirmiş gibi ya da kolaylaşmış gibi... Ama hiçbir etkisi olmayacaktı. Söyleyecekleri aynı şekilde onu yaralayacak, aynı şekilde vuracaktı. Her ne kadar gelişini bekliyor olsa da...

“Yarın gidiyorum.” İşte. Adam her zamanki gibi gerçekliğine ondan önce dönmüştü.

Ela’nın ağzından çıkanlar düşünmeden söylenmişti. “Daha birkaç gün vardı.” Dilinin yanlarını kök dişleriyle eziyordu.

“Uçak biletimi öne çekmişler.”

Adam, Ela’ya baktı, çünkü Ela da ona bakmaya başladı. Kendi gözlerinin üzerine her zaman yerleştirdiği perde orada duruyor muydu acaba? Hani hislerini koruyan o güçlü zar? Hani dışarıya salmaktan korktuğu kırılgan her bir duygu... Adama bakarken o an içinden aktığı gibi gözlerinden de akıyor muydu? Akmamasını umdu.

Sonra dudakları aralandı. “Onu yalnız bırakamazsın.” Ela, muhtemelen babasından bahsediyordu. Doğru ya! Adam ölüm döşeginde yatıyordu. Onu bırakamazdı.

“Mecburum.”

“O...Onun sana ihtiyacı var.”

“Biliyorum, ama o, başının çaresine bakabilir.” Adam, bu konuda çok güvenli görünüyordu ve kesinlikle Kaptan’dan bahsediyorlardı.

“Ya...” Ela gürültüyle yutkundu. “Ya bakamazsa?”

“Bakacak. Biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?” Ela’nın sesi istemsizce yükselmişti.

“Çünkü onu herkesten iyi tanıyorum.”

“Bir bok bilmiyorsun.”

“Unuttun mu? Ben, her şeyi bilirim.”

“Seni özleyecek! Bunu biliyor muydun?”

“Onu da biliyorum, ama benim, onu özleyeceğim kadar değil. Asla değil.”

Adam, gözlerinin içine baktı. Doğrudan. Başka da bir şey söylemedi. Bu anın onu son görüşü olduğunu biliyordu. Miraç, aslında iş için filan değil, veda için gelmişti. Onların vedası da böyle olacaktı. Öpüşmek olmayacaktı. Sarılmak da olmayacaktı. Görüşürüz, kendine iyi bak, ara beni filan... Hiçbiri olmayacaktı. Az sonra merdivenleri o koca ayaklarıyla inleterek inecek ve hayatından gidecekti. Belki de bir daha hiç görüşmemek üzere... Ela, dilini daha çok ısırdı. Başka ne yapabilirdi, bilmiyordu.

Adam, başını bir kez eğdi. Ona tekrar baktı ve arkasını dönüp merdivenleri inmeye başladı. Sanki karşısında durduğu dakikalarda konuşmamışlar da Ela’nın bedeninden bir parçayı kesmesini beklemişlerdi. O anda da adam onun kestiği parçasını kucaklamış götürüyordu. Bu, adil miydi? Haksızlık değil miydi? Ela, zaten daha önceden parçalanmamış mıydı? Un ufak olmamış mıydı? Demek ki olmamıştı. O, öyle sanmıştı. Yoksa o anda daha da dağılıyor gibi hissetmezdi.

Bölüm 15

Öğle yemeği için hazırlık yapan garsonun cebindeki telefonun hoparlöründen, Tan Taşçı'nın *Yalan* şarkısı yükseliyordu. Garson keyifliydi aslında ama şarkı onu öylesine hüzünlendiriyordu ki, âşık olma isteğiyle dolarken derin bir iç çekti. Aynı anda bir adım da geri çekilip masaya dikkatle göz gezdirdi. Eh, hiç eksik varmış gibi görünmüyordu.

Aşçının hazırladığı menüyü tatmak için de can atıyordu. Tabii, patron gelip de yeni kız arkadaşıyla yemeklerini yedikten sonra. Sahi, o nerede kalmıştı? Çoktan yata gelmiş olması gerekiyordu. Zavallı Kaptan da saatlerdir onları bekliyordu.

Gözleri yatta dolaşırken yeni Kaptan'ı arıyordu. Henüz çalışmaya başlayalı dört ay olmuştu. Trafik kazasında hayatını kaybeden eski kaptanın yerine gelmişti. Allah rahmet eylesin çok iyi adamdı. Şimdi ki Kaptan ise... Nihat, yeni Kaptan'ı tekne de ilk gördüğü anda şaşırmıştı. İlk defa bir kadın kaptanla çalışacaktı. İsmi Ela'ydı. Kumral, her zaman üniformasının şapkasının altına sakladığı uzun saçları vardı. Çok sert bakan, genç yaşına rağmen insanı onunla mesafeli olmaya iten kahverengi gözleri

vardı. Sert yüz hatları, uzun boyu, gergin duruşuyla değişik bir kadındı. Onu, kaptan kıyafetlerinin dışında hiçbir kıyafetle görmemişti. Kadın, patron onu deli etmediği anlarda sadece işini yapıyordu.

Kaptan, Oğuz Bey'in kadın misafirlerine, nispeten daha sıcak davranıyordu. Sorularına karşılık samimiyetle karşılık veriyor olsa da sesinin tonunda onlara karşı bile bir soğukluk oluyordu. Bir de tıpkı o anda olduğu gibi uzaklara dalıp durması vardı. Dirseklerini küpeşteye dayamış, denizin mavi sularında usul usul boğuluyordu.

Biri omzuna dokunduğunda irkildi. Hızla arkasını döndüğünde Oğuz Bey'in işaretparmağıyla ona susmasını işaret ettiğini gördü. Kaşlarını kaldırarak şaşkınlıkla başını salladı. Adam, telefonunu da bıraksın istiyordu. Cebinden telefonunu çıkardı. Şarkı hâlâ çalmaya devam ediyordu. Adam, elinden telefonu alıp yemek masasına bıraktı. Nihat da elindeki boş tepsiyle aşçının yanına gitmek için merdivenlere doğru ilerledi.

Oğuz Kayra, daha tanıştığı ilk gün şiddetli bir tartışmanın içine girdiği Kaptan Ela'nın yanına doğru sessizce ilerledi. Kadınlı uğraşmak hoşuna gidiyordu. Tanıdığı diğer kadınlara pek benzemiyordu. Suskun –ki buna çok şaşırıyordu, onun çevresindeki kadınlar hiç susmuyordu– mesafeli, güçlü –bunu kendisinin çok da hatırlamak istemediği bir deneyimle öğrenmişti– varlığıyla yokluğu bir olan bir kadındı. Ağzından iki laf zor alınırdı, fakat dikleşmesi gerektiğinde de önünde Sultan Süleyman olsa duramazdı. Kadın kaptan mı olur diye veryansın ettiğinde ağzının payını bir güzel vermişti.

Kadının tam arkasında durdu. Hafifçe ona doğru eğildi. “Bence biz...” Kulağına yediği dirsek darbesiyle bir iki adım geri atarken inliyordu. “Hay anasını!” Ağzından çıkan sözcüklerle birlikte sızlayan kulağını tutuyordu.

Ela'nın gözleri kocaman açılmış, şaşkın bir halde kendisine bakıyordu. "Üzgünüm," dedi, fakat hiç üzgün görünmüyordu. "İyi misiniz?"

Oğuz, yüzünü buruşturdu. "Değilim. Bir kadının böylesine kol kasları olmaması lazım. Beton mübarek."

Ela, gülümsedi. Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeydi. Adam, onun bir kez olsun içten güldüğünü görmek isterdi. "Böylelikle birilerine sinsice yaklaşmamayı öğrenmiş oldunuz."

"Kesinlikle hatalıyım." Elini sızlayan kulağından çekti. "Fakat öyle dalgın, hüzünlü görünüyordun ki, ikimizin evlenmesi gerektiğini söyleyecektim." Ela ona küçümsercesine bir bakış attı. "Ne? Ancak bu kadar yakışırız. Sen yaralı! Ben, yaralı! Geceleri içer içer, müzik dinler, acımızda boğulurduk."

Ela, sakince, "Yaralı olduğumu da nereden çıkardınız?" derken dirseklerini tekrar küpeşteye dayadı.

Oğuz da onun yanında yerini aldı. "Her gün aynada gördüğüm gözlerin yansımasına bakıyorum."

Ela, adama yandan bir bakış attı. Dudaklarında müstehzi bir gülümseme olsa da adamın onu yakalamasından hoşlanmamıştı. Dirsekleri küpeşteye dayanmış halde, yan yana denizi izliyorlardı. Derin bir iç çekmek istedi, fakat adamın varlığı buna engel oldu. Biraz önce dinlediği şarkı sanki onu kollarından yakalayıp sıkıyordu. Bir an böylesine daralmıştı ki, ruhu bocalamıştı. Göğsünün üzerinde, tam da iman tahtasının orada bir yerlerde bir ağırlık vardı. Ne yaparsa yapsın geçiremediği bir ağrı, baskı... Böyle olmaktan nefret ediyordu ve tekrar tekrar o anlardan yaşıyordu. En azından ilk günlerdeki gibi olmadığı için dua ediyordu.

Bora Kaptan'ın ölümü ani değildi. Her an, her dakika bekleniyordu, fakat kendisini çok zorlamıştı. Cenazesi, bir ünlü vefat etmiş gibi de kalabalıktı. Tüm gırgır kaptanları, tayfaları gelmiş,

köylerden gelen akrabalar eklenince de kalabalık mezarlıktan dışarı taşmıştı. Ela, her ne kadar mezarın yakınlarında olmak istese de kalabalık onu zorlamıştı. Bunun için, gerilere kaçmış, kendisi gibi kaçan ve bir çocuk gibi ağlayan İdris'le birlikte, bir ağacın altında gözyaşı dökmüşlerdi.

İsmi o anda anmak istemediği adam da ortalıkta yoktu. Cenaze, babasının ölümü onu geri getirememişti. Ela'nın yaşlarla bulanık gören gözleri hep çevreyi taramış, bir siluet aramış, aradığını bulamayınca da cenazenin sonunda hayal kırıklığı onu bir örümcek ağı gibi sarmıştı.

O, zaten giderken babasına veda etmişti. Zaten gidişinin dördüncü gününde de kaptan vefat etmişti. Ekrem, muhtemelen ona haber vermişti. Belki de uçak biletine verecek parası olmadığı için geri gelmemişti. Ela, başını silkelemek istedi. Kendisini kandırıp duruyordu. Adam, her şekilde gelmeyecekti. Kaptan'ın telefonu Ela'ya kalmıştı. Arayan her telefona cevap vermiş, kaptanın ölümünü herkese bildirmek zorunda kalmıştı. Şimdi de telefon ondaydı, ancak yanında taşımıyordu. Düşüncelerini duymuş gibi Oğuz konuştu.

“Hâlâ bir telefon edinmedin, değil mi?” Bunu gerçekten sinirlenerek sormuştu.

“Hayır.”

“Bu iş canımı sıkıyor, pat diye sana ulaşmam gerekebilir.” Ona bakmıyordu, ama adamın kaşlarını mavi gözlerini örtecek kadar çatığına emindi.

“Size verdiğim numaradan ulaşabiliyorsunuz.”

“Ama yattayken ulaşamam.”

“Nihat, her zaman burada.”

“Ama...” Adam ne kadar da inatçıydı.

Ela, nefesini dışarı verdi. "Neden bir telefonum olması için bu kadar ısrarcısınız?"

Ela, adama bakmaya başlamıştı. Yüzünde çocuksu bir müziplik vardı. "Bazen... Geceleri canım sıkılıyor. Arayıp sinirini hoplatırsam keyfim yerine gelir." Genişçe sırıttı.

Ela, donuk bir sesle, "Ne kadar da komiksiniz," deyiverdi.

"Kadınlar, komik erkeklerden hoşlanırmış." Tek kaşını kaldırdı. Ela, dişlerini sıktı. Adamın sözlerine değil. Tek kaşını kaldırışına. Gözlerinin önünden sayısız kaş kaldırma geçti. Gümüş bir piercingin süslediği kaş!

"Ben, hoşlanmam."

"Beni terslemekten ne kadar da zevk alıyorsun."

Ela, kendini yorgun hissediyordu. Adam, bazen onu çok yoruyordu. Onunla ilk zamanlarda böylesine bir ağız dalaşının içine asla girmezdi. Sorularına tek kelimelik cevaplar verir, sonra da işinin başına geçerdi. Garip bir gece yaşadıktan sonra aralarındaki ilişki biraz değişmişti.

Bir gece, Ela'ya telefon açmış ve açılacaklarını söylemişti. Genç kadın, tedirgin olmuştu fakat yine de, mecburen çağrısına cevap vermişti. Silahını da yanına almıştı. Evet, Miraç'tan sonra ilk işi başvuru yapıp silah taşıma ruhsatı almak olmuştu. Tekneye vardığında adamın körkütük sarhoş olduğunu gördüğünde, daha da çekinmişti. Yutkunarak adamın emirlerini yerine getirmiş ve sabahın ikisinde denize açılmışlardı. Adam, müzik sisteminin sesini sonuna kadar açmış hüzünlü parçalar dinliyordu. Küfürler ediyor, elindeki içki şişesinden koca koca yudumlar alıyordu. Durmasını istediği yerde demir atmışlardı.

Sonra adam Ela'yı yanına çağırmıştı. Güvertede ayakta durmuş, karşısında olmayan birine işaretparmağını sallıyor, ona

bağırıp, hakaret ediyordu. Ela, daha çok korkmaya başlamıştı. Adamın yanında sessizce dikilmeye de devam etmişti. Adam, bir an hayali varlıkla kavga etmeyi bırakıp kendisine döndü.

“Bu işte! Hayatımın içine etti. Ben, ne yaptım ki?” Bu sorunun cevabı Ela’nın gözlerindeymiş gibi çaresizce ona bakıyordu. “Ne yaptım, yahu?” Elini havaya kaldırdı, derin iç çekişlerle tekrar indirdi. Alçak, yaralı bir sesle, ağlarcasına, “Sevdim be. Çok sevdim.” Sonra bir an Ela’nın üstüne yürüdü. Elini de havaya kaldırmış, “Niye lan? Niye?” diye bağırıyordu. “Niye?” kelimeleri öyle peltek çıkıyordu ki, bu basit kelimeyi bile zar zor anlıyordu.

Ela, bir iki adım geri attı. Adama hiç cevap vermiyordu. İyiden iyiye de korkmaya başlamıştı, fakat adam durmuyordu. “Ne yaptım? Sevmekten başka?” Ela’nın kaçacak yeri kalmadığında nefesi tıkanı. Ardından da kendisinin neredeyse üzerine çıkacak olan adamın suratının ortasına yumruğunu geçirdi.

Adam, inledi. Burnundan kanlar akar, ağzının içine dolarken dizlerini üstüne düştü. Sol elinde duran içki şişesi, içinden dökülen sıvılarla yerde yuvarlandı. Adam, gözlerini kırpmıştı Ela’ya bakıyordu. Ela, nefes nefese kalmıştı. Korku, onu esir almıştı. Adamın vereceği karşılığı merak ediyordu. Adam, bir an kahkaha atmaya başladı. Ardından kahkahaları duruldu, fakat Ela, hâlâ sık nefesler alıyordu.

Oğuz, “Kaptan?” diye şaşkınca sordu.

“Evet?”

“Ha siktir!” Adam, yere oturdu. Bir dizini yukarı çekti.

Dirseğini de dizine koyup, yüzünü koca elinin içine hapsetti. Biraz ovuşturdu. “Sen o değilsin.” Başını iki yana salladı. “Yani Kaptan değilsin.” Sesi biraz daha düzene girmiş, eskisi kadar peltek konuşmuyordu. “Yani o Kaptan...” Sözlerine ara verip, genç kadının yüzüne baktı. “Rezil olduk, iyi mi?”

Ela, ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu, fakat adamın sorusuna cevap verdi. “Değil.” Bir eli beline sakladığı silahının üzerinde duruyordu. Adam kendisine tekrar saldırırsa ayağından vurmaya kararlıydı.

“Değil tabii!” Başını iki yana sallarken, dudaklarından bir hırlama yükseldi. “Kaderim benim.” Kendisiyle alay eder gibi konuşuyordu. Tekrar kadına baktı. “Rezil olmak yani! Ebru, beni aldattığında da böyle oldu.” Başını kendisini onaylar gibi aşağı yukarı salladı. “Rezil oldum.”

Ela, içinden geçenleri söylesin mi, yoksa susup adamın sızmasını mı beklesin, emin değildi. Yine de elinde olmadan konuşmaya başladı. “Bu durumda rezil olan siz değil, Ebru oluyor.”

“Yok, yahu. Ben oluyorum.” Bedeni iyice çökmüş halde elini saçlarının arasından geçirdi.

“Siz öyle diyorsanız.”

“Öyle diyorum.” Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştı, ancak ikinci denemesinde başarılı oldu. “Ama rezil olmak kimin umurunda.” Omuz silkti. “Canım nasıl acıyor, biliyor musun?” Ela, cevap vermedi. Adam, kaşlarını çattı. “Biliyor musun?”

“Hayır.”

“Bilmiyorsun. Nereden bileceksin ki?” Dişlerini sıkarken dudaklarını gerdiğinde dişlerine yayılan kan, genç kadının yüzünü buruşturmasına neden oldu. “Böyle... Arkamda önümde çivi varmış gibi. Nereye gitsem her bir yerime batıyor.” Yine Ela’ya doğru yürümeye başladı. “Bak, her yerime!”

Ela, tekrar adam ona yaklaşırken hızlı soluklar aldı. Adamın durmasını diliyordu. Aslında kendisiyle bir derdi yoktu, anlamıştı, fakat Ela’nın travması bunu anlayacak durumda değildi. Adam kendisine bir adım yakınına gelene kadar hareket etmedi, ancak daha da ileriye gideceğini anladığında adama ikinci bir yumruk attı. Adam sendeledi, yine de geri çekilmedi, fakat

inledi. Ela'nın sağı eli sızlıyordu. Soluyla bir yumruk daha attı. Adamın ondan uzaklaşmasını istiyordu. Nasılsa ertesi gün kovulacaktı. Kendi derdine düşmüştü.

Adam, elini kaldırdı. "Tamam. Tamam. Yeter!" Genç kadına sorarcasına baktı. "Anladın mı? İşte o sağlam yumruklar gibi! Öyle acıyor, acıtıyor!"

O anda anladı. Adam, zaten kendisine yumruk atmasını istiyordu. Oğuz, başını iki yana sallaya sallaya, beyaz tişörtüne kan bulaşmış halde, külçe gibi yere serildi. Sonra da doğrulup oturdu.

"Beni evden gönderdi. Evlenmemize birkaç gün vardı. Evi dekore ediyordu. Bir adam tutmuştu. Dekoratör. Onunla birlikte evi yeniliyorlardı. Birlikte oturacağımız evi." İçini çekti. Tam olarak bir bütün halinde anlatamıyor olsa da, Ela nasıl bir hikâyeyle karşılaşacağını anlamıştı. "Beni işe gönderdi. Öpe koklaya." Kadına şaşkınca baktı. "Nasıl yaptı, lan? Nasıl öyle yapabildi? İçi nasıl kaldırdı? Beni gönderdi. Ben giderken, adam geliyordu. Utanmaz herif bana gevrek gevrek gülererek selam verdi. Yuh amına koyayım!" Yüzünü buruşturdu. "Sen kadınsın. Özür dilerim. Özür dilerim."

"Ama selam verdi. Herif bana selam verdi. Sonra da benim yatağında, benim karımı be..." Sert soluklar almaya başladı. Sonra da güldü. "Bak, bak şimdi bir de bana bak! İşe gidemedim. Niye? Sor!"

Ela, derin bir iç çekti. "Niye?"

"Onu özledim diye! Vay puşt vay! Özlersin ha! Al sana! Al!"

Sonra da ağlamaya başladı. İçini çeke çeke, yaralı bir hayvan gibi. Cenin pozisyonuna gelip, güvertede birileri onu tekmeliyormuş gibi inleye inleye ağladı. Ela'nın burnu sızladı. Gidip ona yardım etmek isterdi, eğer normal bir kadın gibi olabilseydi. Hayat herkesi bir yerinden tutuyordu işte! Adam, gözünün

önünde öylesine bir acı çekiyordu ki... Kadını hâlâ sevdiğini anlamamak işten değildi.

“Bir unutsam,” diye mırıldandı. “Bir unutsam.” ve sonra da olduğu yerde sızdı. Ela, ona yardım edemezdi. Onu taşıyamaz, ona destek olamazdı. Eh, ona artık uyku yoktu. Adam uyanıp da kendini işten kovana kadar öylece oturup bekleyecekti. Geri de dönmeyecekti. Motoru çalıştırıp adamı uyandırmak istemiyordu. Hiç değilse biraz uyuyup kendini toplaması iyi olurdu.

Saatler sonra adam mırıldanarak, hafif de inleyerek kıpırdanmaya başladı. Elini zemine dayayıp bir dizini yine yukarı çekti. Bir dakika kadar kendini toparlamaya çalıştı. Ardından da başını yukarı kaldırdı ve sert bir nefes alışla gözlerini Ela’ya dikti.

“Siktir!” Yüzünü ovuşturdu. Tekrar Ela’ya baktı. “Gerçekmiş.” Kadına arkasını döndü. Sanki yüzüne bakmaktan utanmıştı.

Ela, hazır kovulması garantilenmişken sözlerine dikkat etmeye karar verdi. “Bir doktora görünmeyi düşündünüz mü?”

“Allah aşkına! Ne olur sus, çok utanıyorum.”

“Bu da bir şey. Geri dönelim mi?”

Adam, omuzunun üzerinden arkaya baktı. Yüzü dağılmış halde, kuruyan kan tenine yapışmış, mavi gözlerinde ağır bir utançla başını salladı. “Çok, çok özür dilerim.”

Ela, kaşlarını kaldırdı. “Ben de.”

Adam, önce onun ne demek istediğini anlamayarak kaşlarını çattı. Sonra elini yüzüne götürüp kendini yokladı. “Ah!” Kıza şaşkınlıkla baktı. “Sende de ne yumruklar varmış.”

“Kendimi korumaya çalışıyordum.” Bu ortada olan bir gerçektir aslında. Yine de kendini savunma ihtiyacı hissetti.

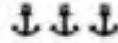
“İyi yaptın.” Adam ayağa kalktı. “Gideyim de kıyıya yanaşana kadar insan gibi görünmeye çalışayım.”

“Kovulmadım mı?” Ela, dümene gitmek için hareket etti.

“Asıl senin beni kovman lazım. Patronluktan.” Başını iki yana salladı. “İşe bak. Kadın beni dümdüz etti.” Adam tam kamerasına inerken durup Ela’ya baktı. “Bunu... Yani durumumu. Bir tek Ahmet Kaptan biliyordu. Ondan hiç sır çıkmazdı.”

Ela, adamın beklenti dolu bakışlarından önce bir şey anlamadı. Ardından, “Ah! Hangi durumu?” diyerek adamı rahatlatmaya çalıştı.

Genç adam, hafifçe gülümsedi. Ardından da gözden kayboldu. Sonra da bir nevi arkadaş gibi olmuşlardı. Öyle, aralarında tuhaf bir ilişki vardı. Arada kendisine evlenme teklifi ediyordu. Şaka yapıyordu, fakat ilk defa duyduğunda şoka girmişti.

“Oğuz?”

İkili küpeşteden ayrılıp sese döndüler. İclal Hanım, sade, dizlerinin üzerinde biten, krem rengi yazlık bir elbise giymişti. Yüzünde makyaj yoktu. Gözlüklerini saçlarının üzerine takmış, ayağında sandaletlerle hem şık hem de rahattı. Eğlenceli, samimi, doğal ve çok güzel bir kadındı. Keşke Oğuz, bu kadınla daha ciddi düşünebilseydi. Ela, onu gördüğünde dayanamayıp gülümsedi.

Oğuz, kadına doğru ilerledi. Yanaklarından öptü ve sıkıca sarıldı. “Hoş geldin, hayatım.”

Kadın, adama gülümseyip gözlerini Ela’ya dikti. “Nasılsın, Kaptan?”

Daha Ela cevap veremedi Oğuz, atıldı. “Çok iyi! Demin bana dirsek attı.”

Ela, kaşlarını kaldırdı. “O da bana evlenme teklifi etti.”

“Hak etmişsin.” İclal, Oğuz’un kulağını çekti.

“Şiddet gören erkekler için bir kurum yok mu, yahu?”

İclal, boş laf der gibi elini salladı. “Kahvaltı bile yapmadım. Açlıktan ölüyorum. Ne olur yemek yiyelim.”

Onlar masaya geçerken Ela da dümenin başına geçmek için ilerledi. Eğer adam bu şakaları diğer kız arkadaşlarının yanında yapsaydı ikisi de birer tokat yerdı ve kadınlar hüznle yatı terk ederlerdi. Gereksiz bir melankolileri vardı, fakat İclal Hanım, başkaydı. Oğuz'u gerçekten seviyordu. Ela da Oğuz Bey'in ona güvenmesini diliyordu. Gerçekten yaralı bir adamdı. Evlilik ari-fesinde aldatıldığını öğrenmiş, bir süre hayata küsmüş, bir süre kendini dağıtmış, sonrasında da sorumlulukları için kendini to-parlamıştı. En azından anlatılanlar böyleydi. Hayatı alaya aldığı kadar neşeli bir adam değildi. O da kimseye körü körüne güvenemiyordu. Tıpkı Ela gibi.

Ela da bir kişiye körü körüne güvenmişti. O da kıcını kurtar-mak için ülkeyi terk etmişti. Babasının telefonunun Ela'da oldu-ğunu muhtemelen biliyordu. Bildiğine emindi. Ekrem'le sürekli konuştuklarından haberi vardı, ancak Ela'nın iş durumu için bile Ela'yı değil, Ekrem'i aramıştı. Ekrem'i!

Bu durum o kadar... O kadar canını sıkıyordu ki bir gece ken-dini bilinçsizce yollarda bulmuştu. Onu özlediğinden filan değil. Hiç değil! Ama... İnsan sesini duymak istemez miydi? Nasıl ol-duğunu kendi ağzından duymak istemez miydi? Ela, merak edi-yordu. Neler yaptığını, işlerinin yolunda olup olmadığını, borç-larının durumunu... Onu. Bu düşüncelerin içinde öfke, acizlik ve bilmediği başka bir sürü duygu ile boğuşurken Kupa Kızı'nı her zaman demirledikleri yere kadar ilerlemişti.

Hayatı öylesine bir hızla değişmişti ki tekrar tekrar baştan başlıyormuş gibi hissediyordu. Hep başa dönüyor, bir şeyleri yeniden öğreniyor ve yoluna devam ediyordu. Bir daha ne başa dönmek, ne de acıların çeşitliliğinin içinde debelenmek istiyor-du. Hiçbir acıya, onu dibe çeken hiçbir duyguya alışmayı da üs-

tesinden gelmeyi de istemiyordu. Zaten sonuncunun üstesinden gelemiyordu ya... Neyse!

Düşüncelerinin tekrar ona kaydığını yakaladığında gözlerini yemeklerini yiyen ikiliye dikti. İclal Hanım, ona işaret ederek yanlarına gitmesini işaret etti. Ela da her zamanki gibi reddetti. Kimseyle fazla yakın, samimi olmaya gerek yoktu. Ekrem'in dışında konuştuğu fazla kimse de yoktu. Bazen Ekrem'in ablası uğrar, bir kahve içerlerdi. Bazen de İdris kapıdan uğrar, halini hatırını sorardı. Tayfanın diğerlerinden bolca selam getirirdi. İşte o kadar.

Tek düze bir hayatı vardı. Hayatında heyecana yer yoktu. Çalışıyor, uyuyor, yiyor, içiyor ve bazen sadece kitap okuyordu. Eğlence, hüznün ya da neşe istemiyordu. Bazen şarkılar onu boğup, gözlerinde batma hissi uyandırır da... Sanki sadece barınmak ve karnını doyurmak için yaşıyordu. Hâlâ aynı odada kalıyordu. Hâlâ eski püskü kıyafetler giyyordu. Bu, ona kalabalığın içinde silikleşme fırsatı veriyor, emniyet kemeri takmış gibi hissettiriyordu. Onun için güvenli alan her zaman her şeyden önce geliyordu.

İçini çekerek kahkaha atan ikiliye baktı. Samimi bir gülümseme dudaklarını kıvrırdı. Onlar için iyi bir gelecek diliyordu. İkisi de bunu hak ediyorlardı. En azından birileri mutlu olmalıydı.

Bölüm 16

İclal'in yüzüne muzip bir gülümseme yerleşti. "Demek evlenme teklifi ettin?"

Oğuz, sevimli bir yüz buruşturmayla, "Evet," diye karşılık verdi. Daha sonra da ifadesi tamamen ciddi bir hal aldı. Ela'ya kaçamak bir bakış attı. "Onunla uğraşmadığın sürece asla konuşmuyor, bir tepki vermiyor. Ot gibi. Neyse işte! Onu güldürsem hayat bana bir puan verecekmiş gibi."

"İnsana çarpıyor, değil mi?" İclal de derince bir iç çekti. Kaptanın gözlerinin içine bakmak bir çukura bakmak gibiydi. Genç bir kadınla değil de yetmiş yaşında biriyle karşı karşıya kalmış gibi.

Oğuz, başını salladı. Ardından yine muzip ifadesine geri döndü. "Belki kaptan üniformasının da bir etkeni vardır." Kadına değer biçer gibi baktı. "Hımm. Senin üzerinde düşünüyorum da."

İclal, hafifçe gülümsedi. Bu söylediklerini aklına not ederken, adamın hüznün yanından bile geçmek istemediğini bildiği için artık kaptanla ilgili konuşmayı kesecekti. Aklında bir plan

belirirken, adama gizemli bir ifade ile baktı. “Bir şeyler düşünelim o zaman.”

Oğuz, biraz dinlenmek için kamaraya indiğinde İclal de hızlı adımlarla Kaptan’ın yanına gitti. Ela, onu gördüğünde sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Çoğunlukla onun yanına çıkmazlardı.

“Burada, yedek üniforman var mı?”

Ela, bu defa da başını yana eğerek, “Evet?” diye cevapladı. Hâlâ şaşkın görünüyordu.

İclal, sırttı. “Süper! Sen, şimdi tüm elamanları yattan gönderiyorsun. Tabii, kendin de gidiyorsun. Bana da yedek kaptan kıyafetlerini veriyorsun. Oğuz’a bir sürpriz yapacağım.”

“Ah!”

İclal, Ela’nın kavradığını fark ettiğinde kahkaha atmaya başladı. “Ne? Sürekli, kaseti başa sarar gibi aynı şeyleri yapmak hiç eğlenceli değil.”

Ela, gülümsedi. “Tabii, muhtemelen öyledir. Ne zaman gidelim?”

“Oğuz, akşama kadar uyur nasılsa. İsterseniz şimdiden gidin. Dinlenirsiniz.”

Garsonun evi biraz uzaktı, fakat Ela’nın evinin iki sokak ötede olduğunu iyi biliyordu. Ela, zaten yürüyerek gelip gidiyordu. Eğer ona ihtiyaçları olursa çağırırlardı, gelirdi.

“Tamam, nasıl isterseniz,” Ela, kısa bir süre ortalıktan kayboldu. Döndüğünde elinde elbise torbası tutuyordu. “İşte, üniforma bunun içinde.”

İclal, Ela’nın uzattığı torbayı alıp kıkırdadı. “Çok mu yaramazım ne?”

Kaptan, sadece gülümsemekle yetindi. “İyi günler.”

“Sana da Kaptan.”

İclal, kıyafetleri alıp aşağıya, kamaraya indi. Oğuz’u uyan-dırmamaya çalışarak önce duşunu aldı. Ardından içine güzel çamaşırlar giydi, kokularını sürdürdü ve Kaptan’ın üniformasını üzerine geçirdi. Kadının boyu çok uzun olduğu için pantolonun paçaları biraz uzun gelmişti. Fakat sorun değildi. İçine kıvrıp halledebilirdi.

Giyindikten sonra da Oğuz’u kontrol etti. Hâlâ uyuyordu. Hem de ne uyuma, horlaması dışarı taşıyordu. Bir an durup, yatağın içinde bile delice yatan, çocuk gibi huyları olan adama bakakaldı. İçini çekerken gözleri de kalbi de sızlıyordu. Adamın yaralı olduğunu biliyordu, fakat başına neler geldiğini bilmi-yordu. Keşke kendisine açılabilseydi. Keşke İclal’in kalbinin içindeki sevgiyi fark edebilseydi. Tekrar iç çekti ve güverteye çıkmak için merdivenlere yöneldi. Eh! Kalktığında en azından onu neşelendirebilirdi.

Oğuz, gözlerini açtığında balyoz yemiş gibi hissediyordu. İnsanlar uyuduğunda dinlenirdi. Kendisi ise her zaman daha yorgun hissediyordu. Hızlı bir karar verip yatakta debelenmek yerine düş almak için kalktı. Çok kısa sürede de dışarı çıkmış-tı. Önce şortunu giymeye karar vermişti, fakat akşam olmuştu. Somurtarak kadınların aldırmayacağına düşünse de pantolon ve gömlek giyip yukarıya çıktı. Etraf sessizdi. Sadece alçak sesli bir müzik hoparlörlerden yükseliyordu.

“İclal?” diye seslendi, fakat kadın ortalıkta görünmüyordu. Dahası mutfaktan da ses gelmiyordu. Garson da ortalıkta yoktu. Bunlara ne olmuştu böyle? Kaptan’ın yanına çıkmaya karar ver-di. Kadın genelde açılmayı bekledikleri zamanlarda kitap okur-du, ancak o anda ilerlemeyen yatın dümeninde duruyordu.

“Kaptan?” diye sordu. “İclal, nerede?”

Kaptan arkasını döndü. Adamın dudaklarında geniş bir gülümseme oluştu. “Uhhh!” İclal, üzerinde kaptan kıyafetleriyle ona gülümsüyordu. “Sen ne güzel olmuşsun öyle,” deyiverdi. Bu kadın hoşuna gidiyordu. Ona... Daha içten, daha samimi geliyordu. Yine de... Her neyse.

Kadın, yanına yaklaşıp elini tuttu. “Bugün, kaptanınız benim.”

“Hay hay.”

İclal’in onu çekiştirip güverteye götürmesine izin verdi, ama yarı yolda durdu. Çünkü İclal, ona omzunun üzerinden bir bakış atmıştı. Çok... Allahım, çok güzel görünüyordu ve bu, kendisini o kadar korkutuyordu ki! Bazen kadından olabildiğince uzağa kaçmak istiyordu. Yapamıyordu. Aklına her geldiğinde telefona sarılmış, onu çağırmış oluyordu. Elleri kadının boynunun iki yanında durdu. Çok minik bir burnu vardı.

“Dayanamayacağım,” diye fısıldadıktan sonra kadının burnunu ısırdı. Bu, içinde hissettiği tüm o yabani duyguların dışavurumuydu.

İclal, hafifçe çığlık attı. Ardından yumruğunu sıkıp Oğuz’un koluna bir yumruk attı. Sonra da kadın aniden ellerinin arasından kayıp gitti.

“Piç kurusu.” Ses hiç tanımadığı birine aitti ve çok öfkeli geliyordu. Ardından da yüzüne yediği yumrukla sendeleyerek birkaç adım geri gitti. “Ona nasıl dokunursun!” Adam İclal’e dokunduğu için küfürler yağdırmaya devam ederken sersemleyerek ayağa kalkmaya çalıştı. İclal, o sırada korkudan çığlık atıyordu. Adam, tekrar üstüne geldi. Oğuz, bütün duyguları aynı anda yaşadı. Bu sefer de bir başkası kendisiyle mi aldatılıyordu. Acı, kalp kırıklığı, ağrı ve öfke! Daha çok öfke!

Adamın yumruğundan kaçınmaya çalıştı. Herifin beton gibi yumrukları vardı. Kendisi de yumruklarını sıkı ve adamın boşluğuna indirdi. Çam yarması inlemedi bile. Adam, Oğuz’a tek-

rar yumruk attı. Kulağını sıyırıp geçti. Kulağını da belki kapıp götürmüştü.

O sırada İclal, araya girdi. “Bırak! Manyak mısın, adam?” İri adamı ittirerek Oğuz’dan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Karanlıkta kaptan kıyafetleri hafifçe parlarken, ona ne kadar kızarsa kızsın, adamın canını yakması ihtimali kendisini ürkütüyordu.

Adam, tam Oğuz’un yakasına yapışmış, gömleğini çekiştiriyorken gözleri kadına kaydı. Şaşkın bir homurtuyla “Sen de kimsin?” diye sordu. Yatın ışıkları iri adamın şaşkın yüzünde patlıyordu.

Oğuz da şaşkındı. Adam, belli ki İclal’i tanımıyordu. O halde derdi neydi? Bu, onu daha çok öfkелendirdi. Adamın yakasına bu defa kendisi yapıştı. “Sevgilim, seni salak!” Yumruğu adamın suratında patladı.

İclal, ne yapacağını bilemez bir halde nereden geldiği ve kim olduğu belli olmayan adamla, Oğuz’un kavgasını izliyordu. Bir yandan da limana bakıp duruyordu. Ne yapacağını bilemediği için Ela’yı aramıştı. O gelene kadar adamlar ayrılmamış olursa polisi de arayacaktı, fakat Oğuz’un buna kızmasından korkuyordu. Polislerle pek hoş anıları yoktu. Adamlar birbirini yumruklamaya devam ederken yüreği ağzına geliyor, çığlık atmaya devam ediyordu. Etrafta kimsede mi yoktu da yanlarına gelmiyordu. Arada sırada yabancı adamın tişörtüne asılıp çekiştiriyordu, ama nafil bir çabaydı.

Sonunda sert ayak sesleri duydu. Arkasını dönüp baktığında Ela’nın kendilerine doğru koştuğunu gördü. Kadını görünce anlık bir de şok yaşamıştı, Kaptan hiç de tanıdığı Kaptan’a benzemiyordu, fakat bunu daha sonra düşünecekti. “Yardım et! Ne olur!” diye haykırdı.

Ela, güvertede yumruklaşan, birbirinin yakasına yapışmış iki adamın yanına doğru hızla ilerlerken gözü İclal’e takıldı. Kadın

korkudan bembeyaz olmuştu. Neredeyse üzerindeki üniformanın beyazıyla yarışıyordu. Karanlıkta Oğuz'un kiminle dövüştüğünü göremiyordu, fakat yabancının iri olduğunu fark etmişti.

“Hop! Hop!” diye aralarına daldı. İki adamı da kaba kuvvet uygulayarak ayırmaya çalıştı. Kendisini fark etmemişlerdi bile. Yabancı adamın ensesinden tutup, adamı geri doğru çekti, eğer işe yaramazsa yumruklarını da devreye sokacaktı. O cüsseye etki eder mi emin değildi ya neyse.

Sonra adamın tişörtünü sıkıca kavrayan parmakları bir an için açıldı. Eli yanmış gibi hızla kendisine çekti. Kendiliğinden, şaşkın bir soluk verişle! Adam, onu çekiştirene bakmak için başını arkaya çevirmiş, gözlerini ona dikmişti. Ela'nın ayaklarında güç kalmamıştı. Bedenindeki enerjiyi biri hiç zorlanmadan almış gibi, fakat her nasılsa ayakta durmaya devam ediyordu. *Birazdan yere yığılır mıydı? Kulaklarında atan kalbi durur muydu?* Uzun süre suyun altında kalmış gibi soluksuz hissediyordu. İçinde çığlıklar kopuyordu. Bir haykırış, avaz avaz bir yakarış vardı.

Oğuz, yumruk atmaya devam ediyordu. İri adama işlemiyordu bile. Bir milim yerinden kıpırdamıyordu. Gözlerini Ela'ya dikmiş, bedenini de usul usul ona çeviriyordu.

“Miço?”

Miraç, tek kaşını kaldırmış ona bakıyordu. Küpeli tek kaşını. Ela, bayılacaktı. Hayır, bayılmak istemiyordu. Sesini bir yerlerden bulup çıkarmalıydı. Artık, ona vurmayı kesmiş olan ve öfkeyle Miraç'a bakan Oğuz'u ikisi de unutmuş gibiydi. Sadece, öylece birbirlerine bakıyorlardı.

“Hafızanı mı kaybettin? Yoksa dört ay, üç gün, beş saatte beni mi unuttun?” Sesi... Her zamanki gibiydi. Sanki onca zaman ayrı kalmamışlardı da, sabah kahvaltısından beri görüşmüyorlardı. Hayır, öyle değildi. Dört aydır sesini bile duyamamıştı. Tek bir nefes alışını bile duymamıştı.

Ela'ya bir şeyler oluyordu. İçinde bir kazan kaynıyordu sanki. Aslında kollarını açıp adama sıkıca sarılmak istiyordu. Öyle sıkı sarılmak istiyordu ki. Belki onu boğabilirdi de! Sesi hâlâ yerine gelememişti. Konuşmayı gerçekten unutmuştu, ama bir şey yapması gerekiyordu. O anda duyguları öylesine bir karmaşa içindeydi ki, içi resmen çalkalanıyordu. Kendini durduramadı. İki eliyle adamın yakasına yapıştı, kafasını öne doğru sertçe uzattı ve burnunun üzerine alnını geçirdi.

“Ah!” Miraç inlerken, Ela ellerini yakasından çekti. Sert adımlarla, öfkeli soluklarla yattan ayrılmak için ilerledi. Adımlarını öyle bir atıyordu ki, sanki yatı batırmak istiyordu. Duyguları birbirine geçmiş olabilirdi. Ne yapacağını şaşırmış da olabilirdi, ancak bedeninde adama karşı en çok öfkesi dışarı taşıyordu. Onu, bir kez bile aramamıştı. Bir kez!

“Ela!” Miraç, boğuk bir sesle ona seslenirken arkasından geliyordu.

O ara Oğuz da konuşmaya başladı. “Bu kadının kimden ders aldığı belli oldu. Adam yarma.”

Ela, yattan ayrılmak için acele ediyordu. Evine giderse kapısını kilitler, kozasına saklanabilirdi. Başına pikesini geçirip yastığını sinirle ısıtır, sesini dışarı taşımaz ama çığlıklarını içinden atabilirdi. Öfkeli iki adım daha atmıştı ki, aniden durmak zorunda kaldı. Miraç, diğer taraftan dolaşmış, yırtılmış tişörtü, ağzının kenarından sızan kan damlasıyla, yeşil gözlerinde onu olduğu yere sabitleyen bakışlarıyla karşısında duruyordu.

Ela, onu ezip geçmek istedi. Geri dönmek istedi ya da gözlerinden başka her yere bakmak istedi. Yapamadı. Kilitlenmiş kalmıştı. Gürültüyle yutkundu. Adam, dikkatle bir adım ötesine kadar yaklaştı. Ela'nın nefes alışları sıklaşmaya, kalbi yine davul gibi gümbürdemeye başladı. Başı zonkluyordu sanki. O herkesten kaçan kadın, elleri ona atılmak istiyor diye ellerini sıkıca

yumruk yapmıştı. Bu, kendisini bile şaşırtan delice bir istekti. Sanki ona dokunursa karşısında durduğuna emin olacaktı.

Miraç, neredeyse ona sürtünecek kadar yaklaştı. Elleri havaya kalktı. Ardından yarı yolda durdu ve tekrar kolları yanlarına salındı. Başını hafifçe kendisine doğru eğip derin bir nefes aldı. Adamın burnunu saçlarının tepesinde hissedebiliyordu. “Bıraktığımda daha sakin bir kızdım,” deyip uzun bir soluk daha aldı.

Ela, yine gürültüyle yutkundu. Sonunda kendini koyuverdi ve alnını adamın geniş omzuna dayadı. Sadece bu kadar. Derin soluklar alıyor, onu tadıyor, hissediyor ve gerçekten orada durduğuna emin olmak istiyordu. Gerçekten gelmiş miydi? Gerçekten orada duruyor ve onu mu soluyordu. Ya kötü bir rüya görüyorsa? Başını kaldırıp, adamın bir nefes uzaklığında duran yüzüne baktı. Daha önce hiç görmediği kadar, karanlıkta bile kendini belli eden parıltılarla dolu gözlerine baktı. Darbeye şişmiş burnuna, kalın dudaklarına ve kaşının üzerindeki küpeye baktı. Biraz zayıflamış mıydı? Tabi oralarda belki de aç kalmıştı. Aklına aniden bir soru takıldı.

“Tekrar gidecek misin?” Bu, öylesine önemli bir soruydu ki hayatı buna bağlıymış gibi. Dünya yerinden kaymış da bu sorunun cevabıyla yerini bulacaktı gibi. Yaşam yeniden hareketlenecekmiş gibi.

“Deli misin? Biraz büyük filan ama burnumu seviyorum.” Adamın bir dudağı yana kaydı. “Bir darbeyi daha kaldıracak hali kalmadı.” Sanki ağır bir yükün altında ezilmiş gibi omuzları düştü. “Benim de kalmadı.”

Ela, güldü. “Ben...”

Adamın kaşları alayla kalktı. Öylesine neşeli görünüyordu ki! Ondtan taşan bu yoğun his kendisine süzülüyordu sanki. “Sen?”

“Öyle vurmak istememiştim. Bana ne oldu bilmiyorum.” Allah’tan karanlıktı da yanaklarının kızarıklığını fark etmiyordu.

Miraç'ın dudakları dümdüz bir hal aldı. Biraz ötelerinde iki kişinin film izler gibi kendilerini izlediklerini farkında bile değillerdi. Oğuz, kolunu İclal'in boynuna dolamış, öylece, çıt çıkarmadan şaşkın bir halde karşı karşıya duran iki genci izliyordu.

“Ben, biliyorum,” diye cevap verdi Miraç, “Her gün aynaya baktığımda bana ne oluyorsa, sana da o oldu.”

“Beni hiç aramadın.”

“Ekrem'i her gün aradım. Nasıl olduğunu, neler yaptığını... Her adımını biliyordum.”

“Ama beni hiç aramadın.” Ela'nın sesi öylesine sitem doluydu ki, Miraç irkildi. “Dört ay! Koskoca, kocaman günleri olan dört ay.”

“Sesini duyarsam geri dönerim diye korkuyordum. Kendi cehennemime seni de hapsedmek istemedim. Kendi bataklığımıza. Karnını bile doyurup doyuramayacağımı bilmiyordum. Geri kafalıyım ben kızım. Sana bakamayacaktım. Bu, beni nasıl bir adam yapardı? Belki de karşına iyi biri... Ha siktir.” Adam başını iki yana salladı. Bir süre susup gözlerini Ela'nın yüzünde ağır ağır, içercesine dolaştırdı. “Düşüncesi bile sesini duymaya gerek bırakmadı. Bunu gözümde canlandırımdı.” Kendisine o kadar şaşırılmış görünüyordu ki, yeşil gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. “Böyle bir acı yok! Böyle bir yanma! Güya, senin iyiliğini düşünecektim. Ama kendimi uçakta buldum.”

Miraç, izin alırcasına bir elini havaya kaldırdı. Genç kız, tepki vermediğinde yüzüne dağılmış saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Aynı anda Ela'nın soluğu kesildi. Genç kadının eli ürkek bir yol tutturmuş havaya kalkıyordu. Bu hem korktuğu, hem de delice istediği bir şeydi. Dehşet bir ikilem. Elini adamın göğsüne bıraktı. Kalbinin tam üzerine. Elinin altındaki o koca beden sarsılırken, kalbinin atışı avuçlarına vuruyordu.

“Şimdi ne olacak?” Ela, bunu merak ediyordu. Onca zaman bir arada durmuşlar, gülmüşler, sohbet etmişler, en berbat zamanları paylaşmışlardı, fakat hiç böylesine açık konuşmamışlardı. Hayır, yine de birbirlerine doğru düzgün bir şey söylemiyorlardı, ama artık söylemeye de gerek yoktu. O, adamı biliyordu. Adam da Ela’yı.

“Şimdi biraz gelip oturacaksınız, ben orta yaşlı bir adamım, zaten yediğim dayak yüzünden her yanımda ağrıyor. Dinlenmem lazım.”

Ela ve Miraç, başlarını sesin geldiği yöne çevirdiler. Onları tamamen unutmuşlardı. Miraç, Ela’yı geçip Oğuz’un yanına ilerledi. “Kusura bakma, tamamen bir yanlış anlaşılma.” Elini adama uzattı.

Oğuz da onun elini sıktı. “O kadarını anladık. Oğuz, ben.”

“Miraç.”

Oğuz, elini çekerken güverteyi işaret ediyordu. “Buyurun, ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı var.” İki adamın da yüzü gözü şişmiş, üstü başı yırtılmıştı.

“Ben, izninizle...” Burada durup dağılacakmış gibi görünen Ela’ya baktı. “Kaptanınızı bu akşamlık çalışıyorum.”

Oğuz, Ela’ya sorarcasına bakıp olumlu bir tepki aldığı anda, “Hay hay,” dedi. Ardından da yattan inmek için ilerleyen ikilinin arkasından, yanındaki kadına sarılmış bir halde baktı. “Vay be!”

“Ne olay ama!”

“Sorma.” Adam, kadının başının tepesine bir öpücük bıraktı. “Yalnız Kaptan’ı işe aldığımdan beri dayak yiyorum.”

Kadın, başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. Ardından, “Hadi gel, yaralarını saralım,” dedi ve adamın tüm yaralarını sarmak için onu kamaraya indirdi.

Bölüm 17

Miraç, yer yatağında bağdaş kurmuş oturan Ela'nın tam karşısında, ondan bir adam boyu uzakta duruyordu. Kapalı bir alana girmişlerdi. Özlem, ne kadar büyük olursa olsun, aşılamayan bazı durumlar vardı. Aslında onun odasına bile girmeyecekti, ancak Ela, ona bakmış ve davetini kahverengilerinin içinde net bir şekilde görmüştü.

Gözlerini ondan alamıyordu. Ela, yine ona bakmak yerine her yere bakıyordu. Bu, gülmek istemesine neden oldu. Artık dönüp gelmişti. Bir karar alıp gelmişti. Kendisini tutmasına, sözlerini kısıtlamasına, düşüncelerini saklamasına gerek yoktu ve Ela'yı kabak çiçeği gibi açmaya niyetliydi. Tabii profesyonel bir yardımla. Bunlar daha sonraki işlerdi. Şu anda aralarında konuşulması gereken daha farklı şeyler vardı ama Miraç, onu izlemekten kendini alıp da bir türlü konuşmaya giremiyordu.

Kalemle topladığı saçları yüzünün, boynunun her yanına dağılmıştı. Bir tişörtün üzerine neredeyse büyük beden bir gömlek ve şalvar kadar bol olan da bir pantolon giymişti. Dirseklerini dizlerine dayamış, tırnaklarıyla uğraşıyordu. Arada bir saç tu-

tamı burnunun ucuna düşüyor, üfleyerek tutamı göndermeye çalışıyordu.

Her zaman saydam gibi görünen teni, o anda tatlı bir pembeliğe bürünmüştü. Yüzü, gözleri, çenesi, burnu... Kalemle çizilmiş gibiydi. Onu hep, kimsenin bakmadığı anlarda izlemişti. Kendisine daha fazlası için izin verememişti. Bazen, Ekrem'e yakalanıyordu. Ekrem de onu cesaretlendirircesine bir ifade takınıyordu. Kendisinin cesarete değil, paraya ihtiyacı vardı. Ekrem, bunu anlamıyordu. Neden gözlerini hemen kaçırdığını hiçbir zaman anlamamıştı.

O anda, tüm bariyerleri yıkıp geldikten sonraki o anda! Buna doyamıyordu. Yüzünün her bir milimini, hiçbir çizgiyi kaçırma-
dan izlemek kadar keyifli bir şey yoktu. Yine de gözlerine bak-
ma ihtiyacı duyuyordu. Bunun için de konuşarak onu kendisine baktırması gerekiyordu.

“İyice inceledin mi?”

Kadın, kafasını kaldırdı. Tıpkı beklediği gibi. Gözlerini göz-
lerine dikerken şaşkın görünüyordu. “Hı?”

“İyice inceledin mi?”

“Neyi?”

“Tırnaklarını.”

Miraç, onun pembeliğinin tonunun artmasını zevkle seyretti. Saçı yine burnunun ucuna düştü. Ela, bilinçsizce bir kez daha nefesini dışarı üfledi. O anda nasıl güzel olduğunu bilebilmesinin imkânı yoktu. “Dalmışım,” diye mırıldandı. Kaşları ciddiyetle çatılırken, “Şimdi ne olacak?” diye sordu. Miraç’ın anlamadığını fark edince, “Geldiğine göre...” Omuz silkti. Bir suç işlemiş gibi suçlu bakıyordu. “Borçlar nasıl ödenecek?”

Miraç, yumruklarını sıktı. Bunu, ona uzanıp kollarının arasına alıp sıkıca sarmamak için yaptı. Tüm o suçlu bakışları, kafa-

sını yerden kaldıramayışı, ellerini tırmalayışı... Hepsi, Miraç'ın, onun için döndüğünü bilerek suçlu hissetmesinden kaynaklanıyordu. Genç adamın içinde ufacık bir şüphe kıvrıntısı kaldıysa bile —onun hislerine dair— bu tutumu hepsini alıp götürmüştü. Bu, bir kabullenişti. Hisleri kabullenmek bir şey, Miraç'ı kabullenmek başka bir şeydi.

Genç adam, ağrıyan ayağını ovuşturdu ve o da kendisi gibi karşısında bağdaş kurdu. “Buraya gelmeye karar verdiğimde yine it gibi çalışmaya, gecemi gündüzüme katmaya niyetliydim, ama arkadaşım bana bir fırsat sundu. Beni kaybetmek istemediğini ve internet üzerinden de onlara yardımcı olabileceğimi söyledi.”

Ela'nın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Yani?”

“Yani, hem burada çalışıp kazanacağım, hem de onlarla çalışıyor olacağım. Onlardan alacağım para iki borcun da aylık taksitlerini karşılıyor. Burada çalışmam da...” Miraç, sustu. Aslında neyi bekliyordu ki? Her şey apaçık ortadayken neden sonraya bırakacaktı ki. Oturduğu yerden usulca kalktı.

Ela'nın gözleri titreşti. Korku mu? “Gelebilir miyim?” Kadın, kararsız bir baş sallamayla kabul etti. Nefes alışları yine sıklaşıyordu. Sağlam bir bünyeye sahip olduğunu bilmeseydi bayılacağını düşünürdü, ama Ela, tanıdığı en sağlam varlıktı. Usulca ona yaklaştı. Yine, nefesini hissedeceği kadar yakınına girdi. Onu ürkütmekten korkuyordu korkmasına, fakat kendine engel olamıyordu. Bu yakınlığa ihtiyacı vardı. Sanki ne kadar yakınına girerse girsin, kız hep ondan uzakta kalıyordu. O kadar uzak kalmıştı ki, bu açığı nasıl kapatabilirdi, bilmiyordu.

“Sana bakabilirim, Miço.” Başını sertçe salladı. “Bize bakabilirim. Ağladığında gözyaşlarını silerim, düştüğünde ayağa kaldırıyorum, üşüdüğünde ısıtırım, git dersin giderim. Gel dersin, gelirim. Romantik bir adam değilim. Öyle güzel, allı pullu ke-

limelerim olmaz belki. Beni bilirsin, düz adamın tekiyim. Ama seni severim. Öyle çok severim ki, sözlere ihtiyaç duymazsın. Öyle çok severim ki, kendini unutursun. Öyle çok severim ki, belki bu sevgiden korkarsın.” Miraç, kendi kendine güldü. “Öyle çok seviyorum ki ben bile korkuyorum!”

Ela, donakalmıştı. Sanki karşısında insan değil de taştan bir heykel vardı. Onu korkutan ne olmuştu? Miraç, kendini beğenmişlik yapıp kızın duyguları hakkında yanlış mı karar vermişti. Sadece güvendiği bir insan olarak mı kalmıştı. Bu düşünce beyine çivi çakıyorlar gibi hissetmesine neden oldu. Kendini geri çekmeye karar verdiği anda, Ela hızla bileğine yapıştı. Gözleri kapandığında art arda damlalar yanaklarına süzülüyordu. Miraç, bir elini kadının tenine doğru uzattı. İşaretparmağının tersiyle gözyaşlarını sildi.

Ela, soluk kadar alçak bir sesle konuşmaya başladı. “Biz hiç... Sen hiç...” Gerisini getiremedi. Başını iki yana salladı ne söylediğini anlaması için.

“Söylemedim.” Bir yaşı daha yakalayarak yanağında, gözyaşından bir iz bıraktı. “Ama sen de biliyordun. Ben de biliyordum. İkimiz de neyin ne olduğunu biliyorduk.” Yine kendisiyle alay edercesine güldü. “Geceleri korkuyorsun diye kapının önünde yatıyordum, Ela! Sen gırgırda kalıyorsun diye sandalye tepelerinde uyuklayarak kaç gece geçirdim? Cebimde kalan son paramla yemek mi yiyeyim, Ela'ya sevdiği kitaplardan mı alayım diye düşünürdüm. Hep sen kazandın. Hep ben aç kaldım. Anlamam biraz geç oldu. Kalın kafalıyım ama sonunda anladım. Sonra yıkıldım. Dağıldım ve kendimden korkup kaçtım. Dayanamadım. Kuzu kuzu geri döndüm.”

“Bana hep güç işler verdin.” Ela'nın karşı çıkışı öylesine cılızdı ki, kız burnunu çekerken gülmek zorunda kaldı. “Canıma okudun.”

“Çünkü hayat çok güç. Her işin altından kalk istedim. Kendini koru istedim.”

Ela, ağzını açtı. Kapadı. Bir kere daha açtı. Teknede yaptığı gibi elini adamın güçlü atan kalbinin üzerine koydu. “Seni özledim.” Fısıltısı soluk gibiydi. “Çok... Boş hissettim. Çok yalnız. Çok kırılgan. Amaçsız.” Gözlerini öylesine açmıştı ki, sanki söylediği sözlere kendi de şaşıırıyordu. Evet, bir kere o kapıdan girdiğin anda arkasını tutamıyordun. Miraç, bunu öğrenmişti. Belki sıra Ela'daydı.

“İnan ben de!” Genç kızın elinin üzerine kendi büyük elini yerleştirdi. “Şimdi düşüp bayılmayacaksan sana bir soru soracağım.”

Ela'nın göğsü seri hareketlerle inip kalkmaya başladı. Genç kadın soruyu biliyormuş gibi kuruyan dudaklarını yaladı ve sonra onları dişledi. Ardından da doğrudan adamın yeşillerinin içine baktı. “Sor.”

“Karım olur musun?”

Genç kadının yüzüne elle tutulurcasına somut bir acı yerleşti. Elini adamın elinin altından çekip aldı. Gözlerinde öylesine bir bakış vardı ki, onu tanıdığı ilk zamanlara dönmüş gibi hissetmişti.

“Bakma öyle,” diye onu uyardı. “Asla da geri dönme.” Gözleri de onu uyarıyordu.

Kız acı acı güldü. “Ne istediğimi bilmiyordum. Aslında sadece seni göreyim istiyordum.” Ağzı, biri onun etini çimdikliyormuş gibi sessizce açıldı. Ardından da yıkık dökük kelimelerle konuşmaya başladı. “Ama ne bekliyordum ki? Öyle... Sen aşağıda, ben burada olmayacaktı, değil mi? Tabii ki bunu isteyecektin.” Genç kadının bir omzu kırılgan bir sallamayla titredi. “Ben, sana ne verebilirim ki?”

Miraç, güldü. “Çok şey! Çok fazla.” Genç kadına şaşkınlıkla bakıyordu. Ela, neden bahsediyordu öyle? “Gülüşlerini verirsin.

Sohbetini... Akşamlarını, sabahlarını, yanında olma ayrıcalığını. Öyle çok şey verebilirsin ki! Ben gitarımı çalarken sen şarkını mırıldanırsın. Bana bunu verebilirsin. Birlikte kahvaltı yaparken yine sana takılma fırsatını verirsin. Dümeni birlikte tutma fırsatını verirsin. Fırtınaları birlikte atlatmayı, durgun sularda birlikte süzölmeyi.” Usulca eğilerek ve gözlerini genç kadının ürkek, acı çeken gözlerinden ayırmayarak alnını alnına dayadı. Ardından da gözlerini kapadı. Nefes alışları sıklaştıkça, “Her şeyi yoluna koyacağız. Bir bir! Her şeyi,” diye fısıldadı.

“Sen söyleyince her şey olabilirmiş gibi geliyor.” Ela’nın sesi inanmak istiyormuş gibi çıkıyordu. Yine de tınısında bir çekingencek vardı.

“Ben asla vazgeçmem, Ela. Sana iyi geleceğim. Bunu biliyorum.”

“Allahım. Çok... Çok kendini beğenmişsin.” Ela, gülerken bir yandan da gözyaşı dökmeyi başarıyordu. Bedeni de hıçkırıklarıyla sarsılıyordu.

“Öyleyim, itirazın mı var?”

Alınları birbirine dayanmışken genç kadın başını sağa sola salladı. “Yok.”

Miraç, onu sarmak istiyordu. O anda içine düştüğü bocalamayı kendi elleriyle boğmak, onu her şeyden ama her şeyden korumak istiyordu. “Karım olur musun?”

Ela, onaylarcasına başını salladı. “Nasıl olurum, bilmiyorum, ama olurum.” Başını kaldırıp, adamın gözlerinin içine baktı. “Sıkıldığın zaman...”

“Deli deli konuşma.”

“Ama dinle...”

“Ben saçmalık dinlemekten hoşlanmam. Bunu da en iyi sen bilirsin.”

“Zor olacak!” Ela, bu defa bağırmıştı.

Miraç, yüzündeki heyecanlı, koca gülümsemeye engel olmuyordu. O anda kendini küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Ellerini nereye koyacağını bilemiyor, kalkıp dolanmak istiyor, ama kızın karşısından da kalkamıyordu. Elini başına götürüp tıraşlı kafasını kaşıdı. “Zoru başarmayı hep sevmişimdir.”

Ela, şaşkınlıkla ağzını açtı. Bir anda ayağa fırladı. Kendine inanamıyordu. Resmen adamın teklifini kabul etmişti. Ondan tekrar uzak kalma korkusu ona bunu kabul ettirmişti. Bir de ona bakışı vardı. Sözleri vardı. Elinin altında atan kalbi. Bir de adama duyduğu o derin, ucu bucağı belli olmayan hisler vardı.

El ele verip sıkıca kapatılmış bir musluğu açmışlar gibi aylara, yıllara yayılan sözler ve duygular bir günde çağıldamıştı. Onu karşısında gördüğünde böyle bir an yaşayacaklarını beklememişti. Kendine bile itiraf edemediği itirafını adama yapmıştı. Varlığından haberdar olduğu, ama gerilere ittiği her duyguyu gözlerinden adama aktarmıştı. Ama o başlatmıştı! Peki, şimdi ne yapacaktı? Evlilik? Aklının ucundan bile geçmemişti. Hem de hiç.

Miraç da ayağa kalktı. Küçük odası o ayağa kalktığı anda daha da ufalmıştı. Ela, ona baktı. Dudağının içini kemirmeye başladı. Öylesine bir heyecan, öylesine bir korku, öylesine anlaşılmaz hisler bünyesini sarmıştı ki. Ona sarılmak istiyordu. Ondan kaçmak istiyordu. Adamın eğlenen bakışları ileri geri yürüyen kadını takip ediyordu.

Bir anda adama döndü. “Ne zaman?”

Miraç, omuz silkti. “Hemen.”

“Nasıl hemen?”

“Hemen işte.” Genç kıza göz kırptı. “Ya vazgeçersen? Beklemeye ne gerek var?”

Ela, ona baktı. Delice bir şeye evet demişti. Deliceydi. Akıl kân değildi. Terleyen ellerini pantolona sildi. Adama bakmaya devam ediyordu. Saçlarını yine kısacık kestirmişti. Üzerindeki tişörtü yırtılmış, göğsündeki dövmeleleri de memesinin ucundaki küpeyi de ortaya seriyordu. Yüzünü yıkamıştı, fakat burnu ve ağzının kenarı şişmişti. Bu adamın kendisini istiyor oluşuna hâlâ inanamıyordu. Normal bir kadın değildi. Bunu o da biliyordu. Ne giyimi, ne hayata karşı tavrı, ne de psikolojik durumu.

“Bana sarılamıyorsun bile,” diye isyan etti. “Dokunamıyorsun bile.”

“Sarılacağım, dokunacağım!” Gözlerinde amansız bir kararlılıkla kadına bakmaya devam etti. “Sen de bana dokunacaksın. Zamanla, kendin isteyerek.” Buna o kadar çok inanmış görünüyordu ki, Ela’nın hayıflanmaları tükeniyordu.

“İsyan edeceksin.”

“Edeceksem ben edeceğim, sana ne?” Miraç, odanın diğer ucunda duran kadına doğru kararlı adımlar atmaya başladı. “Ama isyan etmeyeceğimi biliyorum. Babama o kadar çok isyan ettim ki sonunda onun yaptığı her şeyin karşılığında seni bulduğumu anladım.” Bir elini genç kızın elinin üzerine usulca dokundurdu. Kız, elini kaçırmadığında tüy gibi bir dokunuşla kavradı. “Seninle dans ettik, biz.” Diğer elini de hafif bir dokunuşla kavradı. “Aklıma gelmediği bir gün yoktu. Tek bir gün...”

Ela, iç çekti. “Benim de.”

“Yine edeceğiz. Dakikalarca, saatlerce.”

Genç kadın, yanağını onun göğsüne dayadı. Sanki ilk titrek dokunuşun ardından gelen her dokunuş daha kolay oluyordu. Sanki geçen her dakika geleceğe olan korkusundan bir tutam daha çalıyordu. Adamın kararlılığı, inatçılığı, sözleri her zamanki gibi Ela’yı hizaya sokuyordu. Umutlandırıyor ve başarabileceklerine olan inancını körüklüyordu.

Bölüm 18

“Çok tuhaf görünüyorum.”

Oğuz ve İclal, evleneceklerini duydukları anda yıllardır bu anı bekliyorlarmış gibi davranmışlar, kendi meseleleri olarak ele almışlardı. Kendilerini kız tarafı olarak görüyorlar, Ela'nın tüm sorumluluğunu üstlenmek için hazırda bekliyorlardı. O anda onların yatının kamarasında, üzerinde beyaz bir elbise, elinde papatyalarla ter içinde kalmıştı. Elbiseyi İclal hediye etmişti. Miraç da kendi kıyafetlerini almıştı. Adamın aceleciliği onu korkutuyordu, ama ona olan hisleri ve güveni korkusundan çok daha fazlaydı. Nikâh işlemlerini öylesine hızlı ve kolay şekilde halletmişti ki Ela'nın bu hızla başı dönmüştü.

Aynı evde, fakat eskiden Miraç ve kaptanın oturdukları katta oturacaklardı. Miraç, birkaç okul arkadaşı, tayfadan birileri –tabii ki Ekrem'de– bir de zorla her şeyin içine dahil olan Oğuz'la evi yeniden dekore etmişti. Duvarları boyamışlar, kapıları cilalamışlar, mutfak dolaplarını yenilemişlerdi. Miraç, kazandığı tüm parayı evi iyileştirmeye ve mobilyalara harcıyordu. Ela da kendi parasını katmak istediğinde karşı çıkıp durmuştu. Sonunda Ela,

evlenmekten vazgeçtiğini söylemiş, adam da zorla kabul etmişti. “Ne inatçı kadın be!” diye de söylenip duruyordu.

Ardından da genç kız evin girişine bir kumbara koymuştu. Bu kumbarayı çalışarak, birlikte dolduracaklardı. Eh, hangi paranın kime ait olduğu kumbaranın içinde belli olmayacağı için taş kafa Miraç da Ela’nın koyduklarını hesaplayamayacaktı. Adam gerçekten geri kafalıydı. Fiziksel olarak aksini iddia etse de kafa olarak eski çağlardan kalmıştı. Tamamen ilkel davrandığında, onun kafasını yarmak istiyordu.

“Hiç de tuhaf görünmüyorsun.” Ekrem’in ablası Merve, elindeki allık fırçasıyla üzerine üzerine geliyordu. “Çok güzelsin.”

“Çok!” diye onayladı İclal. “Fıstık gibisin. Allahım, kendini nasıl da saklıyormuşsun.”

Ela, hiç de öyle düşünmüyordu. Yine de kendini onların ellerine bırakmıştı. Yılların getirmiş olduğu bir alışkanlığı vardı ve buna karşı gelmek her ne kadar nikâh gününde de olsa tuhaf geliyordu işte. Normal bir kıyafet giymek onu rahatsız ediyordu. Herkes ona bakıyormuş gibi... Ki o gün herkesin gözü üzerinde olacaktı. Sonuçta gelin kendisiydi.

Miraç’ı kabul edişinin üzerinden üç hafta geçmişti. Bu üç hafta içinde de dört kere psikoloğuyla görüşmüştü. Miraç, onu kabul edişinin ardından ilk iş olarak onun tedavi görmesi için iyi bir psikolog bulmuştu. Ela da tedaviye ihtiyaç duyduğunu her zaman biliyor olsa da üzerine gitmek için aceleci davranmıyordu. Daha önce başlaması gerektiğini de doktor hanımla ilk görüşmesinin ardından anlamıştı. Sanki içindeki tonlarca ağırlığı kadının masasının önündeki sehpaye bırakıp, yanından öyle ayrılmıştı. Kendini nasıl da hafif hissetmişti. Buna şaşırıyordu.

Son görüşmesini de özellikle o gün yapmıştı. İyi gelmişti. Kendini daha rahat hissediyorsa o gün yaptığı seans sayesinde olmuştu. Bir de tabii Miraç vardı. Onun heyecanı da elle tutulur

cinstendi, ama adamın tabiatında bir rahatlık olduğu için kendisi kadar gergin olamıyordu. O daha çok hayatında belki de hiç sırtımadığı kadar sırtıyordu. Ela ise kalbinin durma riskiyle karşı karşıyaydı.

Merve, son fırça darbelerinin ardından geri çekildi. Yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı. “Maşallah. Maşallah.”

Herkes onu yukarıda bekliyordu. Çok kalabalık değillerdi. Yine de... Keşke kendi kendilerine kalsalardı. Ela, o zaman çok daha rahat hissedecekti. İdris, Ekrem, Oğuz, Miraç'ın iki arkadaşı, Merve ve İclal'in dışında kimse yoktu.

Ela, ayağa kalktı. Merve, onu omuzlarından tutup aynaya doğru ilerletti. Kendini aynada gördüğünde başka birine bakıyormuş gibi hissediyordu. Makyaj yapmayalı yıllar olmuştu. Doğru düzgün bir kıyafet giymeyeli de bir o kadar olmuştu. En son Miraç'la mezuniyete gittiğinde idare eder bir şeyler giymişti. Onu, kadın hissettiren bir şeyler.

Başını yana eğip kendisini seyretmeye devam etti. Saçları o kadar uzamıştı ki, beline kadar dalga dalga iniyordu. Buklelerini biraz daha belirginleştirmişler, gümüş bir tokayla da yandan tutturmuşlardı. Elbisesi her ne kadar bir gelinlik olmasa da en az gelinlik kadar gösterişli gibi duruyordu. Hâlbuki askısında çok daha sade görünüyordu. Uzun kolları parmaklarının üzerine dökülüyordu, yakası göğsünü çok açıkta bırakmayacak kadar dar kesimliydi. Göğsünün altından bağlanan bir kemerden sonra ayaklarına doğru çan gibi uzanıyordu. Ela, buna bile gerek olmadığını düşünmüştü, fakat o anda aynadaki kadını beğenmişti.

“Hadi bakalım.” Merve omzuna hafifçe dokundu. “Yukarı çıkalım, yoksa boz ayı burayı birazdan basar...”

“Ne yapıyorsunuz, elbiseyi yeniden mi dikiyorsunuz?” Daha Merve sözlerini bitiremeden Miraç kamaranın dışından sesleniyordu. “Yarın nikâhı kıyar mıyız?”

“Sen gitsene,” diye azarladı İclal. “Amma da sabırsız çıktın.”

Adamın ayak sesleri ve homurdanması kısa süre sonra duyulmaz oldu. Kadınlar kıkırdarken dışarıya çıkıyorlardı. Ela, derin, çok derin bir nefes aldı ve iki kadını takip etti. Adımlarını nasıl atacağını unutmuş gibiydi. Az sonra yere kapaklanacakmış gibi dikkatle yürüyordu. Bir adım, önüne bir adım daha... Merdivenleri tırmanırken kanın yanaklarına tırmanışını hissedebiliyordu. Hele kulakları, öyle bir uğulduyordu ki sağır olmuş gibi...

Ölse aklına gelmezdi. Ne birine tutulacağı, ne güveneceği... Hadi bunları yapmıştı. Evlenmek? Buna şiddetle karşı çıkardı işte, ama biriyle olmaktan korktuğundan çok daha fazla korkuyordu o adamın hayatından çıkıp gitmesinden. Utanarak bunun biraz aciz hissettirdiğini düşünürken, adamın üç hafta içinde hiçbir fırsatı kaçırmadan hislerini dile getirmesini hatırladı. Tam gūverteye çıkarken, sözlerinden birini hatırlayıp yüzü daha çok yanmaya başladı. Dudaklarındaki kıvrımı da bir türlü tutamıyordu.

Miraç, onu öyle görmüştü işte. Dudaklarındaki heyecanlı, utangaç kıvrımla, kıpkırmızı olmuş yüzüyle. Ellerini ceplerine koymuş, ayağı yerde ritim tutmuş kızın yukarı çıkmasını beklerken heyecandan, sabırsızlıktan çatlamak üzereydi. Sonra da ağzı açık kaldı. Şaka değildi. Gerçekten açık kalmıştı. Birinin o anda fotoğraflarını çektiğinin farkındaydı, ama buna odaklanamadı. Ela, ona doğru gelirken bir şeyler yapması, en azından adım atması filan gerekiyordu. Ellerini ceplerinden çıkarsaydı bari! Ağzı açık ayran budalasısı gibi Ela'ya bakıyordu.

Nasıl bakmasıydı ki? Güzel olduğunu biliyordu. Bu, ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın kendini belli ediyordu. Hatları çok güzeldi. Fakat böyle... Miraç, ilk defa birine bakarken başının döndüğünü hissetti. Arkasında gülüşmeler duydu, ama o olduğu yere mihlanmıştı. Yoksa dönüp iki çift laf ederdi. Ela, gittikçe ona daha çok yaklaşıyordu. Adamın kalbi göğsüne vurmaya başladı. Sanki bir çekiç içten bir yıkıma başlamıştı.

“Ağzını kapasana, oğlum!”

Kimin söylediğini bilmiyordu, ama emre itaat etti. Allah aşkına bu kız kendisini nasıl sevmiştii? Neresini beğenmişti? Onun yanına yakışmıyordu bile! Kendisi öyle yakışıklı bir adam değildi. Aynada ne gördüğünü biliyordu. Miraç, kendi üzerine geçirdiği kıyafetlerin onu allayıp pullamadığını da biliyordu. Ayaklarının bağı çözölüyormuş gibi hissediyordu.

Ela, tamamen çekingen bir tavırla yanına geldiğinde Miraç, sert bir soluk çekti. Usulca genç kıza eğilirken ellerini ceplerinden çıkardı. Bedeninden yayılan koku aklını bulandırdı. Allah, onu ettiği küfürler yüzünden çarpmamıştı, fakat tüm çarpılmaları da o ana saklamıştı işte. Kendini aptal gibi hissediyordu. Çünkü aptala dönmüştü. Kız, bir şeyler söylemesini bekler gibi ona kirpiklerinin altından bakıyordu. Ne kadar uzun ve sık kirpikleri olduğunu da o anda fark ediyordu.

Dudaklarını araladı. “Ela?”

Ela, sonunda rahat bir nefes verdi. “Hı?”

“Bir daha düşün istersen?”

“Neyi?”

Miraç, derin nefesler aldı. “Evlenmeyi.”

Ela’nın gözleri titredi. “Niye?”

“Sana haksızlık oluyor. Sen öyle...” Genç kıızı baştan ayağa süzdü. “Ben böyle.” Bir eliyle de kendini gösteriyordu.

Ela, gülmeye başladı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Kaşlarını çatı. “Niye?” Kıkırdamalar, Miraç’a savrulan alaylı kelimeler havada uçuşuyordu. Adamın umurunda değildi. Gözünü Ela’dan alamıyordu ki. Hem niye teşekkür etmişti?

“ Böyle dolaylı yoldan güzel olduğumu ancak sen söyleyebilirdin.”

“İşlemlere başlayalım mı?” Nikâh memuru nazik bir ses ve yüzünde tutamadığı gülümsemesiyle onları masaya davet ediyordu. Deklanşör sesleri havaya yükselirken, alkışlar eşliğinde masaya ilerlediler. Miraç, Ela oturmadan önce sandalyesini çekti. Genç kız, buna bıyık altından bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Miraç, oturduktan sonra Ela’ya doğru eğildi. “Ben de ayılıp bayılırsın diye dışarıda bir ambulans bekletiyordum.”

Ela, bacağına bir yumruk attı. “Ah!” Miraç’ın bacağı gerçekten sızlamıştı. Kadının şaka yollu vuruşu bile ağırdı. İyi...

Memur, konuşmaya başladığında kıkırdamalar da mırıldamalar da aniden kesilmişti. Miraç, ter döküyordu. Sıcak havadan filan değildi. Oturduğu alan heyecandan ona dar geliyordu. Yüz metre koşu yapsa da içindeki çılgın heyecanı atamazdı. Ela’ya bakmaktan da boynu tutuluyordu. O da heyecanlı görünüyordu. Şaka yapmasına rağmen birazdan gerçekten bayılacakmış gibi göğsü aldığı her nefesle daha hızlı yükseliyordu. Belki de bu yüzden anne ve baba adları sorulurken kısa bir süre duraksamıştı.

Nikâh bittikten sonra coşkulu alkışlar ve ısıklar havaya süzüldü. Memur, onları tebrik edip, cüzdanı Ela’ya teslim ettikten hemen sonra yattan ayrıldı. Herkes sırayla ikisinin elini sıkıp tebrik ettiler.

Oğuz, Ela’ya bakıp hayıflanır bir tonla, “O kadar evlenme teklifi ettim.” Burada durup gördüklerinden hoşlanmamış gibi Miraç’a baktı. Miraç, artık onun esprilerini daha sakın karşılıyordu. İlk zamanlarda her seferinde adamı dövmekten son anda vazgeçiyordu. Sırf Ela’nın hatırına. “Beni değil de bu insan azmanını tercih ettiğine inanamıyorum.”

Ela, Oğuz’un yanındaki İclal’e yakarır bir bakış attı. İclal de adamı çimdikledi. Allah’tan kadın da adamın sözlerine alınmıyordu. “Evlenmeyi çok istiyorsan ben, seninle nikâh masasına otururum.” Kaşlarını kaldırarak adama meydan okurcasına baktı.

Oğuz, dudaklarını yaladı. “Hımm,” Etrafına şöyle bir bakındı. “Aaaa! Beni çağırıyorlar.” Ve yanlarından ayrıldı.

İclal, hayıflanır gibi iç çekti. “Yakında bu adamı döverim, ben! Nasılsa dayak yemek alışkanlığı oldu.” Ardından da Merve’nin yanına doğru gitti. Birbirlerini gördükleri anda çok iyi anlaşıyorlardı.

Onların ardından dudaklarını beğeniyle büzmüş halde kendilerine bakan Ekrem’in adımları hemen yanlarında bitti. Arkasından da İdris geliyordu.

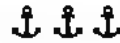
Ekrem, “Balık havuzundan nikâh masasına...” İkisine de gülmüştü. Gözleri Ela’da takılı kaldı. “Bu adamı yolundan döndürecek tek bir Allah’ın kulunu daha tanıyorum. Senden başka!”

“Ben, döndürmedim. O kendi geldi.” Ela, kayıtsızca ve kızarmış bir yüzle omuz silkti.

Lafa İdris karıştı. “La oğlum, iyice düşündün mü?” Ela’ya alayla baktı. “Başınıza ev filan yıkılmasın.”

Miraç, kahkaha atarken Ela, gücenmiş bir bakış attı. “Ben, bir ara yengeye uğrayayım. Biraz dedikodu yaparız.”

İdris’in gözleri şokla açıldı. Karısından o kadar şikâyet ediyordu ki, “Şaka yaptık yahu! Sen de hemen alınıyorsun.” Biraz daha sohbet etmelerinin ardından yanlarından ayrıldılar.

Ela, nikâh cüzdanını masaya bırakıp doğrulduğunda Miraç’ı ona bakarken buldu. Yine! Sanki Ela’yı ilk defa görüyordu. Bu hem hoşuna gidiyordu hem de utanmasına neden oluyordu. Diğerleri kendi aralarında konuşmaya dalmışken onlar öylece birbirlerine bakıyorlardı.

Miraç, soluksuz kalmış gibi bir nefes çekti. “Seni öpmek istiyorum,” Ela’nın gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi olduğunda gülerek, “Alnından,” diye açıklamada bulundu. Ela, yut-

kunurken dudaklarını yaladı. Nefesleri sıklaştıkça bunu istediğini fark etti. Başını hafifçe ona uzattı. Fakat adamın ellerinin boynundaki dokunuşunu beklemediği için, tenini teninde hissettiğinde nefesini tuttu. Miraç'ın dudakları altında usulca yer bulurken yutkundu. İçinden döne döne yükselen hissin korku olmadığını biliyordu. Bedenindeki karıncalanmanın, kulaklarına kadar yanmasının... Gözleri kayarak kapandı.

Miraç, sonunda dudaklarını çekti, fakat onu dokunuşlarına daha şimdiden alıştırmış gibi elleri boynundan kollarına indi. "Sana bir hediyem var."

Ela, adamın parmaklarının hareketlerine değil de söylediklerine odaklanmaya çalıştı. "Ne?"

Miraç, başıyla birine işaret verdi. Ardından yatın ses sisteminde Cem Adrian'ın *Ben Seni Çok Sevdim* şarkısı yükselmeye başladı. Adamın elleri yolun sonunda genç kızın titreyen ellerini buldu. "Sen mi daha çok titriyorsun, ben mi çözemedim."

Eskiden de böyleydi. Ela, ne zaman hislerinde bocalasa adam onu söylediği bir şeyle mutlaka rahatlatırdı. Miraç, bir elini sıkıca kavrayıp onu güvertenin ortasına çekti. Ela da onun bu sözsüz isteğine ayak uydurdu. Adam, kavradığı elini omzuna götürdü. Diğer elini tutup havaya kaldırırken, kolunu usulca beline doladı. Cem Adrian'ın sesiyle birlikte usul usul hareket ediyorlardı. Kadın sözlerini dinledikçe, dudaklarını ısırmaya başlamıştı. Gözleri de batıyordu. Sonunda dayanamadı ve artık kocası olan bu adamın kendi söyleyemediklerini bir şarkıyla ona ulaştırmasının aslında çok romantik olduğunu düşündü.

Gözünün kıyısından bir damla yanaklarından aşağıya inerken, "Romantik olmadığını söylemiştin?" dedi.

Miraç, omuz silkti. "Ben değil, şarkıyı yazan çok romantik."

"Öyle diyorsan..."

Acaba bir rüyanın içinde miydi? Düşündükçe yaşadıkları gerçekliğini kaybediyordu. Adamın dudaklarının izi hâlâ alnında sızlamaya devam ederken ve bu, onu korkutmak yerine nefesini sıklaştırıyorken, tüm bu yaşadıklarının gerçek olamayacak kadar masalsı olduğunu düşünüyordu.

Avuç içleri terliyordu, kalbi durmaksızın sert atışlarla göğsünü dövüyordu. Belki de gerçekten bayılacaktı. Fakat... Adamın da avucundaki ıslaklık, diğer elinin altında titreşen bedeni... En az onun da kendisi kadar heyecanlı olduğunu anlatıyordu. Bir de gözlerini asla, ama asla ondan çekmeyişi vardı. Hadi Ela'nın geçmişinden gelen korkuları, can çekişleri ve geleceğe dair dehşet dolu endişeleri vardı. Ne kadar gülümsese de, onun elini tutup, adımlarına karşılık verse de beyninin gerisinde hep korkuları ona el sallıyordu.

Ya Miraç? O neden titriyordu?

Müzik bittiğinde, Ela kendini öyle hızlı geri çekti ki, Miraç'ın elleri havada asılı kaldı. Genç kadın ona özür diler bir bakış atarken, adam iç çekiyordu. Tekrar nikâh masasındaki yerlerini aldılar. Müzik değişmişti, kendileri hariç küçük gruplarındaki herkes dans etmeye başladı. Oldukça da eğleniyor gibi görünüyorlardı. Miraç, sandalyesini masadan biraz daha geri çekmişti. Cüssesi öylesine büyüktü ki nereye oturursa otursun her yer ona dar gelecekti.

Ela, bir nikâh cüzdanına, bir parmağındaki halkaya baktı. Yüzükleri birlikte seçmişlerdi. Oldukça sade alyansları vardı. Ela, hem sadeliği seviyor hem de Miraç'ı maddi yönden daha fazla zora sokmak istemiyordu. Aklına adamın aynı gün kulağına da küpe alışı geldi. Tam kendi kendine gülümserken bir anda sandalyesiyle birlikte arkaya doğru çekildi. Ufacık bir çığlıkla kendini Miraç'ın sandalyesinin yanında buldu.

“Ben, oraya sığamıyorsam sen yanıma gelirsin.”

Ela, bir elini göğsüne koymuş ona azarlayarak bakarken, “Söyleseydin gelirdim,” diye sitem etti.

“Niye gülümsedin?”

“Ne zaman?”

“Biraz önce.” Meraklı bakışları, genç kadının yüz hatlarında geziniyordu. Yeşil gözleri o gün daha bir koyulaşmış gibiydi. Arkası dönükken gülümsediğini nasıl fark etmişti ki?

Ela'nın gözleri adamın parlayan küpesine takıldı. “Hiç.” Yine gülümsedi.

“Küpeme gülüyorsun, değil mi?” Adam, bir eliyle hafifçe küpesini ovuşturdu.

“Daha nerelerini deldireceksin diye merak etmeye başladım.”

“Aklımda bir yerler var, ama bakalım.” Gözlerindeki bakış, adamın kalın dudaklarındaki muzip kıvrım, ama bunlara rağmen sesinin gayet düz oluşu yanaklarının kızarmasına ve gözlerini ondan kaçırmamasına neden oldu.

Teknede tepinenleri, su gibi alkol tüketenleri izlerken Miraç'ın gür sesli kahkahası sinirini bozuyordu. Yine de adamın neşeli kahkahasını duymak hoşuna gitmişti. Ülkeyi terk etmeden önceki adamdan daha farklıydı. Hele geçirdikleri üç haftada gülüşünün sesini sık sık duymuştu. Daha önce hep öfkeli bir boğa gibi nereye saldıracığını şaşırtıyor ve çok az gülüyordu. Şimdiki adam ise olması gerektiği kadar genç ve neşeliydi.

Gece yarısına doğru kendileri de dahil olmak üzere herkes tekneden ayrılmıştı. Oğuz ve İclal, kalmaları için çok ısrar etse-ler de ikisi de eve gitmeyi daha çok arzu etmişlerdi. Bir arabaları yoktu, gelin arabasına da ihtiyaç duymamışlardı. Karanlık sokaklarda, sokak lambalarının ışığı altında yan yana evlerine doğru yürürlerken Ela bir anda, biri ona çarpmış gibi durdu.

Elleri pantolonunun ceplerinde olan Miraç da ona merakla baktı. Kravatı, iki düğmesini açtığı gömleğinin yanlarından sarkıyordu. Gömleğinin bir kısmı dışarıda, diğer kısmı pantolonunun içinde duruyordu. Ela, sandalyesinde oturur, İclal ve Merve'nin sorularına cevap verirken, Miraç kalkıp halay çekmişti.

“Ne?”

“Kendimi, yatta Oğuz Bey'i beklerken uyuyakalmışım gibi hissediyorum. Şu anda bir rüyadaymışım gibi, seni o kadar çok düşününce zorla rüyama sokmuşum gibi! Geldin! Tamam. Benim için geldin. Tamam. Peki benimle evlenmen?” Ela, hâlâ bunun imkânsızlığına şaşırıyordu.

Miraç, bir elini cebinden çıkarıp çenesini hafifçe kaşıdı. “Sen de beni kabul ettin? Demek ki ben de bir rüyadayım.” Bedeni ondan bağımsızmış gibi Ela'ya yaklaşmıştı ya da Ela, adam ne zaman adım atmıştı fark etmemişti. “Ne yapalım, biliyor musun?”

“Ne?”

“Hiç uyanmayalım.”

Bölüm 19

Yine aynı şey olmuştu. Aslında oturmuş sadece film izliyorlardı. Ela, bacaklarını ayağının altına toplamıştı. Miraç da hemen ötesinde koltuğa sere serpe yayılmıştı. Sonra adam kanalı değiştirmişti ve Ela da kumandayı ondan çalmak için düşünmeden ona uzanmıştı.

Koltuk aynı zamanda Miraç'ın da yatağıydı. Ela, yatak odasında kocaman yatağın içinde tek başına yatarken Miraç da sığamadığı koltukta her sabah ağrılarla uyanıyordu. Ela, birkaç kere kendisinin koltuğa daha rahat sığacağını söylese de adam kabul etmemişti.

Evlenmişler ve üzerinden üç hafta geçmişti bile. Miraç, akşamları bilgisayarın başında çalışıyor, gündüz de yine taksiye çıkıyordu. Ela da üç gündür yata gitmiyordu, çünkü Oğuz yurt dışına çıkmıştı. Sıkılacağını düşünmüştü, fakat evde durmaktan bir hayli keyif alıyordu. Çamaşırları yıkıyor, yemek yapıyor, pazara çıkıyor, Miraç gelene kadar da kitap okuyordu.

Yıllardır böyle yaşıyorlarmış da kendi rutinleri varmış gibi. Bu ona çok şaşırtıcı geliyordu. Ona yemek hazırlamak, o gün-

düz takside karşılaştığı tuhaf tipleri anlatırken birlikte yemek yemek ve sonra da geleceğe dair planlarını tartışırlarken birlikte bulaşıkları yıkamak. Ardından bir film seyretmek ya da bahçedeki masada gözleri kapanana kadar sohbet etmek, sahile gidip denizin sesini dinlerken yorgunluk çaylarını içmek, Miraç'ın sınıf arkadaşının, okullarının sitesine yüklediği, adamın düğün gününde ağzı açık halde Ela'yı izlerken çektiği fotoğrafla alay ederken gelen yorumlara birlikte küfür etmeleri... Bunlar oldukça keyifli ve oldukça normal durumlardı.

Anormal olan Ela'nın hissettikleriydi. Bunu doktoruyla da konuşmuştu. Doktor hanım da ona hissettiği her duygunun anormal değil gayet doğal olduğunu söylemişti. Tabii Miraç'ı da şikâyet etmekten geri kalmıyordu. Sözleriyle, bakışlarıyla, satışmalarıyla ona nasıl takıldığını. Kadın, onun anlattığı her bir durumu hoşgörölü bir gülümsemeyle dinliyordu. Hâlbuki Ela, bunları yaşarken tüm duyguları birbirinin içine geçiyor ve sanki düğüm oluyordu. Kaçmak isteyip istemediğini, onun yanında olmanın mı yoksa ondan uzakta olmanın mı daha iyi hissettirdiğini sormuştu. Hayır. Ela kaçmak istemiyordu. Ondan uzakta da durmak istemiyordu. Sadece... Sadece korkuyordu işte... Her şeyin daha sonrasında berbat olmasından korkuyordu. Her şeyi berbat etmekten.

Evet, yine aynı şey olmuştu. Ela, kumandayı ondan almak için uzanmış ve Miraç, kumandayı kaçırınca eli adamın göğsünü bulmuştu. Adam, elinin altında titremeye başladı. Ela, elini olması gerektiği kadar hızlı çekemedi. Bunun nedeni Miraç'ın yüzünün aldığı ifadeydi. Gözleri kayarak kapanmış, dişleriyle alt dudağını ısırmıştı. Böyle durumlarla karşılaştıklarında Miraç, ondan kaçıyor. Öyle hızlı ortadan yok oluyordu ki, Ela üzülüyordu. Hâlbuki adam bu konularda hiç çekinmiyordu. Şakalarını bile öyle bel altı yapıyordu ki Ela, onun bu tepkileriyle şaşkına dönüyordu.

Bu defa Miraç da kaçmadı. Tam Ela elini çekecekken hızlı davranarak kendi elini genç kadının elinin üstüne bıraktı. “Offf! Azap bu,” diye fısıldadı. Gözlerini açıp Ela’nın yine kızarmış olan yüzüne baktı. Yanakları öylesine yanıyordu ki, üzerinde yumurta pişirilebileceğini düşünüyordu. Dudakları aralıktı. Sanki kaparsa nefesi içinde hapsolacaktı.

Miraç’ın gözleri o kadar koyulaşmıştı ki yeşil değil de siyaha daha yakındı ve biraz da baygın bakıyordu. Adam dudağını dişlemeyi bıraktı. “Sadece parmaklarının ucuyla dokunuyorsun ve geldiğim hale bak.” Sesi çok boğuk çıkıyordu. “Aslında senin değil, benim tırsımam lazım.” Doğrularak otururken o da bir bacağı kalçasının altına aldı. Ela, tam o anda elini çekmeye çalıştıysa da Miraç izin vermedi, fakat artık göğsünde değil, ikisinin eli de adamın bacağına üzerinde duruyordu.

Ela, yine terlemeye başladı. Miraç, diğer elini havaya kaldırıp, parmağının tersiyle yanağına usulca dokunduğunda bu defa da kendi gözleri kapandı. Başının tepesi yanıyordu, midesinin altı da kasılıyordu. Ona ne olduğunu bilmiyordu, fakat adamın her dokunuşu onu böyle tuhaf bir halin içine sokuyordu. Hastalanmış gibi.

Genç adam, nefes alışını kendisine yetmiyormuş gibi oldukça derin bir iç çekti. “Doktor ne diyor?”

Ela’nın algıları yine kapanmıştı. “Neye?”

Miraç, gülümsedi. “Bu duruma?” Küpeli tek kaşı havaya kalktı. “Kocama işkence ediyorum, parmağımın ucuyla onu yerle bir edebiliyorum, filan diye söylüyor musun?” Adamın sesi kısık ve boğuktu, ancak o kadar doğal bir havada konuşuyordu ki, Ela kendisini kapana kısılmış gibi hissetmiyordu.

Doktorun belki de adım atmalısın tavsiyesini dinledi. Dudağını ısırarak koltukta Miraç’a biraz daha kaydı. Bu hareketle Miraç’tan takdir eden bir bakış kazandı. “Ben,” dedi ve dudaklarını yaladı. “Ben daha çok seni şikâyet ediyorum.”

“Neyimi şikâyet ediyorsun, Kaptan? Dümeni sana verdik.” Gerçekten şaşkın görünüyordu. Hafifçe de yüreklendirmek ister gibi Ela’nın elini sıkıyordu. O, her zaman açık olmaktan yanaydı. Ne istiyorsa, ne hissediyorsa, neyi istemiyorsa doğrudan söylemeliydi.

“Sözlerini.” Ela omuz silkti.

“İçimde tutarsam çatlarım.”

“Bakışlarını.”

“Gözlerimi mi kör edeyim?”

“Sürekli üstsüz gezmeni.” Ela olabilirmiş gibi daha da yanmaya başladı.

Miraç, sırtıttı. “Dövmelerimi merak ediyordun. Ben de inceleme fırsatı sunuyorum.”

“Sataşmalarını.”

“Zengin parasıyla, fakir karısıyla oynarmış.”

Ela, ondan böyle bir cevap beklemiyordu. Adamın o kadar muzip bir ifadesi vardı ki, yine Ela’yı kızdırmaya çalıştığı belliydi, fakat ters etki yarattı. Ela, başını arkaya atarak gürültülü bir kahkaha patlattı. Gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü. Biraz olsun durulduğunda bakışlarını adama dikti. Boşta kalan elini koltuğun arkalığine dayamış, başını da eline dayamış Ela’yı izliyordu. Hayır, gülmüyordu. Bakışları resmen yanıyordu.

“Benden korkuyor musun?” diye sordu usulca ve oldukça da ciddi görünüyordu.

Ela, kalkıp gitmeyi düşünüyordu. Yüzünde asılı kalan gülümsemenin yerini dümdüz dudaklar aldı, fakat kalkmadı. Oturmaya devam etti. Elini de çekmedi, ondan uzaklaşmadı da ve ona kendini anlatabilmenin bin bir yolunu düşünmeye başladı. Sonunda da onun sözlerini dinlemeye karar verdi. Doğrudan söyleyecekti.

“Senden değil, daha sonrasında korkuyorum.” Bakışlarını yere indirdi. “Şey... Belki biraz cüssenden,”

Miraç, aniden elini bıraktığında adamın ona sinirlendiğini düşündü. İşte, kalkıp gidecekti ve Ela her şeyi mahvetmiş olacaktı. Hızla başını kaldırdı. Miraç, düşünüyor gibi görünüyordu. Dudağının içini kemirmeye başladığında hep derin derin düşünürdü. Ardından da aniden ayağa kalktı. Ela, şaşkınca ve biraz da utanmış bir halde ona bakıyordu.

Miraç, elini ona uzattı. “Daha sonrası için bir şey diyemem, ama şu cüsse işini çözebiliriz.”

Ela’nın, yine beynindeki süzgecin ortadan kalktığı bir anına denk geldi. “Kendini sıcak suya mı yatıracaksın.” Miraç gülerken genç kadın da derin bir nefes alıp kararlılıkla adamın elini tuttu.

Adımları onları yatak odasına götürürken Ela sertçe yutkundu. Aslında bundan pek emin değildi. Adam, ışıkları yaktı. Oda o anda kendisine çok canlı, çok aydınlık ve her kusuru ortaya serecekmiş gibi geliyordu. Ayakları onu geri götürmek isterken adamın adımlarını takip ediyordu. Miraç, daha önce onunla bu odanın içinde hiç bulunmamıştı. Bazen kıyafetlerini almak için girerdi, fakat daha çok ona ne lazımsa Ela getirirdi. Hayır, aynı anda hiç bir arada bulunmamışlardı.

Yatağın başına geldiklerinde Miraç, elini bıraktı. Ardından da yatağa tırmanıp ortasına oturdu. Başıyla da genç kadına ona katılmasını işaret etti. Ela, bundan da emin değildi, ama adamdan emindi. İsteddiği anda onu rahat bırakacağını biliyordu. İşte Ela, bu güvenceyle adamın yanına tırmandı.

Miraç, üzerindeki tişörtün eteklerinden tuttu ve bir hamlede başından çıkardı. “Sıcak suya değil, senin önüne yatıracağım.”

Ela, onun ne demek istediğini anlamadığı için kaşlarını çatarak bakıyordu. Miraç, kollarını başının altına alarak yatağa uzandı. “İnceleyebilirsin,” diye fısıldadı. Üzerinde sadece ince şortu vardı ve söylediği gibi Ela’nın önüne uzanmıştı. “Ben, sana dokunmayacağım, ama sen benim canıma okuyabilirsin ve

bu cüssenin nasıl da zavallı bir hale geldiğini kendi gözleriyle görebilirsin.” Kendi kendine güldü. “Bana da utancı kalır. Ne yaparsan yap, asla kıpırdamayacağım.”

Adamın elleri başının altında hapisti. Ela, bu deneyi uygulamak için hevesli olup olmadığından emin değildi. Ama kalp atışları giderek artmaya başladığına göre bedeni mantığıyla bir hareket etmiyordu. Kendini biraz daha adama yaklaştırdı. Miraç’ın bakışları dikkatle onu takip ediyordu. Gözlerini hafifçe kısmış, dudaklarında onu cesaretlendiren bir gülümseme vardı. Ela, dudaklarını ısırarak elini havaya kaldırdı. Daha ona dokunamamışken, tenine bir milim kala adamın bedeni dalgalandı.

“Siktir, bu kadar da değil.” Ela, ona baktığında Miraç’ın gözlerini kapamış olduğunu gördü. “Devam et,” diye fısıldadı.

Genç kadın, parmaklarını adamın tenine dokundurdu. Sol memesinin biraz üstüydü. Miraç, anında ürperdi. Eli hafifçe döndüğünde adamın dudaklarından ufak bir mırıltı döküldü. Genç kadın, onun dövmelerinin üzerinden geçiyor, sol memesindeki küpeyi inceliyor ve Miraç, elinin altında kıvranıp, acı çeker gibi sesler çıkarırken, itiraf etmek zorundaydı ki, kendini güçlü hissediyordu. Daha başka şeyler de hissediyordu.

Bütün bedeni adamın bedeni gibi sarsılıyor, kalbi artık göğsünden çıkmak ister gibi atıyor ve nefes alışları sıklaşıyordu. Parmaklarının ucandaki ten sıcaktı. Hem gergin hem de ipek gibiydi. Çeliğin üzerine serilmiş bir kumaş gibi... Miraç, arada bir gözlerini açıyor, kısılmış gözlerle ve derin bakışlarla genç kadını inceliyordu. Yüzündeki acı çeken ifade ise hiç geçmiyordu. Ellerini de başının altından hiç çekmemişti, fakat Ela, adamın bacaklarına, kasıklarının hemen altındaki dövmeye dokunduğunda iki büklüm oldu. Bacaklarını aniden kendine çekerken ve yan dönerken kısık sesle söylenip duruyordu. Cenin pozisyonunu almış, gürültülü nefesler alırken sırtını Ela’ya dönmüştü.

Ela, istemsizce gülümsemeye başladı. Miraç, “Al sana cüsse.” dedikçe, heyecanla daha çok gülüyordu. Daha ileri giderek elini adamın sırtına dokundurdu. Miraç, biraz daha kıvrılırken inledi, ama elini asla başının altından çekmiyordu. Bu, kendisine güvence veriyordu.

Adamın her yeri dövmelerle kaplıydı. Dokunulacak çok fazla mürekkep, çizgi ve desen vardı. Ela da dokunmaya devam etti.

Sonunda Miraç, dayanamadı. “Ölüyorum.” derin nefesler almaya başladı. “Tamam, ölüyorum.” O kadar boğuk bir fısıltıyla konuşuyordu ki Ela nerdeyse onu duyamayacaktı. Elini onun üzerinden çekmekte zorlanmış olmasına şaşırarak ellerini kendi kucağında birleştirdi. Miraç da hızlı soluklar alırken tekrar sırt üstü uzandı. Yüzü kızarmış, gözlerinin önüne perde inmiş gibi buğulanmıştı. Çok fazla terlemişti ve bedenindeki bazı değişimler Ela’nın gözlerini o kısımlardan kaçırmasına neden oluyordu.

Miraç, kendini o kadar uzun süre bulamamıştı ki, Ela onun nefeslerinin normale dönmesini beklerken bir dakika geçmişti. Ellerini de hâlâ başının altından çekmemişti. Gözlerini tekrar kapamış göğsü inip kalkarken genç kadın aniden gelen bir cesaret ve hevesle öne atıldı. Düşünerek kendi kendini yemek ve vazgeçmek istemediği için aceleci davrandı. Eğilip dudaklarını adamın dudaklarıyla birleştirdiğinde ikisinin de inlemesi birbirine karıştı.

Miraç, bir heykele dönmüş gibi donmuştu. Ela, bunu biliyordu çünkü bir eli adamın göğsünde duruyordu. Hatta nefes almayı bile kesmişti. Bunu da dudaklarında hissediyordu. Adam, belki onu ürkütmekten korktuğu için belki de Ela’nın ne yapacağını görmek için kıpırdamadan duruyordu. Ela, bayılmak üzereydi. Korkudan değildi. Heyecandan ölüyordu. Bedeninin her noktasında bir zonklama vardı ve dudaklarını adamın dudakları

üzerinde hareket ettirirken, Miraç da gürültülü bir inlemeyle ona katıldı. Hiç... Beklediği gibi değildi. Dudaklarına dokunmakta öylesine bir his vardı ki, öylesine güzel bir tat vardı ki buna alışabilirdi. Amaçlamamıştı fakat dili, adamın dudağını hafifçe süpürdü.

Sonrasında Miraç, dehşet bir şekilde sarsıldı. Dudaklarından da acayip fısıltılar dökülüyordu. Ela, şaşkınlıkla kendini geri çektiğinde Miraç'ın yüzünü buruşturduğunu gördü. Bunu tamamen yanlış anlayarak ve tüm hisleri balon gibi sönerken kendini geri çekmeye başladı. Miraç'ın bir kolu başının atlından öyle hızlı çıkıp, kızın kolunu öyle hızlı tuttu ki Ela, sert bir soluk aldı.

“Özür dilerim.” Miraç anında elini tekrar geri çekti. “Gitme. Sakın gitme.”

“Tamam.” Ela, hissettiği kadar büyük bir kayboluşla cevap vermişti. Adamın sondaki tepkisini anlayamamıştı. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

Miraç, gözlerini açmadan gülmeye başladı. “Sen değil. Ben, yaptım.” Başını iki yana salladı. “Ya da bedenim yaptı. Ben, asla böyle bir şey yapmam. Yapmadım.” İnledi. “Tek bir öpücükle? Hay sıçayım.” Gözlerini açtığında o kadar utanmış görünüyordu ki, genç kadın bir an yer değiştirdiklerini düşündü.

“Ne oldu?”

Miraç, tekrar inledi. “Gerçekten o kadar safsın, değil mi?” Bir elini genç kıza uzattı. “Sana sarılmama izin ver, lütfen.” Ela, bir süre düşündü. Bedeninde tuhaf, güçlü bir sarsıntı vardı. Ona yaklaşmayı, sıcaklığını hissetmeyi kendisinin de istediğini fark etti ve bir de... Kendini daha... Farklı ve güçlü hissediyordu. Daha az korkak. Adamın onu davet eden kolunun üzerine uzandı. Miraç'ın kolu da onu hafifçe sardı. Ela, biraz eğreti duruyor olsa da o anda bulunduğu yer kendisine çok doğal geliyordu. Olması gereken buymuş gibi. Yeri zaten hep orasıymış gibi. Yemek yemek, su içmek, nefes almak kadar doğal.

Adam, sıcaktı. Aslında bir fırının yanına uzanmışçasına sıcaklığı ona çarpıyordu. Peki, bedeni hem bu kadar sert, hem de kendi bedeninin gevşemesine emir verircesine konforlu nasıl olabiliyordu? Yine de tüm bu konfora, bedenine, kolunun onu tutuşundaki inceliğe rağmen havada tuhaf bir gerginlik vardı. Ela, o telin gergin sesini kendini biraz zorlarsa duyabileceğini düşünüyordu. Daha bir sürü şey düşünürken ipin ucu birden kaçmıştı.

Bilinçsizliğe doğru yol alırken, bedeni de adamın bedenine doğru döndü. Yumruk olmuş eli, Miraç'ın göğsünün üzerine usulca kondu. Sonunda dudaklarından kaçan minik bir horultuyla tamamen uykuya daldı.

Ela'nın uykusunda zarif olan tek bir yan yoktu. Ayakları Miraç'ı tepiyor, minik bir kaplan yavrusu kadar iyi horluyor ve yatağın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Miraç, sessizce güldü. Bakışları genç kızın bilinçsiz yüzüne kaydı. Bir şey vardı, uykusunun içinde koluna öyle bir asılmıştı ki, gitmesinden korkar gibi. Evini bulmuş gibi.

Miraç, sayamadığı kadar uzun yıllar sonra yanaklarının ısındığını ve kızardığını hissetti. Çoğu zaman utanılacak bir şey yapmazdı ki herhangi bir durumdan utansın. Cinsellikle ilgili ise bedeninde tek bir utangaç nokta yoktu ya da o, olmadığını sanıyordu. Bir tek öpücük? İnanamaz gibi başını iki yana salladı.

Kıza, kendisi üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu göstermek istemişti, ama kendisi de daha önce fark edemediği bir şeyler öğrenmişti. Bu, boku yediği anlamına mı geliyordu? Bir başkasının kendi bedeni üzerinde böylesine bir gücü olduğunu fark etmek daha önce çekinmesine neden olurdu. O, kendisinin dışında gelişen durumlardan pek hoşlanmazdı, fakat... Ela'nın elinin altında tüm bedeni dağılırken bundan garip bir haz almıştı. Resmen kıvranmış, inim inim inlemiş ve sayıklamıştı.

“Siktir!”

Üstelik o, bunu öylesine kolay, öylesine bir bilinçsizlikle yapmıştı ki! Adamın üzerinde kurduğu hâkimiyetin farkında bile değildi. Birkaç meraklı dokunuşuyla kıza yalvarmış, bir öpücükle de kendini bırakmıştı. Daha öncesinde kızın amaçsız, anlık dokunuşları, bazen yanından geçerken burnuna dolan kokusu onu çıldırtıyordu. Ela nerede duruyorsa kendisi de o tarafa dönme isteğiyle doluyordu. Yine de pratiğe geçtiklerinde höylesine kıvranmayı beklemiyordu. Ela’nın yüzündeki heyecan, gözlerindeki örtülü merak bile sanki bedeninin üzerinde gezinmişti. Derin bir iç çekerek kalkıp duş alması ve giyinmesi gerektiğini düşünse de uzun süre onu ve sıcaklığını özümsemeye devam etti. Ela, diğer tarafa dönüp kolunu serbest bıraktığında da güçlkle yanından ayrıldı. Pekâlâ, biraz daha ileri gidecek ve gemi azya alacaktı. Ela, bir adım atmıştı. Belki o da Miraç’ın adımını kabullenirdi.

Hızlı bir duş alıp, kıyafetlerini sudan geçirip makinaya attı. Kurulanırken gözü aynadaki yansımasına takıldı. Yüzü, bir tuhaf görünüyordu. Sanki daha canlıydı. Kızarıklığı da henüz geçmemişti. Kaşlarını çattı. Tıpkı bir yeni yetmeydi. Bir elini başına götürdü. Tıraşlı kafasını ovuştururken gülmeye başladı. Adı Ela olan bir çukurun içine düşmüştü. Düşmeye de devam ediyordu ve bu düşüşten de acayip bir zevk alıyordu. Birine tutulmak böyle oluyordu demek.

Banyodan çıkıp üzerini hızla giyindi. Aslında yapması gereken gidip koltuğuna uzanmak ve kendi işkencesine geri dönmek olmalıydı, fakat yapmayacaktı. Yatak odasının kapısından içeri başını uzatıp genç kadını kontrol etti. Uyduğuna emin olduğunda da sessiz adımlarla yatağa ilerledi. Sabahı onunla karşılamak için yanına uzandı. Ela, bilinçsizce yine ona doğru çekildi. Bu, hoşuna gitmişti. Göğsüne gömülen karısına kollarını dolayıp anın tadını çıkardı.

Ela, uyanmıştı. Gözlerini açmamıştı, çünkü yatağında değil de başka bir yerde uyanmış gibi hissediyordu. Havada bir ağırlık vardı. Çok sıcak hissediyordu ve bunun giydiği uzun kollu geceliğiyle de alakası yoktu. Hayır, ağırlık havada değildi. Bedeninin üzerindeydi. Gözlerini hızla açtı.

Miraç, ona bakıyordu. Çok derin, transa girmişçesine... Dirseğini yastığına, başını da eline dayamıştı. Kolu, genç kızın bedenini sarmıştı. Ela'nın kolu da onun bedenini sarmaya çalışmıştı. Çalışmıştı çünkü adam gerçekten iriydi. Ela da doğrudan ona bakıyordu. Adama orada ne işi olduğunu sormayacaktı, gece kollarını kabul eden kendisiydi. Hayır, o tüm soruları o anda kendisine soruyordu. Nasıl hissediyordu? Oldukça iyi. En azından nefesi boğazına tıkanmıyor, arkasını dönüp saklanmak veya kaçmak istemiyordu. O anda olduğu yerden memnundu. Bu, gerçekten olabilir miydi? Bazı şeyleri aşabilir miydi? Doktoru bunun sınırında olduğunu söylese de Ela bu konuda güvensizdi, ama adama güveniyordu. Hem de çok.

Bakışları ondan ayrılıp bedenine kaydı. Hafifçe kaşlarını çatarken üzerini değiştirdiğini fark etti. Demek ki kalkıp tekrar yanına yatmıştı. Minik bir gülümseme dudağının kıyısına yerleşti. Bu da onu huzursuz etmemişti. Ayrıca akşam yaşadığı her şey utanmasına neden olsa da elleri yine aynı teni tatmak için karıncalanıyordu. Sanki eksik kalmış gibi de hissediyordu ve bu eksikliği de adamın tamamlayacağını iyi biliyordu. Tekrar adamın gözlerine baktı.

“Rövanş istiyorum,” dedi Miraç, oldukça kısıp ve ciddi bir tonla.

Ela, kaşlarını çatı. “Neyin rövanşı?” sesi çatallı çıkmıştı. Boğazını temizledi.

“Gecenin rövanşı.”

Bedeni hafifçe gerilirken, “Yani sen?” diye sordu.

“Hı hı.” Adam, kolunu ondan çekti ve Ela biraz önce yanarken anında kendini soğuk hissetti. “Ya kaç, ya kal.”

Ona bırakıyordu. Ela, adamın neden bahsettiğini anlamamış gibi yapmayacaktı. Kararı da kendisi vermesi gerekiyordu. Kaçacak mıydı? Bunu uzun, oldukça uzun bir süre düşündü. Miraç da bu düşünce aşamasında ona asla dokunmadı. Aklına gecedен kareler geldi. Adamın kıvranışları, çıkardığı sesler, havadaki ağırlık. Anında yanakları ısındı. Elleri bir şeyler aramış gibi hafifçe açılıp kapandı ve midesinin altında tuhaf titreşimler oldu. Hiçbirinin de korkuyla alakası yoktu. Kendisi değıl, ancak kararını bedeni vermişti. Tamamen bilinçsizce, daha düşünmeden adama doğru sokuldu.

Yüzlerinin arasında bir milim mesafe kalmıştı. Miraç’ın verdiği her soluk dudaklarını yalayıp geçiyordu. O anda ne yapması gerekiyordu? Dün geceki kadar cesur mu olmalıydı yoksa. Ela, dudaklarının üzerine kapanan dudaklarla istemsizce inledi. Aklında hangi düşünce varsa da uçup gitti.

Genç adam, kızın karşılığıyla birlikte inleyerek ona daha çok sokuldu, parmakları kadının sırtına usulca dokunurken, ayakları birbirine dolandı. Adam, içindeki tüm vahşî duyguları bir dolaba kilitledi ve genç kadının bilinçsiz ihtiyaçlarını karşılamak için kendini ona adadı. Dokunuşları nazik, tüm hareketlerinde de tedbir vardı. Her an karşı koyabileceğinin farkındalığıyla hareket ediyordu. Ne onu korkutacak kadar hızlı hareket ediyor ne de fazla ağır giderek ne kendine ne de ona işkence çektiriyordu.

Her hareketinden önce kadının erimiş, baygın bakan gözlerinin içine izin alırcasına bakıyordu. Genç kadın, şuurunu kaybetmek üzere gibi görünüyordu. Buna izin vermeyecekti. Her anın tadını çıkarmasını istiyordu. Her dokunuşun, her bir ıslak öpüşün, her bir sürtünüşün...

Ve Miraç, ölüyordu. Daha kızın üzerindeki kıyafetler bile olduğu yerde duruyordu, ama saatler geçmiş gibiydi ya da sanki

beş dakika bile dolmamıştı. Zaman mefhumu o anda bir yerlere kaybolmuştu. Bu işi onlarca kere yapmıştı. Neyin nasıl olduğunu, bir kadını nasıl mutlu edeceğini iyi biliyordu. Bu konuda kendini asla hafife almazdı. Fakat ellerinin altında dağılacakmış gibi olan kadın da herhangi bir kadın değildi. Farkında bile olmadan onu, utangaç bir oğlan çocuğuna dönüştürüyordu. Miraç'ın ona karşı çok dikkatli olması gerekiyordu. En ufak bir yanlış genç kadını tamamen geri savururdu. Bunu yaparsa da Miraç, kendine lanetler okurdu.

Gece boyunca düşünmüştü. Bu sorumluluğun, sınavın altından nasıl kalkması gerekiyordu? Kızın geceliğinin eteklerine asılmış, usulca başının tepesinden çıkarırken ve bunun için de ondan her saniyede izin alırken kararını nasıl verdiğini hatırladı. İçgüdülerine, kalbinden ona akan hislerine, kadına olan tutkusuna sarılacaktı. Daha fazla bir şey yapmasına gerek yoktu. Onu incitmekten öylesine korkuyordu ki, ona zarar veremezdi.

Bunun güvencesiyle devam etti. Ona dokunmaya, kadının istediği neyse onu vermeye, onu sevmeye devam etti. Parmak uçları kadının teninin üzerinde kayarken, dudakları milim milim onu tadıyorken sanki beyni uyuşuyordu. Ela da kendisini tanıyordu. Bu, onu çıldırtsa da kendini kaybetmemek için iradesine sıkı sıkı sarılmıştı.

Sonra bir şey oldu. Miraç'ın bedeni genç kadının üzerine doğru uzanırken Ela'nın dudaklarından boğuk, yaşadıkları anla ilgisi olmayan bir ses döküldü. Miraç, önce kurşun yemiş gibi irkildi. Öylesine yaralı bir sesteki ki, tüm o kendinden geçiren hislerinin arasına derin bir öfke sızdı. Bunu da ondan saklamak için yoğun bir çaba içine girdi. Gerginlikle yüzündeki tüm kaslar gerildi. Yine de o anda bile içgüdülerıyla hareket ederek, onu bu andan kurtarmak için Ela'yı sardı. Bir süre kızı kendi kozasının içinde tuttu. Sıkı sıkı, güven verircesine. Başının tepesine sayısız öpücükler kondurdu. Sonra da döndü ve kadının minik çılgılığıyla onu kendi üzerine çıkardı.

Ela, biraz önce her ne yaşıdıysa onu unutmuş ve şaşkın görünüyordu. “Böyle...”

Miraç, dayanamadı ve kendi dudağını dişledi. Üzerinde çıplak ve harika görünüyordu. Kendi kıyafetlerini ne zaman çıkardığını hatırlamıyordu, ancak kadının alev gibi yanan ipeksi teni onu resmen dağlıyordu.

“Olur. Muhteşem olur.” Sesi boğuk çıkıyordu. “Hadi, bana işkence et.”

“Nasıl?” Ela, hem utanmış, hem hevesli hem de biraz dengesiz görünüyordu.

“Sen işini bilirsin.” Miraç’ın elleri kadının, kendi üzerinde iki yana açılmış bacaklarını buldu. Hafif dokunuşlarla yukarıya doğru tırmandı. Ellerinin dokunduğu her yer giderek pembeleşiyordu.

Aynı anda Ela’nın elleri genç adamın göğsünü buldu. Usul usul adamın dudaklarına eğilirken Miraç’ın elleri kadının teninin en duyarlı noktalarında geziniyordu. Birbirlerini tanıyor, tenlerinde ve terlerinde kayboluyorlardı. Dudakları ve nefesleri birbirine karışmıştı. Miraç, sonunda yine rezil olmayı göze almayarak kadının belinden tutup iki eliyle kavradı. Terden kayganlaşan bedenini yukarı kaldırdı. Ardından ikisinin de derin sesleriyle birlikte onu usulca aşağı bıraktı.

Sonrasında kayıp bir zaman diliminin içine düştüler. Belki saniyeler, belki dakikalar, belki de saatler vardı, fakat ikisi de farkında değildi. Sadece birbirlerinin, içine düştükleri hislerin ve terlerinin içinde kaybolmuşlardı.

Bölüm 20

“**E**ee? Anlatsana?” Ela, merakla genç adama baktı.

“Bu kadar işte. İşe alındım.” Ela, köpüklü ellerine aldırmadan adama sarıldı. Miraç da ıslak ellerine aldırmadan ona karşılık verdi. Tekrar işlerine döndüğünde adam anlatmaya devam etti. “Yeni bir firma, fakat kaliteli işlere imza atmışlar. Referans olarak İspanya’daki şirketi ve orada çalışmaya devam edeceğimi söyledim. Bunu da problem etmediler. Hatta alınmamda etkili bile oldu.” Genç adam duruladığı tabağı kurulacaklar arasına koydu. “Artık bir bulaşık makinesi alırsınız. Bir de tüplü televizyonu balkondan atarsınız.”

Ela güldü. “Bizim balkonumuz yok.”

“O zaman üst kata çıkarıp oradan atarsınız.”

Ela’nın yüzü hafifçe solarken başı döndüğünde geri doğru bir adım sendeledi. Adamın bir eli anında belini tutarken karısına tuhaf bir bakış attı. Ela, durumunu önemsemeden tekrar konuşmalarına geri döndü. “Kumbaramız gittikçe zenginleşiyor. İhtiyaçlarımızı oradan karşılayabiliriz.”

Miraç, kurulama işlemine geçmişti. Elindeki bezi tezgâha bırakıp, ellerini Ela'nın beline sararak onu kendisine çekti. Alnını da alnına dayadı. "O para belki başka bir şeye yarayabilir."

Ela, o ne zaman kendisine dokunsa içine girdiği heyecan bulutuna geçiş yapmıştı bile. Dalgınca, "Neye?" diye sordu.

Adam, başını geri çekip gözlerine imayla baktı. "Kaptan, reglin gecikti."

Ela başını geri atarak hayret dolu bir sesle, "Benim takvimimi benden daha iyi takip ediyorsun," diye söylendi.

"Evet ve geciktin."

"Havalar..."

"Başın dönüyor." Miraç, ortada olan bir şeyi anlamıyor olmasına şaşırarak kaşlarını havaya kaldırdı.

"Ne olmuş?"

"Miden bulanıyor."

Ela'nın ağzı aniden afallayarak açılırken, Miraç'ın dudakları genç kadının alnına dokundu. "Ya," diye fısıldadı. Bir öpücük daha bıraktıktan sonra bakışlarında saklamadığı bir heyecan ve memnuniyetle kızın kaybolmuş gözlerine bakıyordu.

Ela, "Nasıl olur?" diye fısıldadı.

"Detaylarıyla anlatayım mı?"

Kadın, kendini geri çekerek adamın kolları arasından sıyrıldı. "Hayır canım. Belki de grip oldum. Ne biliyoruz?"

Adam, sabırsız bir iç çekti. "Pekâlâ, öğrenelim o zaman."

Genç kadını şaşkınlığıyla baş başa bırakıp mutfaktan çıktı. Ela'nın kafası o kadar karıştı ki, adamın geri dönüp ona bir poşet uzattığını neden sonra fark etti.

Eliyle, küçük eczane poşetine uzanırken, "Bu ne?" diye sordu.

Miraç, gözlerini devirdi. "Test."

Ela, elindeki poşeti alırken, adamın ellerinin titrediğini fark etti. Tüm şaşkınlığı, hissettiği boşluk bir an dağıldı. “Titriyorsun,” diye fısıldadı ve bakışları adamın derin, yeşil gözlerini buldu.

Miraç, ensesini kaşındı. “Acayip heyecanlıyım. Of! Bugün iş görüşmesi bitmek bilmedi. Aklımda sadece bu vardı. O dalgınlığımla beni nasıl işe aldılar, ben de bilmiyorum.” Titrek bir nefes alırken hafifçe güldü.

Kadının diliyle dudaklarını yalamasını izledi. Ağzını açıp kapamasını, ardından da dudağını kemirmesini ve dayanamadı. “Hadisene.” Genç kadını omuzlarından tutup, hafifçe ittirerek onu banyoya doğru ilerletti. Ela’yı içeriye sokup kapıyı kapadı.

On saniyede bir de, “Bitti mi?” diye sordu.

“Hayır.”

Bir dakika sonra, “Bitti mi?” diye tekrar sordu.

“Hayır. Bitince çıkacağım.”

“Niye bu kadar uzun sürüyor?”

“Bilmiyorum. Çişim yok.” Kadının sesi gergin geliyordu.

“Birazdan içeri gireceğim.”

Genç adamın sabırsız sesine karşılık biraz sert bir tonla “Tamam, çıkıyorum şimdi,” diye söylendi. Bir dakika sonra da dışarıya çıktı.

Miraç, kadının boş ellerine baktı. “Nerede?”

Ela, başıyla banyoyu işaret etti. Gittikçe daha solgun görünüyordu, fakat Miraç, bunu fark edemedi. Karısını geçip banyoya ilerledi. Genç kadın da onun bu yerinde duramaz haline şaşkınlıkla bakarken gözlerini adamdan alamadı. Miraç, tezgâhta duran testin başında bir ileri bir geri gidiyor, hafifçe öne eğiliyor, sonuç çıkmadığında da homurdanıyordu. Ela da neden sonra kapı eşiğinde durmaktan vazgeçip yanına ilerledi. Birlikte merakla testin çizgilerine bakıyorlardı.

Miraç, araştırmış olmalıydı ki, her gün test yapıyormuş gibi tüm adımları biliyordu. İki çizgi yan yana belirdiğinde yumruk yapıp havaya doğru sevinçle salladı. “Evvet.” Gözleri deli gibi parlarken Ela’ya döndü. “Evet!” Genç kadını belinden tutup kaldırdı. Hafifçe döndürdü. Onun neşesi, hâlâ şaşkın olan Ela’ya da bulaşmış gibi titrek bir gülümseme dudaklarını kıvırdı.

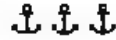
“Gördün mü? Baba oluyorum.” Genç adam Ela’yı tekrar yere bıraktı.

Ela, “Gördüm,” diyerek güldü.

Miraç, onu tekrar kaldırdı ve bu defa havada tuttu. “Sen de gelmiş geçmiş en güzel anne olacaksın.”

Genç kadın, ifadesini saklamak için yüzünü onun boynuna gömdü. Adam, hâlâ onu havada tutuyordu. Dudaklarını saçlarına bastırdı. “İnşallah kız olur ve sana benzer.” Genç kadını kucağından indirdi. Resmen yerinde duramıyordu. Kendiyle alay eder gibi güldü. “Bana benzemesin, zavallım evde kalır.”

Ela, “İnşallah erkek olur,” diye fısıldadı.

Miraç, şirketin kendisine tahsis ettiği araçla eve doğru ilerlerken söyleniyordu. Zaten kısıtlı zamanı vardı. Bir de öğle saatinde İstanbul trafiğini çekmek istemiyordu. Öğle aralarını Ela’nın yanına gitmek için kullanıyordu. Şirketin eve yakın olması büyük avantajdı, fakat trafik böyle sıkışık olduğunda yakınlığın bir anlamı kalmıyordu.

Ela, zorlu bir hamilelik dönemi geçiriyordu. Dördüncü ayının ortalarına gelmişlerdi. İlk zamanlarda midesinde ne var ne yoksa sürekli kustuğu için içi dışına çıkıyordu. Bu da genç kadını halsiz yapıyordu. Sürekli rengi uçuk bir yüzle, hafif bir rüzgârla uçacakmış gibi görünüyordu. Daha sonra da taş düşürmeye başlamıştı. İlaç kullanamadığı için de tüm bu süreci sancıyla geçiriyordu. Miraç’ın elindense hiçbir şey gelmiyordu. Yalnızca

ev işlerini akşamdan bitirmeye çalışıyor, Ela kendi kendine kaldığında bir de işlerle uğraşmasın istiyordu. Bazen onun çektiği sancılar yüzünden kendini tokatlamak istiyordu, fakat bir çocuğunun olacağı düşüncesi... İçini çekerek bunun onu delicesine mutlu etmesini bencilce buluyordu.

Oğuz'dan da Ela için uzun bir süre izin almışlardı. Ela için çalışmak gün geçtikçe daha zorlu bir hal almıştı. Açıkçası Miraç da onun bu haldeyken denize açılmasını ya da saatlerce dümen-de kalmasını istemiyordu. Oğuz, Ela'nın yerine bir süreliğine geçici bir kaptan bulmuştu, fakat sürekli Ela'yı arıyor ve söyle-nip duruyordu.

Bir de Ela'nın içine düştüğü buhranlı durumu vardı. Yaşadıkları ya da hamilelik psikolojisi onu tanıdığı Ela'dan biraz uzaklaştırmıştı. Onu neşelendirmek için elinden geleni yapsa da bazen karısı öyle bir kayboluyordu ki, sanki başka bir boyuta geçiyordu. Miraç, işlerinden kalan zamanda sürekli internette araştırma yapıyor ya da kitaplar okuyordu. Hamilelik süreci, doğum sonrası, ebeveyn kitapları...

Evinin önüne geldiğinde motoru durdurup hızla araçtan indi. Yemek yemeye bile vakti kalmamıştı. Şirkete döndüğünde masasının başında biraz abur cubur atıştırmak zorunda kalacaktı. Bahçeyi adımlarken, bebek doğmadan önce bahçede yapacağı her şey gözlerinin önünden geçti. Belki her şeyi yoluna koyup tüm borçlarından arınırlarsa daha büyük bir eve çıkabilirlerdi. Gerçi o anda evleri kendilerine yetiyordu. Tadilattan sonra da evin tüm kusurları ortadan kalkmıştı. Şimdi yapacakları tek şey bir bebek odası hazırlamaktı.

Anahtarıyla kapıyı açtı ve Ela'yla karşılaştı. Elindeki çamaşır sepetini leğen kemiğinin üzerine koymuş, banyoya doğru ilerliyordu.

"Sen, ne yapıyorsun?" Miraç, hızlı adımlarla yanına ilerledi.

“Ay!” Ela, aniden genç adama döndü. “Aklımı aldın!” Yüzü yine kirece dönmüştü.

Miraç, elinden sepeti aldı. “Bunları gelince yapacağımı söylemiştim. Ne inatçı kadınsın, yahu!”

Ela, gözlerini devirdi. Ardından adamın elindeki sepetin içinde bulunanları havaya kaldırdı. İki çift çorap, bir kazak, bir de eşofman altı vardı. “Aman Allahım, kilolarca ağırlık.”

Miraç, elindekileri gördüğünde güldü. “Biraz abartmış olabilirim.”

“Nerede o, kasa kasa balıkları sırtıma yükleyen adam?”

Miraç, sepetle birlikte banyoya ilerledi. “O ayrı, bu ayrı.” Ela’nın ona yemek hazırlamak için mutfığa doğru ilerlediğini fark edince, “Vaktim yok. Hiç uğraşma,” diye bildirdi. Daha sonra kendisi de peşinden ilerledi.

Genç kadın, bardaklara çay dolduruyordu. “En azından bir bardak çay iç.”

“Olur.” Miraç, mutfak masasına oturdu. Çabucak kalkacağı için kabanını üzerinden çıkarmamıştı. “Yarın da doktora gideceğimiz için izin aldım. Geç kalıp kimsenin dikkatini çekmeyeyim.” Sözlerinin ardından genç kadının demlikten akan suyu bardak altlığına döktüğünü fark etmedi.

Ela, çaydanlığı ocağın üzerine bırakıp, hızlı davranarak suyu boşalttı. Adama bakmadan, “Senin izin almana gerek yok. Ben kendim de giderim. Hastane hemen şurası,” dedi.

Çayları servis edip, masanın üzerinde duran kek tabağını da adamın önüne itti. Her ne kadar yemeyeceğini söylese de dayanamayıp yiyeceğini biliyordu. Nitekim Miraç da çayını yudumlarlarken bir dilimi eline almıştı bile. “Ne demek yalnız gitmek. Yarın cinsiyetini öğrenebiliriz.” Genç kadına sırtıttı. “Bu anı kaçırırsam gidip kendimi boğazdan atarım. Doktordan sonra yine işe gideceğim zaten.”

Ela, *Sen bilirsin*, dercesine başını salladı. Miraç, biraz daha kaldıktan, Ela'ya hem sözlü hem fiziksel olarak sataştıktan ve karısının yine durgun görüldüğünü fark ettikten sonra tekrar işe dönmek için evden ayrıldı. Bu artık rutinleri olmuştu. Öğlen aralarında mutlaka eve geliyordu.

Akşam, eve geldiğinde Oğuz'u misafir odasında bulmuştu. Adam yeni kaptanı şikâyet etmeye gelmişti, ama aslında onun, Ela'yla İclal hakkında konuşmak istediğini biliyordu. Bir sürü laf kalabalığının ardından sonunda içindikileri döktü. Bu anlarda Miraç, onları yalnız bıraktı. Zaten Oğuz'un konuşamamasının nedeninin kendisi olduğunu biliyordu. Onun, Ela'nın üzerine bu kadar düşmesi sinirini bozuyor olsa da sesini çıkarmıyordu. Ela, adam için sıkı bir dosttu ve sezgilerine güvendiği için her ne adım atmak istiyorsa ona danışmak istiyordu. Adamın konuşmasının bitmesini beklerken üzerindeki kıyafetlerle uyuyakaldı.

Gözlerini açtığındaysa hava henüz aydınlanmamıştı. Ela, yanında uzanıyor, her zaman yattığı gibi dağınık değil de top gibi büzülmüş halde uyuyordu. Miraç'tan da oldukça uzak durmuştu. Bu, kaşlarını çatmasına neden oldu. Belki de midesi yine onu huzursuz etmişti. Yataktan kalkıp duşa girdi. Ela kalkana kadar yapılması gereken işleri yapıp kahvaltı hazırladı. Buzdolabından bir şeyler çıkarıp kapısını kapadığında, Ela'yı görünce bir an irkildi. O kadar solgun görünüyordu ki bir hayaletten farksızdı.

"Neyin var?" diye sordu. Elindekileri masaya bırakıp kadına ilerledi. "Bu solgunluğunu da mutlaka söyleyelim."

"Midem..." Kadın önemsiz der gibi elini havada salladı. "Ben, kahvaltıdan önce duş alacağım."

Miraç'ın kaşları derince çatıldı. Ela gittikçe daha da kötü oluyordu. Zaten ruh gibi dolanıyordu, günden güne de gözündeki ısıltı kayboluyormuş gibi geliyordu. Çalışmadığı için çok sıkılıyordu, ama bu haldeyken de işe gidemezdi. Miraç, o günün

ardından doktorla da konuştuktan sonra Ela'nın bu durumu için bir şeyler düşünecekti. Onun gülüşlerinin azalmasını, tıpkı ilk zamanlarda tanıdığı kadına dönüşüyor gibi hissetmesi canını sıkıyordu. Ela, güçlü bir kadındı. Mide bulantısı ve taş düşürmesi onu zorlarsa da yine de hiçbir şeyi yokmuş gibi davranırdı. Baş ağrısına ölü de ilaç içmezdi. Teklif eden olursa da yılan sokmuşçasına bir sinirle bakardı. Tüm bunları hamilelik psikolojisine bağlamak da ne kadar doğruydı, bilemiyordu.

Miraç, büyülenmiş gibi ekrana bakarken bir yandan da doktorun anlattıklarını dinliyordu. Dayanamayıp Ela'dan önce tüm şikâyetlerini bir bir sıralamış, kendi gözlemlerini aktarmış bu aylarda yaşadıklarının doğal olduğunu öğrenmiş ve biraz olsun içi rahatlamıştı. Bir süre sonra doktorun söylediklerini de duyamaz oldu. Bebekleri karşısında duruyordu. Ekrana elini uzat-sa ona dokunabilecekmiş gibi. Ela'nın elini hafifçe sıktı. Ve bu anda ona degecek olan yüze baktı. O da kendisi gibi ekranı izliyordu. Yüzünden öyle çok ifade geçiyordu ki, Miraç bunları yakalamakta zorlanıyordu.

“Ah, evet. Minik hanımefendi bize sürpriz yaptı.”

Doktor, gülümseyerek bir Ela'ya bir Miraç'a bakıyordu. Miraç, boşta kalan eliyle kafasını kaşırken ve heyecandan ölüken diğer elinin içindeki buz gibi eli hafifçe sıktı. “Bir kız,” diye heyecanla mırıldandı.

Aynı anda Ela da fısıldadı. “Kız.”

“Tebrik ederim. Çok da sağlıklı. Her şey olması gerektiği gibi.” Doktor ultrason cihazını Ela'nın hafifçe şişmiş karnından çekti.

Miraç, içindeki heyecanla dayanamayıp Ela'yı alnından öptü. Başını geri çekti. Genç kadının gözünün kıyısından akan

damlayı şaşkınlıkla silerken, “İçeride minik bir miço varmış,” diye fısıldadı.

Ela, gergin bir gülümsemeye, “Evet,” dedi. “Bir miço.”

Doktorun bilgilendirmelerinin ve gelecek randevu tarihini öğrenmelerinin ardından odadan ayrıldılar. Miraç, kaşlarını çatıp gevezelik ederken, Ela iki kere kendi ayağına takıldı. Otoparka, tam araçlarının yanına geldiklerinde genç kadının sıkıca tuttuğu elini bırakıp ona döndü. Hava soğuktu. Onun hasta olmasını istemiyordu, fakat daha fazla dayanamadı.

“İyi misin?” Kadının yüz hatlarını derinlemesine inceliyordu ve orada bir çöküş yakalıyordu.

Kadının dudakları gülümsemeye benzemeyen bir şekilde kıvrıldı. “Evet.” Yutkundu. “Aslında, hayır. Eve gidip yatmak istiyorum. Çok... Çıkarmak üzereyim.”

“Tamam.” Miraç, aracın kapısını onun için hızla açtı. Kendisi de şoför koltuğuna oturup aceleyle aracı çalıştırdı. Ela, kendini çok kötü hissetmese asla şikâyet etmezdi. Bunun için de Miraç, oldukça aceleci davranıyordu. Doktor, her şeyin normal olduğunu, tüm tahlillerin de iyi olduğunu söylediği için içi biraz rahatı, fakat Ela’yı böyle yıkılmış görmeye dayanamıyordu. Karısı bebeklerinin cinsiyetlerini öğrendiğine sevinememişti bile. Aslında Miraç, akşam onu yemeğe çıkarmak istiyordu. Bu durumda hiç teklif etmese çok daha iyiydi. Evlerine vardıklarında durum daha da vahim bir hal almıştı. Ela’nın gözleri kızarmıştı. Dengesiz yürüyor, ayakta zor duruyordu.

“Seni böyle bırakıp gidemem.” Miraç, Ela’yı yatağa yatırıp yorganı üzerine örttü.

“Hayır.” Ela, hafifçe doğruldu. “Ben... Zaten uyuyacağım. Bir sorun olursa seni ararım. Arabayı da bırakman gerekiyor.”

Miraç’ın canı sıkılmıştı. Onu tamamen unutmuştu. Aracı bırakması gerekiyordu. Biraz daha yanında kaldıktan sonra içi kararmış bir halde araca atlayıp hızla şirketin yolunu tuttu. Şirkette biraz oyalandıktan sonra dayanamadı. Durumu müdürüne anlattıktan sonra izin alıp bir taksiyle tekrar evin yolunu tuttu. İçinde öyle bir his vardı ki, kalbi sancıyordu sanki. Bir ayağı yerde ritim tutmaya başlamıştı. Ela’nın durumu onu resmen öldürüyordu ve bu durum onun suçuymuş gibi kendisine delice öfkeleniyordu ya da elinden bir şey gelmediği için böyle hissediyordu.

Araç evin yakınlarına geldiğinde, gördüğü manzarayla neredeyse taksinin camına yapışacaktı. Ela, üzerine kabanını bile almadan kaldırımında yürüyordu. “Delirdi mi?” diye söylendi.

“Efendim, bir şey mi dediniz?” Taksici merakla sordu.

Miraç, adama bakmadan cevap verdi. “Size değil. Karşı tarafa geçebilir miyiz?”

Onun böyle pervasızca dışarı çıkışına öyle öfkelenmişti ki yumruklarını sıkı. Ne diye çıkmıştı ki? Hem... Nereye gidiyordu? Taksi onun yakınına yanaştığında Miraç’ın gözleri Ela’nın eline takıldı. Bu görüntüde onu huzursuz eden bir şey vardı. Bir his boğazına sarılırken, kaşları derince çatıldı. Genç kadının parmakları bacağına yapışmış, bir ileri bir geri hareket ediyordu. Bunu bilinçsizce yapıyormuş gibiydi. Yürüyüşü de bir tuhaftı. Sanki omurgasızdı da birazdan yere yığılacaktı. Yüreği ağzına geldi. Bir an önce yanına gidip onu sarmak, bedenini kendi kabanıyla örtmek ve yaptığı aptallık için ona söylenmek istiyordu. Araç Ela’nın biraz gerisinde durdu. Miraç, parayı uzattı fakat üstünü almayı beklemeden indi.

“Ela?”

Ela, onu duymamıştı. Aslında o kadar yakınındaydı ki duymaması çok tuhaftı. Tam, omzuna dokunacakken bir anda olduğu yerde donakaldı. Miraç, zamanda geri gitmişti. Onun tıpkı böyle bilinçsizmiş gibi hareket ettiği bir an daha yaşamıştı. İşte bu yüzden kızın yürüyüşü onu rahatsız etmişti. Ellerini ceplerine soktu. Onun için endişelense de üşüyeceği için içi içini yese de bu hislerine engel oldu. Kendinden nefret ederek onu takip etmeye karar verdi. Nereye gideceğini, onun neden bu duruma geldiğini merak ediyordu. Biraz da, daha sonra utanmasını istemediği için kendini göstermek istemiyordu.

Ela'nın adımları onları hastaneye götürdü. Miraç, buna şaşır-
dı. Acaba hastaydı da Miraç'a mı söylemek istemiyordu. Doktor
hanım gayet iyi durumda olduklarını söylemişti. Bütün bedeni
tel gibi gerilirken onu takip etmeye devam etti. Doktor birinci
kattaydı. Ela, merdivenlere yöneldiğinde biraz daha gerisinde
durdu. Kendisini görmesini istemiyordu.

Genç kadın merdivenleri tamamen çıktığında hızlı adımlarla, basamakları ikişer ikişer çıkararak ona yetişti. Evet, doğrudan doktorun odasına gidiyordu. Miraç'ın yüreği ağzına geldi. Mutlaka bir sorunu olmalıydı. Doktorun da kendisinin de bilmediği bir sorun. Ela, içeride hasta olup olmadığı dikkat etmeden doktorun kapısını açtı ve içeriye girdi. Asistanı da ona seslenerek durdurmaya çalışıyordu. O da içeriye girdi. Kapı açık kalmıştı. Miraç da aslında o kapıdan adım atacaktı, ama Ela'nın sesi onu olduğu yere mıhladı.

“Onu, almalısınız,” dedi. Bunu öylesine bir çaresizlikle söylüyordu ki, sesinin tonu Miraç'ı parçalara böldü, fakat istediği daha beter yaptı. “Onu benden almalısınız.” Resmen doktora yalvarıyordu. “Mecbursunuz!”

Miraç, hayatında daha önce hiç hissetmediği kadar karmaşık hissetti. Şok, arkasından gelen acı, daha sonrasında bünyesini saran deli bir öfke. Neden?

“Ela hanım, bu mümkün değil. Kürtaj zamanını çoktan geçtiniz.”

“Almak zorundasınız. İstemiyorum.” Sesi o kadar kararlı ve bir o kadar boğuk geliyordu.

“Ela hanım, önce bir sakın olalım. Lütfen.” Burada adım sesleri duyuldu. “Miraç Beyi arayalım!”

“Hayır. Aramayın.” Sesinin tonuna bir de yakarış eklenmişti. Miraç, kurşunlar onu art arda vuruyormuş gibi irkilmekten kendini alamadı. “Onu aramayın. Kabul etmez.”

“İsteğinizi zaten yerine getiremeyiz. Lütfen, şöyle bir oturup sakınleşin.”

Asistan kapıdan çıktığında Miraç’ı fark etti. Genç adamın ifadesi asistanın dudaklarını büzmesine neden oldu. Kapıdan çekilirken eliyle Miraç’ı içeriye davet etti. Genç adam, onunla karşılaşmadan önce derin bir nefes aldı. Ela’nın yanına doğru ilerlerken kafasının içinden onlarca düşünce onu yakarak, arka arkaya hızla geçti. Ona nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Neden böyle bir istekte bulunduğunu da bilmiyordu.

“Şu saatten sonra bebeği aldırmanız sizi tehlikeye sokar.” Doktor Ela’yı ikna etmeye çalışıyordu.

“Umurumda değil.”

Bu sözler Miraç’ın tökezlemesine neden oldu. Hamile olduğunu öğrendiğinden beri zaten çok tuhaf davranıyordu. Fakat yine de Miraç’ın gülüşlerine, şakalarına, heyecanına ortak oluyordu. Kendisi de kadının durumunu rahatsızlıklarına yormuştu. Neden baştan söylememişti ki? Neden istemediğini anlatmamış-

tı? Bunu kendi aralarında konuşabilirlerdi. Elbette bebeği çok istiyordu, ama Ela'yı dinlerdi. Derdinin ne olduğunu öğrenirdi. Onlar birçok şeyi yan yana göğüslemişlerdi. Birlikte karar vermeleri gereken böylesine önemli bir durumu nasıl olurda kendisinden habersiz halletmeye çalışırdı. Hem de tüm tehlikeyi göze alarak. Neden?

“Miraç Bey?” Doktor, genç adamı gördüğünde Ela'nın yanından kalktı. Rahatlamış görünüyordu.

Miraç, doktora bakışının ve hafifçe başını sallayışının ardından gözlerini afallamış olan Ela'ya dikti. Bayılacak gibi görünüyordu. Miraç, onu ne kadar sarmak istese de kendine engel oldu. Ela'nın kucağındaki elleri sürekli hareket halindeydi. Tırnakları derisini tırmalıyordu. Miraç, parmaklarını uzatıp buna bir son vermek istedi. Yapmadı. Nasıl yapardı? Nasıl? Miraç, gittikçe daha çok öfkeleniyordu. Öylesine ki kara öfke sanki kanına yayılıyordu.

Ela, “Miraç,” diye fısıldadı. Ardından ayağa fırladı. Ona doğru bir adım attı. Dengesiz bir adım. Miraç, ellerini ceplerinde yumruk yaptı. Dehşet bir ikilemde kalmıştı. “Ben... Sana söyle...”

Miraç, daha fazla dayanamadı ve ona arkasını döndü. Öfkeli adımları yeri inletircesine ileri atılırken nefes alışlarını kendi kulaklarında duyuyordu. Ela'nın arkasından gelen ayak seslerini, yaralı haykırışını duyuyordu. Ona yakalanmak istemediğinden midir bilmiyordu, fakat adımlarını daha hızlı atmaya başladı. Hastaneden çıktı. Nereye gideceğini bilemez bir halde elleri ceplerinde uzun dakikalar yürüdü. Ela'nın peşinden gelmeyi bir yerden sonra bıraktığını biliyordu.

Ölmeyi göze almıştı. Neden? Nasıl böylesine... Böylesine aciz bir davranışta bulunabiliyordu. Dahası nasıl Miraç'ı bunun dışında bırakırdı? Düşünceleri ağırlaşırken kendini gittikçe daha kötü, daha yaralı ve daha öfkeli hissediyordu. Bebeğini istemeyişinin ardında Miraç'la alakalı bir sorun mu vardı? Kendini aldatılmış gibi hissediyordu. Sırtından bıçak yemiş gibi. Tüm bedeni o kadar gergindi ki bir türlü gevşeyemiyor, farkında olmadan geldiği sahilde, denizin sesi ona değmiyordu bile.

Miraç'ın düşünceleri karmakarışık olmuştu, ama daha sonra, tüm bu karmaşanın ardından ne geleceğini biliyordu ve bundan nefret etti. Eve doğru ilerlerken yönünü değiştirerek Ekrem'e gitmeye karar vermişti. Eğer o anda Ela'yı görürse kendisine düşünme payı bile bırakmayacağını biliyordu. Ela, onun dünyasıydı. Bir yerden sonra farkında olmaksızın attığı her adım Ela ile ilgili olmuştu. Onsuzluğa dayanamayıp tüm güzel fırsatları elinin tek bir hareketiyle itip geri dönebilmişti ve bunu da bayıla bayıla yapmıştı. Onunla yaşadığı her andan öylesine keyif alıyordu ki, evden çıkmak ona bazen zulüm gibi geliyordu. Yine de... Miraç, bazı şeyleri affetmekte çok zorlanan bir adamdı.

Ekrem'in evde olmasını umarak zile bastı. Kapıyı en küçük kardeşi Zehra açtı. "Aaa? Miraç, bizim evin yolunu unutmuş." Sonra adamın ifadesini fark etti. "Neyin var?"

"Abin evde mi?"

Genç kız, endişelenerek başını salladı. Ardından seslendi. "Abiiii? Miraç geldi."

"Alsana içeri, kızım." Sesinin ardından Ekrem de kapıda belirdi. "Ne bu hal?"

“Hiç.” Ayakkabılarını çıkarırken burnuna dolan kokuyla gülümsedi. “Balık kokusunu özlemişim.”

“Heh. Anlaşıldı.” Ekrem, kollarını arkadaşına doladı. “Bir sorun var, sen de unutana kadar dünya savaşları hakkında bile yorum yapacaksın.”

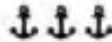
Daha önceden yaptıkları gibi birlikte Ekrem’in odasına doğru ilerlediler. “Balığa çıkmıyor musun?” Miraç, Ekrem’in çalışma masasının önündeki sandalyeye oturdu. Ekrem de yatağına oturdu.

“Daha var.” Alayla kaşlarını kaldırdı. “Yine bir öküzlük yapıp evden kovuldun, değil mi?” Başını iki yana salladı. “Kız, sana çok bile dayandı. Daha erken bekliyordum.”

Miraç, “Bu gece sizinle balığa gelsem olur mu?” diye sordu. Ela hakkında konuşmak istemediğini de bu şekilde bildirmiş oldu. Ekrem, onu her zaman anlamıştı.

“Olur tabi. Neden soruyorsun!” Fakat kaşlarını çatmıştı.

Ekrem’in içi içini yiyordu. Miraç, bunu adamın ifadesinden anlıyordu. Ela’nın hamile olduğunu biliyordu ve onu yalnız bıraktığı için bir şeyler söylemek istediğine emindi. Sonunda söylemekten vazgeçmiş olmalı ki ayaklandı. “Eh, madem gideceğiz erkenden gidelim.”

Miraç, tayfayla birlikte ağı çekerken kokuların ve tüm koşturmanın kendine iyi geldiğini fark etti. Asla unutmuyordu, fakat tanıdık hisler kendisine küçük bir zaman tanıyordu. Nefes alma anı. Yoksa boğulacaktı. Bir süre sonra Ekrem geldi ve Ela’nın aradığını söyledi.

“Ben burada değilim. Haberin de yok.”

Ekrem öfkeyle kendisine baktı. “Ne oluyor, yahu?”

“Sonra.”

“Kızı üzme! Zaten hassas...”

“Ekrem.”

Sesinin tonu, adını söyleyiş şekli ve her harfin üzerinde gezinen öfkeyi Ekrem iyi tanıyordu. Ağzı açık kaldı. Miraç’ın bu hale gelmesi için Ela’nın çok çok büyük bir hata yapmış olması lazımdı. Ne olabilirdi ki? Peşini bırakıp Ela’nın telefonuna cevap verdi. Miraç’tan haberi olmadığını söyledi. Ela’nın sesi ise içini yaktı, kavurdu. Aralarında her ne oluyorsa bir an önce çözüme kavuşmasını dileyerek işinin başına döndü.

Daha sonraki birkaç gün Miraç işe gidiyor, bir otelde kalıyor fakat asla Ela’yı aramıyor, eve de uğramıyordu. Telefonu önce-leri sık sık çalıyordu. Daha sonra seyrekleşti ve sonra Ela’nın çağrıları son buldu. Miraç ise kendini bir ot gibi hissediyordu. Öfkesi soğumasa da katlanarak artışı durmuştu. En azından bir yerleri parçalama isteği artık kaybolmuştu. Sürekli Ela’yı düşünüyordu. Midesi bulanıyor muydu? Uyuyabiliyor muydu? Ağlıyor muydu? Sancı çekiyor muydu? Artık Miraç’ı aramadığına göre kendisini unutuyor muydu?

Kendinden nefret ederek buna dayanamayacağını düşünüyordu. Fakat nasıl olabilirdi? Bu yaşanmışlıkla nasıl yoluna devam edebilirdi? Yanına dönse onu hırpalar mıydı? O, böyle bir insandı. Babasının canına yıllarca okumuştı. Adam, annesini öldürmüştü. Bunu doğrudan yapmamıştı, ama vesile olmuştu. Ela da çocuğunu öldürmeye yeltenmişti. Ne farkı vardı ki?

Elindeki kalemi parmaklarının arasında çevirip duruyordu. Tüm bu hislerinin ve düşüncelerinin arasında tek bir soru vardı.

Neden? Bir anda ayağa fırladı. Aslında müdüründen izin alması gerekiyordu, ama paltosunu giyip kendini ofisten dışarı attı. Kendi kendini yemeyi bırakacaktı. Doğrudan ona soracaktı. Neden, yahu? Neden? Kararını da öyle verecekti. Ela'sız bir hayat onu ruhsuz bir bedene çevirirdi, yine de onu hırpalamaktan iyiydi. Daha sonra, ikisi de birbirlerini affedebilirlerse... Daha Ela'dan gitmeden ona dönmeyi düşünüyordu. Ne kadar öfkelenirse öfkelenir, Ela ne yapmış olursa olsun acınası bir şekilde kadının yürüncesinden çıkmaktan ölesiye korkuyordu. Aracı öylesine hızlı sürüyordu ki, bir araca çarpmaktan son anda kurtulmuştu. Evet, o anda önemli olan tek bir soru vardı.

Anahtarıyla evin kapısını açarken derin bir nefes alıp kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Adımları hole doğru ilerledi. Bakışları etrafta dolanıyordu. Tam salona gidecekken Ela, mutfak kapısında belirdi.

Miraç'ın ilk düşüncesi onu sıkıca sarmak olmuştu, çünkü çok bitkin görünüyordu. Gözleri kızarmış, altları şişmişti. Saçları dağılmış, onu bıraktığı gün üzerinde olan kıyafetler hâlâ üzerindeydi. Muhtemelen yemek bile yememişti. Miraç'ı gördüğünde gözyaşları sessizce yanaklarından aşağıya süzüldü. Miraç, ona yaklaşmadı. Ela da olduğu yerde durmaya devam etti.

Genç adam, bedeni çökmüş bir halde başını iki yana salladı. "Neden?" diye sordu. Ona uzanmak için sızlayan ellerini yanlarında sabitleyip yumruk yaptı.

Ela, hıçkırdı. Gözyaşları daha da arttı. "Senin için." Yine kaybolmuş görünüyordu.

Miraç, beyninden vurulmuşa döndü. "Ne?" Dişlerini sıktı. Bunu nasıl söyleyebiliyordu? "Aklını mı kaçırdın?" Muhtemelen kaçırmıştı. Başka hangi ruh haliyle bunu söyleyebilirdi?

Genç kadının bedeni zangır zangır titremeye başladı. “Senin için,” diye tekrarladı.

“Anlamıyorum, Ela! Onu nasıl istediğimi biliyorsun.”

Ela, elini genç adama doğru uzattı. Ardından ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi bedenini mutfak kapısına dayadı. “Sen... Onu kucağına alacaktın. Sonra ona konuşmayı öğretecektin.” Hıçkırmaya başladı. “Sonra oyunlar oynayacaktın. Onu dizine oturtup masallar anlatacaktın.” Ela, hıçkırdı. Gözleri yaşlardan artık iyice buğulu görünüyordu. “Bisikletten düşünce yaralarına bant yapıştırıracaktın. Okumayı öğretecektin.” Artık sesi fısıltıdan ibaretti. Öylesine yenilmiş, bitkin görünüyordu ki Miraç biraz daha dayanamayacaktı. Onu öyle görmek nefesini kesiyordu. “Masallar okuyacaktın. Gezmeye götürecektin. Onun kahramanı olacaktın.” Sonra dehşetle iki elini birden ağzına götürdü. Ağzı acıyla açılmıştı. Gözleri yuvalarından fırlamış, zangır zangır titriyordu. “Sonra... Bir gece odasına girecektin. Canını yakacaktın. Ona doku...”

“Hayır.” Miraç’ın adımları Ela’nın yanında bitti. Yere yığılmak üzere olan karısını kucakladı. “Hayır. Hayır.” Kendini yumruklamak istiyordu. Bu... Bu aklına nasıl gelirdi ki? Elbette onun başına bir şey geldiğini biliyordu. Fena bir şey! Fakat bunu nasıl bekleyebilirdi? “Hayır.” Onu daha sıkı sardı. Dudakları saçlarının arasında kendine onlarca kere yer buldu.

Ela, “Senin için,” diye fısıldıyordu. “Onun için. Kızım için!”

Miraç’ın gözlerinden düşen damlalar bir bir Ela’nın saçlarına düşünüyordu. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Çok özür dilerim. Affet. Ne olur! Ne olur!”

Ela, bağırarak ağlıyordu. O ana geri dönmüş, içindeki yaralı çocuk dışarı çıkmaya çalışıyor gibi acı haykırıışları Miraç’ın kal-

bini dövüyordu. Karısı kucağında ileri geri sallanırken Miraç'ın yatıştıran dokunuşları sırtında geziniyordu. Öylesine bir bocalamanın içine düşmüştü ki ve öylesine deli bir öfkeyle kavuruluyordu ki, bu anlarda kendisinin de biraz zamana ihtiyacı vardı. Dili tutulmuştu.

İkisi birden usul usul yere çöktüler. Ela, Miraç'ın göğsüne yığılmıştı. Titremeleri biraz daha durulmuş, Miraç'ın göğsünde delikler açan hıçkırıkları azalmıştı. Yine de hâlâ kesik kesik nefesler alıyordu.

“Sana bunu nasıl anlatırım, bilemiyorum.” Miraç'ın içine çektiği nefesi de titrekti. Sesi çatallanmış, boğazında kocaman bir yumru oluşmuştu. “Bunu nasıl aşarız, bilemiyorum. Yaşayıp öğreneceksin.” Ela'nın onu dinlediğini biliyordu, çünkü bedeni anında katılaşmıştı. “Bunu biz çözemeyiz. Doktorunla her gün konuşacağız. Ben de konuşacağım.” Başını iki yana salladı. “İyileşeceksin.” Başının tepesini öptü. Eli hâlâ sırtında dolanıyordu. Bu, Ela'ya iyi geliyormuş gibi görünüyordu. “Zamanla, bunun nasıl güzel bir duygu olduğunu fark edeceksin. Anne ve baba olmanın. Beni, yeniden tanıyacaksın. Benden yine emin olacaksın. İyi bir baba olduğuma da emin olacaksın.” Genç kadının başını avuçları arasına aldı. Dudaklarına sıra sıra öpücükler kondurdu. “Bunu da aşacağız.”

Ela, ona inanmak ister gibi bakıyordu. Yumruk olmuş elleri göğsünde duruyordu. Yutkundu. “Gidecek...” boğazını temizledi. “Bırakacak mısın?”

Miraç, inleyerek onu tekrar öptü. O, Ela'yı nasıl bir yangınla seviyorsa karısı da onu öyle seviyordu. Gözlerinde birçok korku aynı anda yüzüyordu. Başını iki yana salladı. “Bir yere gitmiyorum. Senden kopamıyorum.” Alnını alnına dayadı. “Kaptan, ben sensiz olamıyorum.”

Ela'nın yumrukları açıldı. Adamın bedeninde iki yana süzülerek onu kucakladı. "Yardım et!" Fısıltısı çaresiz, acıyla kavrulmuş ve aynı anda talep kârdı.

Miraç, onu içine sokmak ister gibi sardı. Onu oraya yerleştirip dünyanın tüm kötülüklerinden uzakta tutmak ve içinde ona beslediği tüm hislerle onu iyileştirmek istedi, ama bu, kendisini aşıyordu.

Uzun saatler boyu, öylece yerde kaldıktan sonra Ela'yı kucığına alıp yatağa yatırdı. O bitkin düşüp uyuduğunda da doktoruna mesaj attı. Doktor hanım, henüz dokuz bile olmamışken kapılarını çaldı. Ela, onu gördüğünde şaşırmıştı fakat kararlılıkla tekrar tedavi görmeyi kabul etti. İlk seansları o gün, Ela'nın da isteğiyle Miraç'la birlikte olmuştu.

Daha sonra Miraç, hiçbir seansı kaçırmadan Ela'nın yanında oldu. Karısı yaşadıklarını en ince ayrıntısına kadar anlatırken buna katlanmak çok zordu, fakat o, sadece dinliyordu. Ela, tüm bunları bir bir yaşamış, üzerine de Miraç gibi bir adamla uğraşmak zorunda kalmıştı. Kendisine yaptığı her şey için, geçmiş günler için öylesine kızılıyordu ki, bunu fark ettikçe Ela onu teselli ediyordu. Bu da gülmesine neden oluyordu.

Tüm bu yaşanan, iyi anların dışında Miraç, bir gün kendisine engel olamayarak Ela'nın eskiden yaşadığı eve bir ziyarette bulunmuştu. Kapıyı altmış yaşlarında olduğunu tahmin ettiği bir adam açmıştı.

Miraç, onu gördüğü anda, "Asım siz misiniz?" diye sordu.

Adam, ona daha bir dikkatle baktı. Kendisini tanıyormuş gibi bir hava takınarak başını onaylarcasına salladı.

“Ela’nın selamı var.” Miraç, tek bir yumruk atmıştı. Adam da bu yumrukla yere devrilmiş, bir daha da gözlerini açmamıştı. Miraç, yaşlı bir adamı kendinden geçirdiği için gurur duymuyordu, yine de bunu yapmazsa hayatına devam edemezdi. Daha sonraki günlerde polisin kapısına gelmesini bekledi. Beklediği olmadı. Adam, şikâyetle bulunmamıştı. Belki de ölmüştü. İçten içe bunun olmasını dilemişti, fakat adama bir şey olsaydı Ela, tamamen yalnız kalırdı. Karısının ona, onun da karısına ihtiyacı vardı. Yine de istemişti. Vahşi bir adam olmamasına rağmen adamın etini kemiklerinden sıyırmayı, attığı yumruğun devamını getirmeyi, içindeki öfke soğuyana kadar da durmamayı istemişti. Yine de yetmezdi. Karısını bu hale getiren adamın çekeceği hiçbir ceza da yetmeyecekti ve bir de annesi vardı. Kocasının yanına sermek istediği kadın! Kendi parçasını ahlak yoksunu bir adam için hırpalayan ve sokağa atan kadını da elleriyle boğabilirdi. Bunu günlerce ve Ela, doktora yaşadıklarını anlatırken de her dakika düşünmüştü. Yine de tüm bunlar ancak kendilerine zarar verirdi.

Ela, tedaviye cevap verip, günden güne iyileştikçe hayat o kadar anlamlı bir hal alıyordu ki, Miraç her günün ve her anın tadını daha farklı bir bilinçle yaşıyordu. Ve karısını her gün daha çok seviyordu. Bunu da ona belli etmekten hiç gocunmuyordu. O, Ela’yı ne kadar severse karısı güneş gibi ışıyordu. Sevmek güzel şeydi. İyileştirici bir etkisi vardı. Merhem gibi. Ela, bilmeden kendi yaralarıyla boğuşurken Miraç’ı iyileştirmişti. Miraç da Ela’yı karşısına çıkardığı için Allah’a her gün şükreliyordu.

Doğum anında Ela ondan nefret ettiğini söylemiş, daha önce ondan hiç duymadığı küfürler yağdırmış olabilirdi, fakat tüm bunlar bebeklerini kucağına aldıkları anda unutulmuştu. Ela da

zaten o anda hafızasını kaybettiğini, o sözleri söyleyenin kendisi olmadığını söylemişti.

“Eee? İsim düşünmedik.” Miraç, kucağındaki minik ve çirkin kıza bakarken sırtışına engel olamıyordu. O, karısı kadar güzel bir şey bekliyordu. Kızı ise bir boksör burnuna sahip, buruş buruş bir şeydi.

Ela, dudaklarında manidar bir gülümsemeyle, “Ben düşündüm,” dedi.

“Yaa! Kendi kendine?”

“Evet, ben kendi kendime düşünmeyi becerebiliyorum.”

Miraç, güldü. “Ne peki?”

“Esmâ,”

Miraç’ın burnu sızladı. Son zamanlarda biraz sulu göz mü olmuştu? “Teşekkür ederim.” Eğilip, Ela’nın dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Kızına, annesinin ismini vermişlerdi. “Bu minik cadı da kaptan olacak, bak göreceksin.”

“Bence babası gibi mimar olacak.

Final

Genç kadın, içeriden yükselen gürültülü müziğe kafasını sallayarak eşlik ediyordu. Daha sonra iyice coşarak ellerini yumruk yaptı ve havada sallayıp durmaya başladı. Nasılsa müşteri filan gelmiyordu. Son müşterisi de arayıp randevuyu iptal etmişti. Zaten kapatmak üzereydi. Şarkıyı söylemeye de başlamıştı. O gün kendisini oldukça iyi hissediyordu.

Kendisine bir kahve yapmak için dükkânının mutfak bölümüne ilerledi. İşini seviyordu. Daha da ötesi işine âşıktı! Babasının bedenindeki çizgileri ilk fark ettiği anda büyülenmişti. Kâğıtlar üzerinde desenler oluşturmaya çok erken yaşta başlamıştı. Ailesi dövme olmasına biraz burun kıvrarak tepki gösteriyorlardı, fakat kimin umurundaydı! İlk dövmesini on üç yaşında, sınıf arkadaşına yaptırmıştı. Ardından da gerisi gelmişti. Annesi Ela, bu konuda hep babasını suçlamıştı. Babası da alttan alttan kendisini destekliyordu, fakat annesinin yanında ona kaşlarını çatıyor, hiç de inandırıcı olmayan söylemlerle ona kızıyordu.

Annesi haklıydı ama çünkü sürekli okul idaresi ile o uğraşmak zorunda kalıyordu. Babası gittiğinde mutlaka birileriyle kavga edip çıkıyordu. Kahvesini alıp dükkânının girişindeki masaya geçti. Yandaki erkek berberine sataştıktan sonra yüzüne değen güneşin tadını çıkararak gözlerini kapadı. Ardından güneşi bir anda kesildi.

Gözlerini açtığı anda karşısında takım elbiseli, kravatlı, ruşan ayakkabılarıyla biriyle karşılaştı. Piercingli tek kaşı havaya kalktı. “Buyurun?” Adam biraz öfkeli mi görünüyordu ne?

“Siz nasıl bir insansınız?”

“Bir altmış dokuz boyunda, yeşil gözlü...”

Adam, alaylı sözlerini, “Komik olduğunuzu mu sanıyorsunuz?” diye kesti. Bir elini pantolonunun cebine attı.

“Evet. Derdin ne?” Bir anda ayağa fırladı.

Adam, onu baştan ayağa süzdü. Botlarına kadar indi ve tekrar yukarı çıktı. Mor saçlarında biraz oyalandı ve gördüklerinden hoşlanmamış gibi burnunu kıvırdı. “Kardeşime nasıl dövme yaparsınız?”

“Senin kardeşin kim?”

Bazen böyle anne ve babalarla karşılaşıyordu, fakat erkek kardeşle ilk defa muhatap oluyordu. “Deniz, hani şu sırtına kartal dövmesi yaptığınız,”

Kızı hatırlamıştı. Çok tatlı bir bıcıırıktı ve on sekizini de çoktan geçmişti. Yani bu adamın söz hakkı yoktu. “Beyefendi.” Bunu öyle küçümsercesine söylemişti ki adamın burun delikleri genişledi. “Ben, dövmeciyim. Bu sanatı icra ediyorum. Yoldan kimseyi çevirip zorla koltuğa oturtmuyorum.”

“Yine de ailesine danışmalısınız.”

“Sosyal hizmetler gibi mi duruyorum oradan bakınca?” Babası ona haklı olduğunu düşünüyorsa her zaman savaşıması gerektiğini söylemişti.

“Ne biçim bir üslubunuz var!” Adam, diğer elini de pantolonun cebine attı. Elleri hâkim olmak ister gibi.

“Esmâ? Bir durum mu var?” Yandaki erkek kuaförü omuzlarını kaldırarak biraz ötelerinde dikildi.

“Yok, sağ ol abi.” Gözlerini karşısındaki adama dikti. “Hallemeyeceğim bir şey değil.”

“Yarın kardeşimi getireceğim ve o dövmeyle sileceksiniz.”

Esmâ bir anda patladı. Sinir oluyordu böyle her işe burnunu sokan tiplere. Kız, reşitti ve dövme yaptırmak istiyorsa yaptırdı. “Buna sen karar veremezsin. Ben, sadece ve sadece o isterse silerim. Kardeşiniz gelir, sildirmek istediğini söyler ve tamamdır.” Kahvesini alıp içeri girmeden önce “Şimdi çek arabayı,” diye söylendi.

Adam, öfkeden köpürmüş görünüyordu. Mavi gözleri alev gibi yanıyordu. Hayatında ilk defa ona birisi karşı geliyormuş gibi. Tam züppe!

“Hanımefendi, sanırım anlayamadınız.” Kaşlarını çatı. İşaret parmağı havaya kalkıp Esmâ’yı buldu. “O dövmeyle siz sileceksiniz ve eğer bunu yapmazsanız sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsınız. Siz, kiminle konuştuğunuzu bilmiyorsunuz.”

Esmâ, o anda anladı. Adamda sevmediği tüm özellikler bir arada toplanmıştı. “Kimsin sen?” Dükkânına girdi. “Allah aşkına sen kimsin, lan? Kargaya bak! Asıl sen bilmiyorsun.” Öfkeli adımlarla içeri girdi.

Erkek kuaförü bıyık altında gülmeye başlamıştı. Adam, başına geleceklerden habersiz kasım kasım kasılarak hâlâ dikilmeye devam ediyordu. Kuaför kollarını göğsünde kavuşturup olacakları izlemeye başladı.

“Seni orospu çocuğu!” Esmâ, içeriden beyzbol sopasıyla fırladı.

Kasıntının ağzı şaşkınlıkla bir karış açık kaldı. Ardından kadının, üstüne gelmeye devam ettiğini ve durmayacağını anlayınca geri geri kaçmaya başladı. Hemen öteye park ettiği aracına doğru ilerledi ve seri hareketlerle arabaya bindi.

Esmâ, tam adamın arabasının camını patlatmak üzereydi ki, bir el sopayı sıkıca kavradı. Genç kadın, başını çevirip baktığında babasını gördü. Gözlerinde kahkaha dolanıyordu, fakat kaşlarını çatmıştı. Küpeli tek kaşı havaya kalktı.

“Mahvettiğin bir aracın daha parasını ödemeyeceğim.”

Araç, yanlarından hızla uzaklaşırken Esmâ’nın yüzü asılmıştı.

“Ama baba, bana söylediklerini duymadın.”

“Bu kızı sen tepemize çıkardın.”

Esmâ, yüzünü buruşturdu. Annesini görmemişti, fakat dükânın içinden gelen sesi oldukça öfkeliydi.

“Gördün mü? Senin yüzünden Kaptan’dan yine azar yedim.” Sözlerinin arkasına yaramaz bir göz kırpma ekledi.

Esmâ, sırttı. Onlar kadar eğlenceli bir çift daha yoktu ve onları çok seviyordu. İç çekti ve babasının koluna girerek annesinin yanına ilerledi. Babası annesini dövme yaptırmaya ikna etmişti ve her iğne batışında annesi, babasına lanetler okuyordu.

Ailesi, Esmâ’nın başına gelen en güzel şeydi.

🏰 SON 🏰

